

Giới thiệu Cô Vợ Hung Dữ

Edit: Sam

Thể loại: hiện đại, thanh mai trúc mã

Độ dài: 60 chương + 2 ngoại truyện

Poster: Tâm

Mặc dù Khúc Nguyệt Nguyệt là con gái, nhưng cô xuất thân từ gia đình quân nhân, nghiêm khắc, kỉ luật, nề nếp là trên hết.

Cô không thích thứ gì, thái độ của cô rất kiên quyết. Dù cho có cưỡng ép cũng không được, cô sẽ dùng cường quyền chống trả. Không phục hả? Một bại tại...

Mà Tường Tử là chính khách, anh chọn cách đi từng bước, chính sách phúc hắc đảo hồ chờ hãm hại, thế nhưng ở trước mặt Nguyệt Nguyệt anh lại bó tay hết cách!

Trong khoảng thời gian đó, Tường Tử nhiều lần bị Nguyệt Nguyệt đả đảo, nhiều lần vùng dậy nhưng vẫn bị đả đảo!

Cuối cùng, anh cam chịu số phận!

Vì thế khi Tường Tử khê khàng nói với Nguyệt Nguyệt, em yêu, xin em hãy dịu dàng “chà đạp” anh đi!!!

Kết quả, bị Nguyệt Nguyệt đánh lán nữa!!!!

LUU Ý truyện này chỉ đơn thuần là câu chuyện về anh chàng chiều vợ sợ vợ, có nhiều tình tiết vô lý, nếu bạn vẫn muốn đọc thì cắt não đi rồi hăng đọc, mình đã cảnh báo trước rồi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Trong giới xã hội thượng lưu tại thành phố B, nếu bạn muốn trèo lên cao mà không bị giẫm chết, có một vài dòng họ phải hiểu biết rõ ràng, cho dù là giới chính trị, giới quân đội hay là giới thương trường.

Đầu tiên là nhà họ Cố. Người đứng đầu của giới quân đội, ngoại trừ ông cụ Cố là thượng tướng tiếng tăm lừng lẫy, con cháu thế hệ sau đều chiếm giữ vị trí hết sức quan trọng trong giới quân đội, cái khác không nói tới, con cháu trong dòng họ đều là thiếu tướng lục quân. Đây cũng chưa coi là nằm trong giới chính trị. Nhưng đáng tiếc, hậu duệ của dòng họ này sinh ra một Cố Ninh Viễn, đánh chết cũng không vào quân đội, cũng chẳng làm lãnh đạo. Ai cũng hết cách với cậu ta. Hơn nữa, thế hệ trước đã nói, người quý trọng nhất của nhà họ Cố không phải là ông cụ Cố, mà là bà cụ Cố, bà xuất thân là cách cách hoàng gia của đời nhà Thanh ngày trước. Hoàng tộc Bát Kỳ Mãn Châu chính tông, phong thái kia không có ai sánh bằng.

Tiếp theo, chính là nhà họ Lương. Đây cũng có thể xem như là người đứng đầu của giới chính trị. Ông cụ nhà họ Lương chính là thành viên của Đại hội đại biểu Nhân dân toàn quốc vừa mới nghỉ hưu, có rất nhiều học trò, ông cụ cả đời đức hạnh, phẩm hạnh đều khiến người ta khen ngợi, gia giáo nghiêm khắc. Vì thế hậu bối trong gia đình đều có phẩm chất tốt, bởi vậy phát triển lớn mạnh trong giới chính trị. Đương nhiên cũng có một chiếc “răng sâu”. Nhà họ Cố có Cố Ninh Viễn, còn nhà họ Lương thì có Lương Hường Huy. Đây là hai đối thủ một mất một còn trời sinh. Ngược lại có một điểm nhất trí với nhau, Lương Hường Huy cũng đánh chết không vào giới chính trị. Nên biết rằng, thế hệ con cháu của nhà họ Lương chỉ còn duy nhất một mầm Lương Hường Huy này thôi.

Kế tiếp, chính là nhà họ Khúc và nhà họ Lâm. Hai gia đình này vốn là dòng họ thế gia, nhà họ Khúc xuất thân là quân nhân, bắt đầu từ ông cụ Khúc, ba đời của nhà họ Khúc đều là quân nhân, mà có một điểm khiến người ta dở khóc dở cười chính là ba đời của nhà họ Khúc không sinh ra một đứa con gái nào. Vì thế, tới hiện giờ, ông Khúc có bốn đứa con trai, nhưng chẳng có con gái, ngay cả cháu gái cũng không. Dường như nhà họ Khúc của bọn họ không thể sinh con gái. May mà, khi ông Khúc bốn mươi lăm tuổi, rốt cuộc được toại nguyện, bà Khúc sinh ra một đứa con gái. Kết quả là, bạn có thể hiểu được, vì sao Khúc Nguyệt Nguyệt được nuông chiều như vậy tại nhà họ Khúc.

Mà nhà họ Lâm thuộc giới chính trị, dường như trời sinh dòng dõi của gia đình này khắc sâu trực giác nhạy bén về chính trị, trời sinh bề ngoài đẹp, hơn nữa hòa nhã, vẻ mặt từ bi, giống như là đại diện cho cả thế giới. Những người nhà họ Lâm đều là nhân tài chính khách bẩm sinh. Thế nhưng nhà họ Lâm cũng rất phiền muộn. Gia đình họ có thể nói là âm thịnh dương suy, bắt đầu từ đời của ông cụ Lâm, nhà họ Lâm chỉ sinh ra một đứa con trai. Con gái ngược lại không ít, nhưng mà, con trai là đơn truyền ba đời. Đúng thế, khi bà Lâm sắp bốn mươi tuổi cũng chỉ có ba đứa con gái, chẳng có đứa con trai nào hết. Vì thế khi cả nhà đều sắp tuyệt vọng, đoán chừng hương khói của nhà họ Lâm sẽ đứt đoạn ở đời của ông Lâm thì bà Lâm lại mang thai. Ngay sau đó, rốt cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người, khi sinh ra con trai, cả nhà thiếu chút nữa là tôn lên làm tiểu hoàng đế.

Do vậy mới có một mối nhân duyên của Khúc Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhân duyên trời định

Thời gian phải ngược dòng trở về hai mươi mấy năm trước, sau khi bà Khúc sinh ra bốn đứa con trai, với tuổi bốn mươi ba bà lại mang thai lần nữa. Lần mang thai này có thể nói là khiến nhà họ Khúc nửa mừng nửa rầu.

Dù sao bà Khúc nếu đã sinh con thì tuyệt đối xem như là sản phụ tuổi cao, sức khỏe của bà Khúc không tính là tốt, mà làm sản phụ ở lứa tuổi này thì có bao nhiêu nguy hiểm, tới lúc đó chuẩn bị không tốt thì sẽ một xác hai mạng. Mà lúc ấy ý của bác sĩ cũng là bảo bà Khúc bỏ đứa nhỏ đi. Dù sao nhà họ Khúc đã có bốn đứa con trai, không cần mạo hiểm tính mạng để sinh ra đứa bé này. Hơn nữa, không bảo đảm thai này là con trai. Cũng không chắc chắn là con gái. Bác sĩ khuyên như thế.

Nhưng bác sĩ lại không ngờ, một câu cuối cùng của ông ta khiến cho bà Khúc vốn không định sinh ra đứa con này, liền xóa bỏ ý nghĩ phá thai. Đúng vậy, ngộ nhờ là con gái thì sao? Vậy thì tốt biết bao! Áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ, hòn ngọc quý trên tay bố, thậm chí có thể nói là tiểu công chúa duy nhất của cả nhà họ Khúc. Nếu là một đứa con gái, bị phá đi thì làm sao?

Vậy khẳng định không được.

Thế là vì một nửa hy vọng sinh con gái, bà Khúc mạo hiểm tính mạng làm phụ nữ mang thai.

Mà lúc bà Khúc vừa kiểm tra có thai chưa tới vài ngày thì bà Lâm bởi vì sức khỏe yếu ớt bị té xỉu đưa tới bệnh viện, sau khi kiểm tra cũng có tin mang thai.

Điều này cũng khiến nhà họ Lâm rơi vào trong mâu thuẫn. Ông Lâm đã bốn mươi lăm, bà Lâm cũng bốn mươi tư, nhưng con cái chỉ có ba đứa con gái. Ông Lâm có thể nói là ba đời đơn truyền, mỗi đời sinh rất nhiều con gái, nhưng chỉ có một đứa con trai kế thừa hương khói, sau đó chính là âm thịnh dương suy điển hình. Thậm chí tới đời của ông Lâm, chẳng có đứa con trai nào, các chị em gái của ông cụ Lâm và ông Lâm đều nôn nóng sốt ruột, nhưng hết cách. Lại sau đó, gần như đều cam chịu số phận! Xem ra hương khói của nhà họ Lâm phải đứt đoạn ở đời của ông Lâm.

Thế nhưng chẳng ngờ, bà Lâm bốn mươi tư tuổi lại mang thai.

Rốt cuộc sinh hay không sinh? Không sinh, vậy thật sự cắt đứt hương khói. Mà nếu như sinh ra, còn có một nửa hy vọng con trai, đúng vậy, con trai. Khi mọi người do dự bất định, thì bà Lâm thẳng tiến, giải quyết dứt khoát, cho dù thế nào cũng phải sinh.

Tuy nhiên quyết định sinh con rồi, lúc yên phận làm phụ nữ mang thai, lo âu lại đến.

Vào một ngày, bà Khúc mang thai được năm tháng đến nhà bà Lâm ở đối diện, trước khi kết hôn hai người là chị em tốt, lại lấy chồng như ý, bản thân trải qua việc tương tự, lại đồng cảm với nhau. Một người tìm đủ mọi cách muốn sinh con gái, một người liều mạng muốn sinh con trai. Chỉ bằng này, cũng có tiếng nói chung không nói hết được.

“Chỉ Thanh, em đoán chừng lần này mong mỏi muốn sinh con gái lại không được rồi.” Nghe bà Khúc ngồi trong sân nhà họ Lâm nói với bà Lâm ở bên cạnh.

“Haiz, Thành Quân, chị thì ngược lại tìm đủ mọi cách sinh ra con trai, nhưng mà đoán chừng lần này lại không có cơ hội! Hương khói của nhà họ Lâm bọn chị đành phải đứt đoạn tại đời này thôi.” Bà Lâm nghe bà Khúc nói xong cũng thờ dài nói.

“Haiz.” Hai người không hẹn mà cùng thờ dài.

Đúng vậy, trước đó tính toán rất nhiều. Nhưng sự thật, rất là tàn khốc.

Bà Khúc muốn sinh con gái, sau khi mang thai một mực thích ăn chua. Mọi người đều nói ăn chua sinh con trai, ăn cay sinh con gái. Hồi trước bà Khúc cho rằng đó là mê tín, không tin được. Nhưng sau khi sinh bốn đứa con trai, kinh nghiệm bản thân nói với bà, không phải tùy theo bà có tin hay không. Hơn nữa, từ lúc mang thai hơn ba tháng, cái bụng lại giống như hồi trước khi có mang con trai, tựa như quả khinh khí cầu phình to ra. Không nói đến điều này, cùng mang thai năm tháng, bụng của bà Khúc lớn hơn bà Lâm không phải ít.

Triệu chứng mang thai lần này giống y chang lần trước. Bà Khúc thậm chí không cần đến bệnh viện kiểm tra cũng có thể kết luận, lần này, lại là mang thai con trai. Cho nên bà cũng lười đi siêu âm. Bởi vì dù cho thế nào, từ khi cái thai bắt đầu động đập, bà Khúc làm mẹ có chết cũng không thể phá thai này. Là con trai thì là con trai thôi. Dù thế nào vẫn phải sinh ra.

Cùng tình huống cũng xảy ra trên người bà Lâm. Không biết có phải ý trời trên người không.

Nhà họ Lâm một lòng muốn sinh con trai, thậm chí bà Lâm không tiếc mạo hiểm tính mạng, muốn sinh con lần nữa. Nhưng sau đó bà Lâm càng ngày càng thích ăn cay, cả ngày uống thuốc bổ, cơ thể đầy đủ nhưng cái bụng lại không lộ ra rõ ràng. Nếu không phải sau đó cái thai động nhẹ, bà Lâm thậm chí không cảm thấy mình đang mang thai, mà chỉ là béo lên. Xem ra lần này, mong ước phải tan vỡ, lại mang thai một đứa con gái điềm đạm nho nhã rồi.

“Haiz, Thành Quân, không phải chị muốn sinh con trai sao? Vì sao lại khó như thế chứ? Chị đã có ba đứa con gái, trong bụng này lại không chạy thoát là một đứa con gái, hương khói của nhà họ Lâm thật phải đứt đoạn rồi.” Bà Lâm bỗng nhiên hơi nghẹn ngào nói.

“Haiz, Chị Thanh, em hiểu, em hiểu mà. Em cũng chẳng phải chỉ muốn sinh con gái thôi sao? Nhưng ngay cả bốn đứa con trai cũng sinh rồi mà lại chẳng có tin tức. Thật vất vả mới mang thai lần nữa, em muốn sinh con gái, nhưng xem tình huống thế này, lại là con trai nữa. Hai chị em mình nếu có thể đổi thai cho nhau thì tốt rồi.” Bà Khúc cũng không nhận được mà bùi ngùi muốn vãn.

“Nếu được vậy thì hay rồi. Haiz. . .” Trong lúc nhất thời, hai người lại rơi vào u sầu.

Đột nhiên bà Khúc cất tiếng nói: “Chị Thanh, nếu không, nếu không, chúng ta làm như thế này đi!”

“Thế nào hả? Em nói đi.” Bà Lâm không hiểu nói.

“À, chúng ta định hôn ước cho hai đứa nhỏ nhé. Nhà chị thiếu con trai, nhà em thiếu con gái, chúng ta cứ kết thành thông gia đi.” Bà Khúc có phần hưng phấn nói.

“Ừ, chị thấy được đó! Con rể coi như một nửa con trai. Nhà họ Lâm của chị không có con trai, sau này không bảo đảm có con trai kế thừa hương khói, chỉ bằng trực tiếp tuyên con rể. Mà nhà em không có con gái, con dâu cũng có thể thương như con gái. Hai nhà chúng ta lại thân nhau mấy đời, thấu hiểu đôi bên, như vậy rất tốt!” Bà Lâm trầm tư một hồi cũng đồng ý.

“Ừ, được, thế thì quyết định rồi, nếu em sinh con trai, chị sinh con gái, hai chúng ta sẽ kết thành thông gia, bắt chước người xưa chỉ phúc vì hôn. Nhân duyên trời định rồi.” Bà Khúc nghe xong cười trả lời.

“Tốt lắm, đợi chị nói với lão Lâm, qua một thời gian nữa tổ chức một nghi thức nhỏ, chúng ta trao đổi tín vật hứa hôn nhé!” Bà Lâm nghĩ xa hơn.

“Vâng, dĩ nhiên rồi!”

Haiz, đứa nhỏ còn trong bụng chưa chào đời, trong mắt bà Khúc và bà Lâm, giới tính khác nhau, nhân duyên đã định rồi. Thế nhưng, hai người không nghĩ tới, nhờ đoán sai thì làm sao?

Lại qua năm tháng, bà Khúc và bà Lâm chờ sinh cùng bệnh viện, phòng bệnh của hai nhà liền nhau, cứ một chút là qua thăm. Cũng phải, hai người phụ nữ có thai quen thân, lại ở sát vách, còn là bà thông gia, không qua thăm để cho hai đứa nhỏ còn ở trong bụng tăng thêm tình cảm thì còn có thể làm gì?

“Thành Quân, dự tính ngày sinh của em là hai ngày nữa phải không?” Bà Lâm ngồi trên sofa trong phòng bệnh cao cấp hỏi.

“Haiz, đúng ạ, hai ngày nữa. Chị Thanh, còn chị cũng không muộn hơn em mấy ngày đâu nhỉ.” Bà Khúc trả lời.

“Ừ, ngay cuối tuần.” Bà Lâm gật đầu trả lời.

“Hóa ra con dâu nhà bọn em cũng sắp chào đời rồi! A.!” Bà Khúc cười nói, nhưng trong nháy mắt liền nhíu mày, hốt hoảng kêu lên.

“Thành Quân, Thành Quân, em làm sao vậy?” Bà Lâm từ sofa đứng lên hỏi.

“Chị Thanh, bụng em đau quá, xem ra sắp sinh rồi! A.” Khuôn mặt bà Khúc trắng bệch nói.

“Ôi, chị kêu bác sĩ giúp em.” Bà Lâm vội vàng đến bên ngoài phòng bệnh, gọi y tá ở phòng trực ban sát vách đi vào.

Vì thế, chưa đến một lúc, thấy được bác sĩ y tá đẩy bà Khúc đang nằm trên giường bệnh vào phòng phẫu thuật. Mà ông Khúc đã chạy tới không lâu sau đó.

Lúc này bà Lâm mới yên tâm, đang muốn trở về phòng mình, nhưng trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

“A!!!” Bà Lâm kêu lên.

“Thành Quân, cô làm sao vậy?” Ông Khúc vừa chạy tới đang muốn đến phòng phẫu thuật trông coi vợ mình thì nghe được tiếng kêu sợ hãi của bà Lâm, ông vội vàng tiến lên dò hỏi.

“A...e là tôi cũng sắp sinh rồi!!!” Bà Lâm ôm bụng nói.

“Ôi! Tôi đi gọi bác sĩ cho cô, cô ngồi xuống đây trước đi.” Ông Khúc vội vàng dìu bà Lâm ngồi trên sofa ngoài phòng bệnh, rồi chạy xuống tầng dưới gọi y tá. Hết cách rồi, bác sĩ và y tá của tầng này đều theo vợ ông vào phòng phẫu thuật rồi.

Khi ông Khúc gọi bác sĩ y tá tới thì chỉ thấy một mình bà Lâm co quắp ngã trên sofa, mặt mũi đầm đìa mồ hôi, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Mọi người bất chấp những chuyện khác, vội vàng ôm bà Lâm lên cáng cứu thương, đưa vào phòng phẫu thuật. Mà ông Khúc, mới có thời gian trông một tí liền vội vã gọi điện cho ông Lâm, bảo ông qua đây.

Vì thế, bên ngoài phòng phẫu thuật, ông Khúc lo lắng đứng cùng bốn đứa con trai. Mà ở phòng phẫu thuật đối diện, cũng là ông Lâm vội vã chạy tới cùng ba đứa con gái. Haiz, lúc này không lo sinh trai hay gái, bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi. Người hai nhà đều nhin không được mà mong mỏi như vậy.

Thời gian thấm thoát trôi qua ba tiếng đồng hồ, mọi người chờ đợi nóng lòng. Ông Khúc hút hết cả một gói thuốc lá, lúc đang muốn gọi sĩ quan phụ tá đi mua thuốc thì đèn của phòng phẫu thuật tắt đi, sau đó, thấy một cô y tá bồng em bé đi ra, ông Khúc vội vàng đi lên hỏi: “Vợ tôi thế nào rồi?” Ông không hỏi sinh trai hay gái, là bởi vì trong thời gian mang thai mười tháng, ông đã gần như nhận định là một đứa con trai.

Tuy rằng lúc đầu còn ôm nguyện vọng tốt đẹp sinh một cô con gái, sau đó vẫn chấp nhận sự thật thêm một đứa con trai. Vì thế ông cũng thờ ơ chẳng hỏi giới tính.

“Chúc mừng Khúc tư lệnh, vợ ngài đã sinh một thiên kim nặng tám cân tám hai ạ. Mẹ con bình an!” Y tá vội vàng cung kính trả lời.

“Cái gì? Con gái?” Ông Khúc đưa ra sắc mặt khó tin mà hỏi.

“A, đúng vậy!” Y tá nghe giọng điệu này, trong lòng rất bất bình, ôi, lại là một người trọng nam khinh nữ. Y tá cúi đầu, yêu thương nhìn đứa nhỏ trên tay. Chao ôi, đầu năm đã viết trọng nam khinh nữ rồi. Lúc đầu còn tưởng rằng người làm tư lệnh sẽ có tố chất cao một chút, không bất công, xem ra là cô ta suy nghĩ quá nhiều. Dù sao trọng nam khinh nữ là truyền thống từ mấy ngàn năm, mà nghe nói gia đình tư lệnh là quân nhân, đương nhiên thích con trai, dù sao như thế mới kế thừa hương khói chứ.

Ôi, con gái, không dễ làm rồi.

Trong lòng cô y tá không nhin được mà thở dài, mà trên mặt lại trả lời rất bình tĩnh.

Ông Khúc còn chưa phản ứng lại thì đứa con trai nhỏ nhất là Khúc Hương Bắc đã mười hai tuổi chen lên trước mấy bước, tới bên cạnh đứa bé trên tay y tá, khi mọi người chưa kịp đề phòng, cậu liền vén lên miếng tã lót của đứa bé, sau đó chỉ vào đứa bé trần truồng lớn tiếng gọi: “Bố ơi, bố ơi, là em gái, là em gái. Bố xem này, em ấy không có tiểu kê kê*!!!”

() bộ phận sinh dục của bé trai.*

Khúc Hương Bắc vừa nói xong thì đã bị con trai lớn nhất của nhà họ Khúc là Khúc Hương Đông đã mười tám tuổi đánh một cái, nói: “Quần áo của em gái không thể tùy tiện vén lên.”

Một lúc sau ông Khúc rút cuộc hoàn hồn, không thêm dạy dỗ Khúc Hương Bắc lỗ mãng, ông tiến lên mấy bước, run rẩy vươn hai tay đón lấy đứa bé từ y tá, bồng rất cẩn thận, chỉ sợ nắm không chắc thì sẽ làm cô bé tổn thương.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, da mặt nhăn nhúm, ngay cả mắt còn chưa mở ra, giống như là một con khỉ con. Không đúng, là con khỉ già. Nhưng mà ông Khúc cảm thấy sao lại đáng yêu thế này.

Đây là con gái, thật là con gái!!!

Sau khi bà Khúc sinh con chưa được mấy phút thì bên nhà họ Lâm cũng có tin tức.

Phòng phẫu thuật mở ra, y tá bồng em bé đi ra, cười tủm tỉm nói: “Chúc mừng Lâm chính ủy, vợ ngài sinh một bé trai nặng sáu cân sáu hai. Mẹ con bình an!”

“Cái gì? Con trai? Không phải con gái sao?” Ông Lâm nhất thời chưa kịp phản ứng, ngạc nhiên kêu lên.

“Là con trai, không phải con gái!” Y tá hơi kinh ngạc trả lời. Thật là kỳ quái, làm y tá lâu như vậy, cho tới giờ đều thấy người có con gái kêu lên “Sao lại là con gái, không phải con trai sao?” Vậy mà Lâm chính ủy lại tương phản. Nhìn xem, người ta tố chất cao ghê, không trọng nam khinh nữ. Nói xong, cô y tá còn nhìn ông Lâm với vẻ kính phục.

Kỳ thật, căn bản y tá đã hiểu sai rồi. Ông Lâm kinh ngạc hỏi lại là vì một bất ngờ lớn như vậy khiến ông nhất thời khó tin, mong mỏi con trai bao nhiêu năm, từ lúc bắt đầu hy vọng, đến sau đó thất vọng, cuối cùng có thể nói là tuyệt vọng. Sau lúc ông gần như tuyệt vọng lại nhận được bất ngờ lớn vậy, giống như trước mắt người sắp chết đột ngột xuất hiện một bàn ăn phong phú, nhất thời chưa tiếp nhận được.

Mà con gái út của nhà họ Lâm là Lâm Uyển Nguyệt đã mười một tuổi gan dạ tiến lên, vén lên tã lót của đứa bé một tí, nhìn một chút, nhất thời không nhin được, gọi lên “Bố ơi, bố ơi, mau nhìn, mau nhìn, là em trai, là em trai!! Chị cả, xem đi. Chị xem đi, em ấy có tiểu kê kê, tiểu kê kê đấy!!!”

Con gái lớn của nhà họ Lâm là Lâm Uyển Thanh nhìn thoáng qua, cô bé vội vàng tiến lên che miệng em gái, đỏ mặt, thấp giọng nói bên tai em gái, “Uyển Nguyệt, đây là bệnh viện đó. Nói chuyện để ý một chút.”

Mà lúc này ông Lâm rút cuộc phản ứng lại, tiến lên vài bước, vội vàng bồng đứa bé từ tay y tá, quan sát kỹ càng. Đứa bé hơi gầy yếu này chính là con trai của nhà họ Lâm bọn họ.

Đúng vậy, là con trai.

Nhà họ Lâm rốt cuộc có con trai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hôn ước từ bé

Lần này bà Khúc trở thành công thần lớn nhất của nhà họ Khúc, không hề bất ngờ khi bà nhận được đãi ngộ ngang hàng với bảo vật quốc gia. Từ khoảnh khắc đầu tiên sinh ra Khúc Nguyệt Nguyệt, bà Khúc đã trở thành nhân vật quyền lực số hai đứng sau ông cụ Khúc. Hoàng thái hậu danh xúng với thực đấy! Mà nói như vậy, cụ Khúc là nhân vật số một trừ khi cần thiết, bình thường không phát biểu ý kiến.

Vậy nên, lần này bà Khúc có thể nói là mẹ nhờ con gái! Đương nhiên khó tránh khỏi việc khiến bà Khúc trở thành đối tượng ghen ghét của những người cô tại nhà họ Khúc, nhưng mà những người đó có thể làm được gì bà? Có bản lĩnh thì họ cũng sinh con gái đi.

Từ sau khi sinh ra Khúc Nguyệt Nguyệt, phòng bệnh của bà Khúc luôn luôn có người đến người đi, rất náo nhiệt, khiến cho bà Khúc càng phiền hơn, bà hết cách nên đành tìm bác sĩ, hỏi tình hình sức khỏe, phát hiện chỉ cần ở nhà chú ý một chút là có thể xuất viện, vì thế bà Khúc không nói hai lời, trực tiếp đóng gói trở về nhà.

Sau đó, bắt đầu cuộc sống ở cũ tại nhà, lần này chính là một tháng.

Mà nhà họ Lâm cũng náo nhiệt không kém. Ông cụ Lâm vốn cùng bạn già ra nước ngoài thăm bạn bè, hay tin bà Lâm sinh con trai, ông vui mừng đến mức suýt nữa ngã xui. Ngay lập tức dặn dò cấp dưới lên đường trở về nhà. Nửa đêm quay về thành phố B, cũng chẳng nghỉ ngơi mà đi thẳng đến phòng bệnh, ngược lại khiến bà Lâm sợ hết hồn.

May mắn, may mắn, xương cốt của ông cụ vẫn còn rắn chắc coi như chịu đựng được việc đi lại nhiều lần. Bằng không, thật sự mệt đến chết, vậy thì không tốt rồi. Từ khi biết bà Lâm sinh con trai, các chị em của ông Lâm quả thực như ong tổ vờ lùa tới phòng bệnh, mà các bà bác cũng chẳng chịu ngồi yên, đều từ xa đến thăm. Có trời mới biết, tết nhất của nhà bọn họ cũng không có nhiều thân thích đến thăm tới vậy.

Lần này bà Lâm công đức viên mãn. Dùng lời của bà bác của ông Lâm nói là, “Chỉ Thanh chính là công thần lớn của nhà họ Lâm chúng ta. Sau này không cho phép cháu bắt nạt cô ấy. Bằng không chúng ta không khoan dung đâu!”

Được, được, được. Trước kia bà Lâm sinh ra ba đứa con gái, ông Lâm chưa từng nghe nói vợ mình là công thần, còn bị hỏi mãi một vấn đề “Sao không phải con trai? Sao lại là con gái?” Sau đó nói bản thân có việc, quá bận rộn, tặng một đồng quà, nửa bóng dáng chẳng thấy đâu. Lần này vừa sinh con xong thì một đám như con mưa sau mùa xuân tuôn ra, khiến cho ông cảm khái muôn vàn.

Dù sao, mặc kệ nói thế nào, nhà họ Lâm đã có hậu duệ.

Khi bà Lâm biết tin mình sinh con trai, bà đã kinh ngạc nửa ngày không biết làm gì. Sau đó theo thói quen cẩn thận xác nhận, phát hiện quả thật có tiểu kê kê, lúc biết chắc chắn là con trai bà mới rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, sinh con trai chính là công thần. Vậy nếu lần này không phải sinh con trai thì là tội thần sao?

Tuy rằng trong lòng bà Lâm hiểu được, ngoài miệng cũng không nói toạc ra, vẫn vui vẻ ra mặt, cho đến cuối cùng bà không nhịn được mà bùng nổ. Thật sự không nhịn được mấy bà bác bà cô trong gia đình này, bình thường gặp mặt nhiều nhất là cười gật đầu, lần này thì nụ cười kia hết sức chói mắt. Quả thực cả người nổi da gà. Ngoài miệng nhắc mãi “Chỉ Thanh, lần này bụng cháu hăng hái tranh giành, sinh được con trai!” “Chỉ Thanh, chị đã nói em có thể sinh con trai mà! Các cô ấy vẫn không tin! Giờ thấy chưa, sinh rồi đây!”

Lúc ấy bà Lâm thật không chịu được mà phát điên.

Được rồi, đây là trường bối, bà chịu đựng.

Thế nhưng có một ngày, thừa dịp xung quanh không có ai, cô con gái út của bà Lâm nhỏ giọng ầm ừ nói với mẹ: “Mẹ ơi, có phải có em trai rồi thì mọi người sẽ không thích bọn con, không cần bọn con sao?”

Nhất thời, bà Lâm lòng đau như cắt. Bà vội vàng ôm lấy Lâm Uyển Nguyệt, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, hỏi: “Uyển Nguyệt, sao con lại nói như vậy?”

“Các bác các cô đều nói bọn con là con gái, không thể kế thừa hương khói của nhà chúng ta. Con đi chào bọn họ, nhưng bọn họ cứ vây quanh em trai, chẳng thèm để ý tới con. Mẹ ơi, sau này con không cần búp bê nữa, kẹo cũng cho em trai hết, mẹ có thể đừng không cần bọn con không!” Tiểu Uyển Nguyệt nhỏ giọng khóc lóc nói.

“Uyển Nguyệt, Uyển Nguyệt, tiểu bảo bối của mẹ! Mẹ sẽ không bỏ con, bố con cũng vậy, con sẽ có rất nhiều búp bê, kẹo cũng không cần nhường cho em trai, con còn có được những chiếc váy xinh đẹp, cái gì nên có thì sẽ có, em trai sẽ không giành đồ vật của con đâu. Hơn nữa, chờ em trai trưởng thành, nó sẽ bảo vệ các con!” Bà Lâm vỗ nhẹ lưng Tiểu Uyển Nguyệt dỗ dành.

Một hồi lâu, Uyển Nguyệt ngừng khóc, nhưng hồi lâu chẳng thấy động tĩnh, bà Lâm liền nhìn, hóa ra khóc mệt rồi nên ngủ thiếp đi. Xem ra mấy ngày nay, ba đứa con gái chẳng vui về gì.

Vì thế bà Lâm hạ quyết tâm, lên đường trở về nhà, đóng cửa từ chối tiếp khách. Yên tĩnh ở cữ tại nhà.

Mà khi bà Khúc và bà Lâm gặp lại nhau thì cũng là trước một ngày đầy tháng của bọn nhỏ.

Bởi vì con gái đầy tháng, nhà họ Khúc chuẩn bị tiệc lớn mời khách, bày tỏ sự vui mừng. Vì thế bà Khúc đích thân tới cửa, chuẩn bị đi mời bà Lâm tham dự.

Bà Khúc đã nghe chồng mình nói, bà Lâm sinh con cùng ngày với bà, hai đứa nhỏ trước sau kém vài phút. Vậy dứt khoát hai nhà cùng tổ chức luôn. Dù sao đều là mấy đời thân nhau, bớt đi sự bất tiện của khách khứa được mời, không biết phải đến nhà họ Khúc hay là đến nhà họ Lâm. Dù sao hai nhà đều là gia tộc lớn.

Mà bà Khúc cũng có phần khó xử.

Mới vừa vào cửa, trông thấy bà Lâm, bà Khúc nhìn không được xấu hổ mà nói: “Chỉ Thanh, em thấy việc đính hôn ước cho hai đứa nhỏ chắc không được rồi.”

“Haiz, chị cũng đang rầu rĩ đây, đang muốn nói chuyện này với em” Bà Lâm cũng đưa ra vẻ mặt có lỗi.

“Haiz! Em vốn tưởng là con trai, kết quả lần này sinh con gái, thật là hết cách rồi. Nếu không, bảo hai đứa kết làm chị em đi!” Bà Khúc ngoài miệng ra vẻ tiếc nuối, sắc mặt quả thật sung sướng. Con gái đó! Thật tốt!

“Con gái? Thành Quân, em sinh con gái ư?” Bà Lâm kinh ngạc hỏi.

“Vâng ạ! Là con gái, con gái đấy ạ! Tâm nguyện nhiều năm của em cuối cùng thực hiện được rồi.” Giọng điệu bà Khúc như là có con gái thì mọi thứ đều tốt cả.

“Thì ra là vậy, chị không lo âu nữa rồi, hai đứa nhỏ vừa khéo là trời sinh một cặp!” Bà Lâm hưng phấn kêu lên.

“Trời sinh một cặp gì ạ? Chỉ Thanh, chẳng lẽ chị sinh con trai ư?” Bà Khúc nhìn không được ngạc nhiên kêu lên.

“Đúng vậy! Lần này thật sự là viên mãn! Hôm nào chúng ta nhất định phải đến chùa bái lạy. Đây thật là Bồ Tát phù hộ mà.” Bà Lâm xúc động nói.

“Đúng vậy, đúng vậy! Thật là vận may rất lớn! Phải đi, chúng ta phải đi chị à.” Bà Khúc gật đầu, “Vây chuyện hôn ước của hai nhà...” Bà Khúc lên tiếng, có phần không chắc.

“Chắc chắn phải làm rồi! Đây là lương duyên trời ban cho. Chúng ta không thể làm trái ý của ông trời!” Bà Lâm vội vàng trả lời.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Bà Khúc cười gật đầu, lúc này hai người nắm tay nhau đi vào phòng trong, “Chỉ Thanh, lần này em tới hỏi chị tiệc đầy tháng hai nhà chúng ta cùng tổ chức, chúng ta phải...”

Lúc này hai người mới bàn chuyện chính.

Ngày hôm sau, hai nhà bọn họ cùng tổ chức tiệc đầy tháng, đương nhiên là vô cùng náo nhiệt.

Người nhận được thiệp mời đều là nhân vật to lớn quyền quý, chỉ những nhân vật lớn không quen biết là không mời.

Bởi vì quen biết, cho nên có lẽ bọn họ đều biết vì sao hai nhà này phải thay đổi bầu không khí khiêm tốn của ngày trước, tổ chức tiệc đầy tháng khoa trương như vậy. Dù sao một bên là nhà họ Khúc mong mỏi con gái đã bao nhiêu năm, bên kia là nhà họ Lâm mong mỏi con trai cũng rất lâu, làm sao có thể không trịnh trọng chứ?

Vì thế, khách khứa cũng tặng quà rất hào phóng, để bày tỏ tâm ý.

Nhưng mà những thứ này không quan trọng, quan trọng là... hai tiểu bảo bối kia trên tay bà Khúc và bà Lâm

Trên tay bà Khúc chính là Khúc Nguyệt Nguyệt, mày rậm mắt to, trắng trẻo mập mạp, không để ý còn tưởng là một cậu bé đấy. Nhìn đôi mắt kia chuyển động nhìn xung quanh, thật sự đáng yêu quá đi thôi, mà cái miệng nhỏ nhắn vênh lên phun ra nước dãi khiến bà Khúc hôn mãi, gọi tên bé yêu, cô bé cũng rất nể tình, thường thường cười tươi, lộ ra tí răng chỉ mới nhú khỏi nướu.

Mà Lâm Tường trên tay bà Lâm lại có phần quá hiền lành. Đứa nhỏ này dường như đối với cái gì cũng im lặng, cái đầu nhỏ hơn Khúc Nguyệt Nguyệt không ít, cả người yên tĩnh tùy bà Lâm ôm trong lòng, không khóc không quấy, cũng chẳng cười, chọc thế nào cũng không thêm để ý, thảnh thơi trên

chọc quá đáng thì cậu trực tiếp nhắm mắt, mắt không thấy nữa thì sẽ tĩnh lặng. Lấy điểm đó so với Khúc Nguyệt Nguyệt, nếu ai không biết thì thật có thể coi cậu là một bé gái.

“Thành Quân, con gái nhà em thật hoạt bát, đáng vẻ không giống như nhóc con nhà chị, nửa ngày không thấy động tĩnh. Để chị ôm con bé một cái?” Bà Lâm thấy đáng vẻ lặng lẽ của con mình, rồi lại nhìn Khúc Nguyệt Nguyệt bên cạnh vô cùng hoạt bát, bà nhin không được mở miệng nói.

“Yên tĩnh tốt, yên tĩnh rất tốt! Chị không biết đâu, em mong muốn con bé nhà em có một ngày yên lặng một chút, để em nghỉ ngơi, mỗi ngày dày vò thế này làm em mệt chết. Đây, chị ôm đi. Em vẫn thích con trai chị hơn.” Giọng điệu của bà Khúc như muốn mau chóng đẩy con mình qua bên kia.

“Ha ha, vậy cũng tốt, để chị nhìn xem, ôi cái miệng nhỏ nhắn vênh lên kia, có thể treo bình dầu đó!!!” Bà Lâm trông thấy đôi mắt to của cô bé đảo qua đảo lại, cái miệng vênh lên, gọi một cái phản ứng ngay. Con nít mà, vẫn nên hoạt bát một tí mới tốt.

“Ha ha, em thấy Tường Từ nhà chị yên tĩnh mới tốt, sẽ bớt lo.” Bà Khúc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Lâm Tường, nhin không được mà khoe khoang.

“Ồ kia, sao hai người còn ở đây cười đùa, tôi đi khắp nơi tìm hai người đây.” Thấy ông Khúc từ rất xa kêu lên.

“Sao thế?” Bà Khúc bồng đứa nhỏ tiến lên vài bước hỏi.

“Còn làm sao nữa, phải đi ra ngoài thôi.” Ông Khúc nói.

“Đúng rồi, sao em lại quên mất.” Bà vội vàng gọi bà Lâm cùng vào đại sảnh.

“Cảm ơn các vị đến dự tiệc đầy tháng của hai đứa bé nhà chúng tôi, hai nhà chúng ta còn có một chuyện vui phải tuyên bố.” Ông Khúc ôm con gái nhà mình nói.

“Ha ha, cũng chẳng phải chuyện lớn gì, mọi người chắc là đã từng nghe nói, nhà họ Lâm chúng tôi và nhà họ Khúc vốn đã quen thân từ hồi trước, nếu nhà họ Lâm chúng tôi lại sinh con gái, nhà họ Khúc lại sinh con trai, như vậy hai nhà chúng tôi liền đính hôn ước cho hai đứa nhỏ, kết thành thông gia.” Ông Lâm cất lời giải thích.

“Lần này tuy rằng đảo ngược, nhưng kết quả vẫn tốt, chúng tôi không làm trái ý trời đã tác hợp, hôm nay xin tuyên bố, hai nhà chúng tôi chính thức đính hôn ước nà!” Bà Lâm cười tiến lên bổ sung, thận trọng lấy ra một miếng ngọc bội Quan Âm, cẩn thận đeo lên cổ Khúc Nguyệt Nguyệt.

Miếng ngọc này là đồ gia truyền trong nhà họ Lâm.

Mà bà Khúc thì cũng lấy ra một miếng ngọc Phật cẩn thận đeo lên cổ Lâm Tường.

Hôn ước từ bé này, coi như đã định rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đả đảo và phản công

Khúc Nguyệt Nguyệt là một đứa bé rất kén chọn. Hồi đó, rất ít gia đình có bình sữa, hơn nữa tất cả bình đều làm bằng thủy tinh, nứm vú bằng nhựa. Bà Khúc coi như là sản phụ tuổi cao, cho nên không đủ sữa, không có cách nào nên Nguyệt Nguyệt đành phải uống sữa bột. Đương nhiên sữa bột này là do cậu cả của Khúc Nguyệt Nguyệt mua hàng cao cấp từ nước ngoài mang về, nghe nói là sữa bột chuyên dụng của hoàng thất nước Anh, cách pha chế là công thức bí mật.

Cậu cả của Khúc Nguyệt Nguyệt là nhà ngoại giao, lúc sang Anh, biết được cô bé không đủ sữa uống nên cố ý mang về.

Cái này, Khúc Nguyệt Nguyệt uống rất vui vẻ, không có ý kiến gì.

Nhưng mà bình sữa lại gặp tai họa.

Mỗi lần cô bé uống hết sữa trong bình thì sẽ ném nó xuống đất, hơn nữa, ném không vỡ thì không dừng.

Điều này khiến bà Khúc nhăn mặt nhủ mảy, nhưng mà ông cụ Khúc lại nói tốt, có tấm gương gia phong của nhà họ Khúc, không thành công thì xả thân. Có trời biết, làm vỡ bình sữa cũng có thể lôi kéo liên quan đến những điều này.

Chẳng qua, ông cụ cố ý thiên vị, cũng chẳng ai nói gì, dù sao không phải là bình sữa thôi ư, nhà bọn họ có cả đồng. Một ngày ném một cái thì tính là gì? Ngày cả làm vỡ mười cái cũng được.

Vì thế, ông Khúc dứt khoát kêu sĩ quan phụ tá đến thẳng tiệm bán sữa mua mấy thùng bình sữa đặt trong nhà, mặc cho Khúc Nguyệt Nguyệt ném.

Chao ôi, lúc này mới mấy tháng đã nuông chiều như thế này rồi.

Lúc được năm tháng, Khúc Nguyệt Nguyệt biết bò, mà Lâm Tường vẫn là bộ dạng im lặng kia. Bọn đặt ngồi bên kia thì cậu sẽ ngồi luôn không di chuyển, không khóc không quấy, nửa ngày không động đậy, đợi đến lúc bọn không nhìn được nữa thì di chuyển cậu nhúc nhích một tí.

Điều này khiến bà Lâm thỉnh thoảng cho rằng Lâm Tường mắc chứng tự bế. Rất im lặng.

Hơn nữa, đã năm tháng rồi, cũng chưa từng thấy Lâm Tường bò, ngoại trừ uống sữa thì không chọn gì khác nữa, sữa bột nào cũng uống, ngay cả cháo lỏng cũng được. Cái này cũng dễ nuôi quá đi? Dù là rất dễ nuôi, ngược lại khiến nhà họ Lâm thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ bỗng nhiên xảy ra bất trắc.

Một ngày nọ, bà Lâm bỗng Lâm Tường đi sang nhà họ Khúc.

Khúc Nguyệt Nguyệt một mình ngồi trên tấm thảm trong phòng khách chơi bóng cao su, miệng thì ngậm cái bình sữa nhỏ. Đây là cái bình nhựa mà cậu út của Khúc Nguyệt Nguyệt mua từ Mỹ về, nghe nói là đồ mới nhất, không sợ vỡ.

Vì thế, bà Lâm đặt con trai mình bên cạnh Khúc Nguyệt Nguyệt, để cho cậu nhìn cô bé chơi, dù sao cậu cũng không lộn xộn, còn bà thì lên lầu tìm bà Khúc.

Mà Lâm Tường ở bên này lúc đầu thật im lặng ngồi một bên, cậu nhìn Khúc Nguyệt Nguyệt chơi đùa một mình. Lúc vui vẻ một tay cô bé cầm bóng cao su, một tay cầm bình sữa, dùng sức đập trên mặt đất hai cái. Sau đó cô bé nhặt bình sữa lên, tiếp tục ngậm trong miệng, tiếp tục chơi...

Đột nhiên, một bàn tay không nắm được, quả bóng từ trong tay Nguyệt Nguyệt lăn xuống, lăn đến bên cạnh Lâm Tường.

Con người của Lâm Tường đi theo chuyển động của quả bóng. Nhưng đầu cậu không di chuyển chút nào, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, giống như bức tượng điêu khắc thật sự, hoàn hảo, là một bức tượng xinh đẹp.

Thế nhưng Khúc Nguyệt Nguyệt di chuyển, cô bé ôm bình sữa, ném xuống đất, sau đó gập người, hai tay xoay về phía trước, bò tới chỗ Lâm Tường.

Lâm Tường vẫn tiếp tục nhìn động tác của Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu chẳng có chút động tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn như miếng ngọc chạm trổ vẫn không có biểu cảm.

Khúc Nguyệt Nguyệt bò rất nhanh, trong chớp mắt liền tới bên cạnh Lâm Tường, sau đó cô bé trông thấy quả bóng nằm phía sau cậu, cô bé trực tiếp không nói hai lời, một tay xốc lên tấm thảm phía dưới Lâm Tường khiến cậu ngã xuống, còn cô bé thì hướng về phía quả bóng.

Rồi sau đó, chỉ nghe tiếng “Oa...”, Lâm Tường òa khóc, lúc đầu còn hơi nhỏ, vừa thấy Nguyệt Nguyệt chạm tới quả bóng, nhưng không bắt được, mà quả bóng lại lăn ra một khoảng cách, Nguyệt Nguyệt lại tiến về phía trước, cơ thể tròn trịa nện mạnh lên cơ thể bé nhỏ của Lâm Tường.

Vì thế cậu lớn tiếng khóc “Oa...oa...”

Ban đầu bà Khúc nghe tiếng khóc nhỏ nhẹ còn tưởng là ảo giác, bởi vì giọng của Nguyệt Nguyệt nhà bà rất to, vừa khóc lên thì nhà sát vách cũng nghe được. Tiếng khóc này khẳng định không phải là Nguyệt Nguyệt nhà bà, đó là ảo giác, ảo giác!

Còn bà Lâm vừa nghe được tiếng khóc thì trực tiếp bỏ qua, tiếp tục trò chuyện với bà Khúc. Bởi vì Tường Từ nhà bà rất ngoan. Không phải bà khoe khoang, xung quanh đây khẳng định không tìm ra đứa trẻ nào ngoan ngoan hơn Tường Từ nhà bà. Sau khi đầy tháng, cậu rất ít khóc, khi cậu tròn ba tháng thì chưa từng nghe cậu khóc lần nào. Tiếng khóc này chắc chắn không phải của Tường Từ nhà bà.

Tuy nhiên khi tiếng khóc kia vang vọng khắp nhà, bà Khúc và bà Lâm đồng thời không yên, vội vàng chạy xuống dưới lầu. Đây là làm sao vậy?

Hai người nhìn chằm chằm, trông thấy cả cơ thể tròn trịa của Nguyệt Nguyệt đang bỏ nhào trên cơ thể nhỏ bé của Tường Từ, đề cậu đến không thở nổi, cậu nhỏ giọng khóc thút thút dưới người cô bé. Mà kẻ đầu sỏ gây chuyện là Nguyệt Nguyệt cũng khóc chẳng kém, thậm chí khóc đến trời long đất lở. Tiếng khóc này mới khiến hai bà mẹ chạy xuống.

Hóa ra Nguyệt Nguyệt nghe Tường Từ khóc, nghĩ rằng cậu đang chơi đùa với cô bé, vì thế lớn tiếng khóc theo.

Tình cảnh nhất thời này sinh khiến cho hai nhà dờ khóc dờ cười.

“Ha ha, Chỉ Thanh, em tưởng là chuyện gì chứ, té ra hai đứa nhỏ đang chơi đùa, ha ha, em đã nói định hôn ước cho đứa là đúng rồi. Còn bé như vậy đã biết yêu thương lẫn nhau.” Bà Khúc cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy! Thật tốt quá! Hiện tại Nguyệt Nguyệt chính là ‘cô vợ nhỏ’ của Tường Từ nhà chị.” Bà Lâm cố ý đọc rõ ba chữ “cô vợ nhỏ”, cười trả lời.

Ván này, Nguyệt Nguyệt thắng.

Từ nay về sau, nền tảng của việc Nguyệt Nguyệt đặt Tường Từ dưới thân có bà Khúc và bà Lâm làm chứng.

Cái này gọi là “tiền hạ thủ vi cường”.

Xem ra, từ bé Nguyệt Nguyệt đã am hiểu sâu sắc câu nói này.

Bà Lâm ngoài mặt tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy Tường Từ nhà bà chịu thiệt! Bị chính “cô vợ” của mình đè tới khóc, cái này coi như giống gì đây?

Không được! Phải thắng lại trận này thôi.

Vì thế chẳng bao lâu sau bà Lâm liền kiếm cớ bồng Tường Từ về nhà.

Về đến nhà, bà Lâm nhìn đứa con trai giờ đây lại im lặng, bà nhớ lại Nguyệt Nguyệt hoạt bát hiếu động, nhẹn không được mặt mũi nhăn nhu, thậm chí lo lắng, Tường Từ nhà mình im lặng hiền lành như vậy, có thể bị Nguyệt Nguyệt bắt nạt không?

Cái này không thể được. Bà Lâm nghĩ vậy.

Sau đó, bà ôm Lâm Tường ngồi trên sofa, tự mình suy nghĩ nên làm gì bây giờ?

Mà Lâm Tường bản thân vốn im lặng đang ngẩng người lại nhìn quả anh đào đặt trên bàn mà không ngồi yên, cậu bắt đầu vịn vẹo vưon tay về phía quả anh đào, nhưng với không tới, cậu vô cùng nôn nóng, bàn tay vô lý càng dữ dội hơn.

Rốt cuộc đánh thức bà Lâm từ trong trầm tư, nhìn thấy con trai đột nhiên hoạt bát như vậy, bà Lâm kêu một tiếng phản chấn. Lo chuyện cậu và Nguyệt Nguyệt làm gì, vẫn là con trai mình quan trọng hơn.

Bà vội vàng cầm lấy một quả anh đào, nhai cẩn thận, mới vừa nhả ra hột anh đào, khi đang chuẩn bị dứt cho Lâm Tường thì đã thấy cậu tự động đưa miệng đến gần, cắn miếng bà Lâm một cái, rồi hút mạnh như là uống sữa, khiến bà Lâm kinh ngạc không thôi. Bà vội vàng nhả ra thịt anh đào đã nhai mềm cho cậu.

Sau đó, Lâm Tường hí hóp mắt, hài lòng động đậy cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu mím môi, xem ra rất thích ăn.

Chưa tới một chốc, cậu lại bắt đầu nhìn chăm chăm miếng của mẹ mình, vừa muốn đến gần, tưởng rằng trong miệng bà Lâm còn anh đào.

Mà lúc này bà Lâm mới phản ứng lại từ trong hưng phấn, bà vội vàng cầm lấy một quả anh đào khác, đặt trong miệng, nhai vài cái rồi dứt cậu ăn.

Xem ra Tường Từ nhà bà vẫn rất bình thường. Chỉ là trước kia chưa thấy cậu thích thôi. Bà Lâm nhin không được vui vẻ hơn hờ trong lòng.

Vì thế, ngày hôm sau bà lại bồng Tường Từ đi qua nhà họ Khúc, định bụng kể lại sự biến hóa của Tường Từ nhà bà ngày hôm qua với bà Khúc.

Thế nên, hai người lớn ngồi trên sofa trò chuyện, lại thả hai đứa nhỏ chơi với nhau. Nhưng có vết xe đổ Lâm Tường bị Nguyệt Nguyệt đè hôm qua, bà Lâm đặt con mình cách xa Nguyệt Nguyệt một chút, cách chừng năm bước chân.

Sau đó hai người lớn bắt đầu tán gẫu việc nhà.

Mà Khúc Nguyệt Nguyệt hôm nay thay một món đồ chơi mới, cô bé tự mình chơi với trống bỏi. Nước dãi chảy rờn rờn tại khóe miệng.

Mỗi khi trống bỏi lắc lắc vang lên thùng thùng, Nguyệt Nguyệt liền cười ngây ngô một cái, sau đó nước dãi chảy xuống nhiều hơn, nhuộm cái miệng đỏ chói, nước dãi chảy xuống trong suốt óng ánh.

Vì thế dưới tình huống mọi người không để ý, Tường Từ vốn ngồi một bên đột nhiên bò qua.

Đúng vậy, đứa bé vốn trong ấn tượng của mọi người không biết bò, hiện tại đang bò về phía Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt liếc mắt thấy Tường Từ từ bên kia đang bò qua, cô bé chẳng có hứng thú, vì thế không nhìn cậu mà tiếp tục lắc lắc trống bỏi của mình.

Cho đến khi Tường Từ bò tới bên cạnh Nguyệt Nguyệt, cũng không có người chú ý.

Thế nhưng khi cậu bò tới nơi thì liền bỏ nhào lên người Nguyệt Nguyệt, sau đó gặm cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt nhất thời không phản ứng lại, trống bỏi trên tay rớt xuống. Nhưng mà cô bé không khóc.

Chỉ là mở to đôi mắt nhìn Tường Từ gặm miệng mình, chẳng hề động đậy.

Bà Khúc và bà Lâm vốn đang trò chuyện, đột nhiên phát hiện trống bỏi của Nguyệt Nguyệt không vang lên, vì thế hai người quay đầu nhìn, nhất thời hết hồn tại chỗ.

Họ trông thấy Tường Từ nhào trên người Nguyệt Nguyệt, mà hai cái miệng nhỏ nhắn lại dính vào nhau. Chuyện này cũng quá kỳ lạ đi.

“Chỉ Thanh, chị đừng nói với em Tường Từ nhà chị mới năm tháng, đã biết hôn môi rồi...” Bà Khúc chừng hững nói.

“Sao lại biết chứ! À, có lẽ Tường Từ nhà chị coi miệng của Nguyệt Nguyệt là quả anh đào. Vừa nãy không phải chị đã kể với em rồi sao? Hơn nữa, hỏi nãy chị đặt Tường Từ ở một bên. Sao giờ bọn nó lại ở chung? A! Thành Quân, Thành Quân, em xem, em xem, đây là chỗ ban đầu Nguyệt Nguyệt ngồi mà. Thế thì chính là Tường Từ nhà chị tự mình bò qua rồi!” Bà Lâm đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

“Xem ra đúng rồi!” Bà Khúc nhìn bình sữa và trống bỏi bên cạnh Nguyệt Nguyệt, cùng với một đồng đồ chơi, bà gật đầu nói.

“Ha ha, Thành Quân, hôn ước từ bé này thật tốt! Chị ở nhà dụ dỗ thế nào Tường Từ cũng chẳng chịu bỏ, kết quả, ngồi bên cạnh Nguyệt Nguyệt một lúc lại biết bò. Quả nhiên là nể mặt vợ mà.” Bà Lâm cười nói.

“Ồ, thế à!” Bà Khúc cười mĩa nói. Hừ, Tường Từ, còn nhỏ như vậy đã ăn “đậu hũ” của Nguyệt Nguyệt nhà mình. Nếu lớn lên, chẳng phải Nguyệt Nguyệt của bà sẽ bị ức hiếp à? Cái này không thể được.

Anh đào, hừ, mình thật muốn xem là anh đào gì mà có tác dụng lớn vậy, không chỉ dạy Tường Từ biết bò, còn dạy nó hôn môi nữa.

Ván này, chắc chắn là Tường Từ thắng. Không chỉ đè Nguyệt Nguyệt dưới người, còn đoạt lấy nụ hôn đầu tiên của Nguyệt Nguyệt, thật sự là thắng lợi to lớn.

Lúc này bà Khúc ngoài mặt vẫn tươi cười nói đùa với bà Lâm, cho đến khi bà Lâm tạm biệt, bà mới bỗng Nguyệt Nguyệt tiến khách.

Sau đó bà Khúc bỗng con mình trở lại phòng khách ngồi xuống, bản thân suy nghĩ sự việc, Nguyệt Nguyệt tiếp tục chơi trống bỏi của mình, vui vẻ cười ha ha không ngừng. Cô bé chẳng có chút ý thức được, nụ hôn đầu tiên của mình cứ thế bị Tường Từ đoạt lấy.

Không bao lâu, anh hai của Khúc Nguyệt Nguyệt là Khúc Hường Tây mười bảy tuổi đã trở về. Thấy em gái bảo bối của mình đang chơi đùa, cậu cũng đi qua chơi với em gái, hai người vui vẻ âm ỉ một hồi, Khúc Hường Tây mới quay đầu, phát hiện mẹ mình đang cau mày suy nghĩ gì đó.

“Mẹ, mẹ suy nghĩ gì đó, còn cau mày nữa?” Khúc Hường Tây thuận miệng hỏi.

“Còn có thể nghĩ cái gì, em gái con hôm nay bị Tường Từ hôn môi.” Bà Khúc nhíu mày trả lời.

“Hôn thì hôn thôi, nhà chúng ta ai mà chưa hôn qua. Cái gì, bị hôn môi? Bị Tường Từ của nhà họ Lâm hôn môi?” Lúc này Khúc Hường Tây mới phản ứng lại, cậu liền đứng lên, hô lên, “Con mơ nó, Tường Từ và em gái con mới năm tháng thôi. Thằng nhãi kia mới bảy lớn đã biết chiếm tiện nghi của em gái con, còn làm đến vậy? Xem con có đi đánh nó không.” Nói xong, Khúc Hường Tây xắn tay áo đi ra ngoài, nhưng bị bà Khúc gọi lại.

“Hường Tây, nhưng con cũng vừa nói, người ta mới năm tháng, đâu biết chuyện này, ngộ nhờ bắt cần thì sao.”

“Bất cần? Bất cần sao không hôn chỗ khác, mà lại hôn ngay miệng? Vậy thì bất cần quá đi. Hừ!” Khúc Hường Tây châm biếm.

“Haiz, di Lâm con nói là Tường Từ coi miệng em gái con là quả anh đào, hôn qua...” Bà Khúc bắt đầu kể lại nguyên do cho con trai.

“Vậy cũng không được. Coi nó như vậy, bảo bối nhà chúng ta không phải sau này bị thằng nhóc kia tùy tiện hôn sao? Tuyệt đối không được!” Khúc Hường Tây vẫn không đồng ý.

“Thế thì làm sao đây? Dù sao con cũng không thể nói nào là nam nữ thụ thụ bất thân với đứa con năm tháng tuổi của nhà người ta được.” Bà Khúc bắt đầu dỗi nói.

“Hừ, con không nói đến chuyện này, hừ! Nhà bọn họ có anh đào, nhà chúng ta cũng có cái khác. Mẹ, mẹ hãy chờ xem.” Khúc Hường Tây không nói gì, đi qua chơi với Nguyệt Nguyệt.

Khúc Hường Tây đưa miệng qua hôn Nguyệt Nguyệt, sau đó giành lấy cái trống bỏi của cô bé, chơi một mình, lúc Nguyệt Nguyệt sắp khóc mới trả lại cho cô bé. Khúc Hường Tây cứ đùa như thế mãi, bà Khúc nhìn mà lắc đầu, đau lòng cho con gái. Đang lúc muốn quát lên bảo con trai ngưng lại thì đã thấy Nguyệt Nguyệt vốn muốn khóc khi Khúc Hường Tây lại giành lấy trống bỏi của cô bé thì lúc này cô bé lại không khóc, còn lúc anh trai hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé thì một cái tát bay qua, âm thanh “bốp” mặc dù không lớn nhưng khiến người khác chú ý.

Sau đó, Khúc Hường Tây trả lại trống bỏi cho em gái, rồi lại đến gần hôn, lúc sắp hôn lại bị Nguyệt Nguyệt tặng một bạt tai, “bốp” một cái, tư thế kia rất nhanh rất chuẩn.

“Ha ha, Hường Tây, cũng là con có cách. Ha ha...ha ha...” Bà Khúc nhìn con trai bị đánh, nhin không được cười to nói.

“Mẹ, đây không phải là hành động hơn cả lời nói sao? Phải dạy dỗ Nguyệt Nguyệt đề phòng sắc lang từ bé. Cho dù là ai, muốn hôn Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta thì phải trả một giá lớn.” Khúc Hường Tây nói năng có khí phách.

Ha ha, xem ra tương lai của Tường Từ là một mảnh tối đen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: “Ông xã, bà xã”

Thế là sau biểu hiện hoàn mỹ hôm qua của Tường Từ, hôm nay bà Lâm ăn xong bữa trưa lại mang con trai sang nhà hàng xóm.

Dù sao Khúc Nguyệt Nguyệt là “vợ” của Tường Từ nhà bà, ăn “đậu hủ” sớm một chút cũng chẳng có là gì, vừa lúc bồi dưỡng tình cảm từ bé.

Bà Lâm tính toán tốt bao nhiêu.

Sau đó, bà Khúc thấy bà Lâm sang chơi, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Hừ! Ngày hôm qua con trai các người coi như chiếm tiện nghi của con gái tôi, hôm nay còn đến nữa, thật là nghiện chiếm tiện nghi phải không? Hoàn hảo hôm qua Hường Tây có chuẩn bị. Bằng không, hôm nay lại cho các người thực hiện được. Hừ, chờ lát nữa rồi xem Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi làm sao trừng trị Tường Từ nhà các người!

Bà Khúc không nhịn được mà lên mừng thầm trong lòng. Trên mặt không có biểu cảm gì, giống như bình thường, khen ngợi Tường Từ một hồi, sau đó thấy bà Lâm đặt Tường Từ cách Nguyệt Nguyệt ba bước.

Hôm nay đồ chơi của Nguyệt Nguyệt là con vịt bằng nhựa, là do cậu út của Nguyệt Nguyệt mấy hôm trước từ Mỹ gửi về, nói là đồ chơi mới nhất tại Mỹ, gọi là “Vịt Donald”. Không nói tới đáng yêu, bóp một cái nó còn có thể kêu lên. Nguyệt Nguyệt chơi rất vui vẻ.

Hơn nữa, vịt con này làm bằng nhựa, cắn vào rất mềm, sẽ không làm mẻ răng sữa mới nhú lên của Nguyệt Nguyệt, bà Khúc rất hài lòng.

Hai bà mẹ ngồi một bên nói chuyện nhà, thường thường nhìn thấy Nguyệt Nguyệt lúc thì ôm vịt con cắn điên cuồng, lúc khác thì đặt nó dưới móng rồi ngồi lên, vịt con kêu một tiếng, cô bé liền cười khanh khách, luôn lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ trên mặt, cực kỳ đáng yêu.

Mà Tường Từ thì sao, lúc ban đầu cậu vẫn ngồi tại chỗ, nhìn Nguyệt Nguyệt chơi đùa, hơn nữa, khi thấy cô bé đặt móng ngồi lên vịt con, cậu nhút nhát rụt người lại, có lẽ là hơi sợ.

Nhưng mà, có câu nói thế này, sắc đảm bao thiên*. Đúng vậy. Sắc đảm bao thiên!!!

() Bị chữ sắc làm mờ mắt hay hao sắc tới mức chuyện gì cũng dám làm.*

Tường Từ vốn hơn co ro sau khi nhìn chăm chú cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt bị nước dãi nhuộm đến đỏ chói, sắc tâm của cậu lại quá lớn, sắc đảm bao thiên, cậu vứt bỏ nỗi sợ hãi đối với Nguyệt Nguyệt, rồi bò về phía cô bé.

Sau đó, bà Lâm trông thấy con trai mình đang bò, trong lòng rất vui mừng.

Quả nhiên, con trai nhà bà vẫn rất tài giỏi.

Còn bà Khúc thì giả vờ như chẳng để ý mà liếc qua nhìn Tường Từ bò đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt, bà làm bộ ho khan hình như che miệng cười trộm.

Hừ, nhóc con, muốn ăn “đậu hủ” của Nguyệt Nguyệt nhà bà, có cái hay xem rồi.

Thế là dưới ánh mắt “dung túng” của hai bà mẹ, Tường Từ bò về phía cô vợ nhỏ của cậu, không, là cô vợ “lớn”.

Rốt cuộc, bò tới bên cạnh Nguyệt Nguyệt.

Tường Từ dừng lại, vẫn hơi sợ hãi, không dám động đậy.

Cậu quay đầu, nhìn về phía bà Lâm, thấy nụ cười tươi trên mặt bà còn có vẻ dung túng, cậu quay đầu trở về, nhìn cái miệng anh đào nhỏ nhắn gần trong gang tấc, vì thế cậu không thèm quan tâm nữa, trực tiếp hôn xuống.

Bà Lâm vui vẻ trông thấy hành động của con trai mình. Bà gật đầu, Tường Từ nhà bà vẫn có khí khái của nam tử hán. Lúc nên ra tay thì tuyệt đối không qua loa.

Còn bà Khúc cũng tươi cười, chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Tường Từ, đã đến lúc nhóc phải khóc rồi.

Ngay sau đó, khi trông thấy Tường Từ đến gần bên miệng Nguyệt Nguyệt sắp sửa gặm một cái thì bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của Nguyệt Nguyệt vung lên, một cái tát “nhanh rất chuẩn” vỗ trên khuôn mặt trắng nõn của Tường Từ.

Sau đó, Tường Từ ngậy ngậy cả người, tiếp theo cậu nhỏ giọng òa khóc lên.

Mà Nguyệt Nguyệt vừa mới đánh người hoàn toàn không thèm liếc mắt nhìn Tường Từ cái nào, cô bé đẩy cậu ra, rồi bỏ qua món đồ chơi của mình, sau đó cầm bình sữa, hút thật mạnh, cô bé vừa đề lên vệt con chơi, vừa uống sữa, cũng vừa nhìn Tường Từ khóc.

Lúc Tường Từ khóc thút thít, cô bé buông bình sữa xuống, giống như là vô giúp vui mà gào khóc hai tiếng, thu hút sự chú ý của hai bà mẹ...

Sau đó, bà Lâm đau lòng ôm lấy con trai, đang đưa qua lại dỗ dành.

Mà bà Khúc cũng đi mấy bước tới bên cạnh Nguyệt Nguyệt, bà ôm lấy cô bé, giả vờ tức giận dạy bảo nói “Nguyệt Nguyệt, sao con lại đánh Tường Từ? Coi mẹ có đánh con không!!” Nói xong bà liền giơ tay lên cao, định dạy dỗ Nguyệt Nguyệt. Nhưng mà, trong lòng bà Khúc nở hoa tươi rồi vui mừng.

Hừ, cái này gọi là báo ứng.

“Haiz, Thành Quân, em đánh con bé làm gì?” Bà Lâm vội vàng bắt lấy tay bà Khúc ngăn cản, “Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, em đánh nó làm gì?”

“Nhưng mà nó vừa mới đánh Tường Từ nhà chị!” Bà Khúc vẫn giơ tay, muốn dạy dỗ Nguyệt Nguyệt.

“Haiz, Nguyệt Nguyệt chỉ là không cẩn thận thôi. Con nít đâu biết cái gì gọi là đánh chứ.” Bà Lâm tiếp tục khuyên bảo hợp tình hợp lý. Trong lòng lại có chút phê bình kín đáo. Thế nhưng bà có thể làm gì được chứ? Chẳng lẽ nói là “Thành Quân, em đánh đi, chị xem em đánh.” Có thể nói thế sao?

Haiz, lần này chỉ có thể cầm đũa ăn hoành liên*, có đáng cũng không thể nói.

() chịu đau khổ, ầm ừc nhưng không nói được gì.*

“Vâng, thôi vậy.” Bà Khúc nghe theo. Bằng không, ầm ừc đến mức lâm vào thế bí, tới lúc đó nếu thật phải ra tay đánh Nguyệt Nguyệt, bà không xuống tay được đâu.

Sau đó bà Lâm dỗ dành Tường Từ một hồi, nói là cậu phải ngủ trưa nên về nhà.

Bà Khúc rất hiểu chuyện mà bỗng Nguyệt Nguyệt đích thân tiễn bà Lâm tới cửa.

Cho đến khi bà Lâm đi vào cửa nhà, không nhìn thấy nữa, bà Khúc mới ôm con gái mình đi tới phòng khách nhà mình.

Trở lại phòng khách, bà Khúc nhìn không được ôm lấy Nguyệt Nguyệt, điên cuồng hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của con gái mình, chọc Nguyệt Nguyệt cười khanh khách không ngừng...

“Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, tâm can của mẹ, bảo bối của mẹ! Con gái đáng yêu của mẹ!” Bà Khúc nhớ lại không nhịn được mà cười to, vô cùng sung sướng.

Nguyệt Nguyệt cũng rất vui vẻ, nhìn thấy mẹ hôn rất thoải mái, cô bé cũng bắt chước, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, hôn bà Khúc với khuôn mặt đầy nước dãi, cuối cùng trên mặt cô bé còn lộ ra hai má lúm đồng tiền tí xíu, “hầm răng chưa mọc” cười tươi với bà Khúc, đôi mày rậm mắt to cong lên, giống như là ánh trăng, không phải là một cặp trăng rằm đang tỏa sáng sao?

Vì thế, bà Khúc vừa mới làm cho con gái yêu trở lại yên tĩnh nay lại hưng phấn lên, kêu thêm một hồi tâm can bảo bối, thật là thương đến tận xương cốt.

Vấn này, Khúc Nguyệt Nguyệt toàn thắng không phụ sự mong đợi của mọi người. Thật sự là một cú trở mình tuyệt đẹp.

Cho nên, từ những điều này có thể thấy được, người cười sau cùng là người giỏi nhất.

Khi Khúc Nguyệt Nguyệt được mười tháng, cô bé đã biết đi. Mặc dù hơi lảo đảo, nghiêng qua nghiêng lại, cũng không đi được mấy bước, nhưng như thế cũng là rất giỏi rồi.

Còn Tường Từ thì sao, vẫn giống như cũ, ngoại trừ lúc trước mặt Nguyệt Nguyệt là không như thường, thì những cái khác đều rất bình thường.

Mà lần đầu tiên khi bà Lâm phát hiện Tường Từ nhà mình biết đi, thì cũng là lúc đuổi theo phía sau Nguyệt Nguyệt.

Vì thế, từ điều này, chúng ta có thể nói là, sức mạnh tình yêu vĩ đại.

Có thể khiến cho một đứa bé bình thường trở nên hoàn toàn không bình thường...

Một ngày nọ, Khúc Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường ngồi chơi cùng nhau, hiện giờ hai đứa nhỏ này chơi đùa rất hòa thuận. Ngoại trừ lúc Tường Từ muốn đến gần gần cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt thì sẽ bị cô bé “vỗ” một cái, hai đứa vẫn không có mâu thuẫn gì lớn.

Mà bà Lâm sau khi nhìn thấy con trai mình mấy tháng nay bị Nguyệt Nguyệt cho ăn bạt tai nhiều lần, thì bà đã rất thần nhiên. Thậm chí sau này, bà cảm thấy Nguyệt Nguyệt làm như vậy kỳ thật cũng không sai.

Bởi vì từ khi không cẩn thận phát hiện ra không chỉ có mình Tường Từ hôn Nguyệt Nguyệt sẽ bị ăn tát, nhưng sau khi ông Khúc hôn cô bé, ông cũng bị ăn tát luôn, trong lòng bà Lâm ngược lại hiểu được Nguyệt Nguyệt mới mấy tháng đã hiểu được “giữ mình trong sạch”, bà rất hài lòng với đứa con đầu

tương lai này.

Hóa ra, lần trước Khúc Hường Tây dạy dỗ đã để lại di chứng. Nhà họ Khúc bọn họ, ngoài ông cụ Khúc ra thì bất cứ sinh vật nam giới nào muốn hôn cũng sẽ bị ăn tát.

Về phần ông cụ Khúc trở thành ngoại lệ duy nhất, là bởi vì hai bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt bận rộn kéo chùm râu của ông cụ Khúc nên không rảnh đánh ông.

Vì thế, tất cả chú bác cậu anh em họ không để râu dài, toàn bộ đều trở thành đối tượng tấn công của Nguyệt Nguyệt.

Do vậy, Khúc Hường Tây bị cả nhà họ Khúc, từ chú bác cậu đến anh em họ đều thay phiên đánh một trận. Hơn nữa, cậu không dám oán trách. Không có chỗ khóc lóc kể lể...

Trời ơi, cậu không phải là muốn dạy dỗ bảo bối Nguyệt Nguyệt nhà bọn họ để phòng sắc lang từ bé sao? Ai ngờ sẽ tạo thành hậu quả như vậy? Cậu rất oan uổng mà.

Nhưng cũng vì giáo dục từ nhỏ của cậu mà khiến cho da mặt Tường Từ dày lên.

Dù sao, Tường Từ có thể nói là bị Nguyệt Nguyệt đánh từ nhỏ đến lớn, da mặt còn có thể không dày sao?

Trộm hôn ư, đều phải trả giá lớn. Từ bé Tường Từ đã trả giá thật lớn. Đến nỗi sau này, cậu còn có thể mặt dày cười hi hi nói với Nguyệt Nguyệt “Đánh không đau, không có hữu dụng!” Sau đó trả lời cậu chính là Nguyệt Nguyệt ra sức vung tay, tặng cho cậu một bạt tai... Đương nhiên đây là sau này hằng nói.

Hôm nay hai đứa nhỏ vốn chơi đùa rất vui vẻ, Nguyệt Nguyệt trước sau vẫn hoạt bát, Tường Từ ở chung với Nguyệt Nguyệt lâu dài cũng hoạt bát lên nhiều, ít nhất, cậu biết giành đồ chơi trong tay cô bé, tuy rằng lần nào kết cục cũng là nhận một bạt tai.

Tuy nhiên còn hơn hồi trước là người gỗ, vẫn có tiến bộ rất lớn.

Thế là, Nguyệt Nguyệt chơi búp bê Barbie của cô bé, Tường Từ chơi món đồ chơi Nguyệt Nguyệt không dùng, hai đứa nhỏ coi như là tự vui vẻ.

Đột nhiên, điện thoại trong nhà vang lên, bà Khúc vội vàng đi lên mấy bước, đến cạnh cái tủ kê bên tấm thảm Nguyệt Nguyệt đang ngồi lên, bà nhận máy: “A lô?”

“Bà xã, là tôi.” Nghe được tiếng ông Khúc từ ống nghe truyền đến.

“Ông xã, chuyện gì thế?” Bà Khúc rất tự nhiên hỏi.

“Là...” Ông Khúc đang định nói thì lại nghe vợ mình kêu lên, “A...”

Ông Khúc vội vàng nói: “Bà xã, sao thế, sao thế?”

“A, ông xã, ông xã, ông xã...” Bà Khúc liên tục gọi hai chữ ông xã.

“Rốt cuộc là thế nào? Tôi nói chuyện với mình đó. Mình làm tôi nôn nóng muốn chết.” Ông Khúc sốt ruột hỏi.

“Nguyệt Nguyệt vừa mới... vừa mới nói chuyện, ‘ông xã’, là ‘ông xã!’” Bà Khúc vội vàng trả lời.

“Nguyệt Nguyệt nói chuyện rồi? Nói cái gì? Nói cái gì?” Ông Khúc hấp tấp hỏi.

“Haiz, Nguyệt Nguyệt vừa nói ‘ông xã’, hai chữ ‘ông xã’.” Bà Khúc vội vàng giải thích.

Hóa ra, Nguyệt Nguyệt vốn đang tự chơi đùa, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô bé liền dừng lại, sau đó chợt nghe được bà Khúc gọi ông Khúc là ông xã, sau đó cô bé im lặng một lúc, rất thông minh học theo bà Khúc, lơ đãng gọi Tường Từ đang ngồi đối diện là “ông xã”... Nhất thời khiến bà Khúc và bà Lâm đồng thời thét lên.....

Mà lúc này, ông Lâm vừa tới tìm bà Lâm đang đi vào phòng khách thì nghe tiếng hai bà hét lên, ông vội vàng chạy đến cửa phòng khách, hỏi bà Lâm đang vẫn còn kinh ngạc, “Bà xã, sao thế?”

Nhưng trong nháy mắt, ông ngầy ngẩn cả người.

Ông nghe được Lâm Tường vốn đang chơi đồ chơi chợt học cách nói chuyện của ông Lâm, gọi Nguyệt Nguyệt đang ngồi đối diện là “bà xã”.....

Sau đó mọi người tại đây lại hét lên lần nữa, hồi lâu sau mới bình tĩnh trở lại, chọc hai đứa nhỏ cười khanh khách không ngừng...

Mà hai nhân vật chính, Khúc Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường, chẳng hề cảm thấy nhốn nháo to lớn mình đã gây ra, sau khi nói xong, hai đứa nhỏ tiếp tục vui đùa chơi đồ chơi. Thường thường ngừng đầu, lộ ra “hàm răng chưa mọc” tươi cười, cũng thốt ra một câu “ông xã”, “bà xã”....

Đề lại một nhóm người lớn khó mà tiếp nhận đang xoắn xuýt ở một bên...

Cái này coi là thế nào đây?

Có đứa nhỏ nhà ai biết nói trước tiên lại là “ông xã, bà xã”? Bình thường dạy nói “bố mẹ” nhiều như vậy, mà hai đứa nhóc này chưa bao giờ mở miệng, còn “ông xã, bà xã” vừa mới nói một lần ngược lại học được ngay, đọc thuộc lòng oang oang.

Khó mà như thế, thật sự là trời sinh một cặp ư?

Ông trời, thế này cũng quá kỳ lạ đi!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: “Đồ Chơi” mới của Nguyệt Nguyệt

Khi Khúc Nguyệt Nguyệt lên một tuổi, cô bé đã nói năng rất trôi chảy, ngay cả Tường Từ hũ nút kia ở lâu với Nguyệt Nguyệt cũng sẽ thường nói vài câu, đương nhiên những người lớn có nghe hiểu hay không thì đó là một chuyện khác. Bởi vì đôi khi bảo bối của bọn họ nói ngôn ngữ ngoài hành tinh, một đồng hồ bỏ bộ, ngoại trừ chính bọn nhỏ thì người khác nghe xong chẳng hiểu ra sao cả.

Tròn một tuổi, chính là một ngày lớn, đặc biệt đối với hai đứa bé sinh cùng ngày cùng tháng của nhà họ Khúc và nhà họ Lâm, còn định ra hôn ước từ bé mà nói, không thể nào qua loa.

Người hai nhà đã sớm lập kế hoạch phải làm gì, nhưng mà khi tới ngày đó rồi, vẫn luôn cảm thấy chuẩn bị không đủ.

Buổi tiệc tròn một tuổi cả hai nhà lại cùng nhau tổ chức, có thể đoán được, sau này tiệc sinh nhật của Khúc Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường sẽ cùng nhau tổ chức. Dù sao hai gia đình ở gần nhau, lại là thông gia, chuyện mừng vui gấp bội thế này sao có thể bỏ qua?

Vì thế, hôm nay, hai đứa nhỏ kia lại cùng tiến vào chiến trường...

Hôm nay hai đứa bé tròn một tuổi, như vậy việc chọn đồ vật đoán tương lai khẳng định không thể thiếu, chỉ là đồ vật chụp lấy là không giống nhau. Bởi vì mấy đời nhà họ Khúc đều là đàn ông, không có phụ nữ, lo rằng sẽ giáo dục Nguyệt Nguyệt giống như con trai, vì thế lần này chọn đồ vật đoán tương lai, bất cứ vũ khí gây gộc nào cũng không có, sợ rằng khơi gợi sự hứng thú của Nguyệt Nguyệt, vậy thì nguy rồi.

Trong mắt bà Khúc, Nguyệt Nguyệt nhà bà phải nuôi dưỡng như một cô công chúa. Không phải mọi người thường nói, con gái phải nuôi trong sung túc, con trai phải nuôi trong nghèo nàn. Ba đời nhà họ Khúc có một bé gái như vậy, sao có thể không thương đến tận xương cốt, nuôi dưỡng thật tốt chứ? Nguyệt Nguyệt nhà bà, sau này không cần phải đi học, không cần thông thạo mọi thứ cầm kỳ thi họa, không cần giỏi văn giỏi võ, thậm chí không cần phải xinh đẹp, chỉ cần cô bé sống tốt và hạnh phúc là được.

Chỉ cần Nguyệt Nguyệt nhà bà thích, cô bé có thể làm bất cứ việc gì mình thích. Đương nhiên, ngoại trừ giết người phóng hỏa. Dẫu sao cuộc sống có bao nhiêu nguy hiểm, Nguyệt Nguyệt nhà bà ngộ nhớ xảy ra bất trắc thì làm sao?

Vì thế, bên phía Khúc Nguyệt Nguyệt đặt tất cả những đồ vật xinh đẹp và tốt nhất, nào là châu báu, túi thơm, ngay cả búp bê Barbie cũng có, rực rỡ muôn màu khiến người ta lóa mắt.

Mà Lâm Tường thì khác biệt. Là một bé trai đơn truyền của ba đời, cậu được nhà họ Lâm gửi gắm kỳ vọng rất cao. Cả gia tộc đều trông cậy vào cậu kế thừa nhà họ Lâm, như vậy việc chọn đồ vật đoán tương lai có thể dự báo tương lai sau này, dù sao chẳng nữa cũng không được qua loa.

Đồ vật ông cụ Khúc cảm ra là khẩu súng lục ông đã dùng khi đánh giặc trước kia, nó đã được tháo đạn và đặt ở giữa, sau đó là con dấu mà ông cụ Lâm đã dùng trước đây, tiếp đó là một con dao nhỏ, một thanh ngọc như ý... Dù sao, mặc kệ Tường Từ quơ trúng thứ nào đều khẳng định tương lai không phải phú thì là quý, các loại vòng tay trầm cài son phấn đều không được nhà họ Lâm mang ra...

Xem ra rất trang trọng

Hôm nay vì bày tỏ sự vui mừng, bà Khúc cho Khúc Nguyệt Nguyệt mặc một cái áo yếm màu đỏ chót với quần lụa cùng màu, để tránh lát nữa cô bé sẽ nóng, không ảnh hưởng đến việc bỏ khạp nơi. Cho nên, cánh tay và phần lưng của Nguyệt Nguyệt lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, người lớn xung quanh nhìn thấy đều muốn cắn một miếng.

Mà bà Lâm vốn muốn cho Tường Từ nhà bọn họ ăn mặc rất chính thức, mới vừa bông ra được một lúc, trên lưng cậu có một mảng ướt đẫm, cậu không thoải mái, làm ầm ĩ mãi.

Bà Lâm nhìn thấy Nguyệt Nguyệt mặc áo yếm nên dứt khoát cởi quần áo của Tường Từ ra, rồi mặc cái áo yếm thêu hình con rồng màu vàng, đây chính là quà tặng hôm đầy tháng của bà cụ nhà họ Cổ, vừa nhìn thì biết không phải đồ thường, vẫn luyện tiếc không nỡ lấy ra mặc, vừa lúc sử dụng trong hôm

nay.

Nửa thân dưới không có quần lụa, bà Lâm trực tiếp mặc quần thụng đầy cho Tường Từ, lộ ra tiểu kê kê, bót chuyện nhiều người tưởng làm Tường Từ là bé gái như hôm tiệc đầy tháng.

Tuy rằng Tường Từ nhà bà hơi ốm yếu tí, đầu không lớn bằng Nguyệt Nguyệt, nhưng cũng không đến nỗi khiến người ta ngay cả phân biệt trai gái cũng không được.

Vì thế khi mặt trời treo giữa không trung, sự kiện chọn đồ vật đoán tương lai bắt đầu.

Bà Khúc ôm Khúc Nguyệt Nguyệt hôn một cái, rồi đặt cô bé trên tấm thảm màu đỏ, để cô bé trực tiếp đi lấy đồ, mà bà Lâm sau đó cũng đặt Tường Từ trên tấm thảm màu vàng bên cạnh, để cậu tự bỏ.

Trong phút chốc Nguyệt Nguyệt được mẹ đặt trên thảm, bà còn vỗ lên mông cô bé một cái, sau đó cô bé vui vẻ bò về phía trống bỏi ở đằng trước, đây chính là món đồ chơi Nguyệt Nguyệt thích nhất.

Mà Tường Từ vẫn ngồi tại chỗ, đầu xoay tới xoay lui, chậm chạp không chịu ra tay.

Nguyệt Nguyệt bên này vừa mới quơ lấy trống bỏi, lắc vài cái, cô bé phát hiện một chuỗi vòng cổ ngọc bích liền vớt trống bỏi rồi chụp lấy vòng cổ, cắn một cái, cắn không được thì đập đập, vẫn không được liền nện trên mặt đất.

Còn Tường Từ bên này mới rớt cuộc có chút động tĩnh. Cậu từ từ nâng người lên, đứng vững vàng, rồi nhìn về phía bên này bên kia, vẫn chưa làm gì, khiến cho bà Lâm sốt ruột muốn chết.

Nhìn xem Nguyệt Nguyệt nhà người ta, bắt lấy cái này cái kia, sôi nổi biết bao, Tường Từ nhà bà lại hồi lâu không nhúc nhích, thật là không biết sao đây.

Sau đó, Nguyệt Nguyệt bắt lấy cái này rồi ném cái khác, dù sao cũng cầm chẳng bao lâu. Bây giờ, Nguyệt Nguyệt ôm lấy búp bê Barbie cỡ lớn kia, việc thứ nhất cô bé làm chính là lột quần áo của búp bê... Loại chuyện này, Nguyệt Nguyệt là ngựa quen đường cũ.

Xem ra đây không phải lần đầu tiên.

Vì thế, người xung quanh đồ mờ mờ.

Mà Tường Từ rớt cuộc đi về phía trước mấy bước, đến cạnh tấm thảm, cậu ngồi xổm xuống, rồi cầm lấy súng lục đặt ở bên chân, rồi lại từ từ đứng lên, bà Lâm trông thấy con mình bắt lấy súng lục, trong lòng vui sướng biết bao.

Dù sao gia đình bà nhiều nữ, âm thịnh dương suy, chỉ sợ sẽ nuôi Tường Từ trở nên ẻo lả, lúc này cậu bắt lấy súng lục của ông cụ Khúc, không phải vừa lúc báo trước Tường Từ sẽ nhập ngũ sao? Việc đó và việc hôn ước từ bé với nhà họ Khúc không phải là vừa khéo à.

Mà lúc này Nguyệt Nguyệt đứng lúc cách Tường Từ không xa, cô bé thấy khẩu súng đen nhánh nằm trên tay Tường Từ, nhất thời nổi lên hứng thú.

Thế là, Nguyệt Nguyệt ném đi búp bê Barbie đã trần truồng một nửa, rồi lao đảo đi qua bên cạnh Tường Từ, sau khi đến bên cạnh cậu, cô bé muốn đoạt lấy súng lục trong tay Tường Từ, ai ngờ Tường Từ phản ứng rất nhanh chóng, một tay cầm súng đặt sau lưng, không cho Nguyệt Nguyệt giành lấy.

Thực ra cũng trách Nguyệt Nguyệt, hồi trước thường giành đồ chơi của Tường Từ, khiến cho cậu luyện tập rất nhiều mới không bị giành lấy, rớt cuộc trong trường hợp then chốt đã có tác dụng.

Nguyệt Nguyệt thấy tính toán thất bại, trông thấy gương mặt kiên định của Tường Từ, cô bé không nói hai lời, trực tiếp bỏ nhào qua, đè Tường Từ dưới người, bàn tay nắm lấy cánh tay của cậu, muốn giành khẩu súng.

Từ khi sinh ra, Nguyệt Nguyệt đã to lớn hơn Tường Từ, hiện giờ tròn một tuổi, Nguyệt Nguyệt lớn hơn Tường Từ một số, vì thế cậu hoàn toàn không có cách đẩy cô bé ra. Một khi đã vậy, Tường Từ cứ mặc cho Nguyệt Nguyệt đè lên mình, dù sao súng vẫn còn trong tay cậu, hiện tại cô bé đè cậu, lại càng không lấy được. Cậu muốn đè thì đè đi, làm thế nào tôi cũng không đưa súng cho cậu.

Vì thế, hai đứa trẻ cứ giằng co như vậy...

Còn mọi người lúc này mới như từ trong mộng tỉnh giấc, đây là tình huống gì hả?

Bà Khúc hơi đau đầu nhìn thấy màn này, Lâm Tường của nhà họ Lâm tốt rồi, dù nói thế nào trên tay cậu cầm lấy một khẩu súng, cái này có thể miễn cưỡng coi như kết quả chọn đồ vật đoán tương lai.

Nhưng Nguyệt Nguyệt nhà bà thì sao? Hai tay trống trơn nắm lấy cánh tay Tường Từ không buông, cái này tính sao đây? Chẳng lẽ Tường Từ chính là thứ cô bé chọn đồ vật đoán tương lai ư?

Cái này cũng vô lý quá đi!

Thế là tất cả mọi người yên lặng nhìn màn diễn này, không biết mở miệng thế nào mới không đắc tội người khác.

Rốt cuộc, ông cụ Khúc cất tiếng: “Ha ha, Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi bắt rất giỏi! Các người xem, Tường Từ không phải là chồng tương lai của Nguyệt Nguyệt sao? Sau này Tường Từ có gì thì chẳng phải Nguyệt Nguyệt có thứ đó ư? Bắt lấy Tường Từ, không phải là bắt được mọi thứ sao? Nguyệt Nguyệt của chúng tôi thật thông minh!!”

“Phải đấy! Con bé rất thông minh. Nhìn xem, Tường Từ nhà chúng tôi sau này không thể chạy thoát rồi.” Ông cụ Lâm cũng hòa theo.

Vì thế tất cả mọi người cùng ủng hộ.

Mà bên này, Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không để ý tới tiếng cười khó hiểu của người lớn, cô bé vẫn còn cố gắng giành súng.

Thế nhưng, nắm lấy cánh tay Tường Từ cản bản là vô dụng. Nguyệt Nguyệt cúi đầu, nhìn Tường Từ dưới người, chỉ thấy cậu mở to mắt, nhìn Nguyệt Nguyệt trên người mình, miệng khép chặt, không thém để ý tới cô bé.

Vì thế tính tình ngang tàng của Nguyệt Nguyệt nổi lên.

Vừa nãy nếu mặc cô bé giành lấy thì cô bé có thể chơi một lúc rồi vứt đi, nhưng càng không cho, cô bé lại càng muốn lấy bằng được.

Do đó, mọi người chỉ lo nói chuyện, không để ý hai đứa trẻ kia, Nguyệt Nguyệt không chút lưỡng lự cúi đầu, cắn một ngum trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tường Từ, sau đó, chỉ nghe “Oa...” một tiếng, Tường Từ lớn tiếng khóc lên. Mà Nguyệt Nguyệt nghe được tiếng khóc của Tường Từ mới hơi thả lỏng sức lực, nhưng vẫn không nhả ra, tiếp tục kê miệng trên mặt cậu, chuẩn bị cắn xuống bất cứ lúc nào, tiếp tục cắn...

Bây giờ sức chú ý của mọi người mới chuyển qua đây.

Mọi người chỉ thấy Nguyệt Nguyệt nằm sấp trên người Tường Từ, miệng “hôn” trên mặt cậu, mà cậu lại khóc lớn, vì thế tất cả đều cười rộ lên.

Ông cụ Khúc cười nói: “Lão Lâm, xem ra Tường Từ nhà ông then thùng, bị Nguyệt Nguyệt nhà tôi hôn một cái liền sợ khóc ngay, sau này kết hôn thì làm sao chứ!”

“Ha ha, đúng vậy. Thằng nhỏ này chỉ là nhát gan thôi. Về nhà tôi sẽ bảo nó luyện tập đàng hoàng, lần sau nhất định tìm cơ hội hôn lại Nguyệt Nguyệt.” Ông cụ Lâm cũng cười trả lời.

Mà bà Khúc không vội vàng đến ôm lấy Nguyệt Nguyệt, dù sao hiếm khi nhìn thấy Nguyệt Nguyệt chủ động hôn Tường Từ.

Đã vậy thì bà Lâm cũng không vội.

Nhìn xem, hình ảnh này thật đẹp, nàng dâu nhỏ của gia đình bà hôn con trai bà, tình cảm tốt đẹp biết bao. Hiếm khi có cơ hội để hai đứa trẻ bồi dưỡng tình cảm, yêu thương lẫn nhau như vậy rất tốt. Tường Từ nhà bà không chịu thiệt đâu. Nếu nhà họ Khúc không có ý kiến thì nhà họ Lâm càng không có ý kiến.

Thế là, Nguyệt Nguyệt dưới sự đồng ý ngầm của mọi người, tiếp tục bạo lực hợp pháp.

Mỗi khi Tường Từ ngừng khóc, Nguyệt Nguyệt sẽ dùng chút sức cắn một cái, sau đó Tường Từ tiếp tục khóc, rồi Nguyệt Nguyệt sẽ dừng lại, nghe cậu khóc. Đợi đến lúc cậu sắp ngừng khóc thì cô bé lại cắn một cái, làm cho cậu khóc tiếp. Cô bé coi Tường Từ là món đồ chơi.

Mà Tường Từ, trong tiếng cười của các người lớn, bị Nguyệt Nguyệt đè rồi cắn, cậu khóc âm ỉ...

Hu hu hu, vì sao lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chuyển bại thành thắng

Thành phố B vào tháng bảy chính là thời điểm nóng nhất. Mà Nguyệt Nguyệt lại ghét thời tiết nóng nực, mỗi ngày cô bé đều ỉu xiu, không chạy khắp nơi, cũng chẳng mê đồ chơi, khiến cho bà Khúc lo lắng không thôi, thế nhưng hết cách rồi. Dù sao hồi xưa không giống bây giờ có máy điều hòa, tuy trong nhà có nước đá, nhưng không dám đặt thẳng bên người Nguyệt Nguyệt, như vậy con nít không chịu nổi.

Cho đến một ngày, bà Khúc chợt nảy ra ý nghĩ, ôm Nguyệt Nguyệt đến nơi bóng râm trong sân, đặt cô bé trong bồn tắm thật lớn đã xả nước, tắm rửa cho cô bé, Nguyệt Nguyệt mới vui vẻ lên.

Vì thế, bắt đầu từ ngày đó, trò tiêu khiển hàng ngày của Nguyệt Nguyệt chính là nghịch nước... Nếu không phải bà Khúc sợ cô bé ở lâu trong nước không tốt nên phải ép buộc ôm cô bé ra, không thể tùy theo tính tình cô bé, không cho phép ở trong nước cả ngày.

Trưa nay, bà Khúc vừa dứt Nguyệt Nguyệt ăn xong bữa trưa thì cô bé liền ồm ồm muốn “Đi tắm đi tắm...”, bà Khúc ôm Nguyệt Nguyệt nghỉ trưa một lúc, tiêu hóa thức ăn rồi mới thả cô bé vào trong nước, để cô bé vọc nước một hồi mới tắm cho cô bé sau.

Mà vừa mới đặt Nguyệt Nguyệt vào bồn chưa tới một lát thì bà Lâm bỗng con trai mình qua bên này chơi.

Bà Lâm bỗng Tường Từ hơi yếu ớt đi qua, vốn định để cậu ở cùng Nguyệt Nguyệt một lúc, có lẽ tinh thần sẽ tốt hơn. Ai ngờ vừa tiến vào sân nhà thì thấy dưới tầng cây lựu to lớn nhất trong sân nhà họ Khúc là một mình Khúc Nguyệt Nguyệt đang ngồi trong bồn tắm, cô bé đang chơi đùa vui vẻ, cầm một vệt con bằng nhựa dùng sức đập vào nước, khiến tia nước bắn tung tóe, khuôn mặt nhỏ nhắn lại cười như hoa, vui vẻ cười khanh khách. Hôn nữa, vệt con bị Nguyệt Nguyệt dùng sức bóp một cái liền kêu một tiếng “Chít.....”, cô bé ngã trái ngã phải cười theo, giống như nàng tiên nhỏ trong nước, người khác trông thấy cũng vui theo.

Mà lúc này Tường Từ nhìn thấy cô vợ nhỏ của mình, cậu cũng hoạt bát lên một tí, bàn tay duỗi về phía Nguyệt Nguyệt, toàn thân bắt đầu mất kiên nhẫn, cậu muốn đi xuống, chạy về phía Nguyệt Nguyệt.

Bà Lâm thấy tình huống như vậy, trong lòng rất vui mừng. Quả nhiên, vẫn là cô vợ có sức hấp dẫn to lớn. Ở trong nhà, bạn chọc cậu nửa ngày, cậu chỉ cho bạn một ánh mắt khinh khỉnh. Sau đó trực tiếp không nhìn nữa, cả người nằm sấp trên cái giường nhỏ của mình, không khóc không quấy, cũng chẳng nhúc nhích, giống như là pho tượng vậy.

Bà Lâm nhìn thấy mà đau lòng không thôi, vì thế đến trưa bà bỗng cậu qua tìm Nguyệt Nguyệt, có tác dụng hơn cả thần dược đấy. Ha ha, sức hấp dẫn của nàng dâu nhỏ nhà bà thật lớn ghê.

Thế là bà Lâm tiến lên mấy bước, đặt Tường Từ nhà bà ở bên cạnh bồn tắm của Nguyệt Nguyệt, để cho cậu nhìn cô bé chơi đùa, còn bà thì vào nhà tìm bà Khúc.

Tường Từ vừa xuống dưới liền đứng bên cạnh bồn tắm, cậu ngẩng ngốc nhìn Nguyệt Nguyệt nghịch nước trong bồn tắm, ngay cả bọt nước bắn lên làm ướt cái áo thun nhỏ và chiếc quần đùi, cậu cũng chẳng để ý. Nguyệt Nguyệt vốn chơi đùa vừa lúc thấy Tường Từ đến đây, cô bé tươi cười vui vẻ, dù sao từ hồi sinh ra hai đứa trẻ đã ở cùng nhau “bồi dưỡng tình cảm”, hiện tại coi như đã rất quen thân.

Nguyệt Nguyệt cất tiếng êm ái gọi “Ông xã...” Được rồi, cái này coi như là di chứng của lần trước học nói, mọi thành viên của hai nhà ngầm đồng ý, hoặc có thể nói là dưới tình huống được cổ vũ, hiện tại Nguyệt Nguyệt gọi Tường Từ là “ông xã”. Mà Tường Từ gọi Nguyệt Nguyệt là “bà xã”. Tuy rằng hai đứa nhỏ không hề biết ông xã và bà xã rốt cuộc đại diện cho cái gì...

Tường Từ gật gật cái đầu nhỏ trả lời “Bà xã”.

Cái này, bạn có thể hiểu là Nguyệt Nguyệt đang gọi “Tường Từ”, còn Tường Từ thì gọi “Nguyệt Nguyệt”. Đây là phương thức chào hỏi của hai đứa trẻ, ban đầu chỉ là sự nhầm lẫn dễ thương, sau đó lại được người lớn hai nhà dung túng, chẳng những không để hai đứa trẻ sửa chữa sai lầm này, ngược lại càng sai càng quá đáng. Vì thế, mới có cục diện “Ông xã”, “Bà xã” của hiện giờ.

Tất cả đều là lỗi của người lớn...

Sau khi chào Nguyệt Nguyệt xong, Tường Từ liền tới gần Nguyệt Nguyệt một tí, khiến cho cô bé tưởng rằng cậu muốn giành lấy vệt con, cô bé liền nắm chặt vệt con ở phía trước bộ ngực nhỏ nhắn tròn bóng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tường Từ.

Mà Tường Từ hoàn toàn không nhìn Nguyệt Nguyệt, ánh mắt cậu đã bị thu hút bởi bộ ngực nhỏ bé nõn nà kia.

Trông thấy bộ ngực nhỏ bé nõn nà của cô bé bởi vì nghịch nước mà một chuỗi bọt nước chảy xuống, chiếu rọi dưới ánh mặt trời, càng tỏa ra vẻ trắng ngần mà lại đầy đủ sáng bóng, trong tay cô bé còn ôm vệt con màu vàng chanh, nó dính chặt trên bộ ngực của Nguyệt Nguyệt, bởi vì cô bé dùng sức quá mạnh mà vệt con phát ra tiếng kêu.

Những cái này cũng không phải là điểm thu hút ánh mắt Tường Từ nhất.

Thứ hấp dẫn Tường Từ nhất chính là trong khe hở giữa hai cánh tay đang ôm vệt con của Nguyệt Nguyệt, hai điểm nhỏ giống như anh đào lộ ra, làn da xung quanh càng trắng ngần thì càng tôn lên hai điểm nhỏ màu đỏ đáng yêu kia. Rất giống quả anh đào mà Tường Từ thích nhất. Trông thấy đỏ chói, ăn vào chua chua ngọt ngọt, bóp nhẹ trong bàn tay thì mềm mềm. Tuy rằng hai điểm nhỏ này không lớn bằng quả anh đào, nhưng mà nhìn cũng đẹp lắm. Không biết chạm vào sẽ có cảm giác ra sao? Chắc hẳn cũng mềm nhũn. Tựa như bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, chạm vào cũng rất mềm. Thế thì ăn vào sẽ ra sao?

Tường Từ nghĩ đến đây, ánh mắt lập tức nóng hừng hực mà nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt, khiến cho cô bé nhất thời sồn tóc gáy. Xem ra, Tường Từ muốn cướp đồ chơi của cô bé, Nguyệt Nguyệt nghĩ như vậy.

Vì thế, khi Tường Từ dùng tốc độ nhanh như chớp với tay chụp lấy anh đào trên ngực Nguyệt Nguyệt thì cô bé cũng vùng bàn tay về phía cậu.

Cái này nên gọi là phòng vệ chính đáng.

Sau đó chỉ thấy Tường Từ vừa chụp lấy anh đào của Nguyệt Nguyệt, còn chưa kịp véo thì đã bị lòng bàn tay của Nguyệt Nguyệt đập lên đầu, nhất thời, cả người theo quán tính ngã về phía trước, “bùm” một tiếng cậu rơi vào bồn tắm, đặt Nguyệt Nguyệt dưới thân. Bàn tay cậu vẫn đặt trên bộ ngực của Nguyệt Nguyệt, làm thế nào cũng không buông ra.

Thế là, thừa dịp Nguyệt Nguyệt bị mình đặt dưới thân trong phút chốc chưa kịp phản ứng, nhân cơ hội cô bé không cự quấy, Tường Từ hơi dùng sức, véo một cái —— “Oa ——!!!” Chỉ nghe tiếng khóc trời long đất lở của Nguyệt Nguyệt, hai bà mẹ vốn ngồi trong phòng khách trò chuyện vui vẻ nghe thấy tiếng khóc vội vàng chạy ra sân.

Cái này nên coi như là tập kích bộ ngực đi.

Hay lắm, sau lần chọn đồ vật đoán tương lai, Tường Từ bị Nguyệt Nguyệt tàn bạo, rốt cuộc Tường Từ tự học thành tài năng, biết tuyệt kỹ “bắt meo*” này, vùng lên thắng trở về.

() meo meo ở đây là tiếng lông, nghĩa là bộ ngực của phụ nữ.*

Vấn này Tường Từ giành được thắng lợi áp đảo.

Bà Khúc và bà Lâm đi vào sân, trông thấy cảnh tượng Tường Từ bỏ nhào trên người Nguyệt Nguyệt, đề cô bé tới khóc. Bà Lâm vội vàng chạy qua bông Tường Từ, thấy toàn thân cậu bé ướt sũng, quần áo nhỏ nước, bà cười lắc đầu, nói với bà Khúc: “Thành Quân, chị đoán là Tường Từ nhà chị ở bên cạnh bồn tắm nhìn Nguyệt Nguyệt vọc nước cũng hứng khởi theo, đứng không vững nên ngã vào trong bồn tắm, rồi đề lên Nguyệt Nguyệt, vì thế con bé mới khóc.”

Bà Khúc nhìn Nguyệt Nguyệt, quả thật trông giống vậy, bà cũng gật đầu nói, “Vâng, em cũng đoán là thế.”

“Vậy chị bông Tường Từ về nhà tắm rửa trước, ướt như vậy thật ngại, cũng không phải chuyện gì lớn.” Bà Lâm định bông Tường Từ trở về thì lại nghe thấy “Oa ——” một tiếng, con trai bà khóc lên, lộn xộn trong lòng bà, xem ra là không muốn trở về.

Cũng đúng, vừa mới chiếm tiện nghi của Nguyệt Nguyệt lớn như vậy, đang chơi vui, làm sao bỏ về được?

Vì thế, bà Khúc nói: “Tại sao phải về tắm rửa, chị cời quần áo của Tường Từ đi, để thằng bé tắm cùng với Nguyệt Nguyệt nhà em. Dù sao bồn tắm này cũng lớn, vừa lúc để hai đứa chơi chung. Sau này thế nào cũng là vợ chồng, có gì đâu.”

“Ồ, cũng phải!” Bà Lâm nghe xong, nghĩ nghĩ, đúng vậy, dù sao Khúc Nguyệt Nguyệt cũng là cô vợ nhỏ của Tường Từ nhà bà, cùng nhau tắm rửa cũng chẳng sao.

Ngay sau đó, bà Lâm lột Tường Từ sạch trơn, rồi thả cậu vào trong bồn tắm, để hai đứa nhỏ chơi chung.

Lúc đầu, Tường Từ cũng ngoan ngoãn, chỉ là vọc nước, và chơi đồ chơi trong nước, nào là bóng cao su, con ngỗng... Còn Nguyệt Nguyệt cũng khóc có một chút, thấy Tường Từ chơi đồ chơi, cô bé cũng chơi cùng, chưa tới một lúc lại bắt đầu cười rộ khanh khách.

Bà Lâm và bà Khúc thấy thế nên yên tâm. Xem ra, hai đứa nhỏ chơi rất vui. Thế là hai người vừa nói cười vừa đi vào phòng khách. Dù sao ngồi xổm bên bồn tắm nhìn hai đứa nhỏ chơi đùa cũng một lần.

Khi hai bà mẹ vừa đi được một lúc thì Nguyệt Nguyệt không còn nể nết.

Hai đứa vốn tự chơi, phân chia rõ ràng, nhưng khi Nguyệt Nguyệt cúi đầu đập vệt con thì bất cẩn thấy được tiểu kê kê giữa hai chân Tường Từ.

Cái này là thứ gì thế?

Nguyệt Nguyệt lại cúi đầu, nhìn xem chính mình, ơ, vì sao mình không có chứ?

Vì thế, cô bé lập tức hứng thú, không chơi với vệt con nữa.

Một tay Nguyệt Nguyệt cầm vệt con ném trong nước, rồi hướng về thân dưới của Tường Từ mà chụp lấy.

Còn Tường Từ, từ khi thấy Nguyệt Nguyệt chơi vệt con thì vẫn nhớ đến món đồ chơi nhỏ này, thế nhưng uy lực của Nguyệt Nguyệt vẫn còn đây, cậu không dám ra tay mạnh mẽ, chỉ có thể chơi khi cô bé không chơi nữa. Nào ngờ lúc này Nguyệt Nguyệt lại ném vệt con đi.

Thế là Tường Từ nhanh tay lẹ mắt chụp lấy vệt con, hoàn toàn không phòng bị chiêu sau của Nguyệt Nguyệt.

Cho nên Nguyệt Nguyệt không chút trở ngại chụp lấy tiểu kê kê của Tường Từ, véo một cái, ừm, thật mềm. Còn mềm hơn cả vệt con. Cô bé lại dùng sức véo một cái, rồi nghe Tường Từ “Oa ——” khóc lớn tiếng, Nguyệt Nguyệt vội vàng buông tay, rồi vươn tay qua giành lại vệt con của mình. Mà Tường Từ làm thế nào cũng chẳng buông tay, Nguyệt Nguyệt càng dùng sức, Tường Từ càng khóc lớn tiếng.

Ngay sau đó, Nguyệt Nguyệt dứt khoát đưa đầu tới gần, cắn cái miệng nhỏ của Tường Từ, lúc này cậu ngừng khóc...

Hai bà mẹ từ bên trong chạy ra, trông thấy cảnh tượng Nguyệt Nguyệt và Tường Từ giành đồ chơi, Tường Từ khóc lên, bà Lâm đang muốn chạy qua đỡ dành thì thấy Nguyệt Nguyệt “hôn” một cái, vì thế bà vui vẻ.

“Ha ha, Thành Quân, Nguyệt Nguyệt nhà em còn nhỏ như vậy đã biết dùng mỹ nhân kế rồi. Rất giỏi nha!” Bà Lâm trêu ghẹo nói.

“Ha ha, không phải là nhắm vào Tường Từ nhà chị sao? Nguyệt Nguyệt nhà em ngoài ông cụ ra thì không hôn bất cứ người đàn ông nào khác. Ngay cả

bố con bé cũng chẳng được.” Bà Khúc cũng vui vẻ không thôi.

Mà Tường Từ sau khi được Nguyệt Nguyệt “hôn” thì nói lòng bàn tay cầm đồ chơi, để Nguyệt Nguyệt giành lại. Không buông được sao? Nguyệt Nguyệt đang cắn người đó.

Sau việc này, chúng ta có thể phán định, lần này dưới tình huống bại trước một ván do Tường Từ học được “bắt meo meo”, Nguyệt Nguyệt không cần học cũng biết tuyệt kỹ “bắt tiểu kê kê”, ván này san bằng tỉ số, rồi cắn một miếng, toàn thắng ván này.

Thế nên, người cười sau cùng là người cười ngọt nhất.

Không thể nghi ngờ, nụ cười của Nguyệt Nguyệt còn ngọt hơn Tường Từ.

Bạn xem, cô bé giành lại vệt con, mà hiện tại Tường Từ còn ở bên cạnh, vừa nức nở vừa nhìn Nguyệt Nguyệt chơi đùa.

Tường Từ đáng thương quá...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cậu là vợ tớ

Một năm trôi qua, lại tới ngày sinh nhật của hai đứa nhỏ.

Lần này người hai nhà thương lượng, quyết định tổ chức nhỏ lại, tụ tập bạn bè thân quen là được, không định tổ chức linh đình. Thế nhưng đơn giản cỡ nào cũng không thể quá khắt khe đối với hai bảo bối cưng này.

Không nói đến cái khác, nhưng lần này dương út của nhà họ Lâm cố ý mời về chuyên gia làm bánh ngọt cho hoàng thất từ nước Anh, đã là sự việc đặc biệt rồi. Thời đại ấy, phần lớn trẻ em chưa từng nghe nói đến mousse và bánh trứng là cái gì, lại càng đừng nói tới bánh ngọt giống như là tác phẩm nghệ thuật được sử dụng trong ngày hôm nay.

Trên bàn bày đặt nào là Xi Trum mà trẻ em yêu thích hiện nay, vệt Donald mà Nguyệt Nguyệt thích nhất, chuột Mickey. Thậm chí còn có anh em Hồ lô... tất cả đều đặt trên bàn.

Nguyệt Nguyệt vừa thấy những thứ này liền vui sướng chạy tới, cô bé chộp lấy vệt Donald mà mình thích, sau đó cắn một miếng. Thế nhưng, chuyện giật mình đã xảy ra, một miếng của Nguyệt Nguyệt liền cắn rớt cái đầu của vệt Donald, nhất thời dọa tới Tường Từ.

Đây là thế nào?

Ha ha, kỳ thật những cái này đều là bánh ngọt thôi. Chẳng qua là loại bánh ngọt bình thường mà hai đứa nhỏ hay ăn, chỉ khác chỗ là có hình dáng, có hiệu quả như thật.

Sau đó bà Lâm giải thích cho Tường Từ một hồi, cậu cùng Nguyệt Nguyệt ngắm nhìn. Thịnh thoảng sẽ nhìn thấy Nguyệt Nguyệt vang lên giọng nói còn mùi sữa giờ lên nửa cái chân còn lại của vệt Donald vừa bị cô bé ăn mà nói với Tường Từ, “Ông xã, ăn!”

Thế là Tường Từ nhả nhận cắn một miếng, để thừa lại một chút cho Nguyệt Nguyệt.

Tiếp đó, Tường Từ giơ lên anh em Hồ lô trong tay mình vốn không nỡ ăn, tiến đến bên miệng Nguyệt Nguyệt, miệng còn mùi sữa mà gọi, “Bà xã, ăn...” Nguyệt Nguyệt mở to cái miệng nhỏ nhắn của mình, cắn nửa thân người của anh em Hồ lô, cô bé còn chưa đã ghiền, liền nuốt mấy miếng, cắn một ngậm khác, chỉ còn thừa lại cái bắp chân, sau đó cô bé hài lòng, không ăn nữa.

Vì thế, phần còn lại cho Tường Từ, cậu chỉ thấy phần xác của anh em Hồ lô trên tay mình, cậu lặng im không nói gì, còn Nguyệt Nguyệt thì tiếp tục tàn phá, ăn rất là nhiều.

Bữa tiệc sắp bắt đầu, bà Lâm và bà Khúc tìm được Nguyệt Nguyệt và Tường Từ, họ trông thấy một con mèo ăn vụng —— Nguyệt Nguyệt, và một cậu bé đẹp trai xụ mặt —— Tường Từ, hình thành sự đối lập rất rõ ràng.

Hết cách, bà Khúc đành phải ôm Nguyệt Nguyệt vào phòng rửa mặt rồi mới khai tiệc được. Để lại bà Lâm bồng Tường Từ chờ ở phòng khách.

Nhân lúc rảnh rang, bà Lâm ôm Tường Từ cười hỏi: “Tường Từ à, con có ước nguyện gì?”

“Uhm, mẹ, con muốn, con muốn Nguyệt Nguyệt hôn con...” Tường Từ suy nghĩ, ngượng ngịu mở miệng trả lời.

“Ha ha, Tường Từ nhà chúng ta nhất định thích Nguyệt Nguyệt lắm! Được. Không thành vấn đề, mẹ dạy cho con.” Bà Lâm tiến đến bên tai Tường Từ

nói gì đó.

Mà bên này, bà Khúc vừa rửa mặt cho Nguyệt Nguyệt vừa hỏi, “Nguyệt Nguyệt, con muốn gì trong ngày sinh nhật?”

“À, con muốn súng...” Nguyệt Nguyệt lớn tiếng nói.

“Ồi, không được! Nguyệt Nguyệt, mẹ nói cho con nghe này, con gái chơi súng không tốt đâu. Sẽ bị xói sạm ăn thịt đấy.” Bà Khúc vội vàng từ chối.

“Vây...” Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, nói, “Vây con muốn một con búp bê thật to...”

“Ừ, được, không thành vấn đề.” Bà Khúc hài lòng.

Thực ra, nếu bà Khúc biết Nguyệt Nguyệt nghĩ rằng dùng búp bê của cô bé để đổi súng với Tường Từ, thì không biết bà còn có thể cười không.

Thế là, bên này thu dọn xong, hai nhân vật chính tay nắm tay đi ra. Người thân và bạn bè đứng dọc đường đi trông thấy hai đứa bé xinh xắn như được ngọc chạm trổ, tay trong tay đi qua, ai ai cũng thích thú.

Hai đứa nhỏ đến trước mặt chiếc bánh ga-tô ba tầng xa hoa được đặc biệt làm cho hai đứa, chờ người lớn thấp nền.

Chưa đến một hồi thì đã thấp xong. Hai cái!

Sau đó Nguyệt Nguyệt và Tường Từ sẽ thổi nến.

Nhưng mà, lúc này Nguyệt Nguyệt lại nhìn Tường Từ không chớp mắt.

Có chuyện gì đây?

Nguyệt Nguyệt trông thấy Tường Từ luôn luôn lén lút nhai trong miệng, giống như đang ăn gì đó. Hơn nữa, cậu còn hay vươn đầu lưỡi liếm khóe miệng, sau đó cái miệng nhỏ nhắn kia lại càng đỏ hơn. Nhìn còn đẹp hơn quả anh đào trên bánh ga-tô.

Cậu ấy đang ăn gì thế? Nguyệt Nguyệt nghĩ vậy.

Khẳng định là ngon lắm. Bởi vì lần trước Tường Từ cho cô bé ăn thứ sô cô la gì đó rất là ngon. Lần này cậu ấy không cho mình ăn...

Nguyệt Nguyệt càng nghĩ càng nhủ mảy, càng thấy miệng Tường Từ chuyển động, cô bé càng cảm thấy Tường Từ đang ăn một mình.

“Thôi nên đi...” Bà Lâm cười mở miệng nói.

Tường Từ liền tiến đến gần, đang muốn thổi nến thì trông thấy Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh xoay đầu qua, cô bé đối diện với cái miệng của Tường Từ, cô bé mạnh mẽ hôn qua. Thậm chí còn với lưỡi vào trong miệng Tường Từ, lấy ra lấy ra, muốn lấy đồ ăn ngon kia.

Nhưng vì sao không có?

Nguyệt Nguyệt nghĩ mãi không hiểu, cho nên cứ hôn không buông môi ra, hôn mãi.

Mà hồi trước Tường Từ bị Nguyệt Nguyệt hôn liền khóc, lần này cậu không chỉ ngoan ngoãn để Nguyệt Nguyệt hôn môi, cậu còn nâng bàn tay nhỏ bé lên, ôm lấy Nguyệt Nguyệt.

Nhất thời, mọi người ở hội trường nhìn thấy không nhận được mà hân hoan.

“Ha ha, tôi nói này, lão Lâm, xem ra Tường Từ nhà ông gần đây có tiến triển. Bị Nguyệt Nguyệt nhà tôi hôn lâu vậy cũng không khóc.” Ông cụ Khúc nhìn hai bảo bối cưng trước mặt, cười nói.

“Đương nhiên! Nói thế nào Tường Từ nhà tôi cũng là đàn ông. Lần đầu bối ngỡ, lần sau quen thuộc. Sao có thể cứ khóc mãi chứ?” Ông cụ Lâm cũng cười vui vẻ.

Lần này, ngoài mặt là Nguyệt Nguyệt thắng. Nhưng thực tế thì sao?

Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

Khi Khúc Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường lên ba thì học chung một nhà trẻ.

Mỗi sáng, Tường Từ đeo chiếc cặp nhỏ trên lưng từ sớm, được bà Lâm nắm tay đứng ở cửa nhà mình chờ Nguyệt Nguyệt, sau đó tài xế lái xe qua, hai đứa trẻ tay nắm tay đi học.

Còn nhớ ngày đầu tiên đến nhà trẻ.

Bởi vì Tường Từ muốn đến trường nên rất hưng phấn, cậu dậy sớm, lưng đeo chiếc cặp sách nhỏ do dượng cả cố ý đặt làm theo yêu cầu từ Ý gửi về,

cậu mặc quần yếm, áo sơ mi nhỏ, mang đôi giày da nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy rằng khản trương nhưng ánh mắt rất vui mừng.

Mà Nguyệt Nguyệt cũng là lần đầu tiên không ngủ nướng.

Hôm nay Tường Từ đứng ở cửa nhà Nguyệt Nguyệt chờ cô bé đi ra, trên tay cậu xách một túi đồ ăn vặt, đây là của cô út từ nước ngoài gửi về, trong nước căn bản không có, nghe nói gọi là Chocopologie by Knipschildt, 2600 đô la 454 grams đấy. Cái này còn đắt hơn cả vàng!

Nhưng mà người nhà bằng lòng chiều chuộng cậu.

Sau đó Nguyệt Nguyệt vừa ăn xong thì đi ra. Cô bé vốn muốn ăn kẹo, ai ngờ gần đây hay đau răng, bác sĩ nói không được. Vì thế cô bé đi ra với hai tay trống trơn, đeo chiếc cặp cùng kiểu với Tường Từ, mặc váy trắng, trên đầu thắt nơ con bướm thật lớn.

Nguyệt Nguyệt vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Tường Từ đang đợi mình, cô bé cũng rất vui.

Nguyệt Nguyệt nhảy nhót chạy tới, ôm Tường Từ gọi: “Ông xã...”

“Bà xã...” Tường Từ dùng hai tay ôm lại Nguyệt Nguyệt, ai ngờ túi kẹo to cầm trên tay không tiện, nên đành ôm một tay.

Lúc này Nguyệt Nguyệt cảm thấy là lạ.

“Ông xã, trên tay cậu cầm gì thế?” Nguyệt Nguyệt chớp đôi mắt to, nhìn chăm chăm cái túi đóng gói xinh đẹp trên tay Tường Từ.

“À, là sô cô la cô út gửi cho tớ!” Tường Từ nhìn Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Ăn ngon không?” Cô bé tiếp tục hỏi.

“Ừ!” Cậu trả lời.

“Vậy, tớ ăn được không?” Âm thanh Nguyệt Nguyệt hơi thấp, giống như dè dặt.

“Không được!” Tường Từ lắc đầu.

“Vì sao?” Nguyệt Nguyệt không hiểu. Trước kia cô bé thích ăn bất cứ thứ gì, Tường Từ đều sẽ cho cô bé. Bây giờ sao lại không được?

“Răng cậu không tốt. Ăn vào sẽ sâu răng, sẽ đau lắm...” Tường Từ nhún mày, nắm tay Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Thế tớ liếm một chút, nếm thử mùi vị được không?” Nguyệt Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Ừm...” Tường Từ nhìn thấy Nguyệt Nguyệt tiến đến gần mình, nói chuyện rất dè dặt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ như quả táo. Cậu rất muốn cắn một miếng. Tường Từ liếm khóe miệng, suy nghĩ rồi trả lời, “Vây được, cậu chỉ có thể liếm một tí thôi đấy!!!”

“Ừ!” Nguyệt Nguyệt vội vàng cười híp mắt vui vẻ.

Sau đó, Tường Từ ngồi xổm xuống, cẩn thận mở túi, lấy ra một viên sô cô la màu vàng, lột vỏ kẹo rồi đặt tới bên miệng Nguyệt Nguyệt. Sau đó cô bé vươn đầu lưỡi mềm mịn liếm một chút, trong khoảnh khắc Tường Từ chuẩn bị thu hồi thì Nguyệt Nguyệt dùng tốc độ nhanh như chớp mà cắn lấy miếng sô cô la kia.

“Nguyệt Nguyệt, cậu nói không ăn mà.” Tường Từ nhìn Nguyệt Nguyệt, tức giận nói.

“Hồi nãy tớ nói liếm một tí chứ không nói là không ăn.” Nguyệt Nguyệt biện bạch. Ừ, ăn ngon thật!

Sau đó miệng còn chưa ăn xong, Nguyệt Nguyệt liền nhớ tới sô cô la còn lại bên trong túi của Tường Từ.

“Đưa cái túi kia cho tớ.” Nguyệt Nguyệt ra lệnh với Tường Từ.

“Không đưa.” Tường Từ lắc đầu.

“Vì sao không đưa cho tớ?” Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm Tường Từ hỏi.

“Đó là của tớ.” Tường Từ trả lời.

“Thật là của cậu?” Nguyệt Nguyệt hỏi xác nhận.

“Ừ!” Tường Từ gật đầu xác nhận.

Thế là trong lúc Tường Từ gật đầu, Nguyệt Nguyệt lợi dụng ưu thế có đầu to hơn Tường Từ mà đẩy Tường Từ, giành lấy sô cô la.

“Cậu dựa vào gì mà giành sô cô la của tớ?” Tường Từ chất vấn.

“Mẹ nói, tớ là vợ cậu. Của cậu, chính là của tớ!!!” Nguyệt Nguyệt ôm chiến lợi phẩm vừa đoạt được, cười hi hi nói.

Hóa ra làm vợ tốt như vậy.

Lúc này bà Lâm và bà Khúc đi ra, chuẩn bị đưa hai đứa trẻ tới trường.

Đến nhà trẻ, Nguyệt Nguyệt và Tường Từ tay trong tay tiến vào phòng học, nhìn thấy trong phòng là một đám bạn nhỏ đi cùng người nhà của riêng mình, đã ngồi vào chỗ.

Sau đó, cô giáo đến, nói gì đó mà bọn trẻ nghe không hiểu, sau đó các ông bố bà mẹ rời khỏi.

Tiếp theo, bắt đầu lên lớp.

Nguyệt Nguyệt lại ngồi không yên.

Không biết vì sao mới học một lớp bốn mươi phút thì cứ cách năm phút Nguyệt Nguyệt đã ngồi trên bàn. Cô giáo bồng cô bé xuống, chưa đến một lúc lại ngồi lên. Nói thế nào cũng không được. Xem ra mắt đi ẩn tượng tốt của ngày đầu tiên rồi.

Giữa trưa, tới lúc ăn bữa trưa, mấy bạn nhỏ ngồi cùng nhau. Tường Từ rất ngoan ngoãn ngồi đối diện Nguyệt Nguyệt, chờ cô giáo bưng cơm ra. Mà một bạn nam ngồi bên cạnh Nguyệt Nguyệt chẳng im lặng, luôn nói chuyện với Nguyệt Nguyệt.

Cái này không tính, cậu ta thậm chí lấy ra một trái xoài lớn, chỉ cần Nguyệt Nguyệt hôn cậu ta thì cậu ta sẽ cho Nguyệt Nguyệt.

Trái xoài à! Hồi trước Nguyệt Nguyệt có nếm thử, ăn ngon lắm. Vì thế cô bé động lòng.

Cô bé đang muốn đến gần hôn “kẻ thứ ba” một cái.

Tường Từ nhìn không được mà nổi nóng.

Cậu đứng lên, cau mày đối diện Nguyệt Nguyệt quát, “Nguyệt Nguyệt, cậu là vợ tớ! Phải tuân thủ nữ tắc*!!!”

() đạo đức chuẩn mực của người phụ nữ*

Hóa ra, làm vợ cũng không tốt như vậy.

Sau đó, cô giáo nhà trẻ bưng đồ ăn ra lại không cảm chắc làm vỡ chén bát.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì đây?

Vợ? Nữ tắc?

Trời, đây là ảo giác sao?...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngăn ngừa ngoại tình

Thực ra, chuyện này rất bình thường, ít nhất trong mắt Tường Từ là rất bình thường!

Chuyện này căn bản không thể trách cậu. Cậu là một đứa trẻ ba tuổi, nào biết cái gì gọi là nữ tắc chứ? Xét đến cùng là bởi vì phim truyền hình.

Gia đình Tường Từ hồi ấy đã có tivi từ sớm.

Mà bà Lâm không có sở thích gì khác, chỉ thích xem phim truyền hình. Xem tới đoạn phần kịch là thường bỏ ăn bỏ ngủ. Không tính đến cái này.

Chủ yếu là trong khoảng thời gian gần đây, đài truyền hình phát sóng một bộ phim rất tầm phào. Trong đó có một người phụ nữ đã kết hôn đi ngoại tình. Tình cờ có một ngày Tường Từ đang chơi đồ chơi, không cẩn thận nhìn thấy cảnh một đôi nam nữ hôn nhau, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông khác, quát to với nhân vật nữ “Cô là vợ tôi, phải tuân thủ nữ tắc!!!”

Thế nên, giờ đây Tường Từ thấy tình huống tương tự như vậy, cậu cảm thấy phải nói ra câu này.

Vì thế sau đó những người lớn xung quanh đều hết hồn. Các bạn nhỏ trông thấy người lớn hết hồn cũng hoảng sợ theo. Ngoại trừ nhân vật chính là Tường Từ và Nguyệt Nguyệt. Hai đứa trẻ đầu sỏ kẻ tai nói nhỏ, thương lượng “việc lớn” từ từ với nhau...

Xin tha thứ cho hai đứa nhỏ còn ít tuổi không hiểu chuyện...

Không nói đến chấn động mạnh mẽ của hai đứa nhỏ mang đến nhà trẻ vào ngày đầu tiên đi học, sau khi đi học được một tháng thì xảy ra vấn đề.

Một hôm, đến phiên bà Lâm đi đón hai đứa nhỏ.

Lúc đầu, bà đến công đợi một hồi, nhưng chỉ nhìn thấy một mình con trai bà đi ra. Mà từ trước đến nay Nguyệt Nguyệt luôn tay trong tay đến trường cùng Tường Từ lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Chuyện gì đã xảy ra rồi? Không phải có sự cố gì chứ?

Bà Lâm nghĩ đến Nguyệt Nguyệt có thể gặp chuyện không may liền thấp thỏm bất an. Lỡ như Nguyệt Nguyệt xảy ra chuyện thì phải làm sao đây?

Bởi thế, bà Lâm tiến lên vài bước, ôm lấy Tường Từ, lo lắng hỏi: “Tường Từ, Nguyệt Nguyệt đâu?”

“Dạ, Nguyệt Nguyệt... Nguyệt Nguyệt...” Tường Từ đột nhiên xụ mặt, ấp úng mở miệng.

“Ồ kia, bảo bối, rốt cuộc là thế nào, con nói mau đi.” Bà Lâm quả thực sốt ruột khó dần lòng.

“Nguyệt Nguyệt ở đằng sau...” Tường Từ bản thân một hồi, rốt cuộc cất tiếng trả lời.

“À, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lúc này bà Lâm mới yên tâm. Nhưng trong chớp mắt, bà lại cảm thấy không đúng, “Bảo bối, sao hôm nay con không đi cùng với Nguyệt Nguyệt?”

“Nguyệt Nguyệt có người khác rồi...” Tường Từ ừ ừ trả lời.

“Sao có thể...” Bà Lâm trả lời với vẻ khó tin, đang muốn hỏi tường tận thì bà trông thấy Nguyệt Nguyệt đi ra.

Mà khiến cho bà cảm thấy gai mắt chính là cậu bé ở bên cạnh Nguyệt Nguyệt.

Ai vậy?

Tình địch của Tường Từ nhà bọn họ? Trời! Lại dám giành nàng dâu của nhà họ Lâm, không thể tưởng tượng nổi.

Bà Lâm đi lên mấy bước, tình cờ ôm lấy Nguyệt Nguyệt cười nói: “Nguyệt Nguyệt, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đồ ngon được không?”

“Dạ, được...” Vừa nghe tới ăn, Nguyệt Nguyệt lập tức cười tít mắt trả lời.

“Vây đi thôi...” Nói xong, bà Lâm một tay nắm tay Tường Từ, một tay bồng Nguyệt Nguyệt, không thèm nhìn đến cậu bé đi ra cùng Nguyệt Nguyệt.

Như thế này, xem như lấy lớn bắt nạt nhỏ chẳng?

Ngay sau đó, bà Lâm dẫn Nguyệt Nguyệt đi ăn vịt nướng. Thừa dịp gấp rau cho Nguyệt Nguyệt, bà nhẹ nhàng hỏi cô bé: “Nguyệt Nguyệt, sao hôm nay con không đi ra cùng với Tường Từ?”

“Dạ, Nguyễn Đông nói cậu ta có đồ ăn ngon, bảo con chờ cậu ta...” Nguyệt Nguyệt hơi ngượng ngùng trả lời.

À, hóa ra là viên đạn bọc đường.

Hừ, nhà họ Lâm cái khác không nói, nhưng chiêu “viên đạn bọc đường” này dùng rất nhiều lần trên người Nguyệt Nguyệt. Như là sô cô la mà Nguyệt Nguyệt luôn luôn nhớ nhưng đó đều do bà Lâm dưỡng thành thói quen “tốt” cho Nguyệt Nguyệt.

Xem ra, mấy hôm nay lơ là. Không để ý một chút Tường Từ nhà bà liền có tình địch. Làm sao có thể chứ?

Do vậy, ngăn ngừa ngoại tình, phải nắm chắc từ hồi nhỏ.

Vì thế, ngày hôm sau, khi Tường Từ và Nguyệt Nguyệt cùng đi học, Tường Từ nghe theo lời bà Lâm, “không cẩn thận” để lộ ra túi sô cô la, rồi lập tức che lại ngay. Dù Nguyệt Nguyệt hỏi thế nào, chết cũng không thừa nhận.

Sau đó vào buổi chiều, khi bà Lâm tới đón hai đứa trẻ thì quả nhiên trông thấy Nguyệt Nguyệt nắm tay Tường Từ đi ra, miệng thì nhai sô cô la, cười rất rạng rỡ...

Bởi thế, có chỗ dựa vững chắc là rất quan trọng.

Thế nhưng chưa tới vài ngày thì bà Khúc lại phiền muộn.

Vì sao chứ?

Hóa ra, vào một buổi trưa vừa tan học về nhà, Nguyệt Nguyệt vịn vào bàn tay nói với bà Khúc: “Mẹ ơi, mẹ có thể cho con súng không?”

Nhất thời khiến bà Khúc sợ tới chết khiếp. Đây rốt cuộc là thế nào? Bảo bối nhà bà sao lại đột nhiên muốn súng? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

“Nguyệt Nguyệt, sao con lại muốn thứ đó... Hồi trước không phải mẹ đã nói rồi sao, súng không phải là thứ tốt! Con gái chơi súng không ngoan đâu. Con gái nên chơi búp bê thôi.” Bà Khúc vội vàng bắt đầu tẩy não.

“Con biết. Nhưng mà...” Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ.

“Nhưng mà cái gì hả? Nguyệt Nguyệt.” Bà Khúc nhẹ giọng dỗ dành.

“Nhưng mà Lưu Lị có súng.” Nguyệt Nguyệt nghe lời.

“Không thể nào.” Bà Khúc vội vàng trả lời. Sao có thể có súng, hiện tại súng ống thuộc loại hàng hóa được giám sát, ngay cả sở cảnh sát bình thường cũng hiếm khi cho phép mang súng theo. Huống chi là con nít mới mấy tuổi.

“Nhưng cậu ấy thật sự có mà. Trưa hôm nay còn mang tới trường đấy.” Nguyệt Nguyệt giải thích rõ.

“Vây chắc chắn là đồ giả rồi.” Bà Khúc trả lời một cách khẳng định, nhưng trong lòng vẫn có chút suy nghĩ. Không được, ngày mai phải tìm người đi xem chuyện này thế nào. Lỡ như là thật thì Nguyệt Nguyệt của bà chẳng phải gặp nguy hiểm sao.

“Đồ giả con cũng muốn.” Nguyệt Nguyệt không để ý tới bà Khúc, yêu cầu trực tiếp.

“Vì sao?” Bà Khúc hỏi.

“Lưu Lị có súng, buổi trưa Tường Từ liền chơi với cậu ấy. Ngay cả thịt trong bát cũng cho cậu ấy. Không cho con miếng nào...” Được rồi, Nguyệt Nguyệt thừa nhận, câu sau mới là trọng điểm. Quan tâm cậu ta có súng hay không làm gì, chẳng quan trọng. Quan trọng là, cô bé không có đồ ăn... sao lại như thế được?

“Tường Từ, con nói Tường Từ? Hừ, đâu có thể được.” Bà Khúc hiểu được điều này, té ra Tường Từ “ngoại tình” đấy.

“Mẹ ơi, mẹ cho con súng được không?” Nguyệt Nguyệt dè dặt mở lời.

“Ừ, khi nào bố con về mẹ sẽ nói với ông ấy. Hừ, nhà chúng ta thứ khác không có, nhưng súng thì nhiều lắm. Hừ, súng tính là gì, có cả pháo nữa.” Bà Khúc không để ý lời Nguyệt Nguyệt nhắc mãi.

Nguyệt Nguyệt không nóng vội, nghe mẹ đồng ý, cô bé liền ném việc này ra sau đầu. Mặc kệ nó!

Ngày hôm sau, Nguyệt Nguyệt mang theo khẩu súng của ông Khúc đã được tháo đạn ra đi vào phòng học, lúc ăn trưa, cô bé tùy ý lấy ra ngắm nghía, sau đó Tường Từ tiến đến gần, ngoan ngoãn lấy tất cả thịt trong bát mình đưa cho Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt vui vẻ ngay tức khắc. Nhưng mà lại dọa hiệu trưởng đang đi xem xét rớt nửa cái mạng.

Đó là súng! Hơn nữa là súng thật!!!

Trời ơi!

Vì sao hiện tại nhà trẻ lại trở nên nguy hiểm như vậy. Chẳng lẽ nào nơi đây là điểm tụ họp của phần tử khủng bố mới chăng?

Hai đứa trẻ này thật là dọa người...

Một năm lại trôi qua, hai đứa trẻ lên bốn tuổi, đến trường một năm đã có tiến bộ rất lớn. Hiện giờ bọn họ có thể tự mình đến trường, tan học tự mình về nhà.

Là phần tử nguy hiểm số một của trường, Nguyệt Nguyệt và Tường Từ không hề nhận thức được.

Bọn họ còn luôn buồn bực, vì sao thầy cô giáo đều nhìn mình bằng ánh mắt là lạ, thậm chí có đôi khi còn có chút sợ hãi? Thật sự không nghĩ ra mà.

Tuy nhiên, chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng tới sự hứng thú mãnh liệt của Nguyệt Nguyệt và Tường Từ đối với việc học hành.

Hai đứa nhỏ hiện giờ rất thích tới trường. Gió mưa gió, mưa mưa mưa, điều này khiến cho bố mẹ hai nhà rất vui mừng. Mầm non tốt đẹp biết bao! Không giống như thằng bé phá phách của nhà họ Cổ, cũng tốt hơn thằng nhóc gây họa của nhà họ Lương nhiều lắm.

Một hôm, Nguyệt Nguyệt và Tường Từ tan học, dùng cách thức luôn luôn cố gắng duy trì trong những năm qua —— tay trong tay, ra cổng trường, định đi về phía chiếc xe ở bên kia.

Hiện tại, hai đứa đều được tài xế đưa đi học, tan học thì tới đón. Đương nhiên, lần nào cũng sắp xếp hai người vệ sĩ.

Nhưng mà lần này có chút thay đổi.

Một người phụ nữ còn trẻ ăn mặc rất thời thượng, dáng vẻ ôn hòa chặn đường Tường Từ và Nguyệt Nguyệt. Cô ta vươn tay, trong lòng bàn tay là những viên kẹo đầy màu sắc, rồi nói với bọn họ: “Bọn nhỏ, đi có kẹo này, qua đây ném thử đi!”

Tường Từ vốn định trực tiếp bỏ đi, thế nhưng bà xã Nguyệt Nguyệt lại không nhúc nhích.

“Nguyệt Nguyệt, đi thôi. Nhà chúng ta có kẹo.” Tường Từ la lên, nhớ lại hồi trước mẹ đã từng nói, người khác cho cái gì thì cũng không được ăn.

“Nhưng mà tớ muốn ném thử...” Nguyệt Nguyệt không nghe theo.

“Ha ha, đừng đấy! Lại đây ném thử trước nhé.” Nói xong, người phụ nữ kia lật bao một viên kẹo rồi đưa tới bên miệng Nguyệt Nguyệt.

Cô bé không nói hai lời, trực tiếp ngậm trong miệng, sau đó trong ánh mắt đầy tự tin của người phụ nữ, cô bé nhả ra, kêu lên “Ọe ọe ọe...khó ăn quá...”

Sao thế được, đây là kẹo trái cây nhập khẩu, cô ta dùng rất nhiều tiền để mua về. Trước kia lần nào cũng được mà. Dù sao trong thời điểm này, người ăn kẹo nhập khẩu không nhiều lắm.

Thế nhưng thấy được phản ứng của Nguyệt Nguyệt, trong lòng người phụ nữ hơi nghi hoặc, nhưng nét mặt lại tỉnh bơ.

“Ha ha, có lẽ là không hợp khẩu vị, đi còn có cái khác. Cháu ném thử nhé?” Nói xong, cô ta lại lật ra viên kẹo mùi vị khác cho Nguyệt Nguyệt ăn.

Nguyệt Nguyệt lắc đầu, từ trong cặp lấy ra một nắm sô cô la, nói: “Có cái này không? Tôi thích ăn cái này...” Người phụ nữ kia trông thấy kẹo sô cô la được dùng giấy gói kẹo mạ vàng bao bọc, cùng với chữ viết tiếng Anh nắn nót in trên giấy, cô ta biết rằng hai đứa nhỏ trước mặt đều rất kén chọn.

Vì thế, cô ta lắc đầu, chuyển đề tài: “Tuy rằng đi không có cái này, nhưng đi có tiền. Có tiền là có thể mua thôi.” Nói xong cô ta lấy ra một trăm đồng từ trong ví da cầm trên tay. Tiền hồi đó rất có giá trị. Tiền lương của một công nhân, chẳng qua mỗi tháng chỉ mấy chục đồng mà thôi. Một trăm đồng là rất nhiều!

“Cô nói là cái này sao?” Tường Từ vốn đứng bên cạnh không nói lời nào chợt cảm ra một xấp tờ một trăm từ trong cặp sách nhỏ của mình, cậu nói với người phụ nữ kia.

Nhất thời khiến cô ta ứa ra mồ hôi lạnh.

Chuyện gì thế này?

Sau đó, cô ta chẳng thêm suy nghĩ nữa, nếu lừa không được, vậy thì công khai bắt lấy thôi. Hai đứa nhỏ này bộ dạng đẹp như vậy, khẳng định có thể bán được giá tốt. Mà hiện tại xung quanh bọn họ không có người lớn lại càng hiếm thấy hơn.

Người phụ nữ bèn tiến lên mấy bước, định bắt lấy Nguyệt Nguyệt.

Nhưng trong phút chốc cô ta lại nghe được Nguyệt Nguyệt vỗ bàn tay nhỏ bé cười hi hi: “Bác Lý ơi, mau tới đi, có người muốn lừa gạt bọn cháu đấy.”

Tiếp đó, trong nháy mắt, từ phía sau Nguyệt Nguyệt và Tường Từ đi ra vài người đàn ông trung niên vóc dáng cường tráng, bọn họ không nói hai lời mà quật ngã người phụ nữ này, rồi bắt giữ cô ta.

Đúng vậy, đây là vệ sĩ đi theo bảo vệ hai bảo bối cưng này.

Hóa ra Nguyệt Nguyệt đã biết người phụ nữ kia muốn làm gì. Bà Khúc thường hay nói, vô duyên vô cớ cho bọn con ăn kẹo hoặc là dẫn bọn con đi ăn kẹo, khẳng định đều là kẻ lừa đảo. Muốn lừa bán các con! Bà Khúc dạy dỗ rất thành công.

Quả nhiên, đúng là vợ chồng hoàn mỹ. Phối hợp tốt lắm...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Giải thoát

Thấm thoát, ba năm lại trôi qua, trong thời gian này, Tường Từ hiểu rõ cái gì gọi là khổ cực lắm than. Đi học ở nhà trẻ, mỗi ngày cô giáo phát đồ ăn vặt, trừ khi Nguyệt Nguyệt không thích ăn thì Tường Từ không nhận được gì cả.

Cái này chỉ là việc nhỏ. Dù sao, bà Lâm đã nói, con trai nên ít ăn hàng. Thế nhưng vì sao ngay cả lúc ăn cơm, thịt trong bát cũng bị Nguyệt Nguyệt giành lấy chứ? Sau đó, trong bát của cậu chỉ còn một đồng rau cải, mà Nguyệt Nguyệt thì vừa cười hi hi vừa ăn thịt, vừa nói với Tường Từ, “Mẹ nói phải ăn nhiều rau cải, bổ sung vitamin!!!”

Do vậy mới thành ra thế này, mỗi ngày về nhà Tường Từ đều nói với mẹ: “Mẹ ơi, con muốn ăn thịt, ăn thịt. . .” Sau đó, bà Lâm đau lòng không thôi, bà tưởng rằng thức ăn của nhà trẻ không ngon, nên mỗi ngày đều quan tâm đặc biệt, làm chút thịt bò cho cậu mang theo.

Thế nhưng buổi tối cậu vẫn kiên trì muốn ăn thịt.

Cuối cùng, bà Lâm cũng quen, cho rằng Tường Từ nhà bọn họ thích ăn thịt. Như thế cũng tốt, bé trai thích ăn thịt, tướng tá sẽ mau cao lớn. Thế thì cũng tốt cho cơ thể. Mấy năm nay, cậu vẫn không lớn bằng Nguyệt Nguyệt, khung xương quả thật nhỏ hơn Nguyệt Nguyệt một số. Tuy rằng thoát nhìn cậu rất nhỏ nhả, nhưng rốt cuộc vẫn béo một tí thì tốt hơn.

Thực ra cũng không thể trách Tường Từ. Từ sau khi Nguyệt Nguyệt biết được bà Lâm quan tâm đặc biệt với Tường Từ, những món đồ ăn vặt được bà chuẩn bị cho cậu liền nằm trong bụng của Nguyệt Nguyệt.

Ngay từ đầu, Tường Từ đã không muốn. Bạn nói xem, hai đứa trẻ đều ở tuổi thích ăn hàng, ai muốn mỗi ngày đều bị giành lấy đồ ăn, hơn nữa, ngày nào cũng thế.

Cơ mà hết cách rồi. Ngày đầu tiên khi hai bà mẹ đưa hai đứa tới trường, sau khi hai bà trở về, Nguyệt Nguyệt liền kéo Tường Từ đến bên cạnh xích đu ở nhà trẻ, nói với cậu: “Ông xã, tớ muốn ăn thịt. . .”

“Không có!” Tường Từ lắc đầu.

“Cậu có, tớ thấy mà.” Nguyệt Nguyệt bĩu môi trả lời.

“Đó là của mẹ cho tớ ăn.” Tường Từ cãi lại.

“Nhưng tớ là bà xã của cậu.” Nguyệt Nguyệt lại lấy ra cái có vạ năng này.

“Vậy thì sao?” Tường Từ nhú mày.

“Ông xã phải nuôi bà xã.” Nguyệt Nguyệt nói ngang.

“Tớ không làm ông xã được chưa?” Tường Từ nói.

“Cho tớ ăn trước rồi nói sau.” Nguyệt Nguyệt không thèm để ý tới Tường Từ, trực tiếp yêu cầu.

“Không cho!” Tường Từ lắc đầu, ôm chặt cặp sách của mình.

“Cho hay không?” Nguyệt Nguyệt trừng mắt nói.

“Không cho!” Tường Từ trung ra vẻ mặt đánh chết cũng không cho.

Vì thế, Nguyệt Nguyệt vung nắm tay qua, đánh Tường Từ ngã trên mặt đất, sau đó động tác mau lẹ đoạt lấy cặp sách của Tường Từ, rồi lấy ra thịt bò ở bên trong nhét vào cặp sách của mình. Sau đó, Nguyệt Nguyệt mới nhìn đến Tường Từ bị ngã muốn khóc nhưng chịu đựng, cô bé cười hi hi nói, “Ông xã, có đau không? Tớ kéo cậu đứng lên nha!”

“Nguyệt Nguyệt, tớ phải mách mẹ tớ cậu giành đồ của tớ. . .” Khóe mắt Tường Từ rung rung, cậu lên án.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng “bóp”, Nguyệt Nguyệt vung bàn tay qua: “Cậu dám mách lèo?”

“Tớ còn phải mách cậu luôn ra tay đánh tớ.” Tường Từ sờ lên chỗ vừa bị Nguyệt Nguyệt đánh, cậu khóc nói.

“Phịch!” Hai tay Nguyệt Nguyệt dùng sức, lại đẩy ngã Tường Từ trên mặt đất lần nữa, sau đó cô bé ngồi trên người cậu, bàn tay nhỏ bé túm chặt áo cậu, rồi nói, “Cậu còn dám mách không?”

“Tớ phải mách mẹ, Nguyệt Nguyệt là bà vợ hung dữ, tớ phải bỏ cậu!” Tường Từ không thèm đếm xia mà quát to.

“Bốp!” “Cậu dám!” Nguyệt Nguyệt lại vung bàn tay qua.

“Hừ, cậu đánh đi! Trừ phi cậu đánh chết tớ, bằng không, tớ nhất định phải bỏ cậu!” Tường Từ trung ra dáng vẻ thà chết không chịu khuất phục.

“Hừ!” Nguyệt Nguyệt không đánh cậu nữa, cô bé vươn bàn tay bóp cổ Tường Từ, lung lay cái đầu nhỏ của cậu, “Cậu mách hay không? Cậu mách hay không?”

“Nguyệt Nguyệt, cậu buông ra, tớ không thờ được!” Tường Từ khàn giọng nói.

“Còn đi mách không?” Nguyệt Nguyệt nói lòng một tí, hỏi.

“Cậu buông ra!” Tường Từ không trả lời.

“Xem ra cậu còn chưa tuyệt vọng.” Nguyệt Nguyệt hung hăng, nâng lên cái mông nhỏ, rồi dùng sức ngồi xuống, đè Tường Từ ngay tức khắc, “Khụ khụ khụ... Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt...”

“Còn dám mách không?” Nguyệt Nguyệt dừng lại, nhìn chằm chằm Tường Từ hỏi.

“Không, không...” Tường Từ vội vàng lắc đầu.

Trời, Nguyệt Nguyệt suýt nữa đè chết cậu rồi!

“Còn dám bỏ tở không?” Nguyệt Nguyệt lại nâng cái mông nhỏ lên, chờ câu trả lời của Tường Từ.

Có thể đoán trước, nếu đáp án không làm Nguyệt Nguyệt hài lòng, thì Tường Từ sẽ bị đè lần nữa.

“Không dám! Nguyệt Nguyệt, cậu bỏ tở đi.” Tường Từ khóc nói.

“Không được!” Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Cậu là ông xã của tở, cậu nghe lời thì tở sẽ không bỏ cậu.”

“Thế tở không nghe lời thì cậu sẽ bỏ tở phải không?” Tường Từ đột nhiên tràn đầy hy vọng hỏi.

“Không.” Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Tở sẽ đánh cậu!!!”

“Oa...” Tường Từ rút cuộc chịu không nổi, cậu lớn tiếng òa khóc.

Kỳ thật, lúc đầu Tường Từ không biết cái gì gọi là bỏ vợ. Cho đến một ngày, bà Lâm đang xem tivi, Tường Từ chỉ vào người phụ nữ rất nghèo túng trên tivi hỏi: “Mẹ, vì sao di ấy mặc mưa thế? Ông xã của di ấy không tới đón di ấy sao?” Bà Lâm cười trả lời, “Ai bảo cô ta là bà vợ hung dữ, luôn bắt nạt người khác. Đây là kết cục của cô ta, đáng đời, ông xã cô ta đã bỏ cô ta từ lâu rồi!”

Sau đó, Tường Từ dùng đòn sát thủ này. Thế nhưng, kết cục lại thành ra thế này...

Vì thế hôm nay khi về nhà, Tường Từ ừ rừ kéo góc áo của bà Lâm hỏi: “Mẹ ơi, con không làm ông xã được không...”

“Vậy con muốn làm gì, bảo bố?” Bà Lâm không hiểu nên hỏi.

“Con muốn làm bà xã, làm bà xã của Nguyệt Nguyệt...” Tường Từ lập tức trả lời.

“Ôi trời, bảo bố, hôm nay con sao vậy? Bị bệnh rồi ư?” Bà Lâm vươn tay sờ trán Tường Từ, tưởng rằng cậu phát sốt cho nên nói mê sảng, “Tường Từ, đương nhiên không được. Con là con trai, con trai chỉ có thể làm ông xã.”

“Hu hu hu...” Tường Từ nghe mẹ trả lời xong, cậu lập tức khóc lên, cậu không muốn làm con trai.

Thế là, Tường Từ cam chịu số phận, mỗi ngày đều ngoan ngoãn “nuôi” bà xã.

Sau đó hai đứa lên tiểu học.

Hồi ấy, vì dễ dễ quản lý, trong trường một lớp không thể vượt quá ba mươi học sinh. Bà Khúc chọn lớp kia cho Nguyệt Nguyệt, có xấp xỉ hai mươi học sinh nữ, học sinh nam thì chỉ mấy người. Dù sao, bà Khúc hy vọng Nguyệt Nguyệt nhà bà trở nên tao nhã. Thế nhưng, bà Lâm thấy tình huống này, có chút nhủ mảy.

Bà luôn sợ gia đình mình sẽ nuôi Tường Từ trở thành đứa con trai thiếu đi khí phách. Trong nhà ngoài ông Lâm ra thì đều là nữ, đó là chuyện đã hết cách rồi, nhưng đi học mà vẫn thế thì không ổn lắm.

Bởi vậy bà mở lời hỏi ý kiến của Tường Từ, xem cậu có thể tách ra với Nguyệt Nguyệt không.

“Tường Từ, con muốn học cùng lớp với Nguyệt Nguyệt không?” Bà Lâm hỏi.

“Bọn con không phải luôn học chung lớp sao?” Tường Từ nghi hoặc hỏi.

“Là thế này, hiện tại lớp của Nguyệt Nguyệt có gần hai mươi bạn nữ, mẹ nghĩ rằng có lẽ con sẽ thích chơi với các bạn nam, cho nên mẹ hỏi ý kiến của con. Nếu con không muốn tách ra với Nguyệt Nguyệt thì chúng ta sẽ đi đăng ký vào lớp của Nguyệt Nguyệt.”

“Mẹ, mẹ nói là, con với Nguyệt Nguyệt tách ra sao?” Tường Từ không chắc chắn hỏi.

“Ừ! Nếu con không muốn thì học chung với Nguyệt Nguyệt cũng được.” Bà Lâm vội vàng trấn an.

“Được ạ! Mẹ ơi, con không muốn học chung với Nguyệt Nguyệt. Con muốn chơi cùng với các bạn nam khác...!!!” Tường Từ vội trả lời.

“Ồ, được, mẹ đi đăng ký cho con bây giờ.” Bà Lâm hài lòng trả lời. Xem ra, Tường Từ nhà bà vẫn thích chơi cùng với những bé trai.

Kỳ thật bà Lâm đã nghĩ sai rồi, sau ba năm trời bị Nguyệt Nguyệt ức hiếp, Tường Từ chỉ là không muốn học cùng với Nguyệt Nguyệt mà thôi...

Vì thế, bắt đầu từ hôm đó, Nguyệt Nguyệt học lớp một, học sinh nữ chiếm đa số. Tường Từ học lớp hai, học sinh nam chiếm đa số.

May mà Tường Từ không học lớp một, không thì cậu có thể sẽ bị dưỡng thành một người chồng “nhỏ” rồi.

Ví dụ rất điển hình chính là mỗi khi hết giờ học, học sinh nam của lớp một bị học sinh nữ đuổi theo đánh, ban đầu còn dám phản kháng, sau đó bị một đám học sinh nữ vây đánh! Thế là các cậu học sinh không dám phản kháng nữa, nhưng họ vẫn bị đánh, vì thế sau này tạo thành một màn rất lạ lùng.

Mỗi khi tan học, học sinh nam của lớp một liền chạy vào toilet nam, học sinh nữ ở phía sau đuổi theo đánh. Sau khi bọn họ trốn vào toilet nam thì mới bắt đầu quát với các cô bạn, “Có bản lĩnh thì các cậu vào đi!”

Tiếp đó xuất hiện một màn rất hùng vĩ —— một đám học sinh nữ đứng kín mít ở cửa toilet nam mắng chửi. Mà học sinh nam của lớp một thì trốn bên trong không dám đi ra...

Mỗi lần Tường Từ trông thấy cảnh tượng này, cậu cảm thấy mình rất may mắn không học lớp một. Bằng không, người bị truy đuổi có lẽ là chính mình...

Tuy rằng, hiện tại cậu học lớp này, có bọn tiểu bá vương Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy, thế nhưng vẫn còn đỡ hơn Nguyệt Nguyệt, cậu có thể chịu đựng được hai anh chàng kia.

So với hồi trước học chung với Nguyệt Nguyệt thì hiện tại hạnh phúc bao nhiêu. Tuy rằng Nguyệt Nguyệt vẫn hay đánh cậu mấy cái để trút giận, nhưng mà dù sao cũng không thường xuyên.

Bởi vậy, Tường Từ vô cùng cảm ơn các bạn nam kia đã khiến Nguyệt Nguyệt phân tán sự chú ý. Vì thế, mỗi lần bọn họ mượn chép bài tập của cậu, cậu đều rất rộng rãi, có đôi khi còn lấy ra kẹo mà mình đã giấu riêng để “an ủi” bọn họ.

Thật sự là vất vả cho các cậu. Không có các cậu thì đâu có tôi sống hạnh phúc như bây giờ.

Nhờ thế, hiện tại Nguyệt Nguyệt là lớp trưởng của lớp một, người đứng đầu của lớp một là nữ sinh, cần dùng nhiều thời gian củng cố đặc quyền của các bạn nữ, vì thế Tường Từ rốt cuộc được giải thoát rồi.

Đôi khi, Tường Từ thậm chí nghe được Nguyệt Nguyệt khen cậu: “Ông xã, vì sao nam sinh của lớp tớ không nghe lời giống như cậu vậy?”

Tường Từ dựa vào nhận thức của bản thân, không tốt lành gì mà trả lời: “Là vì bọn họ bị đánh chưa đủ!!!”

Thế là ngày hôm sau có thể nhìn thấy, học sinh nam của lớp một chạy nhanh hơn. Bởi vì Nguyệt Nguyệt đang truy đuổi ở phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tranh bá

Khác với cục diện nữ sinh độc bá của lớp một, nữ sinh của lớp hai thường bị bắt nạt, là đối tượng khóc nhe. Những bạn nữ tóc dài, thắt bím thường bị những cậu nam sinh lớp mình kéo bím tóc chơi đùa, nữ sinh có thành tích tốt cũng thường xuyên bị buộc cho bọn nam sinh “mượn” bài tập để sao chép, hơn nữa, đáng ghét nhất là những cậu nam sinh này không thêm quét rác, mỗi lần đến phiên bọn họ thì cả đám đều bỏ chạy. Thật sự là rất đáng ghét!

Lớp hai chính là thiên hạ của nam sinh.

Mỗi lần tan học, bạn sẽ thường xuyên nhìn thấy nữ sinh lớp hai bị nam sinh đuổi theo nên phải trốn trong toilet nữ, coi như là cảnh tượng rất hùng vĩ. Các bạn nữ vốn thích mặc váy, từ khi học lớp hai, bọn họ gần như không mặc váy nữa. Mà giày hoa rất thích hồi trước, cũng vì tiện chạy bộ mà đổi thành giày thể thao...

Không thể không nói, bà Khúc có khả năng dự đoán, để Nguyệt Nguyệt vào lớp có đa số nữ sinh, Nguyệt Nguyệt có thể đem một nhóm thực nữ tương lai biến thành người phụ nữ hung dữ, nếu để cô bé ở trong lớp nhiều nam sinh kia thì sẽ biến thành bộ dạng gì chứ!

Còn Tường Từ, sau khi thoát khỏi ma chướng của Nguyệt Nguyệt, cậu cũng miễn cưỡng coi như sống vui vẻ.

Hiện tại, mỗi ngày đi học tan học không còn bị Nguyệt Nguyệt sai khiến nữa, không còn thường xuyên bị Nguyệt Nguyệt đánh, không bị Nguyệt Nguyệt

giành ăn, đương nhiên, ngoại trừ mỗi ngày khi đến trường sẽ bị vơ vét.

Sau đó, Nguyệt Nguyệt so sánh đám nam sinh hư hỏng trong lớp mình với nam sinh cực phẩm Tường Từ, đột nhiên cô bé như là tìm thấy lương tâm, mỗi ngày Nguyệt Nguyệt sẽ chừa lại chút đồ ăn vặt cho Tường Từ. Hồi mới đầu còn khiến Tường Từ cho rằng Nguyệt Nguyệt điên rồi, cậu không dám nhận. Dù sao, ba năm trời Nguyệt Nguyệt chẳng chừa lại tí nào, theo chính sách cướp sạch toàn bộ. Nguyệt Nguyệt đột nhiên đối tốt với cậu như vậy, không dễ chịu chút nào...

Vì thế, Tường Từ cứ thấp thòm, cũng mừng cậu được sống vui vẻ.

Tuy nhiên, cuộc sống vui vẻ của Tường Từ ngoài tí vết lớn là Nguyệt Nguyệt ra thì còn có một tí vết nhỏ.

Bình thường tại nơi nhiều con trai, khó tránh khỏi sẽ có tranh đấu. Cho dù là những đứa trẻ.

Huống chi tại lớp hai của Tường Từ, còn có hai tiểu bá vương Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy. Mâu thuẫn này càng thêm nghiêm trọng.

Một núi không thể chứa hai hồ, trừ phi một con cha và một con mẹ. Nếu hai tiểu bá vương này ở cùng một chỗ, như vậy phải phân ra một cao một thấp mới được.

Con trai, trong xương cốt trời sinh còn có nhân tố tranh đấu.

Ban đầu hai người tranh đấu đơn độc, nhưng chẳng biết đánh bao nhiêu phen cũng không phân ra thắng bại, bên tám lạng đằng nửa cân.

Điều này có thể sao?

Nếu đánh đơn độc không được, vậy thì đánh đội!

Ngay sau đó bọn họ chiêu binh mãi mã, nam sinh trong lớp khó tránh khỏi chia thành hai phe.

Những đứa trẻ quân khu đương nhiên thành cấp dưới của Cố Ninh Viễn, mà một đám trẻ thuộc giới chính trị thì vâng dạ dưới sự lãnh đạo của Lương Hường Huy. Nhưng mà vẫn có một ngoại lệ.

Lớp hai có hai mươi ba nam sinh, sáu nữ sinh, trong chuyện tranh bá này, những cô bạn nữ không có quyền lên tiếng, đương nhiên là chỉ đối với lớp hai. Tại lớp một, nam sinh không có quyền lên tiếng.

Sau khi trải qua hàng loạt đe dọa dụ dỗ của Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy, đa số nam sinh trong lớp đã chọn lựa phe cánh. Có điều, không biết vì sao kết quả lần này lại là hòa. Như vậy, Tường Từ là một phiếu mẫu chốt, tầm quan trọng của cậu không cần nói cũng biết.

Thế nhưng bọn họ dùng tất cả các kỹ năng nhưng Tường Từ vẫn bền lòng.

Dùng đồ ăn ngon dụ dỗ, cậu nói thẳng, tôi không thích đồ ăn vặt. Đương nhiên, đây là do bị Nguyệt Nguyệt hành hạ.

Dùng món đồ chơi mới nhất hối lộ cậu, cậu nói, tôi chơi chán rồi! Tha thứ cho cậu, dù sao gia đình cậu nhiều phụ nữ lắm. Mà phụ nữ không có việc gì ngoại trừ buồn chuyện thì cũng chỉ còn lại việc đi dạo phố. Vì thế, chỉ cần đồ chơi hay quần áo vừa mới ra thị trường thì trong nhà Tường Từ gần như có đủ...

Đây chỉ là trong nước thôi.

Bác cả của cậu ở Anh, cô út thì ở Mỹ, mỗi lần có đồ mới đều gửi về cho cậu một đồng, ăn mặc, chơi đùa, sử dụng, cần gì cũng có. Toàn là hàng hóa ra mắt trước nhất. Vì thế, Nguyệt Nguyệt là “bà xã” của Tường Từ cũng được lợi như cậu.

Lần nào, những người lớn kia cũng sẽ nhớ tiện thể gửi một phần về cho “cháu dâu” tương lai. Bởi vậy cách ăn mặc của hai đứa hiện tại dần dần trào lưu cả tiểu học...

Cho nên, chiêu dụ dỗ này, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy phải từ bỏ.

Thế thì cũng chỉ còn đe dọa?

Vậy phải ra tay lúc nào đây? Mỗi lần tan học Tường Từ đều cùng Nguyệt Nguyệt của lớp một về nhà chung, hoàn toàn không có thời gian ra tay. Vì thế, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy phải chờ, rốt cuộc cơ hội tới rồi. Có một hôm tan học, Nguyệt Nguyệt vì phải họp lớp mà bảo Tường Từ chờ cô bé ở sân thể dục trong trường.

Thời cơ tới rồi, còn ở trong sân tiện như vậy, trời cũng giúp họ. Thế là Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy đều nhịn không được mà ra tay.

Cố Ninh Viễn ném cặp sách cho tùy tùng của mình, rồi xông lên túm lấy cánh tay của Tường Từ, dữ dằn quát lên: “Lâm Tường, cậu theo tôi không, nếu không tôi sẽ trừng trị cậu!”

Cố Ninh Viễn vừa nói xong thì Lương Hường Huy cũng không chậm trễ, cậu ta đi qua bên này, nắm một cánh tay khác của Tường Từ, nói: “Tường Từ, đừng sợ, có tôi ở đây, cậu ta không dám gây khó dễ cho cậu đâu. Cậu yên tâm đi!” Hoàn toàn ra vẻ Tường Từ là người của bọn họ.

“Không...” Tường Từ nhìn Cố Ninh Viễn, rồi lại nhìn Lương Hường Huy, cậu lắc đầu trả lời, “Tôi chỉ đi theo Nguyệt Nguyệt.”

“Hừ, không có tiền đồ! Cậu không biết xấu hổ mà đi theo sau mông của một đứa con gái ư?” Cố Ninh Viễn khinh bỉ nói.

“Tường Từ, cậu ở lớp hai, Nguyệt Nguyệt ở lớp một, cậu đi theo con bé ấy cũng vô dụng. Cậu đi theo nó làm gì chứ?” Lương Hường Huy đả kích nói.

“Nguyệt Nguyệt là bà xã của tôi! Mẹ tôi nói, bà xã và ông xã phải sống cùng nhau.” Tường Từ rất bình tĩnh nói.

“Hừ, xem ra cậu rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt.” Cố Ninh Viễn giơ cánh tay lên, định vung nắm tay qua, còn Lương Hường Huy vốn định làm người tốt cũng thả tay, lười khuyên nữa.

Thế là, khi nắm tay của Cố Ninh Viễn sắp rơi trên người của Tường Từ thì một tiếng thét chói tai vang lên, “Tường Từ!”

Sau đó, lúc mọi người còn chưa phản ứng thì một cô gái cao lớn chạy tới, một tay giữ lấy cánh tay Tường Từ, còn tay kia thì đẩy Cố Ninh Viễn ngã trên mặt đất, cô nhẹ nhàng ôm lấy Tường Từ, nhẹ giọng dỗ dành: “Tường Từ, Tường Từ, đừng sợ, đừng sợ, có bị thương không, có bị thương không? Để chị nhìn xem, để chị nhìn xem.”

Người tới quả là Lâm Uyển Nguyệt đang học cấp ba, là chị ba của Tường Từ.

“Chị, em không sao.” Tường Từ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tường Từ, Nguyệt Nguyệt đâu? Sao không thấy bà xã của em?” Uyển Nguyệt hỏi.

“Nguyệt Nguyệt đang họp lớp, bảo em ở đây chờ cậu ấy.” Tường Từ ngoan ngoãn đáp lời.

“Ồ, thế mấy nhóc này là sao đây?” Uyển Nguyệt bồng Tường Từ, trừng mắt nhìn hai thằng bé bắt nạt Tường Từ và những thằng bé khác đứng cách đó không xa, cô trầm giọng hỏi.

“À, bọn họ nói em phải nghe lời bọn họ, bằng không thì đánh em ạ.” Tường Từ ngoan ngoãn ôm cổ Uyển Nguyệt, nhỏ giọng trả lời. Lúc này cô lập tức khoi dậy bản năng của người mẹ chôn vùi trong xương cốt mình.

Nói đùa, nhà họ Lâm cô chỉ có một đứa con trai, hơn nữa từ bé Tường Từ đã rất ngoan ngoãn, bộ dạng đáng yêu, quả thực thương muốn chết. Hiện tại lại có người dám đánh cậu? Thật là làm phản mà.

“Hồi này là ai dám ra tay đánh Tường Từ nhà chúng tôi?” Uyển Nguyệt lớn tiếng hỏi.

“Nó!” Cố Ninh Viễn không chút do dự chỉ vào Lương Hường Huy trả lời, mà Lương Hường Huy cũng chẳng chịu thua kém, cậu ta chỉ vào Cố Ninh Viễn.

“Được lắm! Xem ra hai nhóc đều muốn đánh Tường Từ nhà chúng tôi. Tốt lắm! Rất tốt!” Uyển Nguyệt vô cùng tức giận, ngược lại nở nụ cười.

Ngay sau đó, Uyển Nguyệt sai một bước dài, dùng bàn tay rảnh rỗi mà véo lỗ tai của Cố Ninh Viễn, quát với cậu ta: “Cái đồ rùa con này, bà cô đây nói cho nhóc biết, nếu lần sau nhóc còn dám động đến một sợi tóc của Tường Từ nhà chúng tôi, tôi sẽ đánh nhóc đến nỗi mẹ nhóc không nhận ra. Không tin thì chúng ta thử xem.”

“Chị dám!” Cố Ninh Viễn trừng mắt nói.

“Vi sao tôi không dám!” Uyển Nguyệt hí hóp trả lời.

“Ông nội tôi là thượng tướng, ba tôi là tư lệnh, tôi là tiểu thiếu gia của nhà họ Cố, chị dám động đến tôi thử xem!” Cố Ninh Viễn trừng mắt nói với Uyển Nguyệt.

“Hừ, nhóc xem tôi có dám không!” Uyển Nguyệt trực tiếp vung bàn tay qua, khiến cho Cố Ninh Viễn loạng choạng, cả người đứng không vững, “Tôi nói cho nhóc biết, nhà họ Lâm chúng tôi không phải dễ bắt nạt đâu. Tôi sẽ đánh nhóc, tôi xem nhà họ Cố các người có bản lĩnh gì.”

“Còn nhóc kia.” Uyển Nguyệt nói xong, không thèm để ý tới Cố Ninh Viễn nữa, cô véo lỗ tai của Lương Hường Huy đứng bên cạnh, “Tôi nói cho nhóc biết, sau này Tường Từ nhà chúng tôi bị thương một chút, tôi mặc kệ là ai đánh, tôi chỉ tìm nhóc tính sổ. Em trai tôi bị đánh một quyền, tôi sẽ đánh nhóc mười quyền. Nghe rõ rồi chứ? Còn dám bắt nạt em trai tôi, tôi sẽ cho nhóc nhìn thấy thủ đoạn của người chị là gì.”

“Hừ, chị lấy lớn ức hiếp nhỏ!” Lương Hường Huy giờ đây không dám nói lời nào, cậu học sinh ở bên cạnh nói.

“Tôi lấy lớn ức hiếp nhỏ thì sao? Tôi nói cho mấy nhóc biết, Tường Từ nhà chúng tôi có ba người chị. Tôi coi như là người nhỏ nhất. Lần sau Tường Từ nhà chúng tôi lại xảy ra chuyện, chúng tôi sẽ chơi ba đánh một. Các nhóc suy nghĩ cho kỹ đi!” Uyển Nguyệt lớn tiếng uy hiếp. Sau đó, cô quay đầu nói với cậu em trai, “Tường Từ, Nguyệt Nguyệt ở lớp nào, chúng ta đến bên ngoài phòng học đợi em ấy. lát nữa chị đưa hai đứa về nhà.”

Sau đó, cô ôm Tường Từ rời đi, để lại một đám nhóc ngày thường làm trời giờ đây đang hoảng hồn tại chỗ.

Vì thế, bắt đầu từ hôm ấy, không có ai dùng vũ lực đối với Tường Từ.

Như vậy, sự việc lại trở về điểm ban đầu.

Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Hai phe đối xử dè dặt với Tường Từ, thậm chí còn nịnh nọt một tí, bởi vì từ sau hôm xảy ra chuyện, chị ba của Tường Từ mỗi ngày đều đến lớp học của bọn họ đi dạo vài lần, mỗi lần đều mang không ít đồ ăn cho Tường Từ. Đương nhiên, mục đích chính vẫn là sợ bảo bối Tường Từ nhà họ bị bắt nạt.

Nếu cô đến mà Tường Từ không có ở đây, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy sẽ gặp họa. Thật là bá đạo quá mà. Có điều Nguyệt Nguyệt lại thích, bởi vì mỗi lần chị chồng tương lai đến thì đều có một đồng đồ ăn. Cô còn chỉ vào nam sinh của lớp cô bé mà nghiêm túc nói: “Không cho phép ăn hiếp Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi, bằng không thì mấy nhóc đẹp mặt đó.” Sau đó nam sinh của lớp Nguyệt Nguyệt càng nghe lời hơn, thật tốt quá!

Hóa ra, có người che chở thật tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Khúc Nguyệt Nguyệt dũng mãnh

Thế là hai phe chỉ có thể giương mắt nhìn Tường Từ.

Cho đến một hôm, Cố Ninh Viễn tình cờ nghe được Tường Từ nói chuyện với một bạn học nữ, cô bạn hỏi, “Tường Từ, vì sao cậu không sợ bọn Cố Ninh Viễn thế? Cậu nghe theo ai vậy?” Tường Từ trả lời, “Bọn họ không lợi hại bằng Nguyệt Nguyệt nhà tớ, tớ chỉ nghe theo Nguyệt Nguyệt nhà tớ!” Nhất thời Cố Ninh Viễn hiểu ra.

Nếu bên Tường Từ không thể thành công, như vậy có thể đi đường vòng xuống tay từ bên phía Nguyệt Nguyệt. Chỉ cần nắm bắt Khúc Nguyệt Nguyệt, chứng minh cậu ta lợi hại hơn Nguyệt Nguyệt thì còn sợ Tường Từ không nghe lời ư?

Quả nhiên, trời không tuyệt đường người mà.

Vì thế, Cố Ninh Viễn dùng biện pháp trên người Nguyệt Nguyệt.

Mà bên phía Lương Hường Huy, cậu ta nghe được tình báo của đàn em, cũng không hèn mà cùng dùng biện pháp trên người Nguyệt Nguyệt.

Xem ra hai thằng bé kia thật là khôn ngoan lanh lợi.

Ngay sau đó, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy bắt đầu chú ý tới nhất cử nhất động của Nguyệt Nguyệt, hơn nữa hành động ngày càng rõ ràng, đến sau này lại truyền ra lời đồn “Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy của lớp hai thầm mến Khúc Nguyệt Nguyệt lớp trưởng của lớp một”, khiến cho Nguyệt Nguyệt cau kinh mấy hôm.

Đối với chuyện này, ngay cả Tường Từ cũng hơi phiền não. Có hôm cậu suýt nữa là tranh cãi với Nguyệt Nguyệt.

“Nguyệt Nguyệt, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy của lớp bọn tớ có phải thích cậu hay không? Vì sao bọn họ luôn hỏi tớ những chuyện về cậu?” Khi hai đứa cùng nhau đến trường, Tường Từ nhũn mày hỏi.

“Làm sao tớ biết được?” Nguyệt Nguyệt chẳng hiểu nguyên do.

“Cơ mà trong trường truyền tin khắp nơi, nói bọn họ muốn tìm cậu làm bạn gái của bọn họ!” Tường Từ tiếp tục xoắn xuýt.

“Đâu có gì liên quan tới tớ? Yên tâm, tớ sẽ không hồng hạnh vượt tường đâu. Mẹ tớ đã từng nói, phải làm bà xã tốt, phải chung thủy!” Nguyệt Nguyệt gạt đầu, trả lời một cách chân thành.

“Vậy nếu bọn họ ép cậu làm bạn gái của bọn họ thì làm sao đây?” Tường Từ lo lắng hỏi.

“Hừ! Bọn họ dám, tớ sẽ đánh bọn họ!” Nguyệt Nguyệt dữ dằn vung lên quả đấm nhỏ mà trả lời.

“Bà xã, cậu lợi hại quá!” Lúc này Tường Từ yên tâm.

Ở trong mắt cậu, tất cả cường quyền đều nằm trong nắm đấm nhỏ của Nguyệt Nguyệt, những người khác đều là cọp giấy. Có Nguyệt Nguyệt ở đây thì sẽ không cần sợ những cái khác.

Công sức không phụ lòng người, rốt cuộc để cho Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy tóm được cơ hội.

Hôm nay là cuối tuần, Tường Từ được ông cụ Lâm đón đi, chỉ còn một mình Nguyệt Nguyệt chơi trong sân.

Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở. Nguyệt Nguyệt và Tường Từ ở trường gần như là trẻ song sinh, hiếm khi tách ra. Lúc này, cuối cùng bị bọn họ bắt lấy cơ hội.

Nhờ có bài học kinh nghiệm lần trước đánh Tường Từ, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy ngoan ngoãn học hành, chuẩn bị áp dụng thế tấn công diệu dàng, khiến Nguyệt Nguyệt cảm phục khí khái mạnh mẽ của mình, để cô bé chỉ nghe theo lời của mình.

Dù sao cũng là nữ sinh, có lợi hại đến mức nào chứ? Nữ sinh của lớp bọn họ, vừa chạm một cái là khóc ngay.

Thế là, Lương Hường Huy mặc một bộ lễ phục nhỏ trông rất bảnh bao, đây chính là bộ quần áo mà cậu ta thích nhất, không phải tham dự trường hợp quan trọng thì không nỡ lấy ra mặc. Đường cắt may phù hợp, áo vét nhỏ màu đen, hơn nữa bên trong là áo sơ mi trắng, đứng cùng với những nam sinh khác ăn mặc bình thường thì cậu ta xuất chúng cỡ nào.

Càng khiến người ta chú ý hơn chính là một bó hoa hồng đen trong tay cậu ta. Có trời biết, cậu ta mạo hiểm mỗi nguy cơ bị mẹ đánh đòn, hái lấy hoa hồng đen mà mẹ cậu ta yêu như mạng để lấy lòng Nguyệt Nguyệt.

Tại thời điểm này, hoa hồng đen gần như hiếm khi gặp được, Lương Hường Huy cầm một bó trên tay, đó là chuyện chấn động biết bao, không thể không nói, quả thật thu hút ánh mắt của Nguyệt Nguyệt.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ bé tuần tú của Lương Hường Huy căng thẳng, cậu ta trịnh trọng nâng bó hoa lên, vừa đối diện với Nguyệt Nguyệt vừa quỳ một gối xuống, ra vẻ “thâm tình” mà nói, “Nguyệt Nguyệt, cậu theo tôi đi!”

Sau đó Nguyệt Nguyệt lập tức ngây ngẩn cả người.

Đây là chuyện gì thế?

Thế nhưng, tuy rằng còn chưa rõ tình huống, Nguyệt Nguyệt vẫn không nhịn được mà nhận lấy hoa hồng trên tay của Lương Hường Huy, dù sao nhìn cũng rất đẹp.

Tiếp đó, Lương Hường Huy vui mừng từ mặt đất nhảy lên, cậu ta ôm lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, phấn chấn kêu lên, “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, cậu đồng ý rồi, cậu đồng ý rồi!”

“Tôi đồng ý cái gì?” Nguyệt Nguyệt cảm hoa, không rõ nguyên do.

“Cậu đồng ý đi theo tôi đó. Sau này cậu chính là bạn gái của tôi!” Lương Hường Huy trả lời hết sức phấn khởi.

Cậu ta không đề phòng, “bộp” một tiếng, Nguyệt Nguyệt vung một bàn tay về phía gương mặt của Lương Hường Huy, cô bé lớn tiếng chất vấn, “Cậu dám lừa gạt tôi hồng hạnh vượt tường?”

“Cậu đã nhận hoa của tôi rồi, sao bảo là tôi lừa gạt cậu?” Lương Hường Huy sững sờ đáp lại.

“Còn nói không phải, tôi đã có ông xã, cậu còn bảo tôi làm bạn gái của cậu, cậu không có lòng tốt, muốn lừa tôi hồng hạnh vượt tường, muốn tôi không có kết cục tốt. Tôi đánh cậu!” Nói xong, Nguyệt Nguyệt lại vung qua một bạt tai.

Lúc này, Lương Hường Huy thông minh, vội vàng ngã trên mặt đất, tránh khỏi ma chướng của Nguyệt Nguyệt, sau đó lăn qua một bên, rồi đứng lên tiếp tục giảng co với Nguyệt Nguyệt.

Lương Hường Huy đang muốn nói gì đó thì đã thấy Cố Ninh Viễn lên sân khấu.

Cậu ta mặc một chiếc áo jean rách nát, bên trong là áo chèn màu trắng, à, cũng có mấy chỗ rách. Còn thân dưới là một chiếc quần jean nhiều màu sắc. Trời, chiếc áo dùng kéo cắt phá đã đành, dù sao cũng không khó lắm, nhưng cái quần này đã gọi bao nhiêu thuốc nhuộm đây?

Nhưng mà những chi tiết này, chúng ta tạm thời bỏ qua.

Cố Ninh Viễn ngoài miệng ngâm một điệu thuốc lén trộm từ chỗ ba mình, rung rung bàn chân mang giày da, kiêu ngạo nói với Nguyệt Nguyệt, “Cô bé, lại đây, cười cho gia một cái!”

Tha thứ cho đứa nhỏ này, cậu ta bị phim điện ảnh hắc bang đầu độc quá sâu. Ở trong thế giới nhỏ của mình, cậu ta cảm thấy đại ca trong hắc bang quả là người đẹp trai nhất cả thế giới, có đàn em dưới quyền, oai phong cỡ nào.

Nếu ba của Cố Ninh Viễn biết được trong gia đình mình có một sinh vật nhỏ làm ô uế gia tộc như vậy, thế nào cũng sẽ tức chết.

Xuất thân từ gia đình quân nhân, lại thích điệu bộ lưu manh thế này, thật sự là tức chết người ta.

May mà hiện tại ông Cố không có ở đây.

Mà Nguyệt Nguyệt sau khi trông thấy Cố Ninh Viễn lên sân khấu long trọng như vậy, cô bé nhất thời không phản ứng lại.

Đây là Cố Ninh Viễn của lớp hai ư?

Sao bộ dáng lại giống dân bụi đời trên tivi thường bị mẹ mắng nhỉ.

Cố Ninh Viễn thấy Nguyệt Nguyệt nhìn mình không nhúc nhích, cậu ta tưởng rằng cô bé rung động bởi khí khái mạnh mẽ của mình, vì thế cậu ta càng đắc ý hơn, tiếp tục màn trình diễn như trên tivi, vươn một bàn tay nhỏ đeo dây nhẫn, kẹp lấy thuốc lá ngoài miệng, cười nói vô lại, “Cô bé, lại đây, thom gia một cái!”

Nhất thời, mấy cậu bé đi theo Cố Ninh Viễn cũng ồ ào theo, “Đúng vậy, thom gia một cái!”

Thom một cái? Có ý gì? Nguyệt Nguyệt chẳng hiểu gì. Nhưng nhìn đám nam sinh có vẻ xấu xa đứng xung quanh, cô bé biết rằng chẳng có lời gì hay. Nguyệt Nguyệt nhất thời cảm thấy mình bị xâm phạm.

Quyền uy của cô bé bị Cố Ninh Viễn khiêu chiến. Hồi trước đều là Nguyệt Nguyệt bắt nạt người khác, mà Cố Ninh Viễn lại dám bắt nạt cô bé, thật là kỳ cục quá mà. Thế thì khẳng định không được!

Ngay tức khắc, Nguyệt Nguyệt nổi giận, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến nổi mặt đỏ lên, quả đấm trong tay nắm chặt, cô bé muốn đi qua đánh Cố Ninh Viễn.

Lúc này Cố Ninh Viễn lại mở miệng, trông thấy khuôn mặt đỏ bừng của Nguyệt Nguyệt từ xa, cậu ta cho rằng cô bé then thùng, tiếp tục cười hi hi nói, “Cô bé, lại đây, làm cho gia sướng nào!”

Sau đó, mọi người có mặt đều cười.

Nguyệt Nguyệt không nhìn được, hung hăng đi qua. Cô bé tiến lên vài bước định đánh Cố Ninh Viễn, ai ngờ có người còn nhanh hơn cô bé.

Một anh chàng cao lớn mặc quân trang nổi giận ùng ùng chạy tới, xách người Cố Ninh Viễn lên, nhất thời cả người cậu ta nhẹ bẫng, bàn chân đạp loạn xạ, mà anh chàng kia hoàn toàn không để ý tới cậu ta, anh đánh một quyền qua bên kia rồi nói, “Mày bảo Nguyệt Nguyệt nhà chúng tao cười cho mày một cái ư?”

Sau đó, chàng trai không cho Cố Ninh Viễn cơ hội nói chuyện, lại đánh qua một quyền: “Cho mày thom một cái phải không?”

“Không...” Cố Ninh Viễn còn chưa nói xong thì anh chàng kia lại đánh tiếp, “Mày còn dám bảo Nguyệt Nguyệt lại đây, cho mày sướng à?”

Sau đó anh ta xách Cố Ninh Viễn như là túi cát, xoay vòng vòng, còn nói: “Tao cho mày sướng này, sướng lắm phải không!”

Lương Hường Huy ở bên cạnh trông thấy tình huống này, cậu ta lập tức xoay người bỏ trốn, nhưng lại bị một anh chàng cao lớn khác cũng mặc quân trang xách lên, lắc lư như là con búp bê, anh nói: “Mày muốn thọc gậy bánh xe hả?”

Lương Hường Huy vừa định trả lời, cái đầu đã bị anh chàng kia gõ một cái, hỏi tiếp: “Mày muốn dụ dỗ Nguyệt Nguyệt nhà bọn tao hả?” Anh chàng hoàn toàn không cho cậu ta cơ hội trả lời, lại đánh tiếp, “Mày muốn bắt nạt Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta à.” Lần này anh chàng dùng câu khẳng định.

Tiếp đó, chỉ thấy Lương Hường Huy bị anh chàng này coi như là món đồ chơi để đùa giỡn, còn cậu ta thì kêu la thảm thương...

Nguyệt Nguyệt trông thấy tình huống này, cô bé không vô giúp vui, chỉ đứng một bên, cười hi hi nhìn cảnh này, miệng ngọt ngào kêu lên: “Anh tư, đánh mông cậu ta!” Cô bé nói với anh chàng đang xách Cố Ninh Viễn.

“Anh ba, néo lỗ tai cậu ta!” Đây là nói với anh chàng đang xách Lương Hường Huy.

Sau đó, chợt nghe thấy hai tiếng khóc không hẹn mà cùng vang lên, còn Nguyệt Nguyệt ở một bên thì cười càng sung sướng hơn.

Nhất thời khiến cho đám nhóc vây xung quanh xem sợ tới mức run rẩy.

Hồi trước bọn họ luôn cảm thấy, Tường Từ sợ Nguyệt Nguyệt, chẳng có khí phách, hiện tại phát hiện, đó là việc bình thường cỡ nào.

Hóa ra cô bé đồng lứa này của bọn họ là khủng bố nhất, không phải tiểu bá vương Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy, cũng chẳng phải ba người chị của Tường Từ, mà là Khúc Nguyệt Nguyệt có bốn người anh trai.

Dám động đến Nguyệt Nguyệt, chính là muốn chết.

Vì thế, bắt đầu từ hôm đó, mọi người đều trở nên ngoan ngoãn trước mặt Nguyệt Nguyệt.

Mà Tường Từ khi ở trong tình huống hiểm thấy bị Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy chèn ép, cậu không hô lên “Tôi sẽ mách chị tôi!”, mà là, “Tôi sẽ mách bà xã của tôi, các cậu bắt nạt tôi!”

Sau đó, chỉ thấy Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy lập tức trở nên rất nghe lời...

Quả nhiên, Nguyệt Nguyệt dừng mồm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bảo vệ nghề con

Từ sau khi Nguyệt Nguyệt độc bá địa vị, trái lại cô bé bắt đầu không khoa trương như trước, hiếm khi xảy ra sự kiện bạo lực. Đương nhiên, đây là bởi vì không ai dám chọc cô bé, thế cho nên Nguyệt Nguyệt không có chỗ phát huy.

Không phải không có ai lợi hại hơn Nguyệt Nguyệt, thế nhưng ngay cả con trai độc nhất của nhà họ Cố và nhà họ Lương đều bị đánh bại, những gia tộc khác không bằng nhà họ Khúc còn có thể làm gì?

Nói về trước đó hai đứa con trai của nhà họ Khúc sau khi ra tay trừng trị Cố Ninh Viễn, Cố Ninh Viễn trở về nhà khóc lóc kể lể một hồi, khiến bà Cố tới nhà họ Khúc ngay tức khắc, yêu cầu một lời công bằng. Dù sao cũng là bảo bối trong nhà, bình thường bà còn không nở động đến ngón tay, sao có thể để người khác nói đánh là đánh chứ?

Chuyện giống như thế cũng xảy ra tại nhà họ Lương. Là đứa con duy nhất trong nhà họ Lương, ở nhà Lương Hường Huy cũng là tiểu bá vương làm mưa làm gió. Đột nhiên bị người ta trừng trị như vậy, khẳng định là không phục. Hồi trước đánh nhau với Cố Ninh Viễn, dù sao hai thằng bé cũng lớn bằng nhau, thua chính là do bản lĩnh không bằng người ta. Mà lần này bị đánh hoàn toàn là do nhà họ Khúc lấy lớn ăn hiếp nhỏ thôi.

Làm thế nào cũng phải vùng lên. Thế nhưng, trông tướng tá của mấy người anh trai nhà họ Khúc, rồi nghĩ đến thực lực của bản thân, đoán chừng trong vòng mười năm, Lương Hường Huy không có khả năng báo thù. Thế thì cậu ta phải nuốt xuống cái răng bị đánh gãy, chịu đựng thiệt thòi ư? Khẳng định không được, tuyệt đối không được!

Hiện tại cậu ta bị mấy người anh của Khúc Nguyệt Nguyệt bắt nạt, vậy thì trở về mách ba mẹ thôi. Để ba mẹ ra mặt giải quyết, đến lúc đó, chắc chắn sẽ có người bị trừng trị. Xem bọn họ có thể làm gì.

Vì thế, bà Lương cũng dẫn theo Lương Hường Huy bị đánh đến ủ rũ không phản kháng mà tới nhà họ Khúc.

Bởi vì nhà họ Cố ở gần nhà họ Khúc cho nên bà Cố tới nhà trước.

Vừa vào tới cửa, bà Cố trông thấy Khúc Nguyệt Nguyệt mặc chiếc váy màu xanh, một mình ngồi trên ghế đá trong sân, im lặng làm bài tập. Cô bé thường hay nhăn mặt nhíu mày, cắn đầu bút máy, thật ngoan ngoãn biết bao. Trong phút chốc, bà Cố dường như cảm thấy mình dẫn con tới nhà hỏi tội là một quyết định sai lầm. Một bé gái đáng yêu như vậy, thì làm sao có thể ra tay trừng trị thằng con tiểu bá vương có thể nói là coi trời bằng vung của nhà bà chứ?

Chuyện này hoàn toàn không có khả năng!

Tuy nhiên, không đợi bà Cố phản ứng lại thì bà Khúc từ trong nhà bùng hoa quả ra.

“Ồ, không phải là chị Cố sao? Hôm nay sao rảnh rồi đến nhà chúng tôi ngồi chơi thế?” Bà Khúc nhiệt tình hỏi.

“Ặc, là thế này!” Bà Cố nghe thấy giọng điệu thân thiện của bà Khúc, nhất thời không thể nói ra lời chất vấn.

Mà lúc này, Cố Ninh Viễn đột nhiên kích động, chỉ vào Khúc Hường Bắc đi theo bà Khúc từ trong nhà đi ra, cậu ta kêu lên: “Mẹ, mẹ, chính là anh ta, chính là anh ta đánh con!”

Sau đó khiến bà Cố hết cách, chỉ có thể kiên trì nói với bà Khúc: “Thực ra, lần này tôi đến chính là muốn một lời giải thích, con trai chị lớn như vậy mà đi đánh Ninh Viễn nhà chúng tôi...”

“Cái gì? Hường Bắc! Con lớn thế này mà đi bắt nạt một đứa nhỏ như Ninh Viễn hả? Con có biết xấu mặt không?” Bà Khúc quay đầu nhìn Khúc Hường Bắc, tỏ vẻ khó tin mà chất vấn.

“Mẹ, con có nguyên nhân mà.” Khúc Hường Bắc vội vàng nói rõ.

“Nguyên nhân? Nguyên nhân gì? Con nói đi, mẹ thật muốn xem con có thể nói ra nguyên nhân gì, cho dù nói vậy nhưng con cũng là người lớn, ra tay đánh con nhà người ta là không đúng.” Bà Khúc hoàn toàn tỏ ra điệu bộ không giúp người thân, khiến cho bà Cố hơi ngượng ngùng.

“Thằng nhóc đó bắt nạt Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta!” Khúc Hường Bắc vội vàng mở lời giải thích.

“Bắt nạt Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta cũng không được... Cái gì, con nói nó bắt nạt Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta? Bắt nạt thế nào? Nói rõ ràng cho

mẹ.” Nếu hồi nãy về mặt của bà Khúc coi là nghiêm túc bình thường, thì hiện tại về mặt và giọng điệu của bà hoàn toàn là hung thần ác sát.

“Ặc. Nguyệt Nguyệt, em nói đi!” Khúc Hương Bắc hơi sợ bà Khúc, vội vàng chạy trốn phía sau lá chắn vạt nằng của nhà họ Khúc.

“Ừ, Nguyệt Nguyệt, ngoan, nói cho mẹ nghe, cậu ta bắt nạt con thế nào? Mẹ làm chủ cho con!” Nhìn xem, mới vừa rồi bà Khúc còn đáng vẻ hiên ngang lắm liệt, dường như vì đại nghĩa không quản người thân, giờ đây sau khi nghe nói tâm can bảo bối của mình bị bắt nạt, bà mất bình tĩnh ngay tức khắc, trực tiếp bắt công lộ liễu.

“Đạ, mẹ, Cố Ninh Viễn cậu ta bảo con cười một cái cho cậu ta.” Nguyệt Nguyệt đứng lên, nói ngập ngừng.

“Ặc, con nít mà, chơi chung với nhau, không có gì đâu. Cái này không gọi là bắt nạt.” Bà Cố vội vàng giảng hòa.

“Còn nữa không, Nguyệt Nguyệt?” Nếu chỉ là thế này, quả thật không coi là bắt nạt.

“Đạ, cậu ta còn gọi con đi qua, nói ‘thơm gia một cái!’” Nguyệt Nguyệt nhủ mảy trả lời, đồng thời tò mò nhắc tới, “Mẹ ơi, thơm một cái là ý gì?”

“Cái gì? Thơm một cái? Hay lắm, hay lắm!” Nhất thời bà Khúc tức giận không thôi, bàn tay nắm chặt cái khay đựng hoa quả, nghiêng răng nghiêng lợi nhấc mãi.

Bà Cố vốn đúng lý hợp tình cũng biết không có mặt mũi, bèn nói xem, đứa nhóc này mới bao nhiêu tuổi, sao lại bắt chước lưu manh trêu chọc chứ?

“À, đúng rồi, mẹ ơi, cậu ta còn bảo con đi qua, làm cho cậu ta sướng nữa.” Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ tới câu này, vội vàng cười hi hi trả lời, đồng thời khiêm tốn hỏi, “Mẹ ơi, cái gì là sướng ạ?”

Ngay tức khắc, khay hoa quả trên tay bà Khúc bị đập xuống đất, bà đối diện với bà Cố quát lên: “Chị Cố, con trai nhà chị bắt nạt con gái nhà chúng tôi, chị còn không biết ngượng mà tới nói lời công bằng sao?”

“Không phải, lúc đầu tôi không biết việc này...” Bà Cố đang muốn mở miệng giải thích, ai ngờ bà Khúc hoàn toàn không cho bà cơ hội giải thích, trực tiếp ngắt lời bà, tiếp tục nói.

“Hôm nay tôi nói ngắn gọn thế này, Cố Ninh Viễn nhà chị đáng lắm, Hương Bắc nhà chúng tôi đánh rất tốt, nếu tôi biết sớm hơn thì sẽ bảo nó đánh thêm mấy cái. Nếu chị không phục, nhà chúng tôi sẽ đòi nhà chị. Tuy rằng gia thế của chúng tôi không bằng nhà họ Cố, nhưng chúng tôi cũng không dễ dàng bị bắt nạt như vậy đâu.” Bà Khúc tức giận cất lời giống như là pháo nổ liên tục tại mọi khu vực, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt muốn nói lại thôi của bà Cố, nói xong, bà muốn mở cửa tiễn khách.

Mà lúc này, nhà họ Lương lại tới nơi.

“Ồ, chuyện gì thế?” Bà Lương cất tiếng hỏi.

“Không có gì, tôi đang định tiễn khách. Chị Lương đến đây có chuyện gì?” Bà Khúc sa sầm mặt nói.

“Có chuyện gì?” Bà Lương tiếp lời, “Tôi nói chị nghe, con nít đánh nhau, chúng ta là người lớn không nên xen vào, tôi công nhận chuyện này. Nhưng cũng không thể nói nhà họ Khúc của chị có thể lấy lớn ăn hiếp nhỏ chứ!” Bà Lương nghe được giọng điệu của bà Khúc không tốt lắm, bà Lương cũng hơi tức giận.

“Ồi, chuyện gì thế này? Sao lại ồn ào vậy?” Mọi người nghe được tiếng bà Lâm truyền đến, chưa đến một lúc thì thấy bà Lâm bồng Tường Từ vừa từ nhà cụ Lâm trở về, bà Lâm đi vào sân hỏi.

“Nhà chúng tôi lấy lớn ăn hiếp nhỏ thế nào?” Bà Khúc có chút mất kiên nhẫn mà hỏi.

“Lấy lớn ăn hiếp nhỏ thế nào? Mấy thằng con nhà chị ít nhất đều đã mười tám, mười chín tuổi, thế mà lại ra tay đánh Hương Huy nhà chúng tôi chỉ là đứa con nít sáu tuổi, không phải lấy lớn ăn hiếp nhỏ thì là cái gì?” Bà Lương đi thẳng vào vấn đề.

“Hương Bắc, sao con lại đánh thằng bé của nhà họ Lương?” Bà Khúc có phần đuối lý, chất vấn con trai.

“Ặc, đứa này không phải con đánh, là anh ba ra tay. Nhưng mà nó cũng đáng đánh.” Khúc Hương Bắc trả lời cứng rắn.

“Con.....!!!!” Bà Khúc hơi chán nản, còn bà Lương khi nghe được lời nói của Khúc Hương Bắc thì càng nổi nóng hơn, “Cái gì bảo là đáng đánh hả? Nói thế nào thì con cái của nhà họ Lương chúng tôi cũng không tới phiên nhà họ Khúc các người ra tay dạy dỗ. Những người lớn của gia đình chúng tôi còn chưa chết hết đâu!”

“Ồi, chị Lương đừng nóng, để tôi hỏi nó kỹ càng, đợi sau khi chuyện rõ ràng, nếu Hương Bắc nhà chúng tôi không đúng, tôi nhất định sẽ đánh nó, bảo nó nhận lỗi với Huy Từ nhà chị.” Bà Khúc vội vàng trấn an. Sau đó bà xoay người hỏi con trai, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn không phải tại thằng nhóc này sao, hôm nay ăn mặc như là con chó con, cầm một bó hoa hồng đen, quỳ trên mặt đất muốn Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta làm bạn gái của nó, muốn dụ dỗ Nguyệt Nguyệt của chúng ta. Ai mà không biết Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta là vợ của Tường Từ chứ. Nó còn làm như vậy, không phải thiếu ăn đòn thì là cái gì?”

“Cái gì? Bạn gái?” Bà Khúc và bà Lâm đồng thời kinh ngạc hô lên.

“Hoa hồng đen?” Bà Lương hoảng hốt kêu lên.

“Chị Lương, con trai chị đây là trổng trổng giành vợ của Tường Từ nhà chúng tôi phải không? Còn nhỏ thế này đã biết dụ dỗ vợ của nhà người khác, nhà chị giáo dục thật tốt ghê.” Bà Lâm nghe xong lời nói của Khúc Hường Bắc thì thốt ra lời chế nhạo chua chát.

“Đúng đấy! Sau khi bắt nạt Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi còn đến chạy đến nhà đòi lẽ phải, xem ra, nhà họ Lương thật là khó lường. Đề lát nữa tôi nói với ông cụ nhà chúng tôi bỏ mặc mọi chuyện, bảo ông ấy sớm về quê làm ruộng thôi.” Bà Khúc cũng phụ họa theo.

“Phải rồi! Cụ Lâm nhà chúng tôi cũng thế, mỗi ngày mệt chết mệt sống làm quan chức, ngay cả người trong nhà không thể săn sóc cho cụ được, có đứa cháu đầu duy nhất lại có người tìm cách giành giật, làm gì vất vả như vậy chứ? Không bằng sớm từ chức về nhà hưởng phúc thôi.” Bà Lâm tiếp lời, bà Lương hận không thể tìm cái hố để chui vào.

Thế nhưng có thể làm gì bây giờ? Hết cách rồi, ai bảo con trai nhà mình làm sai trước, bây giờ có làm gì cũng đuối lý, không còn cách nào.

Vì thế, bà Lương vội vàng cười xòa nói: “Thôi, thôi! Là Hường Huy nhà tôi không hiểu chuyện, sai rồi còn không thừa nhận, trở về nói bừa, hại tôi làm ầm ĩ thế này. Con trai nhà chị đánh đúng lắm, Huy Từ nhà chúng tôi gần đây càng ngày càng nghịch ngợm, tôi thấy nó thiếu trừng phạt rồi.” Bà Lương vừa nói vừa nheo mắt của Lương Hường Huy, bày tỏ sự khiển trách.

“A, lão Cố nhà chúng tôi sắp trở về, tôi trở về nấu cơm đây, hôm nay không quấy rầy nữa. Chúng tôi đi trước nhé!” Bà Cố vốn đứng một bên vội vàng dẫn Cố Ninh Viễn hướng về phía cửa, vừa đi vừa tạm biệt bà Khúc, giống như sợ rằng bà Khúc giữ lại, đi rất nhanh chóng.

Mà bên này, bà Lương thấy bà Cố đi rồi cũng lập tức kiểm soát, chuẩn bị lên đường trở về.

Bà Lương nắm lấy tai Lương Hường Huy hỏi: “Hoa hồng đen, hoa hồng đen mà con cũng dám, con không phải cắt toàn bộ hoa hồng đen mà mẹ cực nhọc trồng ra chứ? Cái thằng nhóc rùa con này, xem về nhà mẹ trừng trị con ra sao!” Nói xong, bà Lương cũng dẫn Lương Hường Huy đi về phía cửa, vừa đi vừa nói, “Chị Khúc, thật ngại quá, hôm nay cho chị thêm phiền toái rồi. Về nhà tôi sẽ phạt nó, không làm phiền chị nữa.”

Từ đây, thật không còn ai dám khiêu khích uy quyền của Nguyệt Nguyệt, bởi vì nhà họ Khúc không chỉ bao che khuyết điểm nhỏ thôi, mà từ lớn đến bé tất cả đều bao che, không còn cách rồi.

Bà Khúc trông thấy bà Cố và bà Lương chưa đến một hồi đã mất bóng dáng thì nhin không được cười ra tiếng, mà bà Lâm đứng bên cạnh bỗng Tường Từ cũng mất đi vẻ mặt nghiêm túc khi này, vui vẻ ngay tức khắc.

“Ha ha, Hường Bắc, con làm rất tốt, mẹ nói với con này, lần sau còn có người dám bắt nạt Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta, con chỉ cần lo đánh bọn họ, có chuyện gì thì mẹ chịu trách nhiệm cho con.” Bà Khúc quay đầu nói với Khúc Hường Bắc đang chơi cùng Nguyệt Nguyệt.

“Mẹ, không cần mẹ nói con cũng biết. Dù mẹ muốn đánh con, con cũng vẫn ra tay. Hừ! Ai dám bắt nạt Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta thì con sẽ cho họ đẹp mặt.” Khúc Hường Bắc cũng nói ngang.

Mà Nguyệt Nguyệt vốn đang chơi cùng Khúc Hường Bắc, khi ngẩng đầu lên cô bé đột nhiên trông thấy Tường Từ được bà Lâm bồng trên tay, cô bé lập tức vui vẻ chạy qua, vừa chạy vừa kêu lên êm ái, “Ông xã...”

Tường Từ được bà Lâm bồng hơi lìm dim, sau khi nghe được tiếng kêu của Nguyệt Nguyệt, cậu lập tức giỡn dựa đi xuống, sau đó chạy về phía Nguyệt Nguyệt, vừa chạy vừa trả lời, “Bà xã...”

Người lớn của hai nhà trông thấy cảnh tượng này chợt cảm thấy ấm áp.

Có lẽ, hiện tại hai vợ chồng nhỏ bé vô tư này thật sự rất hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kết cục của có mới nới cũ

Đào mất, Nguyệt Nguyệt và Tường Từ đều học lớp bốn. Đó là một năm khiến người ta rối rắm.

Vào năm lớp bốn, giáo viên bắt đầu dạy bảo các bạn nhỏ đừng yêu sớm, đối với loại chuyện yêu đương, lần đầu tiên nhắc đến tại buổi họp lớp mà chẳng kiêng nể gì.

Đương nhiên, ban đầu là do Nguyệt Nguyệt và Tường Từ châm ngòi thuốc nổ.

Hồi năm lớp một và lớp hai, mối quan hệ của Nguyệt Nguyệt và Tường Từ rất tốt, có thể nói là tình bạn thuần khiết ngây thơ, tới năm lớp ba, có lẽ hiểu được trai gái có khác biệt, còn có chút bất tiện. Mà tới năm lớp bốn, mặc cho giáo viên nào, từ hành lang lớp học thường thường nghe được Nguyệt Nguyệt lớn giọng hô với Tường Từ ở dưới lầu, “Ông xã, mua đồ ăn cho tớ đi, tớ đói bụng...”

Chưa tới một lúc, có thể nhìn thấy Tường Từ ôm một đồng hồ ăn vặt đi vào cửa phòng học của Nguyệt Nguyệt, gọi cô, “Bà xã, đi ra ăn này...”

Điều này làm sao khiến cho thầy cô chấp nhận được?

Vì thế, giáo viên chủ nhiệm lần đầu tiên mời phụ huynh của Nguyệt Nguyệt, cùng lúc đó còn có mẹ của Tường Từ.

Nguyệt Nguyệt là lớp trưởng của lớp một và đứng đầu thành tích trong lớp, Tường Từ thì học giỏi đa tài lại bị mời phụ huynh, coi như là tin lạ.

Bà Khúc và bà Lâm cũng cảm thấy mới lạ, bởi vì tuy rằng trong nhà không ít con nít, nhưng mà ngoại trừ hợp phụ huynh thì chưa từng được giáo viên mời vào trường. Coi như giúp hai bà bù lại tiếc nuối này.

Cho nên bà Khúc và bà Lâm vẫn rất hứng khởi.

Hai người mặt mày rạng rỡ đi vào văn phòng giáo viên chủ nhiệm.

Mà càng khiến cô giáo khó hiểu hơn là, khi bà Khúc và bà Lâm nghe cô nhắc tới Nguyệt Nguyệt và Tường Từ thân mật quá mức thì hai bà mẹ dường như rất vui vẻ. Khi cô giáo dùng giọng điệu chắc chắn nói: “Tôi có thể khẳng định, Khúc Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường đang yêu đương.” Lúc ấy, hai bà mẹ lại trầm miệng một lời đáp lại, “Tốt lắm!”

Sau đó, chỉ một mình cô giáo mất đi lời nói mà hỏi thăm ông trời.

Càng khiến người ta lạ lùng hơn chính là trước khi rời đi, hai bà mẹ luôn nhắc cô giáo: “Xin các vị nhất định đừng can thiệp chuyện hai đứa yêu đương, đừng làm hai đứa sợ, nếu bọn nhỏ có mâu thuẫn, nhờ cô hãy báo cho chúng tôi biết. Xin nhờ cô!”

Sau đó cô giáo đứng ở cửa văn phòng nhìn bóng lưng của bà Khúc và bà Lâm rời đi, cô âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Đây rốt cuộc là tình huống gì thế?

Nhưng cái này không liên quan đến Nguyệt Nguyệt và Tường Từ.

Tường Từ luôn luôn làm theo phương châm “khiêm tốn là sự khoe khoang tuyệt nhất”. Cậu không tranh giành danh tiếng với Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy, mỗi lần thi hai cậu bạn kia đều ra tay giành nhau hạng nhất, Tường Từ vẫn duy trì hạng ba. Dù cho có thể đứng nhất, cậu cũng sẽ bình tĩnh lùi về sau một bước, đáp án vốn là $3 \times 2 = 6$, cậu liền xóa đi rồi viết thành 8, sau đó bình thản nộp bài thi.

Còn Nguyệt Nguyệt thì sao, không biết có phải thật sự không học bài hay không, mỗi lần thi toán, nhiều nhất là hơn 60, trong tình hình gặp may. Nói vậy, hiếm khi đạt tiêu chuẩn... Mà ngữ văn, từ sau khi tập làm văn, Nguyệt Nguyệt cũng hiếm khi đạt trên 80 điểm, bởi vì trong mắt Nguyệt Nguyệt, hai trăm chữ là rất nhiều... Cho nên cô thường hay nộp giấy trắng. Sau đó dưới sự ân cần dạy bảo của giáo viên “Nếu em không biết viết thì hãy viết đề bài xuống. Đề bài ít nhất được hai điểm.”

Vì thế, mỗi lần viết văn, Nguyệt Nguyệt dường thành thói quen “tốt” chỉ viết đề bài...

Theo đạo lý mà nói, thành tích như vậy không thể làm lớp trưởng. Thế nhưng nhà trường thực hiện chính sách bầu cử dân chủ, lúc Nguyệt Nguyệt học lớp một, sau khi lấy ưu thế đã đảo đánh bại tất cả những người cạnh tranh, chức vị lớp trưởng này chưa từng có ai khác làm qua. Vì thế lần nào bầu lớp trưởng, câu trả lời của cả lớp đều là “Khúc Nguyệt Nguyệt...”

Tuy rằng mấy năm nay cô gây ra không ít chuyện nhốn nháo, cơ mà đó chỉ là ở trong lớp của mình. Điều thật sự gây kinh hãi cho toàn khối bởi sự dũng mãnh của Nguyệt Nguyệt chính là vào năm lớp bốn.

Nữ sinh lớp bốn, trong sự vô tình hoặc cố ý của giáo viên đã bắt đầu biết chút chuyện về yêu đương. Ngoại trừ Nguyệt Nguyệt và Tường Từ là danh chính ngôn thuận, bàn chuyện yêu đương quang minh chính đại, những người khác đều bắt đầu duy trì khoảng cách với bạn khác phái, nhưng vẫn có một số mập mờ, lén lút yêu đương.

Vì thế, “đường ranh giới” bắt đầu thịnh hành.

Hiện tại, nam sinh muốn mượn cục tẩy của nữ sinh bên cạnh thì phải gõ bàn trước, hỏi ý kiến, nếu đồng ý, nữ sinh sẽ đặt cục tẩy trên “đường ranh giới”, nam sinh tự mình lấy, dùng xong thì đặt lại chỗ đó, dù sao cả người không thể vượt qua “đường ranh giới” thần thánh.

Tuy là thế nhưng vẫn có người âm thầm lén lút yêu đương.

Lớp một ngoài Nguyệt Nguyệt ra thì vẫn có mấy nữ sinh có “bạn trai”. Đương nhiên đó là bí mật nhỏ.

Nguyệt Nguyệt không quan tâm đến những chuyện này, ở trong mắt cô điều này rất bình thường.

Thế nhưng, có một hôm khi Nguyệt Nguyệt đến trường, cô trông thấy lớp phó của lớp mình là Lưu Lập lại trốn trong nhà vệ sinh khóc, chuyện gì thế

này?

Nguyệt Nguyệt đang muốn tiến lên hỏi thì bị bạn cùng bàn giữ lại.

“Tăng Tịch, sao cậu lại kéo tớ?” Nguyệt Nguyệt không hiểu nên hỏi.

“Nguyệt Nguyệt, cậu biết chuyện cũng đừng đi, Lư Lập sợ người khác biết nên mới trốn trong nhà vệ sinh khóc.” Tăng Tịch nhỏ giọng trả lời.

“Vây, rốt cuộc vì sao cậu ấy khóc?” Nguyệt Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Haiz, còn không phải là tên Đường Thạch Đông ở lớp hai sao. Nghe nói, gần đây cậu ta thích một học sinh vừa mới chuyển trường, đang học ở lớp bọn họ, cậu ta muốn chia tay Lư Lập.” Tăng Tịch đề thấp giọng trả lời.

“Cái gì? Con rùa rút cổ kia! Dám có mới nói cũ, bội tình bạc nghĩa hả?” Nguyệt Nguyệt nghe tới đó làm sao nhẫn nhịn được. Bà Khúc sợ cô không hiểu chuyện sẽ bị chịu thiệt, từ bé bà đã dạy dỗ, đàn ông có mới nói cũ, bội tình bạc nghĩa là đồ trúng thối. Vì thế Nguyệt Nguyệt ghét loại con trai này nhất. Mà có người ở dưới mắt cô lại dám toan tính với lớp phó của cô, hiện tại còn có trăng quên đèn. Thật sự là không để nữ sinh của lớp một cô vào trong mắt mà.

Thế là Nguyệt Nguyệt chạy nhanh về phòng học, nhân cơ hội còn một khoảng thời gian cách giờ vào học, cô đứng trên bục giảng lớn tiếng nói: “Các bạn, hôm nay có nam sinh lớp khác ức hiếp nữ sinh của lớp chúng ta, làm sao đây?”

“Đánh hấn, đánh bẹp hấn!”

“Ăn hiếp trở lại!”

“Tìm chỗ đánh!”

“Đòi công bằng!”

Phía dưới nhất thời nhốn nháo, đủ tiếng hô hào truyền đến, không ngoại lệ đều là yêu cầu trừng trị nam sinh kia. Xem ra, mấy năm nay dưới sự dẫn dắt của Nguyệt Nguyệt, nữ sinh lớp một trở nên ngày càng dũng mãnh.

“Tốt lắm, mọi người theo tớ đến lớp hai trừng trị hấn.” Nguyệt Nguyệt vung tay hô lên, dẫn đầu bước ra phòng học, đi về phía lớp hai.

Sau đó chỉ trông thấy Nguyệt Nguyệt là đầu tàu đi ở phía trước nhất, phía sau là hai mươi mấy nữ sinh, cuối cùng mới là nam sinh quen bị chèn ép của lớp một. Một đám người cuộn cuộn đi đến cửa phòng học lớp hai.

Người của lớp hai thấy Nguyệt Nguyệt dẫn một đám người tới, còn tưởng rằng Tường Từ chọc đến Nguyệt Nguyệt, bọn họ vội vàng báo tin cho cậu, cậu không hiểu cho nên tới cửa, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt.

“Bà xã, sao cậu lại tới đây?” Tường Từ nắm tay Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Cậu đi sang một bên cho tớ.” Nguyệt Nguyệt hất tay khỏi Tường Từ, sau đó tiến lên một bước, sai bước dài vào phòng, quát lên, “Đường Thạch Đông, cậu lăn ra đây cho tớ!”

Sau đó, các nữ sinh ở đằng sau Nguyệt Nguyệt cùng hét to: “Lăn ra đây!”

Lúc này, Đường Thạch Đông đang ngồi tại chỗ chuẩn bị lên lớp thì nghe được hai tiếng rống to, cậu ta nhất thời sợ tới mức từ trên ghế lăn xuống đất.

Nguyệt Nguyệt thấy mình gọi hồi lâu lại chẳng ai đi ra, cô càng nổi giận hơn.

Thế là cô hỏi những người khác của lớp hai: “Ai là Đường Thạch Đông?”

Sau đó ánh mắt của mọi người đồng thời dừng lại trên người Đường Thạch Đông đang ngã dưới đất.

Vì thế, Nguyệt Nguyệt cũng chẳng nói thừa, chạy ào vào trong, xách áo của Đường Thạch Đông, khuôn mặt lạnh lùng hỏi: “Chính là cậu có mới nói cũ, bội tình bạc nghĩa với lớp phó của chúng tôi phải không?”

“Cậu muốn làm gì?” Đường Thạch Đông vùng vẫy đứng lên, dùng sức thoát khỏi sự kiềm chế của Nguyệt Nguyệt, trả lời, “Đúng thì thế nào? Tôi không phải là Tường Từ nhà cậu, không tới phiên cậu quản tôi!”

Tha thứ cho cậu ta đi, là anh họ của Lương Hường Huy, mới chuyển sang đây được nửa năm, Đường Thạch Đông căn bản không biết ngay cả hai tiểu bá vương Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy cũng không dám chọc giận Nguyệt Nguyệt. Vì thế, cậu ta mới táo bạo khiêu khích oai phong của cô.

“Hay lắm, các chị em, đi vào, đánh cậu ta cho tớ!” Nguyệt Nguyệt thấy vậy, lập tức hét to cần giúp đỡ, vì thế nữ sinh lớp một như ong vỡ tổ vọt vào phòng học, các nam sinh thì vây xung quanh Đường Thạch Đông đứng thật xa, chừa ra một khoảng trống lớn để nữ sinh lớp một có cơ hội phát huy.

Trong chớp mắt Đường Thạch Đông trông thấy mình bị nữ sinh vây quanh mấy vòng, thậm chí còn có nam sinh, cậu ta nhìn không được mà phát run,

bền hô với Lương Hường Huy đứng trong góc phòng học ở đằng sau: “Em họ, mau tới giúp anh, có người muốn đánh anh!”

Mà Lương Hường Huy sau khi nhìn thấy ánh mắt của Nguyệt Nguyệt bắn qua, cậu ta rất sáng suốt lựa chọn trốn đi tiêu: “À, em không nhìn được, em phải đi nhà vệ sinh.” Sau đó dùng tốc độ nhanh như chớp chạy đi.

Đường Thạch Đông phi nhỏ Lương Hường Huy trong lòng “Đồ nhát gan”. Sau đó cậu ta quay đầu kêu cứu với Cố Ninh Viễn đứng gần đó xem trò vui, “A Viễn, mau tới giúp tôi!”

Sau đó, Nguyệt Nguyệt quay đầu, ánh mắt hung hăng nhìn qua Cố Ninh Viễn.

Thế rồi, chỉ nghe Cố Ninh Viễn trả lời Đường Thạch Đông: “À, tôi đi xem em họ cậu đi tiêu xong chưa, tôi gọi cậu ta trở về giúp cậu.” Sau đó, cậu ta cũng chạy nhanh như chớp.

Vì thế, Đường Thạch Đông tuyệt vọng.

Cậu ta quay đầu nhìn Nguyệt Nguyệt, đang muốn nhận lỗi, bảo chữa cho chính mình thì nắm tay của Nguyệt Nguyệt đã rơi xuống.

Nữ sinh lớp một bắt đầu ra tay trước mặt toàn bộ nam sinh lớp hai, cùng nhau đánh Đường Thạch Đông. Đồng thời, còn vừa đánh vừa mắng: “Ai bảo có mới nói cũ! Ai bảo bay bướm! Ai bảo bội tình bạc nghĩa!...” Hơn nữa, những nam sinh lớp một hồi trước bị chèn ép không ngóc đầu nổi lần này đánh rất dữ dằn. Dù sao hồi trước bọn họ đều bị đánh, hiếm khi có lúc được trút giận quang minh chính đại, huống chi khoảng thời gian trước, Đường Thạch Đông còn mắng nam sinh lớp một bọn họ không có khí phách. Lúc này, thù mới hận cũ tính một lần.

Cuối cùng, Nguyệt Nguyệt đánh mỏi rồi, cô nhìn đồng hồ, à sắp vào học, sau đó cô kêu lên, “Dừng lại!”

Lúc này mới lộ ra Đường Thạch Đông mặt mũi bầm dập.

Sau đó Nguyệt Nguyệt hỏi: “Còn dám ức hiếp nữ sinh của lớp chúng tôi không?”

“Không...” Đường Thạch Đông vội vàng trả lời, cái đầu lắc như trống bỏi.

“Còn dám có mới nói cũ không?” Nguyệt Nguyệt tiếp tục hỏi.

“Không...” Tiếp tục như trống bỏi.

“Còn dám khiêu khích nữ sinh chúng tôi không?” Sau cùng cô hỏi.

“Không dám, đánh chết tôi cũng không dám! Hu hu hu...” Đường Thạch Đông khóc lóc trả lời.

“Chúng ta đi thôi, sắp vào học rồi. Thầy cô đã nói, học sinh tốt không nên đến muộn...” Nguyệt Nguyệt lên tiếng, đưa đội quân lớp mình đi...

Các học sinh lớp hai trông thấy cả thảm kịch nhìn không được nói với Tường Từ đứng bên cạnh sắc mặt hơi trắng bệch nói: “Tường Từ, cậu cần phải giữ mình trong sạch đấy. Bằng không, đây chính là vết xe đổ của cậu đó.”

Sau đó, Tường Từ lặng lẽ gật đầu.

Bắt đầu từ đây, Tường Từ âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, từ nay về sau, mình nhất định thủ thân như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Sự đối lập rõ ràng

Thời gian đã gần một năm cách trận sóng gió lần trước, Nguyệt Nguyệt và Tường Từ lên lớp năm.

Đến ngày khai giảng năm học mới, lớp Tường Từ có một học sinh chuyển trường sang đây, là một cô gái phía Nam, tên là Vương Nguyệt. Vì thế, lớp hai rốt cuộc đủ quân số ba mươi học sinh.

Vốn theo đạo lý mà nói, Vương Nguyệt phải học ở lớp một, bởi vì bên ấy nữ sinh nhiều hơn, và lại còn thiếu một người là đủ số, nhưng không khéo chính là lớp hai có một nữ sinh dùng trăm phương nghìn kế muốn chuyển lớp, vì thế Vương Nguyệt chỉ đành “lưu lạc” đến lớp hai.

Đây là ngòi thuốc nổ cho một loạt sự kiện sau này.

Cô gái từ phía Nam này cho tất cả mọi người ở lớp hai một cảm giác mới mẻ. Ở phía Bắc có rất nhiều trẻ em cao lớn, dù cho đầu Nguyệt Nguyệt không

nhỏ, cũng một mét tư. Tường Từ phát triển muộn, nhưng hiện tại cũng một mét năm. Rốt cuộc cao hơn Nguyệt Nguyệt rồi.

Thế nhưng cô gái Vương Nguyệt này là nữ sinh từ phía Nam tới, gần như một mét, vóc dáng nhỏ nhắn. Đồng thời cô ta có đặc điểm điển hình của con gái phía Nam—— làn da trắng, khung xương nhỏ, rất xinh đẹp, giống như là búp bê đặt trong tiệm bách hóa. Mái tóc dài đen láy xõa xuống, Vương Nguyệt di chuyển dưới ánh mặt trời, mái tóc bóng bĩnh óng ánh. Thật sự là rất xinh đẹp. Đồng thời cô ta còn cài một chiếc kẹp tóc hình con bướm màu hồng nhạt, lại càng đáng yêu hơn.

Đây là phong cách hoàn toàn hiếm thấy ở phía Bắc.

Dù sao trẻ con phía Bắc phần lớn đều cao to, muốn ăn mặc đáng yêu cũng không bằng.

Hơn nữa Vương Nguyệt còn mặc váy.

Ngày đầu tiên vào lớp hai, Vương Nguyệt mặc một chiếc váy thời thượng màu hồng nhạt, chân mang đôi giày hoa, trong tình trạng những nữ sinh lớp hai gần như không mặc váy thì cô ta mang đến sự chấn động rất lớn.

Tiếp đó, khi giáo viên báo cô ta tự giới thiệu, cô ta cười thẹn thùng, bất giác khuôn mặt ửng đỏ, càng lộ vẻ khiến người ta trù mến.

Càng khiến cho nam sinh lớp hai kích động hơn chính là Vương Nguyệt dùng giọng nói êm dịu đặc biệt của con gái Giang Nam, bên lên mở miệng nói, “Chào mọi người, mình tên là Vương Nguyệt!” Lúc ấy, bọn nam sinh phía dưới ồn ào hẳn lên.

Sao lại có người đáng yêu như vậy chứ?

Những nam sinh ở đây đã quen loại nữ sinh mạnh mẽ như Nguyệt Nguyệt, đột nhiên có một cô gái Giang Nam dịu dàng như nước, như là một viên gạch ném vào mặt hồ tĩnh lặng, có thể hiểu sẽ tạo nên ngọn sóng lớn.

Tường Từ ngồi tại chỗ, trông thấy cô gái kia hơi nhút nhát, cậu không nhìn được mà suy nghĩ—— hồi trước Nguyệt Nguyệt cũng có mái tóc xinh đẹp như vậy. Mỗi sáng, bà Khúc sẽ tết tóc cho Nguyệt Nguyệt, sau đó cài hoa nhỏ nhìn rất đẹp. Cơ mà, sau đó Nguyệt Nguyệt vì dễ thuận tiện chơi bắn bi, cô lén lút dùng kéo cắt đi. Hơn nữa, cắt đến nỗi nhìn giống như bị chó cắn, khiến bà Khúc tức giận không thôi. Nhưng bà không nỡ mắng cô, chỉ đành đưa cô đi cắt tóc.

Sau đó, Nguyệt Nguyệt vui vẻ chạy khắp nơi, cô thấy rằng tóc ngắn rất tiện lợi, vì thế không để tóc dài nữa, cho tới giờ, Nguyệt Nguyệt vẫn để tóc ngắn ngang tai.

Tường Từ đột nhiên đối diện với ánh mắt của Vương Nguyệt, cô ta hơi rụt rè, lúc ánh mắt cô ta né tránh, cậu hơi ngại người.

Cậu dường như chưa từng thấy Nguyệt Nguyệt rụt rè. Cho dù là lúc nào, Nguyệt Nguyệt vẫn luôn trong trạng thái tràn đầy nhiệt tình, ánh mắt kia có đôi khi phát sáng sẽ khiến người ta không dám nhìn thẳng. Từ trước đến nay cô chưa từng sợ gì cả, chỉ có người khác sợ cô thôi.

Còn váy nữa, Tường Từ nhìn chiếc váy xinh đẹp trên người Vương Nguyệt mà nghĩ rằng, đã bao lâu Nguyệt Nguyệt không có mặc váy? Hình như rất lâu trước kia, Nguyệt Nguyệt cũng chỉ mặc quần, bởi vì cô nói mặc váy không chạy được.

Vì thế, đối với nhất cử nhất động trên bục giảng của Vương Nguyệt, Tường Từ luôn so sánh với Nguyệt Nguyệt, cậu phát hiện một vấn đề, nếu nữ sinh chính là bộ dạng như Vương Nguyệt, thế Nguyệt Nguyệt có tính là nữ sinh không?

Thật sự là nhưc đầu mà.

Song, những điều này chẳng qua là một bài hát đệm thôi...

Sau đó, Vương Nguyệt mới tới trở thành bạn ngồi cùng bàn mới của Tường Từ, bởi vì bạn cùng bàn cũ của cậu đã chuyển lớp rồi.

Thế nhưng Tường Từ cũng phải chịu trách nhiệm về hành động “làm phản” của cô bạn ngồi cùng bàn hồi trước, bởi vì ngồi cùng với Tường Từ càng lâu, cô bạn càng hiểu được Nguyệt Nguyệt thật là có cách quản chồng. Nhìn xem hiện giờ Tường Từ là điển hình của bạn trai thế hệ mới. Vì thế cô bạn sùng bái Nguyệt Nguyệt tới đỉnh, trăm phương nghìn kế muốn có quan hệ tốt với Nguyệt Nguyệt, cho nên cuối cùng “làm phản”...

Mỗi ngày Tường Từ đều giúp bà xã nhỏ Nguyệt Nguyệt xách cặp đến trường, dù sao hồi tiểu học, cặp sách rất nặng, mỗi ngày phải đeo trên lưng một đống sách vở đến trường rồi về nhà. Sau đó, cậu rất tự nhiên đưa bữa sáng mà bà Lâm đã chuẩn bị xong cho Nguyệt Nguyệt, rồi tới sữa, cuối cùng là đồ ăn vặt. Bữa sáng này đều chuẩn bị tốt mỗi ngày, bà Khúc cũng bết không ít phiền toái, đương nhiên vui vẻ chấp nhận.

Hơn nữa, sau khi cùng Nguyệt Nguyệt ăn sáng xong, Tường Từ còn lấy ra khăn tay trong túi quần mà lau miệng cho Nguyệt Nguyệt, đúng vậy, là khăn tay. Tường Từ thích loại khăn tay nhỏ màu xanh đen hơn là khăn giấy. Tiếp đó, cậu mới nắm tay bà xã của mình đi về phía cửa.

Ngồi xe, đến trường. Vừa này chỉ là bắt đầu, lúc ở trên xe, Tường Từ săn sóc Nguyệt Nguyệt tốt lắm. Chẳng đường từ nhà đến trường gần hai mươi phút, Nguyệt Nguyệt nắm chặt từng phút mà bổ sung giấc ngủ. Vì thế, cái đuôi của Tường Từ rất tự nhiên trở thành gối đầu của Nguyệt Nguyệt. Cái này còn chưa tính, mỗi ngày trong cặp sách của Tường Từ đều có một cái áo khoác, cậu dùng nó choàng lên người Nguyệt Nguyệt, để tránh Nguyệt Nguyệt bị cảm lạnh. Sau khi xong xuôi, cậu ngồi yên như pho tượng không nhúc nhích, nhìn Nguyệt Nguyệt gối đầu mình ngủ ngon lành.

Bấy nhiêu đó cũng chẳng là gì.

Đợi đến lúc hai người xuống xe, Tường Từ rất bình tĩnh nhét cái áo kia vào trong cặp của Nguyệt Nguyệt, bởi vì lúc hết giờ học cô thích nằm trên bàn ngủ, Tường Từ lo lắng khi đó sẽ lạnh. Sau đó mỗi ngày tan trường cậu đều lấy ra cái áo trong cặp Nguyệt Nguyệt, mang về nhà mình giặt, ngày mai lại đem theo cái khác.

Tối trường rồi, cậu nắm tay Nguyệt Nguyệt còn đang ngái ngủ đi về phía cổng trường, nhân tiện nhìn xung quanh, lắng nghe tiếng động của các bạn học khác, để tránh va chạm vào Nguyệt Nguyệt...

Đây cũng rất bình thường.

Khi cách cổng trường gần mười mét, Tường Từ sẽ kéo Nguyệt Nguyệt dừng lại. Sau đó từ trong cặp cậu lấy ra khăn quàng đỏ mới tinh thắt cho Nguyệt Nguyệt, rồi thắt cho chính mình, tất cả xong xuôi mới nắm tay Nguyệt Nguyệt vào cổng trường. Dù sao khi ấy không mang khăn quàng đỏ là không được vào trường.

Mà Nguyệt Nguyệt cũng chẳng để việc nhỏ như thế ở trong lòng, làm sao cô nhớ được? Cho nên chúng ta có thể đoán được, nếu không có Tường Từ, mỗi ngày Nguyệt Nguyệt khẳng định bị ngăn lại ở cổng trường.

Vào trường, Tường Từ sẽ đưa Nguyệt Nguyệt đến phòng học lớp một ở trên lầu, dặn dò Nguyệt Nguyệt buổi trưa chờ cậu cùng tan trường rồi mới đi về phòng học của mình chuẩn bị lên lớp.

Cái này còn chưa hết đâu.

Hằng ngày, Nguyệt Nguyệt học xong hai tiết đều hay đói, hồi trước bà Khúc bảo Nguyệt Nguyệt mang chút đồ ăn đến trường, nhưng lần nào cũng bị Nguyệt Nguyệt ăn hết giữa giờ, tới lúc hết giờ học, cô vẫn đói.

Căn tin nằm đối diện ở dưới lầu, phải đi qua một sân thể dục nhỏ mới tới nơi. Nguyệt Nguyệt là loại thà rằng đói chết cũng không chịu đi chuyển. Vì thế, gần như mỗi khi hết giờ học, Tường Từ đều đứng giờ tới cửa phòng học của Nguyệt Nguyệt, mang đồ ăn lại cho cô. Phần lớn đều là đồ ăn cô yêu thích.

Đương nhiên, cũng có lúc thời gian không chính xác, dù sao thỉnh thoảng giáo viên của lớp Tường Từ giảng bài rất nhập tâm, sẽ quên mất giờ tan lớp. Sau đó, rất đúng giờ có thể nghe thấy từ trên lầu truyền đến tiếng gào to của Nguyệt Nguyệt, “Ông xã, tớ đói bụng!” Vì thế, giáo viên vốn đã quen với tình hình này đều rất tự giác, bình tĩnh nói, “Tan lớp đi!”

Về sau, chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của Nguyệt Nguyệt, giáo viên cũng rất tự giác mà tan lớp. Thế cho nên, một hôm Nguyệt Nguyệt có giờ thể dục, cô đi ngang qua lớp của Tường Từ, đùa dai gọi, “Ông xã...”

Sau đó, giáo viên theo phản xạ “Tan lớp...!!!”

Đây rốt cuộc là tình huống gì thế này?

Trở lại chuyện chính, vẫn là nói tới học sinh mới chuyển trường đi.

Vương Nguyệt đeo cặp sách búp bê rất đẹp, chậm rãi đi đến bên cạnh Tường Từ, nhỏ giọng hỏi, “Xin hỏi, mình có thể ngồi bên này không?”

Lập tức khiến Tường Từ có phản ứng ngược lại.

Bởi vì cậu đã sớm quen với việc Nguyệt Nguyệt không chào hỏi mà đặt mông chen chỗ ngồi với cậu, rất tự nhiên ngồi xuống, từ đầu tới đuôi không nói chữ nào, không lo đến bạn có ý kiến hay không? Hiện tại lại có người ngồi chỗ của mình còn hỏi ý kiến cậu, quả là điều lạ lùng.

“Bạn học, xin hỏi mình có thể ngồi bên này không?” Vương Nguyệt thấy Tường Từ không trả lời, vì thế hơi khẩn trương, thấp thòm hỏi dò, ngón tay kéo làn váy hơi dùng sức một chút, như là sợ Tường Từ không đồng ý.

Cái này cũng khó trách, bởi vì tuy rằng Tường Từ đẹp trai, nhưng khuôn mặt cũng rất lạnh lùng, ngoại trừ trước mặt Nguyệt Nguyệt, đối diện với ai cậu cũng trưng ra khuôn mặt cứng nhắc, rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm. Mà con gái đối với nam sinh đẹp trai, đặc biệt là nam sinh vừa đẹp trai lại có khí chất thì luôn rất ngưỡng mộ. Đương nhiên, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt.

Bởi vì ở trong mắt Nguyệt Nguyệt, nam sinh ngoại trừ Tường Từ, những người khác đều là trứng thối, lo người ta đẹp hay không đẹp làm gì? Hơn nữa càng tuần tú, ở trước mặt Nguyệt Nguyệt lại chẳng có lợi ích gì. Bởi vì trước kia bà Khúc từng nói, con trai càng đẹp thì càng bay bướm. Mà con trai bay bướm, không hề nghi ngờ chính là trứng thối. Như vậy, đối xử với trứng thối thì phải dùng tấn công như cuồng phong bão táp, để cho bọn họ không dám giờ trò xấu. Cái này, dựa theo thái độ ác liệt của Nguyệt Nguyệt đối với Cố Ninh Viễn và Lương Hướng Huy là có thể làm sáng tỏ điểm này!!!!.....

Đó là nguyên do mà Nguyệt Nguyệt không đối xử theo lẽ thường.

Lúc này, Tường Từ phục hồi tinh thần, vội vàng trả lời, “À, được, được.”

“Cám ơn!” Vương Nguyệt cười thẹn thùng với Tường Từ, đặt cặp sang một bên rồi cẩn thận ngồi xuống. Đồng thời chỉnh lại làn váy.

Mà Tường Từ vẫn còn chút ngẩn ngơ.

Haiz, tha thứ cho cậu đi, dù sao cũng ở chung với Nguyệt Nguyệt lâu rồi, cậu chưa bao giờ biết thì ra một chuyện nhỏ như vậy, mà gần như có thể nói rằng mình cần bản không giúp gì mà lại có người nói lời cảm ơn với cậu, thật sự là kỳ quái. Ở cùng với Nguyệt Nguyệt, bạn làm cho cô bao nhiêu việc đi chẳng nữa, cũng không nhận được một từ cảm ơn, bởi vì Nguyệt Nguyệt từng nói, “Ông xã nên thương bà xã!” Vì vậy, Tường Từ làm cái gì cho Nguyệt Nguyệt đều là đạo lý hiển nhiên, sau này chính cậu cũng cảm thấy vậy. Thế nhưng, đột nhiên, một học sinh mới chuyển trường nói mấy câu đơn giản như vậy liền phá vỡ tư tưởng của cậu.

Tại sao có thể như vậy?

Mà càng khiến cậu cảm thấy lạ lùng chính là sau khi hết giờ học của tiết thứ hai, khi đưa đồ ăn cho Nguyệt Nguyệt xong rồi, cậu trở về, Vương Nguyệt bạn cùng bàn mới vươn tay ra, cười ngọt ngào nói với cậu, “Bạn học, bạn đói bụng không? Mình mời bạn ăn kẹo...”

Sau đó, Tường Từ thấy trên bàn tay nhỏ bé trắng nõn trước mặt rõ ràng là mấy viên kẹo sữa, đột nhiên cậu hơi kích động. Hơn nữa, hoàn toàn không biết làm sao lại như vậy.

Lúc này, trước mặt cậu hiện lên hình ảnh cậu vừa mới đưa đồ ăn cho Nguyệt Nguyệt, cô ôm lấy đồng hồ ăn, sau đó liền chạy về chỗ ăn, cần bản không để ý đến cậu.

Vì thế, tại khoảnh khắc này, Tường Từ phát hiện, so với Nguyệt Nguyệt bá đạo dũng mãnh thì bạn cùng bàn mới hơi yếu đuối này tốt như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nguyệt Nguyệt bị đánh bại

Vương Nguyệt mới tới đã vào lớp hai sắp được hai tháng. Ở trong lớp này, tình cảnh của cô ta có thể nói là tốt đẹp. Hơn nữa theo mức độ nào đó mà nói, cô ta thậm chí được nói là thay đổi cục diện nữ sinh bị nam sinh lớp hai ức hiếp. Từ khi Vương Nguyệt vào lớp hai, các cậu nam sinh trong lớp bắt đầu thử dùng biện pháp khá mềm mỏng mà cư xử với các bạn nữ, đương nhiên điều này cũng có nguyên nhân.

Mấy hôm trước Vương Nguyệt vào lớp học, các nam sinh đều rất an phận, hiếm khi ức hiếp nữ sinh, thế nhưng qua vài ngày sau, ngựa quen đường cũ, bắt đầu bộc lộ bản tính.

Gần như mỗi ngày đều nhìn thấy nam sinh có thành tích kém giành bài tập của nữ sinh để sao chép, còn hay đùa giỡn với các cô, lúc vui thì chọc ít hơn một tí, Vương Nguyệt thấy vậy không thoải mái.

Nhìn vài ngày, rốt cuộc không nhịn được nữa.

Hôm nay, đến phiên một nam sinh ngồi phía trước Vương Nguyệt trực nhật, nhưng cậu ta chẳng thèm quan tâm đến chuyện này. Cậu ta trực tiếp kéo mái tóc của cô bạn bên cạnh, ngạo mạn nói, “Tôn Phi, hôm nay cậu giúp tôi trực nhật.”

“Nhưng lần trước tôi đã giúp cậu làm rồi.” Cô bạn nhú mày, nhỏ giọng trả lời.

“Lần trước là lần trước, lần này là lần này, cậu có làm không?” Nam sinh kia lớn tiếng quát lên.

“Hôm nay tôi còn rất nhiều bài tập chưa có làm...” Cô nữ sinh sắp khóc mà giải thích.

“Tôi lo nhiều chuyện của cậu vậy sao? Dù sao hôm nay cậu cũng phải giúp tôi trực nhật, buổi chiều tôi còn phải đi đánh bóng rổ.” Cậu nam sinh trực tiếp ra kết luận.

“Nhưng mà...” Cô bạn còn muốn nói gì, nhưng nhìn thấy cậu bạn kia trừng mắt nhìn cô, cô đành im lặng.

“Bạn học, nếu không mình làm giúp bạn nhé.” Bỗng nhiên, nghe được tiếng nói của Vương Nguyệt vốn đang lặng lẽ làm bài tập.

“Ặc, không cần, không cần...” Cậu bạn kia lúc đầu rất ngạo mạn, khi đối diện với cô bạn mới tới xinh đẹp này thì chợt ngại ngùng trả lời.

“Hôm nay mình không có việc gì, đúng lúc có thể giúp bạn, mình rất vui mà.” Vương Nguyệt cười trả lời.

“Ặc, không cần, hôm nay tôi cũng không có chuyện gì, tôi tự làm được.” Cậu bạn vội vàng từ chối.

“Thật sự không cần sao?” Vương Nguyệt cắn môi, rụt rè nhìn cậu ta, sau đó, cậu bạn đột nhiên đỏ mặt, vội vàng quay đầu đi, trả lời, “Không cần, thật sự không cần.”

Sau đó Vương Nguyệt lộ ra nụ cười.

Mà Tường Từ ở bên cạnh vẫn quan sát cả quá trình cũng nhìn không được mà để ý tới Vương Nguyệt, thật là khác biệt, một cô gái rất dịu dàng.

Nếu là bà xã Nguyệt Nguyệt của cậu, chắc chắn cô sẽ trực tiếp túm áo của cậu bạn kia, giận dữ hỏi “Cậu có làm hay không?” Nếu cậu ta dám không nghe thì chuẩn bị đánh ngay. Từ trước đến giờ cậu không nghĩ đến nữ sinh biết dùng cách nên dùng, giống như Vương Nguyệt, khéo léo đạt được mục đích của mình, đồng thời để lại ấn tượng tốt cho người khác.

Thật sự tốt lắm.

Mà qua một hồi, trên bàn Vương Nguyệt có một tờ giấy nhỏ “Vương Nguyệt, chào cậu, cảm ơn cậu!”

Sau đó Vương Nguyệt cầm bút viết nắn nót “Không có gì, mình thật sự muốn giúp bạn mà thôi. Hơn nữa bà nội mình đã từng nói, con gái chỉ được thương yêu. Nếu người khác không biết thương, chúng ta nên biết tự mình thương chính mình.” Sau đó cô ta vẽ một khuôn mặt cười thật to, ghi chú, “Mình tên là Vương Nguyệt, rất vui được quen biết bạn!”

Gửi qua, chưa tới một lúc đã gửi về, “Tớ tên là Tôn Phi, tớ cũng rất vui được quen biết cậu!”

Trò khôi hài nhỏ này có lẽ cũng không thể tạo thành ảnh hưởng bao nhiêu, nhưng chỉ thế thôi ư? Gần như mỗi lần nam sinh muốn nữ sinh “giúp đỡ” chuyện gì thì Vương Nguyệt sẽ rất “thích hợp” đề xuất giúp đỡ, đôi khi sẽ thật sự làm giúp, đôi khi những cậu bạn kia ngượng ngùng yêu cầu lần nữa. Thế nhưng, trong khoảng thời gian hai tháng ngắn ngủi, Vương Nguyệt thông qua cách thức ôn hòa mà bày tỏ một khái niệm với các cậu nam sinh —— nữ sinh là phải đề thương!

Vì thế, hiện giờ nữ sinh ở lớp hai có địa vị rất cao.

Lúc nam sinh muốn bảo nữ sinh giúp đỡ thì sẽ nói “làm ơn”, cũng rất khách khí với nữ sinh, không thường xuyên tấy máy tay chân nữa. Ngoài ra, nam sinh sẽ nghe ý kiến của nữ sinh, nếu nữ sinh không muốn thì nam sinh phải nghĩ cách khác, mà không ép buộc như trước kia. Có lẽ đây mới là quan trọng nhất.

Bởi vì trong năm tháng ngây ngô, nam sinh đã học được cái gì là tôn trọng.

Bắt đầu từ giây phút này, bọn họ sẽ làm một người đàn ông tốt, có phẩm chất cơ bản nhất.

Cho nên, đối với học sinh mới chuyển tới của lớp hai, tất cả mọi người đều cho rằng cô ta rất tốt, kể cả Tường Từ.

Cũng vì Vương Nguyệt, Tường Từ đối với Nguyệt Nguyệt không còn như xưa.

Hồi trước, Tường Từ làm bất cứ việc gì cho Nguyệt Nguyệt cũng cảm thấy là đạo lý hiển nhiên, bản thân mình phải làm. Thế nhưng hiện tại, cậu không cam lòng như vậy. Tuy rằng vẫn làm nhưng trong lòng không nhìn được mà so sánh Nguyệt Nguyệt với Vương Nguyệt. Lúc ngồi cùng bàn với Vương Nguyệt, cậu tùy ý nhắc nhở mình một câu, hết giờ học rồi Vương Nguyệt sẽ mỉm cười ngọt ngào nói cảm ơn với cậu.

Ngoài ra cô ta thường dọn dẹp bàn mình sạch sẽ, nhân tiện cũng dọn dẹp cho cậu, còn chưa bao giờ nói với cậu. Nếu không phải có hôm Nguyệt Nguyệt trực nhật, cậu vội vàng đến giúp cô quét rác, phát hiện Vương Nguyệt đang lau bàn cho cậu, cậu hoàn toàn không biết việc này.

Còn nữa, không biết vì sao, mỗi lần hết tiết học thứ hai, sau khi đưa đồ ăn cho Nguyệt Nguyệt trở về thì Vương Nguyệt sẽ cố tình hay vô ý mà lấy ra một số đặc sản cho Tường Từ nếm thử, nếu Tường Từ nói ăn ngon, Vương Nguyệt sẽ rất tự nhiên nói mình ăn gần rồi, sau đó cho cậu hết.

Điều lạ lùng nhất chính là mỗi lần đến phiên cậu và Vương Nguyệt trực nhật, Vương Nguyệt sẽ rất tự giác quét dọn, thậm chí có đôi khi tự tay nhặt rác bỏ vào thùng, hoàn toàn không phải loại nữ sinh yếu ớt. Nên làm gì thì làm, chẳng nhân nhố chút nào.

Đây thật là một nữ sinh rất tốt.

Vì thế, quan hệ của Tường Từ và Vương Nguyệt cũng rất tự nhiên mà thân thiết hơn.

Lúc vào học, bọn họ thường sẽ vì thảo luận cách giải quyết bài tập khó mà tranh cãi đến mức mặt đỏ tai hồng, thế nhưng hết giờ học rồi thì lại có thể hòa thuận.

Lúc Vương Nguyệt trò chuyện với Tường Từ, cậu thường sẽ quên mất thời gian.

Thông qua lời nói của Vương Nguyệt, cậu gần như hiểu được một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Nghe Vương Nguyệt nói, mùa đông ở chỗ cô ta rất ngắn, mọi người không cần mặc bao bọc quần áo dày như trái cầu, cũng không biết gió Bắc thổi trướng đến mức khô hanh.

Đó là một nơi không giống ở đây.

Nơi đó suốt năm đều là mây mù lượn lờ trông như tiên cảnh, mà rơi vào mùa mưa bụi rả rích, cảnh xuân tươi đẹp, người đẹp chèo thuyền ở Tây hồ, hoặc là có những cô gái cầm dù hoa tản bộ trên con đường đá...

Là vùng sông nước, không chỗ nào là không nhuộm đắm một loại linh khí, con gái Giang Nam cũng liên quan đến điều này, đều như dòng nước trong

veo mang theo chút sương mù, giống như một nàng tiên nữ.

Ở phương Bắc rất khó mà tìm được.

Hơn nữa, càng khiến Tường Từ yêu thích thị trấn cổ xưa kia chính là những loài hoa tươi đẹp được những văn nhân miêu tả, lắng đọng trăm nghìn năm tại Giang Nam, thật xinh đẹp biết bao.

Từ lời kể của Vương Nguyệt về Giang Nam, nghe cô ta miêu tả phong cảnh hoàn toàn khác biệt với thành phố B, trong lòng Tường Từ ngửa ngác khó chịu.

Vì thế, quan hệ giữa cậu và Vương Nguyệt ngày càng vững chắc.

Mà Vương Nguyệt cũng rất vui mừng.

Tường Từ là một nam sinh tuấn tú gọn gàng, toàn thân tràn ngập phong độ của người trí thức, có sức hấp dẫn vô hình đối với Vương Nguyệt, cảm giác không giống người tầm thường. Tường Từ không giống tất cả nam sinh cô ta từng gặp, cậu xử lý sự việc rất ôn hòa, hơn nữa lại dịu dàng, đối với bất cứ ai hay chuyện gì cũng thế.

Nếu nói ai để lại ấn tượng tốt nhất cho cô ta ở trong lớp này, không hề nghi ngờ chính là Tường Từ. Bởi vì chỉ có cậu không ức hiếp nữ sinh, lại thường xuyên giúp đỡ.

Hiện tại Vương Nguyệt vẫn nhớ lời của bà mình đã nói —— đàn ông biết tôn trọng phụ nữ mới là đàn ông tốt. Cô ta còn nghe nói Tường Từ đối xử với bà xã của mình rất tốt.

Nhưng mà, bà xã của cậu lại là Nguyệt Nguyệt, trong miệng của các nam sinh lớp hai cô giống như mẫu dạ xoa hung dữ, mất đi cũng không biết quý trọng, thường thường hô to gọi nhỏ với Tường Từ, luôn luôn la tới la lui, khiến cô ta nhiều lúc không nhận được muốn bênh vực kẻ yếu. Mà nhiều thời điểm chính là đau lòng.

Ở trong mắt Vương Nguyệt, Tường Từ tốt như vậy, vì sao Khúc Nguyệt Nguyệt của lớp một không biết quý trọng?

Lời đồn về mối quan hệ của Tường Từ và Vương Nguyệt ngày càng thân thiết đã dần dần lan truyền trong trường. Đương sự phản ứng khác biệt, ban đầu Nguyệt Nguyệt không tin. Bởi vì trong mắt cô Tường Từ là ông xã của mình, từ bé đến lớn “giáo dục” nhiều năm như vậy, Tường Từ hẳn là không dám có mối nối cũ, hồng hạnh vượt tường. Đương nhiên, quan trọng nhất là cô rất tin tưởng nắm đấm của mình. Chỉ cần Tường Từ một ngày không đánh lại cô, cậu sẽ không dám lạc lối.

Thế nhưng cho dù suy nghĩ là vậy, nhưng không chống nổi mỗi ngày vào lớp bạn học báo tin, nào là Tường Từ và Vương Nguyệt trò chuyện rất thân thiết, Tường Từ mua đồ ăn cho Vương Nguyệt, còn có Tường Từ giúp Vương Nguyệt làm bài tập...

Vì thế Nguyệt Nguyệt dần sinh nghi hoặc, chẳng lẽ Tường Từ thật sự muốn lạc lối.

Sau đó, Nguyệt Nguyệt bắt đầu quan sát, phát hiện quả thực giống như lời nói của bạn học, gần như một tuần Nguyệt Nguyệt đều thấy Tường Từ tan lớp cùng với Vương Nguyệt ngồi cùng bàn kia, dựa vào rất gần trò chuyện, hơn nữa trên hành lang cũng rất thân thiết đi cùng nhau... Khiến cho Nguyệt Nguyệt không chấp nhận được chính là sở cô là cô thích ăn nhất Tường Từ lại không cho cô, mà trong lúc vô tình cô thấy được trong tay Vương Nguyệt...

Vì thế Nguyệt Nguyệt không nhẫn nhịn được nữa.

Vào một buổi trưa khi có lớp thể dục cùng lớp hai, Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ và Vương Nguyệt ngồi cùng nhau nói cười, cô đang định tiến lên hỏi rõ ràng, đột nhiên nhìn thấy Tường Từ cởi áo khoác ra, sau đó đưa cho Vương Nguyệt cầm hộ, rồi cậu đi bộ về phía sân thể dục.

Cái này thân thiết quá đi. Sao có thể chịu đựng được?

Thế là Nguyệt Nguyệt tiến lên, nổi giận đùng đùng đứng trước mặt Vương Nguyệt, thấp giọng nói “Đưa cho tôi!”

“Cái gì?” Vương Nguyệt ôm áo khoác của Tường Từ, có phần khó hiểu nhìn nữ sinh trước mặt sắc mặt không tốt lắm mà trả lời.

“Đưa áo cho tôi!” Nguyệt Nguyệt kiềm chế tức giận nói.

“Không...!!!!” Vương Nguyệt kiên định lắc đầu. Đây là Tường Từ đặt trong tay cô ta, Khúc Nguyệt Nguyệt không có quyền lấy đi.

“Đó là áo của ông xã tôi, đưa áo cho tôi!” Nguyệt Nguyệt sợ Vương Nguyệt không biết cô, không biết quan hệ của cô và Tường Từ nên lặp lại yêu cầu.

Kỳ thật, trong mắt Nguyệt Nguyệt, cô rất thương nữ sinh. Cô gần như chưa bao giờ cãi nhau với các bạn nữ khác, đôi khi còn đối xử với họ tốt hơn là đối với Tường Từ. Cho nên hiện tại Nguyệt Nguyệt vẫn chưa ra tay.

Nếu Tường Từ ở đây, cô đã sớm cho cậu một cái tát. Lại dám vượt tường!

“Không...!!!!” Vương Nguyệt vẫn lắc đầu trả lời.

Sau đó Nguyệt Nguyệt hết cách, chỉ đành ra tay giành lấy.

Nguyệt Nguyệt tiến lên một bước, giữ cánh tay của Vương Nguyệt, một tay kéo lấy áo, sắp giành được thì nghe thấy tiếng gào của Tường Từ ở phía sau, “Nguyệt Nguyệt, cậu làm gì?”

Hóa ra, Tường Từ vừa dọn đồ thể dục trở về, cậu thấy Nguyệt Nguyệt ra tay với một nữ sinh thấp bé hơn mình nhiều, cậu vội chạy tới định giúp đỡ, lại phát hiện cô gái kia là Vương Nguyệt, cậu vội vàng ngăn lại. Dù sao, Vương Nguyệt yếu ớt như vậy, Nguyệt Nguyệt ức hiếp người quá đáng.

Nhưng Nguyệt Nguyệt căn bản không để ý tới cậu, cô kéo cánh tay của Vương Nguyệt, toàn thân nghiêng về phía trước, vươn tay kia định giành đồ, lại đột nhiên đụng vào Tường Từ đang tới định giúp, sau đó trọng tâm toàn thân không ổn định, cô ngã trên mặt đất. Cánh tay sưng một miếng da.

Nhất thời, Nguyệt Nguyệt thật sự nổi giận.

Tường Từ thấy tình huống lúc này vội vàng nắm cánh tay rơi xuống của Nguyệt Nguyệt, chỉ thấy cánh tay kia của Nguyệt Nguyệt đánh cậu “Cậu là đồ bạc tình!”

Lại không phòng bị Tường Từ quát với Nguyệt Nguyệt, “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu đừng quá đáng!” Sau đó cậu dùng sức một chút, vặn cánh tay của Nguyệt Nguyệt ra sau lưng, rồi theo phản xạ đẩy một cái, Nguyệt Nguyệt lại bị ngã trên mặt đất.

Đây chính là thành quả mà ông Khúc dạy võ cho Tường Từ mấy năm nay.

Thật sự là châm chọc mà.

Mà lúc này toàn thân Nguyệt Nguyệt té mạnh trên mặt đất, phát ra một tiếng phịch, bụi bặm dưới đất bay lên.

Cho đến khoảnh khắc mình bị ngã, Nguyệt Nguyệt mới rút cuộc hiểu được —— hóa ra Tường Từ đã lợi hại như vậy rồi, cho nên cậu mới dám hồng hạnh vượt tường.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nội tâm quật cường

Cả người Nguyệt Nguyệt nằm sấp trên mặt đất, cô dùng sức cắn môi, đè nén tiếng hô đau đớn sắp thốt ra khỏi miệng, cô dùng sức nháy mắt mấy cái, ép nước mắt quay trở về.

Cho tới giờ Nguyệt Nguyệt đều rất kiêu ngạo, làm sao có thể dễ dàng để mình tỏ ra yếu thế trước mặt người khác, nhưng đau khổ tới mức nào cũng phải nhận xuống, tuyệt đối không để cho người khác chế giễu.

Mà Tường Từ là người khôi xướng, lúc này mới phản ứng lại.

Là Nguyệt Nguyệt, đó là bà xã Nguyệt Nguyệt của cậu mà.

Trước giờ không ai bị nổi Nguyệt Nguyệt, trước giờ đều là Nguyệt Nguyệt bắt nạt cậu, sao lại lập tức bị cậu đẩy ngã chứ? Nguyệt Nguyệt lợi hại lắm mà!

Mà cậu sao lại làm như vậy? Sao lại nổi đánh cô? Sao lại nổi tổn thương cô? Thoáng cái, Tường Từ không phản ứng ngay. Thế nhưng thấy Nguyệt Nguyệt trên mặt đất, cậu mới phát hiện thì ra mình thật sự làm vậy.

Vì thế, Tường Từ vội vàng chạy qua, muốn ôm Nguyệt Nguyệt đứng dậy, nhưng lại bị Vương Nguyệt vẫn đứng cạnh làm người xem vượt trước một bước.

Vương Nguyệt chạy đến trước mặt Nguyệt Nguyệt đầu tiên, cầm lấy cái tay của Nguyệt Nguyệt bị vặn ra phía sau, cô ta vội vàng hỏi, “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, bạn không sao chứ?” Vừa hỏi cô ta vừa dùng sức lắc lắc cánh tay của Nguyệt Nguyệt, cánh tay vốn hơi trẹo, rắc một tiếng lập tức trật khớp.

Nguyệt Nguyệt nhất thời đau đến ứa mồ hôi lạnh, không nói ra được chữ nào.

Vì thế cô chỉ đành dùng cánh tay khác ở dưới thân, bàn tay bị đá đập trúng chảy máu đầm đìa, cô dùng hết toàn lực đẩy Vương Nguyệt ra.

Nguyệt Nguyệt vốn đau như vậy đã không còn sức, nhiều lắm là lung lay Vương Nguyệt một tí thôi. Thế nhưng cô ta lại lập tức ngã ra phía sau, phịch một cái, âm thanh ngã trên mặt đất thật vang.

Tường Tử định đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt lại nhìn thấy một màn như thế, cậu nhất thời tức giận. Vội vàng chạy tới đỡ Vương Nguyệt, nửa quỳ trên mặt đất, vẫn ôm Vương Nguyệt mà quát với Nguyệt Nguyệt, “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu thật sự quá đáng lắm rồi!”

Lúc này Nguyệt Nguyệt mới miễn cưỡng lấy lại mấy phần sức lực, sau đó cô khẽ cắn môi, dùng cái tay còn khỏe đỡ mình ngồi dậy, cô ngẩng đầu quát cường, bình tĩnh trả lời Tường Tử, “Tớ quá đáng thế nào? Tớ thích đẩy cậu ta đấy, cậu ta đáng mà!”

“Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu còn không thừa nhận?” Tường Tử trừng to đôi mắt đỏ lên có chút giận dữ nói với Nguyệt Nguyệt, “Vương Nguyệt có lòng tốt đi qua đỡ cậu, cậu chẳng những không cảm kích, còn muốn đẩy cậu ấy trên mặt đất, không phải quá đáng thì là cái gì?”

“Đúng vậy, tớ quá đáng, tớ chính là quá đáng, thế nào?” Nguyệt Nguyệt dùng sức cắn môi, cho đến khi trong miệng ngập mùi máu cô mới thoáng giảm sức, bằng không cô thật sự không nhịn được mà khóc ra.

Đau, đau quá, thật sự đau quá!

Từ nhỏ đến lớn, Nguyệt Nguyệt hiếm khi bị thương, ngay cả đi tiêm đau đòn cô cũng khóc, hiện tại phải cứng rắn nhẫn nhịn vết trầy da, nỗi đau kia thật rất nóng, cùng với cánh tay trật khớp đau nhói, cùng với cách nói chuyện ngạo mạn của Tường Tử.

Vì duy trì sự kiêu ngạo của mình, Nguyệt Nguyệt cắn môi đến chảy máu mới có thể giữ được vẻ bình tĩnh bên ngoài.

Đau, thật sự đau quá! Khoảnh khắc này, Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất đau, không chỉ đau tay, không chỉ cánh tay, lại có chút đau lòng.

Đúng vậy, đau lòng.

Nhìn thấy Tường Tử bảo vệ Vương Nguyệt đụng mình ngã dưới đất, sau đó lúc cô tức giận lại bị Tường Tử ngăn cản, thậm chí bị Tường Tử đẩy ngã, đến khi Tường Tử vì Vương Nguyệt mà chửi vắn mình, Nguyệt Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy trái tim đau đớn. Giống như trái tim mất đi một bộ phận, sau đó, đau, rất đau! Còn đau hơn cánh tay bị trật khớp.

Khiến cho Nguyệt Nguyệt không thích ứng được chính là cô không biết phải làm sao để né loại đau đớn này.

Cánh tay đau, cô có thể cắn răng nhịn, còn có thể dùng sức cắn môi, dòi đi sự đau đớn ở cánh tay, nhưng đau lòng thì phải làm sao đây? Cái đó phải làm sao mới chịu đựng được?

Hiện giờ cô chột vạt nằm sấp dưới đất, mà Tường Tử là ông xã của cô lại ôm cô gái khác trước mặt cô, lớn tiếng quát cô, khiến cho trái tim Nguyệt Nguyệt đau đớn tột đỉnh.

Phải làm sao bây giờ? Phải làm thế nào mới không đau? Có phải móc trái tim ra mới được hay không, có phải không nhìn đến cảnh tượng trước mặt mới có thể dịu đi một chút không? Có phải cô rời đi thì mới thoải mái hơn chút không?

“Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu không biết tốt xấu.” Tường Tử thấy khuôn mặt thờ ơ của Nguyệt Nguyệt, cậu tức giận không thôi, không nhịn được mà quát lớn, “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu có thể không giống nữ sinh, có thể không dịu dàng, có thể không học theo Vương Nguyệt, nhưng cậu có thể đừng bá đạo như vậy được không? Cậu như bây giờ, quả thực chính là cô gái đánh đá không có giáo dục.”

“Không được! Khúc Nguyệt Nguyệt tôi chính là một người đánh đá. Lâm Tường cậu không thích thì có thể cút đi xa.” Nguyệt Nguyệt dùng sức lực mạnh nhất nhìn xuống nước mắt muốn tràn mi, sau đó cô quát Tường Tử.

“Cậu...cậu thật sự ngang ngạnh! Ai thích để ý cậu chứ? Sau này tôi để ý đến cậu nữa, con mẹ tôi không phải Lâm Tường.” Tường Tử nghe thấy câu trả lời của Nguyệt Nguyệt, cậu tức giận nói lời cay độc.

“Được lắm, vậy chúng ta hãy chờ xem.” Hiện tại Nguyệt Nguyệt rất mệt mỏi, vì thế cô lấy tay nâng mình đứng dậy, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, quát Tường Tử. Nói xong, cô không để ý đến phản ứng của cậu, lấy lòng bàn tay đã dính đầy máu cát bàn tay kia bị trật khớp vào túi quần, sau đó giả vờ như phui bụi, vỗ vỗ quần áo trên người, sau đó kéo cổ áo cao lên, che phía dưới tai phải bị trầy da, rồi lại bỏ tay còn lại vào túi quần, cuối cùng ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía phòng học.

Cả quá trình, cô không liếc nhìn Tường Tử và Vương Nguyệt một cái.

Thực ra, Nguyệt Nguyệt không phải không muốn nhìn, mà là không dám nhìn.

Đúng vậy, không dám, Nguyệt Nguyệt bình thường gan to mặt lớn, trong giây phút này cô thật sự nhút nhát. Cô không dám nhìn Tường Tử, cũng không dám nhìn Vương Nguyệt ở trong lòng Tường Tử. Cô sợ, đúng vậy, cô sợ.

Cô sợ chỉ chuyển mắt nhìn Tường Tử thì cô sẽ rơi lệ, sẽ tỏ ra yếu kém, sẽ khóc ra tiếng. Cô sợ hãi ngay cả một chút kiêu ngạo cuối cùng cũng không giữ nổi, cô sợ sau này mình sẽ trở nên yếu đuối...

Cô sợ, cô thật sự sợ.

Cho nên cô không dám quay đầu.

Cho nên cô xoay người bỏ đi.

Mà chính động tác coi thường của Nguyệt Nguyệt lại khiến Tường Từ cắn răng tức giận, bàn tay nắm thành quyền, cậu dùng sức nện trên mặt đất, sau đó máu chảy ra.

Cậu hoàn toàn không chú ý tới vết thương trên tay.

Lúc này Vương Nguyệt cất tiếng: “Tường Từ, tay bạn chảy máu kìa! Chúng ta đi bệnh viện nhé.”

“Không cần.” Tường Từ cắn răng, cậu vẫn chưa hết giận, lại nắm một quyền nữa, cả mu bàn tay máu thịt lẫn lộn.

“A, Tường Từ, tay mình đau quá, bạn đưa mình tới bệnh viện nhé.” Lúc này Vương Nguyệt khuyên Tường Từ không được, cô ta kéo lên nửa tay áo của mình, đưa vết trầy trên cánh tay đến trước mặt Tường Từ, sau đó đáng thương nói.

“Ừ, được. Tôi đưa cậu qua trước.” Tường Từ cúi đầu trông thấy một mảng bầm trên cánh tay trắng nõn của Vương Nguyệt, và lại phần da thịt đó còn trầy nữa, đồng thời có bụi dính trên đó, xem ra rất đau.

Vì thế, Tường Từ không chậm trễ nữa.

Kỳ thật, hiện tại Tường Từ rất muốn đi theo Nguyệt Nguyệt, cho dù thế nào Nguyệt Nguyệt cũng là bà xã của cậu, có xấu ra sao cậu cũng rất đau lòng. Hơn nữa, Tường Từ cũng biết, vừa rồi mình ra tay với Nguyệt Nguyệt, hoàn toàn không lưu tình. Bởi vì Nguyệt Nguyệt ở trong mắt cậu luôn rất lợi hại. Cho nên cậu căn bản không nghĩ tới, Nguyệt Nguyệt sẽ dễ dàng bị đánh bại như vậy. Bởi vì, ngay cả Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy đều đánh không lại cô. Từ trước đến giờ, Nguyệt Nguyệt đều đánh cậu, mà cậu không dám đánh trả.

Thế nhưng, Tường Từ đã quên, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy đánh không lại Nguyệt Nguyệt là vì bọn họ sợ anh trai của cô, mà không phải sợ cô. Cho nên khi đánh với cô, họ đều không dám tích cực. Mà chính cậu, từ bé đã bị Nguyệt Nguyệt ức hiếp, trong lòng sẽ không nghĩ tới muốn phản kháng, tới giờ chưa từng nghĩ sẽ ra tay với Nguyệt Nguyệt.

Cho dù là khi học võ với ông Khúc, dự tính ban đầu cũng là vì bảo vệ Nguyệt Nguyệt.

Nhưng hôm nay, tại sao có thể như vậy?

Mặc kệ nói ra sao, Tường Từ cũng là một nam sinh, khi Nguyệt Nguyệt nói ra những lời tuyệt tình, cậu không thể chịu thua nhanh như vậy, cậu phải đi nhận lỗi thay Nguyệt Nguyệt, hơn nữa trong mắt Tường Từ, Vương Nguyệt bị thương cũng là do Nguyệt Nguyệt tạo thành. Làm ông xã của Nguyệt Nguyệt, cậu phải gánh vác phần trách nhiệm này.

Vì thế cậu dìu Vương Nguyệt đến phòng y tế.

Nhưng khi đi vào phòng y tế, Vương Nguyệt mở miệng trước nói: “Bác sĩ, hãy mau xem thử, tay bạn ấy bị thương. Có nghiêm trọng không ạ?”

Nhất thời khiến Tường Từ hơi kinh ngạc.

Theo đạo lý mà nói, là bà xã của cậu làm Vương Nguyệt bị thương, cho nên cô ta muốn cậu dẫn đến chữa bệnh là chuyện bình thường. Nhưng vào rồi lại phát hiện cô ta tới đây lại là vì vết thương của cậu, Tường Từ lập tức hơi ngại ngùng, càng tỏ ra cẩn trọng.

Trong giây phút này, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Vương Nguyệt, Tường Từ nhìn không được nghĩ rằng, vì sao Nguyệt Nguyệt không giống Vương Nguyệt, hiểu chuyện một chút chứ?

Bên này, Nguyệt Nguyệt dùng hết sức mới có thể duy trì đáng vẻ kiêu ngạo, chậm chậm rời khỏi tầm mắt của Tường Từ và Vương Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt chịu đựng đau đớn, đến một góc của tòa nhà gần nhất, sau đó cô đi vào, nhất thời cả người ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt đau đớn đầy mồ hôi lạnh. Nước mắt nhìn đã lâu, rốt cuộc mới rơi xuống.

Lúc này, cô mới dám khóc ra.

Thế nhưng cô vẫn dùng nắm tay che kín miệng mình, nói với bản thân không được khóc, không thể khóc, cô sợ khóc rồi thì sẽ không khống chế được nữa, cô sợ mình khóc rồi thì sẽ yếu đuối, sẽ chịu thua, vì thế cô lấy tay che miệng, hàm răng dùng sức cắn mu bàn tay, khóc nức nở...

Khi máu chảy trên mu bàn tay chảy máu thì Nguyệt Nguyệt mới ngừng khóc.

Sau đó, cả người cô nghiêng về phía trước, lén ló đầu ra, nhìn xem Tường Từ có đuổi kịp hay không, nhưng mà cái cô nhìn thấy chính là bóng dáng Tường Từ dìu Vương Nguyệt đến phòng y tế.

Thế là cô khóc lớn hơn...

Thì ra chính mình thật sự không đủ lợi hại...!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Bỏ đi

Cho đến một hồi lâu, Nguyệt Nguyệt mới ngừng khóc, cô nhìn xung quanh, không ai cả, vì thế cô vịn vào tường, run rẩy đứng lên, rồi giấu cái tay bị trật khớp vào túi quần, dùng cái tay còn lại đang đau đến tê dại mà chỉnh lại quần áo trên người, phui bụi bặm. Cuối cùng, vì sợ người khác phát hiện điểm lạ thường, cô bỏ cái tay còn lại vào túi quần luôn.

Ngay sau đó, Nguyệt Nguyệt hít sâu một hơi, dùng sức ho khan mấy tiếng, cô khẽ cắn môi, sắc mặt bình thường đi ra ngoài.

Cho dù thế nào, cô cũng phải giữ lại chút kiêu ngạo cuối cùng của mình.

Cô thà rằng tự mình trốn ở một góc liếm thương tích, tuyệt đối không lộ ra vết thương trước mắt mọi người để giành sự đồng cảm và thương hại của họ.

Đi qua sân thể dục, cô phát hiện mọi người đang tập hợp, xem ra sắp hết giờ học rồi.

Nhưng mà, cúi đầu nhìn tình trạng của mình, cô nhin không được cười khỏ, thật sự là nhếch nhác mà.

Xem ra, cô thế này không thể về phòng học được.

Hơn nữa hiện tại cô không muốn nhìn thấy Tường Từ...

Thế là, Nguyệt Nguyệt lấy lại tinh thần, ra về bình tĩnh hướng về phía cổng trường.

Đến cổng rồi, ông bảo vệ chặn Nguyệt Nguyệt lại, dù sao cũng đang ở trong giờ học, không cho phép học sinh rời khỏi trường.

Ông bảo vệ hỏi: “Là Nguyệt Nguyệt à, sao cháu muốn đi ra ngoài vào lúc này?” Xét thấy “công lao to lớn” của Nguyệt Nguyệt năm năm trời, từ hiệu trưởng đến học sinh mới vào trường, ai cũng biết lớp năm có nữ bá vương Khúc Nguyệt Nguyệt.

Mà ông bảo vệ quen với Nguyệt Nguyệt là vì mỗi ngày tới trường Tường Từ đều dẫn vợ cậu là Khúc Nguyệt Nguyệt đi tới cổng trường rồi đeo khăn quàng đỏ, quả thực gió nực gió, mưa mặc mưa, ngày qua ngày, năm này tới năm kia.

Bạn nói xem, nhìn thấy đã mấy năm, còn có thể không quen sao?

“Ặc, bác ơi, cháu hơi khó chịu, muốn về nhà...” Nguyệt Nguyệt mỉm cười, trả lời.

Nguyệt Nguyệt luôn luôn rất lễ phép với bề trên. Hơn nữa, đáng quý nhất là Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ phân chia người khác thành nhiều loại. Bất cứ ai, cho dù có tiền hay không, xinh đẹp hay bình thường, ở trong mắt Nguyệt Nguyệt đều là như nhau.

Ở trên đường gặp được cụ già ăn xin, Nguyệt Nguyệt sẽ lấy tất cả tiền tiêu vặt của mình cho cụ già, thỉnh thoảng Tường Từ sẽ nói, “Người lớn trong nhà đều nói trong bọn họ có rất nhiều người kẻ lừa đảo, làm như vậy không đáng đâu.”

Nhưng Nguyệt Nguyệt sẽ cau mày trả lời, “Nếu không phải thì sao? Cụ ấy già như vậy lại không có chỗ ở, phải dựa vào ăn xin mới có thể sống qua ngày, thật sự rất đáng thương. Hơn nữa, cho dù thật sự bị lừa thì thế nào? Chẳng qua là chút tiền thôi...”

Cô sẽ tươi cười chào hỏi với người ăn mặc gọn gàng, cũng sẽ chơi cùng với người ăn mặc rách nát, mỗi lần Tường Từ cho cô đồ ăn, cô sẽ để dành một phần, lên cho cậu nam sinh đã mất cả cha mẹ của lớp cô, cậu ta phải đi theo ông bà nội nhật rác kiếm sống.

Khi những nam sinh khác bắt nạt cậu ta, cười nhạo cậu ta, Nguyệt Nguyệt thường xuyên ra tay giúp cậu ta lấy lại công bằng.

Với lại, Nguyệt Nguyệt sẽ không trực tiếp giúp đỡ, bởi vì cô biết, cậu ta là người có lòng tự trọng rất cao, vì cô phát hiện ra, tuy rằng quần áo cậu ta có rất nhiều mảnh vá, nhưng luôn sạch sẽ gọn gàng.

Vì thế, Nguyệt Nguyệt thường lấy phế phẩm trong nhà có thể bán được, lén lút bỏ chỗ gần nhà của cậu nam sinh kia, hơn nữa, bên trong hay có tiền, không nhiều lắm, chỉ vài đồng thôi, nhưng Nguyệt Nguyệt đoán đo rất lâu mới dám làm.

Mỗi ngày Nguyệt Nguyệt gặp được người dọn vệ sinh trong trường, cô sẽ mỉm cười ngọt ngào nói “Chào đi ạ!” Cho nên dư luận về Nguyệt Nguyệt tốt lắm. Tuy rằng cô bá đạo, nhưng cô vẫn rất tốt.

“Thế hà, vậy cháu mau trở về đi khám thử xem, đừng sinh bệnh, sẽ không tốt đâu.” Ông cụ vội vàng mở cổng cho Nguyệt Nguyệt, nhưng ông nghiêng đầu suy nghĩ, không đúng, vì thế cất tiếng hỏi, “Không đúng, Nguyệt Nguyệt, ông xã Tường Từ của cháu đâu? Cháu không thoải mái, sao không thấy thẳng bé đưa cháu đi? Hai đứa không phải lúc nào cũng ở chung ư?”

“Hôm nay cậu ấy có việc, nên, nên... Bác ơi, bác nhanh lên được không ạ, cháu đau...” Nguyệt Nguyệt nghe được câu hỏi của ông cụ, nghĩ đến Tường Từ, trái tim cô lập tức đau nhói, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại muốn khóc rồi. Vì thế, cô vội vàng nói có lẽ.

“Được được, bác làm ngay, bác làm ngay...” Ông cụ nghe thấy Nguyệt Nguyệt bình thường luôn cười hi hi nay lại dường như sắp khóc, có lẽ đau lắm, ông vội vàng mau chóng mở cổng.

Nguyệt Nguyệt vừa thấy ông cụ mở cổng thì lập tức đi ra khỏi trường, nói với ông cụ, “Bác ơi, cảm ơn bác!”

“Ồ kia, đứa nhỏ này, cảm ơn gì chứ? Còn không mau về nhà, bảo mẹ cháu đưa cháu đi khám bệnh đi.” Ông cụ vội vàng thúc giục.

Nhưng khi Nguyệt Nguyệt ra khỏi cổng, đi đến ven đường thì lại không biết muốn đi đâu, hiện tại bộ dạng của cô nhếch nhác như vậy, về nhà khẳng định không che giấu được, mẹ nhất định rất đau lòng. Hơn nữa, quan trọng nhất là Tường Từ ở đối diện nhà cô, nếu cô trở về, dựa theo tính tình của mẹ thì sẽ truy hỏi kỹ càng, đến lúc đó phải nói thế nào? Hiện tại cô không muốn gặp Tường Từ, chẳng muốn chút nào...

Thế là một mình Nguyệt Nguyệt cô đơn đứng lặng im bên đường, cau mày rồi rầm, nhìn xe cộ chạy tới chạy lui trên đường, không biết mình nên đi đâu...

Xem ra, bản thân không có chỗ dung thân.

Vì thế, cô lại không nhịn được nổi xung động muốn khóc.

Hôm nay Nguyệt Nguyệt đem tất cả nước mắt trong mười một năm qua trút ra hết...

Đúng lúc này, một chiếc taxi dừng lại trước mặt Nguyệt Nguyệt, tài xế từ ghế lái ló ra hơn nửa cái đầu, hỏi Nguyệt Nguyệt, “Bạn nhỏ, cháu muốn đi đâu?”

“Cháu không biết...” Nguyệt Nguyệt cau mày mở miệng.

Thế là, tài xế rút đầu về, chuẩn bị lái xe đi, nhưng không ngờ Nguyệt Nguyệt mở cửa xe, tiến vào trong nói, “Chú ơi, cháu muốn đi Trung Nam Hải...”

“Trung Nam Hải? Cô bé, cháu chắc chứ?” Tài xế hơi nghi hoặc hỏi. Phải biết rằng, Trung Nam Hải chính là nơi chốn của lãnh đạo cấp cao, cô bé này tới đó làm gì?

“Vâng ạ!” Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Thế là tài xế cũng không nói nhiều nữa, lái xe chạy về phía Trung Nam Hải.

Qua chừng nửa tiếng, tới bên ngoài cùng của Trung Nam Hải, tài xế cất tiếng: “Cô bé, chú chỉ có thể đưa cháu tới đây, muốn đi vào nữa thì phải có giấy thông hành...”

“Dạ, cảm ơn, bao nhiêu tiền ạ?” Nguyệt Nguyệt gật đầu.

“Tám tệ.” Tài xế không nói lời thừa.

“Đây ạ!” Nguyệt Nguyệt xuống xe, từ trong túi quần lấy ra mười tệ đưa cho tài xế, đây là tiền Nguyệt Nguyệt mang theo định mua nước ở giờ thể dục, hồi trước đều là Tường Từ mang tiền, cô chưa bao giờ mang theo. Xem ra sau này phải học sống một mình rồi. Sau đó không đợi tài xế tìm tiền lẻ, cô đi đến phía trước phòng bảo vệ.

“Đứng lại, bạn nhỏ, cháu tới đây làm gì?” Cảnh vệ ngăn Nguyệt Nguyệt lại hỏi.

“Chú ơi, cháu tìm ông nội của cháu.” Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu trả lời.

“Ông nội cháu là vị thủ trưởng nào? Chú phải đi hỏi trước, xác định rồi mới cho qua được.” Cảnh vệ thấy sắc mặt tái nhợt và ánh mắt quật cường của cô bé trước mặt, âm thanh bất giác nhẹ xuống.

“Dạ, cảm ơn!” Nguyệt Nguyệt gật đầu, định đứng sang một bên chờ kết quả. Nhưng không đề phòng phía sau có một chiếc xe đột nhiên chạy vào, tiếng xe thắng lại vang lên chói tai, sau đó một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi bước xuống xe, mọi cảnh vệ đồng thanh hô lên “Chào!” Sau đó, bọn họ làm động tác chào theo nghi thức quân đội nhịp nhàng chỉnh tề.

Mà người đàn ông kia lại hoàn toàn không chú ý tới những cái đó, ông ta tùy ý gật đầu, vội vàng chạy đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt, nắm cánh tay cô hỏi: “Nguyệt Nguyệt, sao cháu lại tới đây?”

Nguyệt Nguyệt thấy xe dừng lại, ngẩng đầu thì nhìn thấy hóa ra là sĩ quan phụ tá của ông nội, chú Lý. Đang định gọi lại thì không ngờ bị phó quan Lý nắm cánh tay bị thương của cô, nhất thời đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, nhìn không được gọi, “A...”

Phó quan Lý sợ tới mức không thể coi nhẹ. Nên biết rằng, đây chính là bảo bối của thủ trưởng bọn họ, bình thường ai dám nói một câu không tốt thì sẽ chọc ông cụ phùng má trợn mắt, giống như là của báu. Tại sao thế này? Thế là, ông ta bế Nguyệt Nguyệt chạy về xe, vừa chạy vừa hỏi, “Nguyệt Nguyệt, cháu sao vậy, cháu thế nào?”

“Chú Lý, cháu không sao, cánh tay cháu hơi đau thôi.” Nguyệt Nguyệt cố nén đau đớn, lộ ra nụ cười tươi với phó quan Lý, trả lời.

“Trời ơi, cháu đau thế này rồi còn nói không sao. Đừng cậy mạnh nữa. Lát nữa ông cụ thấy thì sẽ làm sao chứ?” Phó quan Lý lập tức bế Nguyệt Nguyệt rất cẩn thận, cố gắng không chạm vào cánh tay cô, nhìn thấy mồ hôi lạnh trên khuôn mặt Nguyệt Nguyệt, đau lòng nhức nhối, miệng không ngừng hối thúc lái xe nhanh lên.

Vì thế, trong chốc lát, đến cửa sân của chỗ làm việc của ông cụ Khúc, phó quan Lý không đợi xe dừng hẳn mà mở cửa xe ngay, bế Nguyệt Nguyệt chạy tới văn phòng của ông cụ, vừa tới cửa đã kêu lên, “Thủ trưởng, thủ trưởng...”

“Phó quan Lý, cậu càng ngày càng không có phép tắc, không thấy tôi đang tiếp khách à? Sao lại lỗ mãng như vậy?” Ông cụ Khúc nghe thấy tiếng hô lớn của phó quan Lý liền không vui quở trách. Đang lúc chuẩn bị nói thêm nữa thì đột nhiên nghe được âm thanh hơi yếu ớt của tiểu tử tông nhà ông Khúc Nguyệt Nguyệt, “Ông nội...” Ông lập tức ngừng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, còn chưa nhìn rõ ràng ông đã hết hồn. Cô bé đang giãy dụa trong lòng phó quan Lý không phải là Nguyệt Nguyệt nhà ông sao?

Ông cụ Khúc không quở trách phó quan Lý nữa, ông vội vàng tiến lên, ôm lấy Nguyệt Nguyệt sắc mặt đã tái nhợt, kiểm tra đàng hoàng, nhưng lại nghe thấy phó quan Lý và vị khách của ngày hôm nay, ông Hạng Hiến Chi một bậc thầy võ thuật kiệt xuất hiện nay, họ cùng nhau hô to “Không được!”

Vì thế ông cụ Khúc dừng tay, nghi hoặc nhìn phó quan Lý và ông Hạng, “Sao vậy?”

“Lão Khúc, nếu tôi không nhìn nhầm thì cánh tay của cháu gái ngài e rằng bị trật khớp rồi. Sợ ý một tí sẽ làm sai vị trí khớp xương, khó mà phục hồi.” Ông Hạng vội vàng cất tiếng giải thích.

“Cái gì, trật khớp?” Ông cụ trung ra dáng vẻ khó tin mà hỏi, đảo mắt qua trừng mắt nhìn phó quan Lý, ông tức giận chất vấn, “Phó quan Lý, chuyện là thế nào?”

“Ặc...” Phó quan Lý cũng không biết nói thế nào, đang lúc do dự thì Khúc Nguyệt Nguyệt cất tiếng, “Ông nội, con không sao, chỉ là bị té ngã thôi...”

“Haiz, cô bé, ngã thế nào cũng chỉ có thể gãy xương cánh tay thôi, không thể nào trật khớp. Nếu tôi đoán đúng, vết thương này của cháu là bị người khác kéo đấy.” Ông Hạng tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng nâng lên cánh tay của Nguyệt Nguyệt, rồi nhìn lòng bàn tay của cô, sau đó nói một cách khẳng định.

“Cái gì, bị người khác kéo? Con mẹ nói, ai có lá gan lớn như vậy? Dám động đến Nguyệt Nguyệt nhà ông, ông đây bắn hán chết ngay.” Ông cụ Khúc lập tức nổi cơn thịnh nộ, giận dữ hét lên.

“Ông nội, con thật sự không sao đâu. Sức khỏe ông không tốt, huyết áp cao, ông đừng giận.” Nguyệt Nguyệt nghe thấy lời nói của ông mình, cô vội vàng cất lời khuyên nhủ.

“Hừ, Nguyệt Nguyệt, con nói đi là ai? Ông nội làm chủ cho con.” Ông cụ Khúc quay đầu hỏi Nguyệt Nguyệt, nhưng thấy mồ hôi trên khuôn mặt cô, ông lập tức phản ứng ngay, vội vàng hô to với phó quan Lý, “Còn thất thần làm gì, mau đi chuẩn bị xe, tôi phải đến bệnh viện.” Ngay sau đó, phó quan Lý mới như người tỉnh trong mộng mà chạy về phía cửa lớn.

Thế nhưng lại thấy Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu quát cường nói: “Ông nội, ông hãy hứa với con, chuyện này không để cho bất cứ ai biết được ngoại trừ những người hôm nay thì con mới đi. Bằng không, con thà để cánh tay này tàn phế cũng không đi.”

“Được được được, Nguyệt Nguyệt của ông, giờ phút quan trọng mà con còn nói thế, không nói thì không nói, ông nội cam đoan không nói với người khác, Nguyệt Nguyệt à, bây giờ chúng ta đi bệnh viện nhé?” Hiện tại ông cụ Khúc đâu còn tâm tư để truy cứu những chuyện kia, chỉ sợ trễ một chút, cháu gái bảo bối của ông sẽ chịu nhiều đau đớn.

“À, lão Khúc, nếu ông tin lời tôi, thực ra hôm nay hai người không cần đến bệnh viện, tôi có thể chữa trị ngay cho Nguyệt Nguyệt.” Lúc này ông Hạng lên tiếng.

“Đừng rồi, sao tôi lại quên mất chứ? Ông là bậc thầy võ thuật, sao tôi lại không tin ông? Mau, mau qua đây đi.” Ông cụ Khúc vội vàng trả lời, đồng thời ông đi đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cô, rồi dịu dàng nói với Nguyệt Nguyệt vẫn đang cắn răng chịu đựng, “Nguyệt Nguyệt, đây là ông Hạng, ông ấy là bậc thầy võ thuật, để ông ấy giúp con nối xương trước nhé.”

“Dạ, cháu cảm ơn ông Hạng!” Nguyệt Nguyệt gật đầu, nói lời cảm ơn với ông Hạng.

Ông Hạng không lãng phí thời gian nữa, một tay nhẹ nhàng nâng lên cánh tay của Nguyệt Nguyệt, tay kia thì nắm lấy khớp xương bị trật của cô, ông khẽ xoa nắn hai cái, sau đó dùng sức, tiếng “rắc” vang lên, tốt rồi.

Tiếp đó, Nguyệt Nguyệt vẫn đang ở trong kinh ngạc. Cánh tay hơi nẩy đau như vậy, bây giờ lại không đau nữa, rất thần kỳ. Cô còn nhớ hồi trước trong lớp cô có một bạn nữ bị trật khớp cánh tay phải đi bệnh viện, còn dùng thạch cao cố định hơn nửa tháng. Hiện tại lại tùy tiện xoa nắn vài cái là được rồi, thật không tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ đây là võ thuật thời xưa sao?

Vì thế, giờ phút này ánh mắt Nguyệt Nguyệt sáng lóa. Cô đột nhiên quỳ xuống đối diện ông Hạng, thành khẩn nói: “Ông Hạng, ông có thể dạy võ cho cháu không?”

“Nguyệt Nguyệt, con làm gì thế? Một cô gái ngoan học võ làm gì chứ?” Ông cụ Khúc không hiểu, vừa mới trị khỏi cánh tay xong, sao lại quỳ xuống đất

rồi? Hơn nữa, còn muốn học võ thuật gì đó? Sao lại thế được? Gia đình bọn họ sao có thể để Nguyệt Nguyệt chịu cực khổ chứ? Đừng nói cô không có khả năng chịu đựng, cho dù là có thì ông cũng không chịu, không đồng ý đâu.

“Ông nội, con muốn học võ, con muốn mình trở nên lợi hại, như vậy mới không bị ức hiếp. Ông nội, ông đồng ý với con đi!” Nguyệt Nguyệt khẩn cầu nói.

“Ức hiếp? Ai dám ức hiếp con? Cả nhà chúng ta sẽ không tha cho nó. Nhưng mà, đừng nói đến ông, Tường Từ sẽ không đồng ý đâu. Hồi trước Tường Từ còn học võ với bố con, thằng bé nói muốn bảo vệ con mà. Có nó ở đây thì ai còn ức hiếp con chứ?” Ông cụ vẫn không đồng ý.

“Ông nội...” Nguyệt Nguyệt nghe ông cụ Khúc nhắc tới hai chữ Tường Từ, rốt cuộc cô không nhịn được khóc lóc khẩn cầu, “Ông nội, ông đồng ý đi, đồng ý với con đi!”

“Ôi, Nguyệt Nguyệt của ông, con đừng khóc, đừng khóc mà. Con khóc thế này thì ông đau lòng mất! Được được, ông nội đồng ý, ông nội đồng ý được chưa?” Ông cụ Khúc nhìn thấy Nguyệt Nguyệt thường ngày luôn tươi cười nay lại khóc lóc đáng thương, ông làm sao có thể chịu đựng nổi. Chỉ cần cô không khóc, chẳng có gì là không đồng ý.

“Ông Hạng, ông hãy nhận cháu làm học trò đi!” Nguyệt Nguyệt vừa nghe được ông cụ Khúc đồng ý, cô lập tức xoay người cầu xin ông Hạng.

“Chuyện này...” Ông Hạng trông thấy khuôn mặt đầy nước mắt của đứa nhỏ trước mặt mình, ông cũng hơi đau lòng. Hồi này cánh tay bị trật khớp, đau thế mà vẫn chịu đựng không khóc, còn an ủi người lớn, là một bậc thầy võ thuật, nói không cảm động là giả. Nhưng xem dáng vẻ của ông cụ Khúc, e rằng không nở, vì thế, ông Hạng quay đầu nhìn ông cụ Khúc, thấy ông cuối cùng đành chịu gật đầu, ông Hạng mới gật đầu trả lời, “Được rồi!”

“Vậy cháu đi về xử lý vết trầy trên tay trước, rồi nói với bố mẹ một tiếng, chuẩn bị xong thì đến tìm ông.” Ông Hạng nói.

“Không cần, cháu trực tiếp đi cùng ông.” Nguyệt Nguyệt đưa ra vẻ mặt dứt khoát nhìn chằm chằm ông Hạng mà trả lời.

“Nguyệt Nguyệt, con...” Ông cụ Khúc không chấp nhận được ngay tức thời liền cất tiếng.

“Ông nội, ông để con đi đi! Ông hãy chú ý sức khỏe của mình, con sẽ ngoan ngoãn học hành, không để ông mất mặt đâu. Về phần bố mẹ, ông hãy giúp con chuyển lời, hằng năm con sẽ rút thời gian trở về thăm bố mẹ.” Nguyệt Nguyệt mở miệng nói như đinh đóng cột.

Ông cụ Khúc nhìn thấy Nguyệt Nguyệt trước mặt toàn tâm toàn ý muốn học võ, hơn nữa không muốn chậm trễ giây phút nào, cuối cùng ông gật đầu.

Hết cách rồi, đây là Nguyệt Nguyệt của nhà bọn họ, bảo bối của nhà bọn họ.

Cho dù thế nào, cuối cùng vẫn không nở không theo ý cô.

Nhưng mà, vết thương trên người Nguyệt Nguyệt là như thế nào?

Sao lại có người muốn ra tay với Nguyệt Nguyệt? Sao lại nở chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cái tốt của Nguyệt Nguyệt

Sau khi sự việc bên phía Nguyệt Nguyệt đã định xong rồi, ông cụ Khúc vẫn lo lắng, ông đích thân đưa Nguyệt Nguyệt đến bệnh viện kiểm tra đòn hoàng, băng bó xong thì vào cửa hàng bách hóa mua tất cả đồ ăn và quần áo mà Nguyệt Nguyệt thích, chỉ sợ cô đi sẽ chịu khổ. Thế nhưng, Nguyệt Nguyệt nhìn được tâm ý của ông cụ Khúc, cô vẫn lắc đầu. Cô nói, “Ông nội, con đi học võ, giống như các bạn khác thôi. Thầy giáo hẳn là đối xử bình đẳng, cho nên con sẽ không mang theo những thứ này đâu.”

“Nhưng Nguyệt Nguyệt, con đem theo mấy thứ này đi, đây là những đồ con thích ăn...” Ông cụ Khúc nhìn thấy ánh mắt quật cường của cô, vội vàng nhìn xuống xa trong lòng mà khuyên nhủ.

Thực ra, nếu có thể, nếu ông có thể chịu được đau lòng thì cũng có thể coi nhẹ ý nguyện của Nguyệt Nguyệt, ông sẽ không cho cô đi. Nhưng cuối cùng ông vẫn không nở. Cho dù biết cháu gái mình muốn đi chịu khổ, muốn bị giày vò, có muốn vẫn không nở và đau lòng, nhưng ông vẫn nhịn xuống mà để cô đi.

Bởi vì đó là cháu gái Nguyệt Nguyệt của ông, cháu gái bảo bối mà ông nhìn thấy từ nhỏ đến lớn lên. Nguyệt Nguyệt luôn luôn ngọt ngào dịu dàng gọi ông là “Ông nội”.

Cho nên cuối cùng ông cụ Khúc vẫn thỏa hiệp.

Ông đích thân tiễn Nguyệt Nguyệt và ông Hạng đi, đợi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Nguyệt Nguyệt, ông vẫn còn đứng ở bên kia ngưỡng nhìn thật lâu. “Haiz, Nguyệt Nguyệt, ông nội chờ con trở về...”, ông cụ thì thào nói, vẻ tiêu điều trên khuôn mặt ông khiến cho phó quan Lý đứng bên cạnh không nhìn được mà lo lắng.

Từ sau khi nhà họ Khúc có bảo bối Khúc Nguyệt Nguyệt này, mỗi ngày đi làm ông cụ đều mặt mày hớn hởi, tình trạng sức khỏe tốt hơn rất nhiều, khí sắc hằng ngày rất tốt.

Hơn nữa, điều đáng quý nhất chính là Khúc Nguyệt Nguyệt là hòn ngọc quý trên tay của cả nhà họ Khúc cũng không làm bộ làm tịch, không vì được chiều chuộng mà kiêu ngạo. Cô rất lễ phép với tất cả mọi người. Mỗi lần ông cụ đưa Nguyệt Nguyệt qua đây, cô sẽ luôn tươi cười đem phần ăn của mình chia cho mọi người, khiến bọn họ đều dờ khóc dờ cười, nhận không được, không nhận cũng không được. Ngoài ra, Nguyệt Nguyệt biết đây là nơi làm việc của ông cụ, cô sẽ chơi một mình trong sân, không hề chạy loạn, cũng không tranh cãi âm ỉ, lặng lẽ chờ ông cụ về nhà. Đôi khi, ông cụ bận rộn thì sẽ quên luôn sự tồn tại của Nguyệt Nguyệt, đợi đến lúc nhớ ra, chạy vào trong sân thì phát hiện Nguyệt Nguyệt nằm ngủ trên mặt bàn đá trong sân.

Ông lắc lắc đánh thức cô, cô còn cười ngọt ngào nói với ông: “Ông nội, ông phải ăn cơm rồi. Mẹ nói, sức khỏe ông không tốt, phải ăn cơm đúng giờ...”

Bạn nói xem, một bảo bối ngoan ngoãn như vậy, sao có thể chịu đựng nỗi đau đớn trong lòng?

Còn về phía Tường Từ, sau khi đưa Vương Nguyệt đến phòng y tế băng bó xong, rồi tạm thời xử lý vết thương của mình, cậu và Vương Nguyệt một trước một sau đi về phía phòng học.

Lúc đi lên cầu thang tới phòng học của mình ở lầu ba, Tường Từ theo thói quen muốn đi lên phòng học của Nguyệt Nguyệt ở lầu trên, muốn nhìn cô một chút, nhưng cậu đột nhiên nghe thấy có tiếng “A...” truyền đến từ phía sau.

“Vương Nguyệt, cậu sao thế?” Tường Từ theo tiếng nhìn lại, thấy Vương Nguyệt cau mày vịn cầu thang, vì thế cậu cất tiếng hỏi.

“Ặc, Tường Từ, mình không sao...” Vương Nguyệt vừa nhăn nhu mặt mày, vừa nhẹ nhàng trả lời như không có gì.

“Sao lại không sao? Rốt cuộc thế nào?” Tường Từ thấy bộ dạng cật lực của Vương Nguyệt, cậu lập tức nghĩ tới Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt trong ấn tượng của cậu cũng là như vậy, gặp khó khăn gì cũng không nói cho người khác, luôn tự mình gánh vác, tự mình giải quyết.

Vì thế đối với biểu hiện của Vương Nguyệt, cậu càng thương hại hơn, vội vàng xoay người đến bên cạnh Vương Nguyệt, dịu dàng ta thương tiếc hỏi, “Nói đi, thế nào? Dừng cật lực.”

Vương Nguyệt hơi ngượng ngùng trả lời: “Chân mình bị tẹo chút thôi, không có việc gì. Tự mình đi được. Cậu đi xem Nguyệt Nguyệt đi.” Vương Nguyệt vừa nói vừa giẫy khỏi tay Tường Từ, ra về như bình thường đi lên từng bước, nhưng cơ thể lung lay suýt nữa là ngã xuống lầu.

“Cậu thật là...” Tường Từ thấy tình huống này, hơi bức tức mở miệng, nhưng chẳng biết nói gì, nếu đây là Nguyệt Nguyệt, cậu đã sớm trách mắng rồi, sau đó ôm Nguyệt Nguyệt bước đi. Nhưng dù sao Vương Nguyệt cũng không phải Nguyệt Nguyệt, cho nên cậu chỉ có thể im miệng. Thế là, Tường Từ có phần ép buộc mà dịu Vương Nguyệt lên lớp học trên lầu, vừa đi vừa làm như dỗi nói “Ai muốn nhìn Nguyệt Nguyệt chứ? Hồi này tôi không phải đã nói rồi sao? Không bao giờ để ý tới Khúc Nguyệt Nguyệt nữa. Sau này cậu đừng nhắc cậu ấy trước mặt tôi nữa.”

Rồi hai người đi vào phòng học, lên lớp. Thế nhưng không biết vì sao, Tường Từ chẳng nghe được gì. Trong đầu cậu luôn hiện ra dáng vẻ của Nguyệt Nguyệt, làm thế nào cũng không ổn định tinh thần được.

Thật vất vả chịu đựng đến giờ tan học, Tường Từ thu dọn cặp sách xong liền định về nhà, không đợi Nguyệt Nguyệt. Dù sao trưa nay gay gắt với nhau như vậy, bây giờ cậu chưa thể cúi đầu xin lỗi Nguyệt Nguyệt. Hơn nữa, đến giờ cậu cũng không cảm thấy mình sai chỗ nào.

Thế nhưng, Tường Từ vừa ra khỏi phòng học, đang chuẩn bị tự về nhà thì lại bị hai nam sinh của lớp một chặn lại.

“Cậu là ông xã của lớp trưởng chúng tôi, Lâm Tường lớp hai phải không?” Một cậu nam sinh bé gầy mở miệng hỏi.

“Ừ.” Tường Từ theo bản năng gật đầu trả lời, trong nháy mắt cậu phản ứng lại, cậu và Nguyệt Nguyệt không phải đang cãi vã sao? Vì thế cậu làm ra vẻ bức mình hỏi, “Thế nào?”

“Ặc, là vậy, sau giờ thể dục lớp trưởng không trở về lớp, không biết thế nào. Tan học rồi, chúng tôi thu dọn cặp sách cho cậu ấy, đây là cặp của lớp trưởng, cậu mang về cho cậu ấy đi.” Một nam sinh ăn mặc giản dị nói, à, là nam sinh ăn mặc quần áo đầy mảnh và ngập ngừng mở miệng giải thích. Xem ra đây là cậu nam sinh đáng thương của lớp cô mà Nguyệt Nguyệt thường nói.

“Tôi không mang. Ai thích mang thì mang đi.” Tường Từ nhớ đến lời nói của mình không bao giờ để ý tới Nguyệt Nguyệt nữa, vì thế cậu giận dỗi trả lời, tự ý lách qua người hai cậu nam sinh kia mà đi xuống lầu, để lại hai người kia ngơ ngác nhìn nhau, không biết sao lại thế này.

Tuy nhiên, Tường Từ vừa xuống cầu thang được mấy bước vẫn không nhìn được mà xoay người, trở về đoạt lấy chiếc cặp của Nguyệt Nguyệt, sau đó không thèm quay đầu mà đi xuống lầu.

Quên đi, coi như mình có lòng tốt. Cùng lắm thì về nhà bảo mẹ đưa cho cậu ấy thôi. Tường Từ thầm nghĩ thế.

Về đến nhà rồi, nhìn thấy cặp của Nguyệt Nguyệt ở trên tay mình, cậu nhìn không được chạy đến cửa nhà Nguyệt Nguyệt. Lúc này Tường Từ nhận ra, đang định rời đi thì đã thấy bà Khúc cất tiếng: “Tường Từ à, sao con không đi vào?”

“Ăc, đây là cặp của Nguyệt Nguyệt ạ, hôm nay cậu ấy quên mang về nhà... Con có việc, con đi trước ạ...” Tường Từ vội vàng mở miệng giải thích, nói xong liền định chạy lấy người, không phòng bị bà Khúc mở miệng nói, “Ha ha, cảm ơn con Tường Từ, Nguyệt Nguyệt thật là, chính mình không về thì thôi, ngay cả cặp sách cũng không mang.”

“Gi ạ, Nguyệt Nguyệt còn chưa về?” Tường Từ đang định về nhà, nghe bà Khúc nói cậu vội vàng hỏi.

“Đúng vậy, hồi trưa ông cụ gọi điện về nói Nguyệt Nguyệt ở chỗ ông ấy, sẽ không trở lại. Haiz, Nguyệt Nguyệt đứa nhỏ này, chỉ ham chơi thôi.” Bà Khúc cười than thở.

“Vâng, con về trước đây ạ...” Tường Từ nghe thấy Nguyệt Nguyệt không trở về, trái tim vốn treo trên cao chẳng những không hạ xuống, ngược lại còn treo cao hơn, không biết vì sao, cậu bỗng nhiên có dự cảm không tốt, nhưng chẳng biết nói thế nào...

Hôm sau tới trường, Tường Từ đợi thật lâu cũng không đợi được Nguyệt Nguyệt. Tuy rằng cậu không định hòa thuận với Nguyệt Nguyệt, nhưng cậu vẫn muốn nhìn thấy cô một chút. Thế nhưng cậu đợi ở cửa đã lâu cũng không thấy Nguyệt Nguyệt đi ra. Vì thế cậu đành phải một mình đến trường trước.

Dọc đường đi, trái tim Tường Từ lại bị kéo lên cao, hơn nữa, mí mắt cậu nháy liên tục. Nháy mắt trái điềm tốt, nháy mắt phải điềm xấu, thế hai mắt đều nháy, rốt cuộc là tốt hay xấu?

Một lúc sau tới trường, suýt nữa là muộn.

Trong giờ học, Tường Từ không có tâm tư nghe giảng bài. Không biết vì sao, hôm nay không thấy Nguyệt Nguyệt, trong lòng liền cảm thấy trống trải. Cậu luôn bất giác sờ vào bịch sô cô la lớn mà Nguyệt Nguyệt thích ăn nhất, hôm nay cậu cố ý mang theo. Hơn nữa, còn có sữa, táo, thậm chí là thịt bò lần trước Nguyệt Nguyệt thích ăn, Tường Từ đều mang cả, nhưng không biết làm sao đưa cho Nguyệt Nguyệt.

Cả giờ học Tường Từ không yên lòng, Vương Nguyệt ngồi cùng bàn gọi cậu rất nhiều lần, nhưng cậu cũng không nghe thấy, nghe được rồi thì qua loa cho xong, hoàn toàn không để cô ta trong đầu.

Thật vất vả mới hết giờ học, Tường Từ ngồi không yên, đang định lén lút chạy đến bên ngoài phòng học của Nguyệt Nguyệt, gọi bạn học của cô đem đồ ăn đưa cho cô. Được rồi, cậu chịu thua. Cậu không nỡ, không nỡ phớt lờ Nguyệt Nguyệt.

Thế nhưng, vừa ra khỏi lớp, cậu đã bị một cậu nam sinh bé gầy bỏ nài qua đánh một quyền vào má trái.

Tường Từ nổi giận, giữ lấy nắm tay đang vung lên của cậu nam sinh kia, giận dữ hét to: “Cậu làm gì?” Tường Từ cúi đầu nhìn, chẳng phải là cậu bạn hôm qua đưa cặp của Nguyệt Nguyệt cho cậu sao?

Cậu nam sinh kia bực tức nói: “Tôi làm gì hả? Tôi đánh cậu đồ con rùa rụt cổ!” Cậu ta thấy mình không thoát khỏi sự kiểm chế của Tường Từ, thế là nhấc chân lên, chuẩn bị dùng chân đá.

“Cậu đừng có quá đáng! Nếu không phải vì Nguyệt Nguyệt thì tôi đã đánh trả rồi.” Tường Từ bắt lấy tay cậu ta vặn ra sau lưng, đá chân cậu ta một cái, tức giận nói.

“Nguyệt Nguyệt, cậu còn không biết thẹn mà nhấc tới Nguyệt Nguyệt. Cậu đánh Nguyệt Nguyệt làm cậu ấy không đi học nữa, cậu còn mặt mũi nhấc tới Nguyệt Nguyệt. Tôi liều mạng với cậu!” Nam sinh kia đột nhiên điên cuồng hét lên.

“Tôi đánh cậu ấy, tôi đánh cậu ấy khi nào chứ?” Tường Từ phản bác theo phản xạ.

“Hừ, cậu còn ngụy biện, mọi người đều thấy hết cả. Hôm qua cậu dùng một tay đẩy Nguyệt Nguyệt ngã xuống đất. Cậu còn không thừa nhận.” Cậu bạn kia lại tức giận, nhưng không có cách đánh lại Tường Từ.

Tường Từ nghe được lời nói của cậu bạn kia mới chợt nhớ lại, quả thật có chuyện như vậy. Cậu đây chỉ là theo phản xạ, ai ngờ khiến Nguyệt Nguyệt bị ngã. Vì thế cậu hơi đuối lý, vội vàng mở miệng hỏi: “Tại sao cậu nói Nguyệt Nguyệt không đi học? Ai nói với cậu?”

“Hừ, còn ai nói? Mẹ Nguyệt Nguyệt sáng nay đến cửa lớp chờ cô giáo chủ nhiệm, xử lý việc tạm nghỉ học cho Nguyệt Nguyệt.” Nam sinh kia trừng mắt nói với Tường Từ.

“Cái gì, tạm nghỉ học? Không thể nào!” Tường Từ lập tức giật mình, thả lỏng kiểm chế đối với cậu bạn kia, vẻ mặt khó tin thấp giọng nói.

“Hừ, sao lại không thể nào, hiện tại mẹ Nguyệt Nguyệt ở văn phòng cô giáo chủ nhiệm khóc lóc đấy. Nói là Nguyệt Nguyệt đi rồi, không bao giờ trở lại nữa. Đều là cậu, đều tại cậu! Nếu không phải cậu thì Nguyệt Nguyệt sao lại bỏ đi chứ?” Nam sinh kia thấy Tường Từ như vậy, cậu ta càng hùng hồn chất vấn.

Tường Từ vẫn còn chìm trong nỗi kinh ngạc bởi Nguyệt Nguyệt rời đi, hoàn toàn không để ý tới cậu nam sinh kia, nào ngờ Vương Nguyệt chạy đến bên cạnh Tường Từ cất tiếng: “Hừ, bạn dựa vào gì mà trách Tường Từ? Không có Nguyệt Nguyệt thì không ở trường được ư? Bạn ấy bá đạo như vậy!”

“Con nhỏ hèn mọn này, cô mới là bá đạo. Nguyệt Nguyệt tốt như vậy, sao không ở lại trường chứ?” Nam sinh kia tức giận trả lời.

“Hừ, mọi người đều biết Nguyệt Nguyệt của lớp một là một tiểu bá vương, còn cần tôi nói sao?” Vương Nguyệt bình tĩnh trả lời.

“Hừ, cô không biết cái tốt của Nguyệt Nguyệt thì không có tư cách nói lung tung.” Lúc này mọi người của lớp một rớt cuộc đuổi theo tới đây, nhất thời vây quanh Vương Nguyệt và Tường Từ, phân bác lại.

“Bạn ấy có gì tốt chứ?” Vương Nguyệt thấy tình huống này, lập tức hơi sợ hãi, nhưng vẫn thấp giọng cãi bướng.

“Hừ, khi lớp trưởng chúng tôi ở đây, người của lớp chúng tôi chưa bao giờ lo lắng bị người lớp khác ăn hiếp, lớp chúng tôi chưa từng xảy ra đánh nhau, thành tích của lớp chúng tôi vẫn tốt nhất...” Mọi người cùng lúc nói.

Đột nhiên, cậu nam sinh vừa nãy đánh Tường Từ cao giọng nói: “Nguyệt Nguyệt còn giúp tôi nhặt rác...”

Nhất thời, mọi người sững sốt.

Chuyện này là thế nào?

Cậu nam sinh kia chậm rãi mở miệng: “Gia đình tôi rất nghèo, ba mẹ tôi đều đã mất, tôi đi theo ông bà nội nhặt rác kiếm sống, căn bản không thể đi học, nhưng Nguyệt Nguyệt lại kêu mẹ cậu ấy giúp tôi nộp phí báo danh. Cậu ấy biết tôi là người có lòng tự trọng rất cao, tuy rằng gia đình tôi rất nghèo, quanh năm suốt tháng chỉ có vài bộ đồ đầy mảnh vá, một năm bốn mùa đều hiếm khi có thịt ăn. Nhưng tôi rất ghét người khác hô hào làm việc thiện thương hại tôi.”

“Hơn nữa, tuy rằng nhà tôi rất nghèo, nhưng Nguyệt Nguyệt chưa từng khinh thường tôi. Gia cảnh Nguyệt Nguyệt tốt lắm, chắc là loại con nhà giàu ngâm chìa khóa vàng từ khi sinh ra như lời bà nội nói, nhưng cậu ấy sẵn lòng làm bạn với người dựa vào nhặt rác kiếm sống, thỉnh thoảng cậu ấy còn giúp tôi nhặt một đồng rác...” Nam sinh này kể rõ câu chuyện mà mọi người không biết, theo sau cậu ta, người của lớp một đều bắt đầu lên tiếng, kể ra Nguyệt Nguyệt đối tốt với họ thế nào mà không muốn cho người khác biết.

Vì thế, vào khoảnh khắc này, mọi người mới bắt đầu hiểu được, tuy rằng Nguyệt Nguyệt bá đạo, nhưng không thể không thừa nhận, cô sẵn sàng bạn học trong lớp mình tốt lắm. Là một nữ sinh nhỏ bé, cô có thể đem một lớp hai mươi chín người bảo vệ dưới bàn tay mình, không cho lớp khác ức hiếp, trừ phi cần thiết, cũng không bắt nạt người khác, thật đáng quý cỡ nào.

Lúc này Tường Từ mới hiểu ra, sự bá đạo của Nguyệt Nguyệt chỉ là đối với một mình cậu, bá đạo của cô chỉ vì cậu là Tường Từ, là ông xã của cô thôi.

Ở trước mặt người khác bá đạo như vậy, bởi cô là lớp trưởng của lớp một, để bạn học không bị lớp khác bắt nạt, hoàn toàn không cho phép Nguyệt Nguyệt yếu đuối. Vì thế cô chỉ có thể “bá đạo”.

Chỉ có ở trước mặt Tường Từ, Nguyệt Nguyệt mới không che giấu tâm tư quyến luyến đối với cậu, mới có thể phát ra sự bá đạo chân chính trong lòng...

Nhưng hiện giờ cậu lại làm sai như vậy, chọc giận Nguyệt Nguyệt bỏ đi.

Có phải Nguyệt Nguyệt không cần cậu không?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: “Lỗi” của Nguyệt Nguyệt

Sau khi nghe cậu nam sinh nói Nguyệt Nguyệt tạm nghỉ học, Tường Từ rơi vào trong hoang mang, không biết tại sao, một nỗi khủng hoảng bất ngờ bao phủ bản thân, Nguyệt Nguyệt tạm nghỉ học? Nguyệt Nguyệt đi rồi? Nguyệt Nguyệt không cần mình? Tại sao có thể như vậy?

Đang đắm chìm trong hoảng loạn, Tường Từ hoàn toàn không biết phải đối mặt với chuyện này ra sao, hiện giờ đầu óc cậu chỉ lặp đi lặp lại ý nghĩ này “Nguyệt Nguyệt đi rồi...”

Nhìn thấy đám người xung quanh nói chuyện, nhưng đột nhiên cậu dường như chẳng hiểu bọn họ nói gì, chỉ trông thấy môi bọn họ động đậy, thế nhưng chẳng có âm thanh, không biết bọn họ đang nói gì, điều cậu hiểu được chính là —— Nguyệt Nguyệt không cần cậu...

Nhưng mà, điều này sao có thể được?

Vì thế, Tường Từ đẩy ra đám người xung quanh, Vương Nguyệt xông pha đi đầu đứng trước Tường Từ ra về bệnh viện kẻ yếu, kết quả cô ta bị cậu đẩy ngã, mà Tường Từ cũng chẳng thêm liếc mắt một cái, cậu chạy về phía văn phòng giáo viên, để lại đám người lớp một ngơ ngác nhìn nhau, không biết tiếp theo nên làm gì.

Tường Từ xung động chạy đến văn phòng giáo viên, chẳng chào hỏi mà trực tiếp xông vào, cậu chạy qua đứng trước mặt bà Khúc, khàn giọng hỏi: “Mẹ Khúc, Nguyệt Nguyệt đi rồi sao?”

Bà Khúc mãi cúi đầu khóc lóc lúc này mới ngẩng đầu, thấy được vẻ mặt khó tin của Tường Từ, bà có chút không đành lòng mà gạt đầu trả lời: “Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt đi rồi...” Nói xong, nước mắt bà lại chảy xuống.

“Nguyệt Nguyệt đi đâu ạ? Con muốn tìm cậu ấy.” Tường Từ nghe bà Khúc nói xong liền lập tức hỏi ngay.

“Dì cũng không biết, ông cụ nói là Nguyệt Nguyệt đi theo cao nhân học võ. Không xác định khi nào sẽ trở về... Nguyệt Nguyệt yêu dấu của tôi...” Lúc này bà Khúc càng nói càng buồn, không kiềm chế nổi mà khóc nữa.

“Thế, mẹ Khúc ơi, Nguyệt Nguyệt không cần con sao?” Tường Từ cắn môi hỏi.

“Tường Từ, Tường Từ, ngoan, Nguyệt Nguyệt không đâu, Nguyệt Nguyệt không phải không cần con, từ bé con và con bé tốt như vậy, Nguyệt Nguyệt không nỡ bỏ con đâu.” Bà Khúc thấy tình trạng của Tường Từ, bà vội vàng an ủi.

“Mẹ Khúc, con biết, con đẩy Nguyệt Nguyệt, cho nên Nguyệt Nguyệt mới muốn đi học võ, con biết, Nguyệt Nguyệt không cần con nữa...” Tường Từ cắn bản không nghe vào lời an ủi của bà Khúc, cậu mở miệng lầm bầm, vừa nói vừa rơi nước mắt, bà Khúc nhìn thấy lại đau lòng không thôi, hoàn toàn không hiểu được ý đẩy Nguyệt Nguyệt là cái gì.

Bà Khúc thấy Tường Từ như thế, đang muốn đứng dậy ôm cậu an ủi cậu thì bất ngờ bị một tiếng hét to làm hết hồn: “Lâm Tường, thằng nhóc kia lăn ra đây cho tao, hôm nay nếu tao không lột da của mày thì tên Khúc Hường Bắc của tao sẽ đảo ngược!”

Người tới chính là lão tứ của nhà họ Khúc, nhậm chức đại tá trong quân đội, trước đó anh đến phòng học của Nguyệt Nguyệt để thu dọn bàn học của cô.

“Hường Bắc, con làm gì vậy?” Bà Khúc thấy con trai mình hung dữ với Tường Từ, bà vội vàng hét to.

Nhưng mà Khúc Hường Bắc vẫn tiến lên không hề để ý bà Khúc, tay trái anh túm lấy áo của Tường Từ, xách cả người cậu lên, tay phải thì giờ lên cao, chuẩn bị vung tay xuống, có thể đoán được, nếu cái tát này của Khúc Hường Bắc rơi xuống thì chắc là sẽ khiến Tường Từ mất mấy cái răng.

Xem ra Khúc Hường Bắc vô cùng giận dữ. Đùa thì cũng biết đùa, ra tay thật là chết như chơi!

Mà Khúc thấy tình hình này, vội vàng vươn tay nắm lấy Tường Từ vẫn đang lầm bầm kéo đến phía sau mình, sau đó, bà trừng mắt với Khúc Hường Bắc, đang muốn mắng anh dừng tay thì đã có người quát to trước bà, chỉ nghe có tiếng vang lên, “Khúc Hường Bắc, anh ngừng tay cho bà mau.”

Sau đó chỉ thấy một cô gái từ cửa chạy đến, giữ lấy bàn tay đang ở giữa không trung định vung xuống của Khúc Hường Bắc, cô trừng mắt, nổi giận quát: “Khúc Hường Bắc, nếu anh dám động đến một ngón tay của Tường Từ nhà chúng tôi, hôm nay bà cho anh chết ngay.” Người tới chính là chị ba của Tường Từ, Lâm Uyển Nguyệt vốn điềm đạm nho nhã.

“Hừ, ai sợ ai hả?” Khúc Hường Bắc hoàn toàn không để cô gái trước mặt vào trong mắt mình, anh khinh thường trả lời.

Lâm Uyển Nguyệt định cãi lại thì bị bà Lâm ngắt lời: “Hường Bắc, cháu ra tay đánh con trai đi cũng phải có lý do chứ!” Bà Lâm vừa nghe tin Nguyệt Nguyệt tạm nghỉ học liền sốt ruột chạy tới.

“Dì Lâm, sao dì không hỏi Tường Từ nhà dì? Nếu không phải nó, Nguyệt Nguyệt nhà cháu cũng không đến nỗi có nhà không về, chạy đi chịu cực, học võ gì đó?” Khúc Hường Bắc đưa ra vẻ mặt châm chọc nói.

“Hường Bắc, ông cụ đã nói rồi, lúc Nguyệt Nguyệt sang chỗ ông chơi thì gặp được ông Hạng là bậc thầy võ thuật, vì thế con bé mới một lòng một dạ đi theo học võ, không có liên quan gì đến Tường Từ cả. Con đừng ăn nói lung tung.” Bà Khúc vội vàng trách cứ Khúc Hường Bắc.

“Hừ, con nói lung tung, mẹ đến lớp học của Nguyệt Nguyệt hỏi đi, đã lan truyền khắp trường rồi. Ngày hôm qua trong giờ thể dục Tường Từ vì một con nhò tên là Vương Nguyệt gì đó, lấy tay đẩy ngã Nguyệt Nguyệt nhà mình trên mặt đất. Cho nên Nguyệt Nguyệt mới chạy ra khỏi trường, đi đến chỗ ông nội.” Khúc Hường Bắc tức giận, vừa nói vừa cắn răng, cuối cùng anh thậm chí chỉ vào Tường Từ hét lên, “Mẹ, mẹ nói đi, nếu không phải Tường Từ thì Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta đâu đến nỗi bỏ đi học võ chứ? Con bé đâu đến mức tạm nghỉ học? Chuyện này không trách Tường Từ thì trách ai?”

“Cái gì? Hường Bắc, lời con nói là thật ư?” Bà Khúc khó tin hỏi.

“Đương nhiên là sự thật, không tin con có thể dẫn nhân chứng tới. Hừ, chuyện đã bày ra rõ ràng, Tường Từ có mới nói cũ, thích một đứa con gái khác của lớp nó, cho nên nhìn Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta không vừa mắt, ra tay đánh ngã Nguyệt Nguyệt. Mà từ nhỏ Tường Từ đã theo bố học võ, Nguyệt Nguyệt chưa từng học võ, sao có thể là đối thủ của Tường Từ?” Vừa nói Khúc Hường Bắc vừa trừng mắt với Tường Từ, “Cho nên, Nguyệt Nguyệt mới nói muốn đi học võ.”

“Không phải, không phải như thế!” Tường Từ vốn lầm bầm, cậu lặng lẽ đứng phía sau bà Khúc đột nhiên kích động, khóc lóc la lên.

“Không phải, không phải! Không phải như thế, không phải, không phải...” Chẳng biết tại sao, Tường Từ giống như là sụp đổ, cậu ôm đầu ngồi xổm xuống đất, vừa dùng sức lắc đầu, vừa lặp lại câu “Không phải”.

“Vậy sao lại thế hả, mày nói đi! Tao thấy mày có thể bịa ra một câu chuyện đó.” Khúc Hường Bắc hoàn toàn không để ý tiếng khóc của Tường Từ, anh lớn tiếng hỏi.

Còn Tường Từ thì hình như không nghe được lời nói của Khúc Hương Bắc, cậu chỉ luôn nhắc mãi: “Không phải như thế, không phải như thế...”

Bấy giờ bà Lâm mới phát hiện Tường Từ bất thường, đang muốn tiến lên thì chị ba của cậu đã hành động trước bà, cô ngồi xuống ôm lấy Tường Từ, dùng sức nâng đầu cậu lên, lại phát hiện toàn thân cậu rã rời, hai mắt vô thần, hoàn toàn không biết bản thân đang làm gì, chỉ là thấp giọng lặp đi lặp lại, “Không phải, không phải như thế!”

Lúc này chị ba của Tường Từ phát hiện sự việc không ổn. Chẳng lẽ Tường Từ rối loạn thần kinh, nói năng mê sảng rồi ư? Không thể nào như vậy được? Cô vội vàng vỗ nhẹ khuôn mặt đầy nước mắt của Tường Từ, gọi cậu, “Tường Từ, Tường Từ, chị là chị ba, chị là chị ba, chị đang nói chuyện với em, đang nói chuyện với em đó.”

Trả lời cô chính là câu nói thì thào lặp đi lặp lại mãi của Tường Từ, “Không phải, không phải như thế...”

Sự việc thật sự nghiêm trọng.

Lúc này Khúc Hương Bắc nhìn thấy bộ dạng của Tường Từ vẫn không ngừng nhắc mãi “Không phải, không phải như thế...” Vì thế một giọt mồ hôi lạnh từ trán Khúc Hương Bắc chảy xuống, không phải là thật chứ.

Bà Lâm ở một bên trông thấy tình huống thế này thì làm sao chịu được, bà mau chóng đi qua, ôm cổ Tường Từ khóc lên, “Tường Từ, Tường Từ, mẹ là mẹ đây, mẹ là mẹ đây ~ mẹ đang nói chuyện với con đó...”

Trả lời bà vẫn là câu nói thì thào lặp đi lặp lại mãi của Tường Từ, “Không phải, không phải như thế...” Thoáng cái, bà Lâm cảm thấy không thở được, suýt nữa là ngất xỉu.

Trời ơi, Tường Từ nhà bà sẽ không ngớ ngẩn luôn chứ... Tưởng tượng đến điều đó, bà cảm thấy trời đất quay cuồng, không báo trước mà ngất xỉu ngay.

Khúc Hương Bắc thấy bà Lâm ngất xỉu liền giơ một tay giữ lại cánh tay của bà, nâng cả người bà lên, đề phòng bị ngã xuống, tay kia thì bấm vào nhân trung của bà, một hồi lâu bà Lâm mới tỉnh táo lại, nhưng Tường Từ vẫn mang sắc mặt mê man như cũ, thấp giọng lầm bầm “Không phải...” Đau lòng biết bao, con trai ngoan của bà, trong chớp mắt sao lại thành như vậy? Giờ bảo bà phải sống sao đây?

Bà Khúc chứng kiến tình huống như vậy, sao còn giận được, bà vội vàng dịu bà Lâm, khề khàng nói với Tường Từ, “Tường Từ, con nhìn đi này, con còn nhận ra đi không? Di là mẹ của Nguyệt Nguyệt. Là mẹ Khúc của con đây.”

“Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt đi rồi, Nguyệt Nguyệt không cần con... Nguyệt Nguyệt...” Tường Từ nghe được hai chữ Nguyệt Nguyệt, cuối cùng có chút phản ứng.

“Tường Từ, Tường Từ, Nguyệt Nguyệt không đi, Nguyệt Nguyệt không phải không cần em. Em nhìn chị đi, em nhìn chị đi, chị là chị ba của em đây.” Lâm Uyên Nguyệt thấy Tường Từ có chút phản ứng, cô vội vàng mở miệng nói.

“Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt ở đâu? Nguyệt Nguyệt ở đâu?”

“Tường Từ, Nguyệt Nguyệt ở đây, Nguyệt Nguyệt chỉ đi một lúc thôi rồi sẽ trở về.” Lâm Uyên Nguyệt khàn giọng trả lời, chỉ sợ không cẩn thận khóc ra.

“Thật sao? Nguyệt Nguyệt không phải không cần em? Nguyệt Nguyệt thật sự sẽ trở về ư?” Nghe được lời nói của Lâm Uyên Nguyệt, lúc này ánh mắt của Tường Từ mới có chút tiêu cực, cậu run rẩy hỏi.

“Thật mà, thật mà, Tường Từ, chị ba cam đoan với em, Nguyệt Nguyệt sẽ trở về. Con bé không phải không cần em. Con bé là con dâu nhà mình, cũng là bà xã của em.” Lâm Uyên Nguyệt lập tức kiềm chế nỗi xúc động muốn khóc, cô dịu dàng trấn an.

“Vậy Nguyệt Nguyệt thật sự sẽ tha thứ cho em sao? Chị ba, em không có đánh Nguyệt Nguyệt, em không cố ý đẩy Nguyệt Nguyệt đâu.” Tường Từ dè dặt nói.

“Sẽ mà, Nguyệt Nguyệt đối với em tốt như vậy, con bé sao nỡ không tha thứ cho em chứ!” Lâm Uyên Nguyệt vội vàng gật đầu trả lời.

“Nhưng mà, suy cho cùng em vẫn đẩy Nguyệt Nguyệt...” Lập tức âm thanh của Tường Từ trầm xuống, có phần như có như không, dọa tất cả mọi người ở đây, không phải vừa rồi mới biến trở về ư? Sao lại như vậy được? Khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần, nếu biến trở lại như thế kia nữa, có thể trở về không là một vấn đề lớn.

“Tường Từ, Tường Từ, nói với chị ba đi, đã xảy ra chuyện gì, em nói đi, chị ba nghĩ cách cho em...” Lâm Uyên Nguyệt khuyên răn.

“Thật sự có cách ư?” Tường Từ cúi đầu, hơi run rẩy hỏi.

“Có, có, em xem chị ba thông minh như vậy, sao lại không có cách chứ?” Lâm Uyên Nguyệt cam đoan ngay.

“Chị ba, hôm đó bọn em tới giờ thể dục, em mang dụng cụ thể dục ra để học, sau khi trở về thì thấy Nguyệt Nguyệt ra tay với Vương Nguyệt của lớp em, Vương Nguyệt là một cô gái rất yếu ớt, hồi trước Nguyệt Nguyệt đã từng nói, không được ức hiếp người yếu đuối. Vì thế em mới đi lên ngăn Nguyệt Nguyệt lại, bắt lấy tay của cậu ấy, nhưng cậu ấy lại dùng tay khác đánh em, trong tình thế cấp bách, em muốn vịn tay Nguyệt Nguyệt ra phía

sau, nhưng em chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thành công. Nguyệt Nguyệt lợi hại như vậy, em chưa từng nghĩ rằng Nguyệt Nguyệt sẽ không đánh lại em. Hơn nữa, em thật sự không có ý đẩy ngã Nguyệt Nguyệt xuống đất, em chỉ là, chỉ là, chỉ muốn không cho Nguyệt Nguyệt động dậy mà thôi, em thật không muốn đẩy cậu ấy xuống đất, nhưng mà bàn tay em cố tình không nghe lời, lúc em phản ứng lại thì Nguyệt Nguyệt đã ngã xuống rồi! Chị ba, em thật sự không có ý đâu. . .” Tường Từ chậm rãi kể lại, cậu vừa nói vừa vờn ra tay phải của mình, cậu hỏi Lâm Uyên Nguyệt, “Chị ba, nếu em chặt đi cái tay không nghe lời đây Nguyệt Nguyệt, có phải cậu ấy sẽ tha thứ cho em không?”

“Tường Từ!” Bà Lâm hét to, “Tường Từ, không được!”

“Là cái tay này không nghe lời, là nó sai, không phải em. Nó không nghe lời, em không cần nó, Nguyệt Nguyệt sẽ trở về.” Tường Từ hoàn toàn không nghe vào, cậu nói thẳng.

“Tường Từ, em hãy nghe chị nói.” Lâm Uyên Nguyệt nắm bàn tay Tường Từ vào trong lòng bàn tay mình, cô nhẹ giọng nói, “Tường Từ, em nghĩ lại xem, nếu em không có tay, Nguyệt Nguyệt về rồi thì em phải chăm sóc con bé thế nào đây? Em không có tay, mỗi ngày làm sao mang bữa sáng cho Nguyệt Nguyệt, xách cặp cho Nguyệt Nguyệt, làm sao buộc tóc cho Nguyệt Nguyệt, mang giày cho Nguyệt Nguyệt, làm sao chơi cùng Nguyệt Nguyệt. . .”

“Vội lại, Tường Từ à, em xem, Nguyệt Nguyệt rất thích đồ ăn em làm cho con bé, nếu em không có tay thì nấu ăn cho Nguyệt Nguyệt thế nào. Em còn phải giúp Nguyệt Nguyệt làm bài tập, đi ra ngoài chơi phải nắm tay Nguyệt Nguyệt, bằng không Nguyệt Nguyệt sẽ lạc đường, sẽ đi mất đấy.”

“Cho nên, bàn tay này, em phải giữ lại. . .” Lâm Uyên Nguyệt trịnh trọng đưa ra kết luận.

“Nhưng mà, nó đẩy Nguyệt Nguyệt. . .” Tường Từ vẫn rất rối rắm.

“Thế thì sau này con đừng đẩy Nguyệt Nguyệt nữa, chúng ta ghi nhớ món nợ này trước, nếu tái phạm thì hẵng tính sau được không?” Bà Lâm nhẹ giọng dỗ dành.

Tường Từ nhìn bàn tay của mình, cậu nghiêng đầu suy nghĩ một hồi rồi mới gật đầu, “Được rồi. . .!”

Vì thế, chuyện này tạm thời kết thúc.

Lúc này, chị ba của Tường Từ rất nhớ kỹ một cái tên —— Vương Nguyệt!

Giỏi lắm, biết bày ra mưu kế, nhà họ Lâm cô từ trước tới nay chưa từng sợ ai, lúc này lại có người dùng mưu kế trên người Tường Từ nhà cô. Hừ, cô tuyệt đối không tha thứ!

Bấy giờ, bà Lâm dẫn Tường Từ về nhà, Lâm Uyên Nguyệt đi theo, lúc đi ngang qua người Khúc Hường Bắc, nghe được anh nhíu mày nói: “Tường Từ nhà các người sao lại đơn thuần như vậy? Chút xảo thuật cũng không nhìn được, các người bảo vệ nó quá mức rồi!”

Lâm Uyên Nguyệt trả lời: “Tôi thừa nhận, chúng tôi rất cưng chiều Tường Từ, bảo vệ quá mức, làm cho cuộc sống bình thường của nó ngoài Nguyệt Nguyệt ra thì không tiếp xúc với những chuyện phức tạp khác. Cho nên Tường Từ nhà chúng tôi mới đơn thuần, yếu ớt như vậy, chỉ một chút đã kích nhỏ bé thì sụp đổ ngay. Phuong diện này, từ hôm nay trở đi, chúng tôi rút ra kinh nghiệm, sẽ dạy dỗ lại, sau này sẽ không thế nữa. Nhưng mà anh chỉ trách mình chúng tôi thôi sao?” Lâm Uyên Nguyệt đột nhiên nhìn chằm chằm Khúc Hường Bắc, nhìn chòng chọc đến mức anh nổi da gà, cô mới mở miệng nói tiếp.

“Nếu không phải Nguyệt Nguyệt nhà anh mạnh mẽ như vậy, bảo vệ Tường Từ của chúng tôi rất tốt, Tường Từ cũng sẽ không như một tờ giấy trắng.”

“Liên quan gì đến Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi? Ý cô là Nguyệt Nguyệt không nên che chở Tường Từ, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ đều uống phí bảo vệ ư?” Khúc Hường Bắc cười lạnh nói.

“Hừ, anh nghĩ đi, từ nhỏ đến lớn, Nguyệt Nguyệt luôn bảo vệ Tường Từ ở đằng sau, che chắn tất cả cho Tường Từ, mỗi ngày việc Tường Từ cần làm chỉ là đối xử tốt với Nguyệt Nguyệt. Những cái khác, hoàn toàn chưa bao giờ bận tâm đến. Như vậy, cũng không phải không tốt, nhưng một khi gặp được người có tâm cơ, thế thì không ổn rồi. Do đó mới tạo thành cục diện của hôm nay.”

“Có thể nói Tường Từ nhà chúng tôi không hiểu chuyện, hơn phân nửa cũng là do Nguyệt Nguyệt nhà anh tập thành thói quen. Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không cho Tường Từ cơ hội trưởng thành, còn dựa vào gì mà yêu cầu Tường Từ có thể vô sự tự thông, nhìn thấu âm mưu quỷ kế?”

“Cô. . .” Khúc Hường Bắc nghe Lâm Uyên Nguyệt nói xong, muốn nói lại không biết mở miệng thế nào.

Đúng vậy, quả thật như thế.

Nếu nói Tường Từ không hiểu chuyện, vậy chỉ có thể nói Nguyệt Nguyệt lại càng không hiểu chuyện.

Bởi vì sự khinh suất của Tường Từ, suy cho cùng cũng là kết quả dung túng của Nguyệt Nguyệt.

Bởi vì Nguyệt Nguyệt bá đạo, cho nên cuộc sống mỗi ngày của Tường Từ đều xoay quanh một mình Nguyệt Nguyệt, cậu không có bạn bè, cho dù là nam hay nữ cũng sẽ không chơi với cậu. Người duy nhất chơi cùng cậu chính là Nguyệt Nguyệt, các nam sinh khác trong lớp chơi cùng nhau, nhưng cậu không được, bởi vì Nguyệt Nguyệt từng nói, nam sinh lớp cậu rất hư hỏng. Còn nữ sinh, từ sau khi biết Nguyệt Nguyệt là bà xã của cậu, rất ít người nói chuyện với cậu, vì thế Tường Từ gần như có thể nói là không có bạn bè.

Nhiều năm trôi qua như vậy, trung tâm của cuộc sống Tường Từ chính là Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt muốn ăn gì, Nguyệt Nguyệt muốn chơi gì, Nguyệt Nguyệt thích gì, Nguyệt Nguyệt muốn làm gì, điểm xuất phát của mọi việc đều là Nguyệt Nguyệt.

Tường Từ khác với Cổ Ninh Viễn và Lương Hương Huy của lớp cậu, những đứa trẻ này đều có xuất thân tốt, có thể chơi đùa không kiêng nể gì, có thể chọc bạn gái chơi đùa, có thể nổi loạn, có thể kéo bè kết phái, có thể làm rất nhiều chuyện “xấu”, nhưng Tường Từ thì không được.

Bởi vì Nguyệt Nguyệt từng nói, nếu cậu không tốt, cô sẽ đánh cậu.

Tất cả những thứ Tường Từ có thể tiếp xúc đều trải qua sự đồng ý của Nguyệt Nguyệt, ngoại trừ bố mẹ và các chị. Thế nhưng, mặc dù bà Lâm luôn miệng nói làm cho Tường Từ có chút khí khái đàn ông, nhưng trong lòng bà vẫn rất hài lòng với Tường Từ trong hiện trạng ngoan ngoãn như vậy.

Ở trong mắt bà Lâm, Nguyệt Nguyệt và Tường Từ ở cùng nhau rất tốt, tuy rằng nhiều lúc Nguyệt Nguyệt quá mạnh bạo, nhưng cũng là bảo vệ Tường Từ, cho cậu một không gian nhỏ đơn thuần trong sáng, một trúc mã đơn thuần tốt đẹp sao lại không tốt?

Thế nhưng, Tường Từ đặt mình trong hoàn cảnh đơn giản như vậy, làm thế nào biết đi học hiểu mưu kế? Học biết phân biệt trắng đen, cái cậu biết chính là vấn đề đối xử bề ngoài, bởi vì đây là Nguyệt Nguyệt dạy cho.

Nguyệt Nguyệt tính tình thẳng thắn, cho nên khi nói chuyện làm việc cô không hề dây dưa, Nguyệt Nguyệt thể hiện bên ngoài thế nào thì đều là chân thật. Mà xung quanh Tường Từ, bố mẹ và các chị, họ thật lòng thương cậu như châu báu, đương nhiên sẽ không đeo một lớp nạ trước mặt cậu, vì thế những gì họ thể hiện ra cũng là một mặt chân thật nhất. Do đó, Tường Từ mới cho rằng, bề ngoài của mọi người đều là một mặt chân thật.

Thế nhưng cậu không hiểu được, còn có thứ trong ngoài không đồng nhất.

Lần này, Nguyệt Nguyệt bỏ đi, Tường Từ cảm thấy cả thế giới sụp đổ, trước kia bất cứ chuyện gì cậu cũng lấy Nguyệt Nguyệt làm trung tâm, cho nên cuộc sống của cậu rất đơn giản. Nhưng giờ Nguyệt Nguyệt đã rời khỏi, cả thế giới của cậu không còn trọng tâm, phải làm sao để tiếp tục cuộc sống đây?

Ngày tháng không có Nguyệt Nguyệt, cậu phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tường Từ ngây thơ

Bên này, bà Lâm dẫn Tường Từ về nhà, trên đường đi bà không nói gì cả, khi muốn nói lại nhìn thấy khuôn mặt vẫn tái nhợt của cậu, bà không biết mở lời thế nào.

Đúng vậy, là lỗi của gia đình bọn họ. Nếu không phải bọn họ quá cưng chiều Tường Từ, bỏ mặc Tường Từ ý lại vào Nguyệt Nguyệt nhiều năm như vậy, mặc kệ Tường Từ đơn thuần yếu đuối như thế, thì sẽ không tạo nên kết quả như hiện giờ Tường Từ không thể chịu nổi đã kích này.

Thế nhưng, thật sự muốn bọn họ nói với Tường Từ, bọn họ lừa cậu, Nguyệt Nguyệt đã đi rồi, việc trở về là một ẩn số, hiện tại với tình trạng của Tường Từ thì làm sao tiếp nhận được đã kích này? Hơn nữa, cậu làm sao vực dậy nỗi đau này?

Còn Vương Nguyệt của lớp Tường Từ, bọn họ không cần động não cũng biết, trong phương diện này có điểm phức tạp, phải giải quyết thế nào đây? Chẳng lẽ, thật sự muốn những người lớn là bọn họ dùng mưu kế với một đứa con nít kia sao? Đừng nói đến họ phải coi trọng mặt mũi, cho dù thật không để ý thể diện mà đi làm, cuối cùng có ích gì chứ?

Đến lúc đó ngược lại sẽ khó đối mặt với Tường Từ. Thế nên, việc khẩn cấp trước mắt chính là làm sao dạy dỗ Tường Từ trưởng thành, làm thế nào để phân biệt đúng sai, trở nên chín chắn, nội tâm trở nên mạnh mẽ, mà không phải yếu ớt như hiện giờ.

Khi Tường Từ thực sự trưởng thành, cậu sẽ hiểu được làm thế nào để phân biệt người khác, khi đó để chính cậu đi giải quyết mối quan hệ với Vương Nguyệt! Như vậy có lẽ là lựa chọn tốt nhất...

Vì thế, từ lúc Tường Từ về nhà, sau khi nghỉ ngơi vài hôm, bà Lâm đặc biệt đến trường, dùng lý do Tường Từ không khỏe, cần dưỡng bệnh mà xin nghỉ học một tháng. Sau ba ngày được nghỉ ngơi, Tường Từ chính thức đi theo ông Lâm đi làm. Suy cho cùng, có hoàn cảnh nào tốt hơn một nơi đầy chính khách chứ?

Tại đây, mười câu thì có mười một câu là giả! Ngay cả lời nói dối chân thật cũng là nói dối! Thế nhưng bên trong nó vẫn có phần chân thật, như vậy mới có thể khiến người ta tin phục. Mà một chính khách thật sự thành công là phải học làm sao đem lời nói dối nói còn đúng hơn sự thật, làm thế nào từ bên trong lời nói dối phân tích và giảng giải phần chân thật, vì thế tìm được thứ mình cần. Mà việc Tường Từ cần làm chính là học cách thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

Chuyện này thực ra cũng không dễ dàng.

Bởi vì, nhiều năm qua Tường Từ được Nguyệt Nguyệt dạy bảo rất tốt, thế cho nên bên trong quan niệm của cậu, chỉ cần Nguyệt Nguyệt thấy đúng thì nhất định là đúng. Tường Từ vẫn còn nhớ, Nguyệt Nguyệt từng rất nghiêm túc chỉ vào hình ảnh một đứa trẻ lớn tuổi hơn ăn hiếp một cô bé trong phim, cô nói với cậu, “Cậu không được phép lấy lớn ăn hiếp nhỏ, không được phép bắt nạt con gái!” Sau đó Nguyệt Nguyệt còn múa may nắm đấm của mình trước mặt Tường Từ, uy hiếp nói, “Bằng không, tớ đánh cậu!”

Do đó, từ lúc ấy, Tường Từ rất kiên định tuân theo điểm này.

Bởi thế, Tường Từ chưa bao giờ tranh cãi với bạn học nữ, chỉ cần bọn họ tìm cậu giúp đỡ thì cậu sẽ giúp ngay, nhưng mà nữ sinh lớp cậu hiếm khi làm phiền cậu. Cho đến khi Vương Nguyệt xuất hiện, tất cả những điều này mới trở nên khác biệt.

Cô ta trông nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, hơn nữa nói chuyện hay làm gì cũng e thẹn, nhưng ai cũng thấy cô ta rất tốt. Cô ta sẽ giúp bạn học làm trực nhật, quét dọn lớp học, cho dù có việc không làm được vẫn cố làm. Cô ta rất kiên nhẫn giảng bài cho những nam sinh nghịch ngợm có thành tích kém trong lớp.

Khi cô ta không biết làm thì sẽ rất khiêm tốn hỏi Tường Từ, sau đó lịch sự nói cảm ơn. Mà biểu hiện của Nguyệt Nguyệt chính là, tớ không biết, cậu làm giúp tớ là được rồi. . .

Vì thế, Tường Từ cho rằng Vương Nguyệt là một người yếu đuối.

Do đó, ở nhiều phương diện cậu đều chiều cô ta.

Thế nhưng mấy ngày nay theo bố đi làm, cậu phát hiện hình như mình đã sai rồi.

Cậu thường thường nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc gọn gàng trang điểm xinh đẹp, trong lúc ăn cơm thường ăn nói cười đùa với các đồng nghiệp khác, nhưng khi cậu đi toilet thì phát hiện những người kia nói không thích người phụ nữ nọ ở cửa toilet.

Hơn nữa, khiến cho cậu không hiểu đó chính là thư ký của văn phòng bố cậu.

Đó là một người phụ nữ rất dịu dàng. Cô ta cười hòa nhã với cậu, sẽ hỏi cậu có muốn ăn gì không, muốn chơi gì không, rồi còn lo lắng cậu có cô đơn không. Thậm chí, đôi khi cậu có thể nhìn thấy rõ ràng những người khác ở văn phòng xa lánh cô ta, nhưng cô ta vẫn luôn tươi cười.

Vì thế khiến cho Tường Từ có loại xung động muốn bênh vực kẻ yếu.

Cậu thừa lúc khi bố ở văn phòng làm việc mà không có ai khác, cậu nhắc tới vấn đề này với bố. Hy vọng ông có thể làm chút gì đó để bảo vệ cô ta.

Nhưng không ngờ, phản ứng đầu tiên của ông Lâm chính là muốn khai trừ cô ta.

Lúc ấy, Tường Từ hết hồn, cậu không biết vì sao, cậu chỉ muốn bố có thể giúp đỡ, nhưng tại sao bố muốn khai trừ cô ấy chứ? Hơn nữa, cho dù thật sự muốn khai trừ thì phải là những người khác trong văn phòng.

Vì thế, Tường Từ nghi hoặc mở miệng: “Bố ơi, có phải bố nghĩ sai rồi không? Thư ký Lý tốt như vậy, vì sao bố muốn khai trừ cô ấy, bố nên khai trừ những người khác bắt nạt cô ấy.”

Sau đó, ông Lâm cười ôm lấy Tường Từ, ông nhẹ nhàng xoa đầu cậu, cười nói: “Tường Từ, con còn nhỏ quá nên không hiểu. Phụ nữ, có đôi khi, nhu nhược chính là nguy trang lớn nhất của bọn họ. Một mặt chân chính của bọn họ, ngược lại là mạnh mẽ nhất.”

“Bố ơi, con vẫn không hiểu.” Tường Từ lắc đầu.

Ông Lâm nhìn Tường Từ chăm chú nói: “Con cảm thấy loại người nào là lợi hại nhất?”

“Giống như Nguyệt Nguyệt vậy.” Tường Từ không chút do dự trả lời. Cho dù cậu mơ hồ biết được Nguyệt Nguyệt căn bản không phải đối thủ của cậu, cô không đánh lại cậu, nhưng cậu vẫn cảm thấy —— Nguyệt Nguyệt lợi hại nhất.

“Vậy, Nguyệt Nguyệt sẽ lừa gạt người khác chứ?” Ông Lâm tiếp tục hỏi.

“Không ạ! Nguyệt Nguyệt nói, gạt người không phải là đứa trẻ tốt.” Tường Từ nhàu vạt áo của mình, trả lời.

“Thế, biết gạt người có phải là rất lợi hại không?” Ông Lâm bắt đầu nhẹ giọng hỏi.

“Dạ...nhưng con vẫn cảm thấy Nguyệt Nguyệt lợi hại nhất.” Tường Từ có phần không xác định gạt đầu, sau đó bổ sung ngay.

“Chúng ta không nhắc tới Nguyệt Nguyệt nữa. Nếu biết gạt người là lợi hại, thế thư ký Lý cũng rất lợi hại.” Ông Lâm trả lời một cách khẳng định.

“Vì sao ạ?” Tường Từ hoàn toàn không hiểu được.

“Bởi vì, cô ta đã lừa gạt con. Không chỉ khiến con mở lời nói giúp cô ta với bố, còn khiến con không biết gì trở thành một phần trong lời nói dối của cô

ta. Vì vậy bố phải khai trừ cô ta.” Ông Lâm hơi tức giận trả lời.

“Nhưng bố ơi, thư ký Lý không mở miệng muốn con giúp cô ấy.” Tường Từ hoàn toàn không rõ đây là chuyện gì.

“Cho nên, Tường Từ à, đây là chỗ con phải học.” Ông Lâm cười nói với Tường Từ, sau đó giải thích, “Tường Từ, con phải biết rằng, nếu thư ký Lý mở lời bảo con giúp cô ta, con khẳng định sẽ không nói ra. Bởi vì con cảm thấy như vậy là không đúng.”

Tường Từ gật đầu.

Sau đó ông Lâm nói tiếp: “Nhưng mà cô ta không nói gì, ngược lại đối tốt với con, con sẽ cảm thấy cô ta là người tốt phải không?”

Tường Từ gật đầu lần nữa.

“Thế thì khi con phát hiện một người đối tốt với con bị người khác trong văn phòng bắt nạt, con khẳng định nghĩ rằng người khác không đúng, có phải không?!” Ông Lâm rất bình tĩnh hỏi.

“Vâng ạ.” Sắc mặt Tường Từ hơi tái nhợt gật đầu.

“Vậy, Tường Từ con có thể nói cho bố biết, con làm sao phát hiện thư ký Lý bị ‘bắt nạt’ không?” Ông Lâm tỏ vẻ không vui.

“Con thấy những người khác không nói chuyện với cô ấy, còn bảo cô ấy làm rất nhiều việc. À, đúng rồi, còn nữa, có một cô cố ý đụng ngã cô ấy.” Tường Từ thành thật trả lời, sau đó tâm tình hơi kích động.

“Tường Từ, khi nào con thấy cô ta bị ngã?” Ông Lâm truy cứu tận gốc.

“Dạ, thư ký Lý nói đi lấy bánh bích quy cho con, bảo con ngồi trên ghế chờ. Nhưng con phát hiện khi cô ấy từ phòng trà nước đi ra thì bị một cô khác đụng phải, rồi cô ấy liền ngã xuống. Sau đó, con chợt nghe được cô kia rất giận dữ hỏi thư ký Lý ‘Cô đi không biết nhìn đường à?’ Còn thư ký Lý thì ngã dưới đất, vừa tủi thân vừa xin lỗi cô kia, nói ‘Cô Trương, tôi xin lỗi, tôi không cố ý.’ Nhưng cô kia vẫn bực mình bỏ đi, cho nên...” Tường Từ kể lại tỉ mỉ.

“Cho nên, con cảm thấy thư ký Lý bị cô gái kia bắt nạt?” Ông Lâm kết luận.

“Vâng ạ.” Tường Từ gật đầu.

“Được rồi, Tường Từ chúng ta cùng chơi một trò chơi nhé.” Ông Lâm cười nói.

“Trò chơi gì ạ?” Tường Từ không hiểu nên hỏi lại.

“Con hãy chờ xem.” Ông Lâm trả lời một cách thần bí.

Sau đó ông cầm điện thoại, giọng điệu ôn hòa nói: “Thư ký Trương, cô vào đây một chút!”

Chỉ chốc lát sau, thư ký Trương gõ cửa tiến vào, thấy Tường Từ và ông Lâm, cô ta mỉm cười chào hỏi, dịu dàng nói: “Xin hỏi, ngài có dặn dò gì?”

“À, là thế này, hồi nãy con trai tôi nói rằng cô đụng trúng thư ký Lý làm cô ta ngã xuống đất, còn không đối tốt với cô ta.” Ông Lâm mặt không biểu cảm nói.

“Bộ trưởng Lâm, ngài khẳng định nghĩ sai rồi. Hồi nãy rõ ràng là cô ta đụng trúng tôi!!!” Thư ký Trương vội vàng phủ nhận.

“Nhưng mà, chính là cô ta ngã dưới đất.” Ông Lâm nói thẳng.

“Đó là do cô ta tự ngã.” Thư ký Trương kiên định trả lời.

Có trò hay rồi!

Ngay sau đó, ông Lâm gọi thư ký Trương đi qua, nói mấy câu, rồi dẫn Tường Từ ra ngoài, đi vào văn phòng của thư ký Trương, nhưng hai người bọn họ ngồi tại phòng nghỉ ở sau cửa.

Tường Từ rất khẩn trương nắm tay ông Lâm, cậu hết sức chú ý ý tình huống bên ngoài.

Tiếng gõ cửa vang lên, chưa đến một lúc liền vang lên tiếng nói của thư ký Trương: “Thư ký Lý, cô nói với con trai bộ trưởng là tôi đụng cô ngã xuống đất hả?”

“Không có, sao lại vậy chứ? Cô Trương” Thư ký Lý vội vàng phủ nhận.

“Nhưng hồi nãy bộ trưởng gọi tôi vào, nói vì thế mà muốn khai trừ tôi.” Âm thanh của thư ký Trương hơi khàn truyền đến.

“Sao lại thế?” Thư ký Lý rất kinh ngạc trả lời.

“Làm sao tôi biết được, rõ ràng là cô đụng tôi, sao lại nói là tôi đụng cô. Thư ký Lý, cô phải nói sự thật với bộ trưởng, là tự cô bị ngã, đừng khiến tôi bị oan.” Thư ký Trương khóc nói.

“Được, tôi sẽ giải thích đằng hoàng với bộ trưởng, là tôi không cẩn thận đụng trúng cô, không có liên quan đến cô. Cô yên tâm đi.” Thư ký Lý trả lời một cách khẳng định.

Sau khi nói chuyện xong, nghe được tiếng đóng cửa, ông Lâm mới dẫn Tường Từ đi ra, gạt đầu đi về phía văn phòng mình. Mà Tường Từ vẫn chưa phản ứng lại.

Sau đó, ông Lâm cầm điện thoại, gọi thư ký vào phòng. Ông đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Thư ký Lý, hồi này có phải thư ký Trương đụng trúng cô, còn nói lời khó nghe phải không?”

“Bộ trưởng, thư ký Trương không phải cố ý. Chẳng qua cô ấy có nhiều việc bận rộn, ngại đừng trách cô ấy.” Thư ký Lý tỏ vẻ tủi thân, vội vàng khuyên nhủ.

“Có phải cô ấy đụng trúng cô không?” Ông Lâm lớn tiếng hỏi.

“Phải!” Thư ký Lý trả lời theo phản xạ, sau đó bổ sung, “Nhưng mà cô ấy không cố ý đâu. Thật sự không cố ý.”

Ông Lâm gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó ông nói: “Thư ký Lý, từ hôm nay trở đi cô không cần đi làm nữa.”

Sắc mặt thư ký Lý vốn tủi thân, lúc này cô ta sững sờ tại chỗ, vì sao lại như vậy? Không phải muốn khai trừ thư ký Trương sao? Đây là chuyện gì?

Thư ký Lý muốn hỏi tại sao, nhưng dưới ánh mắt nghiêm túc của ông Lâm, cô ta không dám mở miệng.

Sau đó ông Lâm nói tiếp: “Lúc đi ra ngoài nhớ đóng cửa lại. Đúng rồi, tiện thể nói một câu, tâm cơ của cô còn chưa đủ sâu, tuy rằng gạt được con tôi, nhưng không thể gạt được tôi.”

“Điều cuối cùng, cô gạt tôi, tôi có thể chịu đựng. Bởi vì, chúng ta đều là người trưởng thành. Nhưng mà cô gạt con trai tôi, thế thì mời cô đi ngay.”

Lúc này, Tường Từ mới thật sự có phần không xác định, phải chăng trước đó cậu đã bị Vương Nguyệt lừa gạt?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Vậy, mình làm bà xã của cậu nhé...

Sau khi thư ký Lý đi rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tường Từ trắng bệch, cậu khó tin hỏi: “Bố ơi, vì sao thế ạ? Vì sao cô ấy phải làm như vậy? Vì sao muốn lừa gạt con, vì sao muốn lừa gạt thư ký Trương, vì sao muốn lừa gạt bố chứ?”

“Tường Từ, có một số việc con không hiểu.” Ông Lâm trông thấy vẻ mặt bơ phờ của cậu con trai trước mặt, ông hơi đau lòng. Thực ra, nếu có thể, ông làm sao cam chịu dạy dỗ những điều này cho Tường Từ, đề cậu đi đối mặt hoàn cảnh xã hội phức tạp như vậy? Nhưng kinh nghiệm trước đó nói với ông rằng, ông phải làm vậy. Ông phải thử dạy dỗ Tường Từ trưởng thành, khiến cậu hiểu được sự tàn khốc của hiện thực...

“Đó là gì ạ?” Tường Từ cố chấp hỏi.

“Haiz, Tường Từ à.” Ông Lâm thở dài nói, “Là vì lợi ích.”

“Thư ký Lý là thư ký của bố, mà thư ký Trương cũng là thư ký của bố. Nhưng bởi vì liên quan đến công việc nên bố cần thăng chức cho một người trong bọn họ làm thư ký trưởng. Tuy nhiên, năng lực của bọn họ ngang nhau, thậm chí năng lực của thư ký Trương vượt trội hơn một chút. Vì thế, nếu thư ký Lý muốn thăng chức thì sẽ ra tay ở phương diện khác.” Ông Lâm bổ sung giải thích.

“Nhưng việc đó và chuyện cô ấy gạt người thì có liên quan gì ạ?” Tường Từ vẫn không hiểu.

“Thư ký Lý gạt con, bởi vì con là con trai của bố, cô ta biết bố thương con, cho nên việc mà con thỉnh cầu thì bố chắc là sẽ đồng ý. Cô ta lừa thư ký Trương là bởi vì hiện tại bố còn chưa tuyên bố khai trừ thư ký Trương, trước khi mọi việc còn chưa định đoạt chính thức, cô ta sẽ không mù quáng gây thù hằn tại văn phòng, làm khó dễ đồng nghiệp. Cô ta gạt bố, là vì cô ta tưởng rằng bố tin cô ta, thế thì cô ta có thể dựa vào cơ hội lần này mà thuận lợi đạt được nguyện vọng của mình, loại trừ thư ký Trương.” Ông Lâm kiên nhẫn phân tích từng điểm.

“Bố ơi, thế khi người khác rất tốt với con thì có phải đều có ý đồ riêng không?” Tường Từ mơ hồ.

“Không phải đâu Tường Từ.” Ông Lâm vội nói, chỉ sợ Tường Từ này sinh cảm giác nguy hiểm đối với mọi người, “Trước hết, người thật sự đối tốt với

con thì sẽ không có ý xấu với con. Giống như ông bà, bố mẹ, các anh chị...” Ông Lâm đang muốn nói rõ, lại bị Tường Từ ngắt lời, “Còn có bà xã của con, Nguyệt Nguyệt!”

“Ừ, đúng vậy, còn có Nguyệt Nguyệt. Chúng ta sẽ không lừa gạt con. Nhưng có một số người đối tốt với con là vì những cái khác.” Ông Lâm nói tiếp lời của Tường Từ, trong lòng không nhận được mà dâng lên một nỗi đau lòng.

Nguyệt Nguyệt, lại là Nguyệt Nguyệt, cho dù nói đến cái gì thì Tường Từ sẽ luôn nhớ tới Nguyệt Nguyệt. Có phải Tường Từ vĩnh viễn không thể tách khỏi Nguyệt Nguyệt không? Nếu Nguyệt Nguyệt không trở về thì Tường Từ nhà bọn họ phải làm sao đây?

“Nhưng bố ơi, làm sao con biết được những người khác không có ý đồ riêng đối với con?” Tường Từ lắc đầu nhún mày hỏi.

“Vậy thì tự con phải đi phân biệt. Tâm tư của người khác đối con, không ai có thể giúp được con. Việc bố có thể làm, chính là dẫn con đi vào con đường trưởng thành này, tương lai phải đi thế nào thì còn phải dựa vào bản thân con nhận thức, bố chỉ có thể ở một bên nhìn mà thôi.” Ông Lâm hơi đau lòng nói.

“Bố ơi, con hiểu rồi. Con sẽ cố gắng! Con sẽ trở nên mạnh mẽ, bảo vệ bố, bảo vệ mẹ, bảo vệ ông bà, bảo vệ các chị, còn nữa, con phải bảo vệ tốt cho bà xã Nguyệt Nguyệt của con!” Tường Từ đột nhiên nhìn ông Lâm chăm chú, hai mắt phát sáng, cậu nói kiên định.

Vì thế, bắt đầu từ lúc này, Tường Từ mới thật sự tiến lên bước đầu tiên trên con đường trưởng thành. Cậu bắt đầu thử học hỏi, làm sao trở nên mạnh mẽ lên...

Bên phía Nguyệt Nguyệt dường như cũng không tốt gì hơn.

Nguyệt Nguyệt có thể nói là liều lĩnh đi theo ông Hạng đến chỗ ẩn cư bên trong núi rừng, bắt đầu những ngày tháng khổ sở mà từ khi sinh ra cho đến nay cô chưa từng trải qua...

Ở đây không có hàng xóm thân thiện dễ gần, chỉ có một loạt phòng ốc làm bằng trúc. Chỗ này cũng không có ngã tư đường rộng lớn và quầy bán hàng rong bán đồ ăn vặt đầy đường, chỉ có đường núi quanh co khúc khuỷu. Mỗi lần mưa tới, con đường sẽ trở nên lầy lội, ẩm ướt trơn trượt.

Hơn nữa, tại đây không có máy chơi game mà Nguyệt Nguyệt thích, không có sô cô la mà cô thích ăn, không có cặp sách nhỏ mà cô thích đeo trên lưng, không có tivi mà cô thích xem...

Khiến cho Nguyệt Nguyệt khó mà chịu đựng chính là, nơi này không có Tường Từ.

Đúng vậy, Tường Từ!

Cho dù ngày đó Tường Từ quá đáng như vậy, vì một nữ sinh mà đẩy ngã cô, cho dù cậu nói không bao giờ để ý tới cô nữa, cho dù cậu trở nên xấu xa như thế, nhưng Nguyệt Nguyệt vẫn rất nhớ cậu.

Không có Tường Từ ở bên cạnh, thật sự rất cô đơn, rất khó chịu.

Trong ấn tượng của Nguyệt Nguyệt, từ bé cô đã ở cùng với Tường Từ. Mẹ nói, Tường Từ là ông xã của cô, vì thế cậu nên đối xử tốt với cô. Mẹ Lâm nói, cô là bà xã của Tường Từ, vì thế cô cũng phải đối xử tốt với cậu.

Do đó, từ nhỏ đến lớn, cô luôn bảo vệ Tường Từ chặt chẽ ở sau lưng mình, chưa bao giờ có ai dám bắt nạt cậu. Mà Tường Từ cũng chỉ đối tốt với một mình cô.

Khi hai người còn nhỏ, ngày nào cũng chơi đùa cùng nhau, thường thường có lúc trời đã khuya, Nguyệt Nguyệt không muốn về nhà thì ngủ cùng với Tường Từ. Mà Tường Từ không muốn về nhà thì ở lại nhà Nguyệt Nguyệt mà ngủ cùng cô.

Mỗi ngày Tường Từ sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon, đồ chơi cho cô, chỉ cần cô thích, Tường Từ sẽ làm cho cô. Thậm chí có lần Nguyệt Nguyệt muốn chơi súng, Tường Từ cũng đến phòng sách của ông cụ Khúc lén trộm cho cô. May mà cụ Khúc có thói quen tháo dỡ đạn, bằng không chắc đã xảy ra mạng người rồi.

Thật vậy, chỉ cần Nguyệt Nguyệt thích, Nguyệt Nguyệt muốn, cho dù là gì, tốt hay không tốt, Tường Từ sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế lấy tới tay. Đây cũng là lúc Tường Từ phát huy sự thông minh tài trí của mình vô cùng nhuần nhuyễn.

Cũng thế, bởi vì hai người đều được sinh ra khi bố mẹ ở tuổi trung niên, cho nên có chênh lệch tuổi tác rất lớn với các anh chị, cho dù anh chị yêu thương bọn họ cỡ nào, nhưng vẫn rất nhiều thứ anh chị không hiểu. Vì thế Nguyệt Nguyệt và Tường Từ gần như có thể nói là bạn chơi chung thân nhất, cũng là bạn chơi chung duy nhất.

Thế nhưng hiện tại Tường Từ không ở nơi này, nhiều thời gian như vậy, cô làm sao giết thời gian đây?

Không còn người vào sáng sớm mùa đông sợ cô bị đói, cầm bánh bao thịt nóng hổi chạy đến bên giường cô gọi cô thức dậy. Sau đó cười tươi nhìn cô ăn xong, cầm khăn tay lau miệng cho cô, đắp chăn cho cô lần nữa, nhìn cô ngủ rồi mới về nhà ngủ tiếp.

Không còn ai ở trước mặt mọi người rất tự hào giới thiệu, “Đây là bà xã của tôi, Nguyệt Nguyệt!” Giọng điệu kiêu hãnh, giống như một chú chim khổng tước, cao giọng khoe khoang, giống như Nguyệt Nguyệt là vật báu độc nhất vô nhị...

Không còn ai nghe lời cô, để cô muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng. Lúc cô đang đánh cậu, cậu sẽ cau mày nói: “Nguyệt Nguyệt, cậu đừng đánh trên lưng tớ, toàn là xương thôi, tay cậu sẽ đau, cậu đánh tay tớ đi.” Lúc đang mắng cậu, thì cậu sẽ lấy sô cô la từ trong túi ra, đau lòng nói, “Bà xã, cậu đừng giận, tức giận không tốt cho sức khỏe đâu...”

Đúng vậy, không còn Tường Từ.

Từ ngày đầu tiên tới nơi này, Nguyệt Nguyệt mới phát hiện đây là chuyện khiến cô sợ hãi.

Cô nhớ Tường Từ!

Nhưng cô không thể trở về gặp cậu.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, tuy rằng ông Hạng đối với cô tốt lắm, cô vẫn không vui vẻ. Điều duy nhất khiến cô vui vẻ, hình như chính là học võ.

Sự bá đạo của Nguyệt Nguyệt thuộc loại trời sinh. Loại bá đạo dường như khắc vào trong xương cốt, vừa vặn là người học võ, có được phẩm chất hiếm thấy. Không phô trương thanh thế, không dựa vào điều kiện bên ngoài, mà là loại bá đạo coi thường thể giới từ bên trong tỏa ra.

Tuy rằng Nguyệt Nguyệt không có nền tảng võ thuật từ trước, nhưng không ảnh hưởng đến sự tiến bộ thần tốc của cô.

Không biết có phải Nguyệt Nguyệt có thiên phú học võ hay không, ông Hạng vốn định dạy Nguyệt Nguyệt một vài thế võ để cô phòng thân, nhưng vào một hôm ông đột nhiên nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đang ở bên kia tập quyền, tuy rằng sức lực và chiêu thức không hoàn toàn chính xác, nhưng dường như trong vô hình tỏa ra một loại khí thế không ai sánh bằng.

Đây là điểm khó khăn nhất.

Học võ, khó nhất không phải chiêu thức mà là khí thế. Một loại khí thế! Cho nên bắt đầu từ hôm ấy, ông Hạng mới chính thức để tâm dạy võ cho Nguyệt Nguyệt.

Mà cái Nguyệt Nguyệt được học chính là “Bá vương quyền pháp” sáng chế từ thời Sở Bá Vương Hạng Vũ, truyền dạy mấy đời của gia tộc ông Hạng.

Đồng thời, cần nhắc đến việc Nguyệt Nguyệt là con gái, ông Hạng còn dạy điểm huyết và khinh công cho cô.

Tuy rằng điểm huyết không thần kỳ giống như trình diễn trên tivi, điểm một cái khiến bạn không thể động dậy hồi lâu. Nhưng vẫn khiến bạn mất đi khả năng di chuyển không thể nhúc nhích trong khoảng thời gian ngắn...

Còn khinh công cũng không phải là võ nghệ cao cường như trong truyền thuyết. Chẳng qua là khiến bạn thăng bằng nâng cao cơ thể, không nói là bay cao, nhưng nhảy lên hai hay ba mét vẫn miễn cưỡng làm được. Hơn nữa, nó có thể khiến người ta di chuyển nhẹ nhàng, ít phát ra tiếng động, còn ông Hạng thậm chí có thể làm được “Đi qua ngàn vạn hoa, không phiến lá dính thân” trong truyền thuyết.

Vì thế, Nguyệt Nguyệt ở trong núi, một mặt không thể kiếm chế mà nhớ đến Tường Từ, mặt khác cần phải chịu khổ, cố gắng học võ.

Bất luận nói thế nào, thời gian thật là thứ đáng sợ.

Ngày trước, Nguyệt Nguyệt nhớ đến Tường Từ, điều đầu tiên nghĩ tới chính là, Tường Từ có bao nhiêu không tốt. Mà hiện tại, khi nhớ tới Tường Từ, đều là những điều tốt hiện ra trước mắt.

Hóa ra, thời gian thật sự chữa khỏi vết thương, là liều thuốc tốt nhất...

Khi Tường Từ trở lại trường thì đã qua một tháng.

So với Tường Từ của trước kia, sự thay đổi của cậu có thể nói là long trời lở đất.

Hiện giờ, tuy rằng Tường Từ vẫn không tính là chín chắn, nhưng ít nhất cậu biết để tâm phân biệt người khác.

Vương Nguyệt ngồi cùng bàn với cậu lại không phát hiện ra sự thay đổi này.

Vì thế cô ta vẫn dùng phương thức trước đó để đối đãi với cậu.

Luôn hỏi ý kiến của Tường Từ, thường giúp cậu lau bàn, nộp bài tập cho cậu, hay nói chuyện với cậu...

Còn Tường Từ chỉ lẳng lặng nhìn mọi việc, không chấp nhận, không bài xích, cũng không tham dự, tùy Vương Nguyệt muốn làm gì thì làm.

Cho đến một ngày, Tường Từ nằm bò trên bàn, cầm chiếc xe ô tô đồ chơi mà Nguyệt Nguyệt tặng cậu hồi trước, cậu lẩm bẩm: “Nguyệt Nguyệt, tớ rất nhớ cậu!”

Lúc này Vương Nguyệt phát hiện tâm tình của Tường Từ hình như không tốt, vì thế dịu dàng hỏi: “Tường Từ, cậu sao thế? Nghĩ gì không vui à?”

Tường Từ đắm chìm bên trong suy nghĩ của mình, cậu vô thức trả lời: “Bà xã của tôi đi rồi, tôi không có bà xã...”

Vương Nguyệt nghe cậu trả lời thế, cô ta hơi đỏ mặt, lấy tay vò vạt áo, nhẹ giọng nói với Tường Từ: “Vậy, mình làm bà xã của cậu nhé...!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trùng trị Vương Nguyệt

Tường Từ nghe thấy lời này, rốt cuộc mới hoàn hồn.

“Cậu nói cái gì?” Tường Từ quay đầu, ngơ ngác nhìn Vương Nguyệt hỏi.

“Ặc, không có gì...” Vương Nguyệt thấy vẻ mặt Tường Từ bất thường, cô ta vội vàng phủ nhận.

“Vương Nguyệt, cậu vừa mới nói gì thế, tôi không nghe rõ, cậu nói lại lần nữa được không?” Tường Từ thấy Vương Nguyệt lắc đầu phủ nhận, cậu hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, khuôn mặt tươi cười, ôn hòa hỏi.

Nhưng mà bàn tay cầm chiếc ô tô lại nắm thật chặt, giống như nén chịu cơn giận thật lớn.

“Ặc, mình không có ý gì khác...” Vương Nguyệt thẹn thùng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Hồi nãy cậu nói là muốn làm bà xã của tôi phải không? Vương Nguyệt? Tôi không nghe lắm chứ?” Tường Từ thấy Vương Nguyệt im lặng không nói chuyện lúc nãy, vì thế cậu nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai cô ta, lắc nhẹ, làm như không nhận được vui mừng mà hỏi.

Vương Nguyệt bèn gật đầu, nhưng không nâng đầu lên, ngược lại còn cúi thấp hơn, một âm thanh khẽ khàng truyền đến: “Ừm...”

Sau đó, chỉ thấy Tường Từ dùng một tay đẩy ngã Vương Nguyệt từ trên ghế xuống đất, cậu chỉ vào cô ta mắng: “Đồ hèn hạ!”

Vương Nguyệt ngơ ngàng, căn bản không biết phản ứng thế nào, chuyện gì đã xảy ra?

Vừa nãy âm thanh của Tường Từ chẳng phải là vui vẻ lắm sao? Dựa theo lẽ thường mà nói, cậu cũng có khả năng thích cô ta. Hơn nữa hiện tại Nguyệt Nguyệt tạm nghỉ học, các nữ sinh khác trong lớp ngoài cô ta ra thì không ai thân thiết với Tường Từ, cậu và cô ta ở cùng nhau là chuyện rất tự nhiên mà.

Huống hồ, cô ta thích cậu như vậy.

Nhưng vì sao lại thế này? Vì sao Tường Từ đẩy cô ta xuống đất, còn chỉ vào cô ta mà mắng cô ta? Không thể nào, chẳng lẽ có hiểu lầm gì đó?

Vì thế, Vương Nguyệt từ dưới đất ngồi dậy, ngồi xồm trên mặt đất, khóc lóc hỏi Tường Từ: “Tường Từ, cậu làm sao vậy? Vì sao cậu mắng mình?”

“Mắng cô? Cô còn hỏi tôi vì sao mắng cô? Cái đồ hèn hạ này, nếu không phải bà xã tôi không cho phép đánh con gái, tôi còn muốn đánh cô đấy.” Tường Từ nhìn Vương Nguyệt giả vờ đáng thương trước mặt, cậu tức tối giậm chân.

Đúng vậy, chính là cái dạng này, giả vờ điềm đạm đáng yêu, giả vờ nhu nhược yếu đuối, mới khiến cậu mắc mưu, khiến cậu tưởng Nguyệt Nguyệt bắt nạt cô ta. Khiến cậu phạm sai lầm, bắt cần đẩy Nguyệt Nguyệt, khiến Nguyệt Nguyệt giận cậu không thèm về nhà, khiến bà xã cậu chạy mất...

Hiện tại, cô ta lại còn muốn thay thế địa vị của Nguyệt Nguyệt, làm bà xã của cậu, quả thực là mơ mộng hão huyền.

Giờ đây Tường Từ hận không thể chặt Vương Nguyệt thành tám khúc.

Trước kia cậu không hiểu chuyện, luôn nghĩ rằng Nguyệt Nguyệt bắt nạt người khác. Nhưng bây giờ cậu đã hiểu. Nguyệt Nguyệt đối với bất cứ cô gái nào cũng tốt lắm, tuyệt đối sẽ không ra tay với bạn nữ, đánh bạn nữ khác. Giống như trong trường bọn họ, có một nữ sinh ngày nào cũng chỉ vào mũi Nguyệt Nguyệt mắng cô, Nguyệt Nguyệt chưa từng đánh cô ta, nhiều lắm chỉ là không cho những bạn học xung quanh chơi chung với cô ta thôi.

Như vậy, chuyện lần trước, hoàn toàn không có khả năng Nguyệt Nguyệt đánh Vương Nguyệt.

Thế thì chính là cậu sai rồi?

Cậu oan uổng bà xã của cậu?

Chẳng trách Nguyệt Nguyệt không muốn về nhà, chẳng trách cô phải tạm nghỉ học, không muốn gặp cậu, thì ra đều là lỗi của cậu.

“Tường Từ, Tường Từ, có phải cậu nghe người khác nói lung tung, hiểu lầm cái gì không?” Khi nghe được lời nói của Tường Từ, Vương Nguyệt vội

vàng mở miệng hỏi.

“Hiểu lắm? Bây giờ cô còn không biết xấu hổ mà nói hai chữ hiểu lắm này với tôi?” Tường Từ tức giận đến nổi ngón tay hơi run.

“Tường Từ, Tường Từ, rốt cuộc cậu sao thế?” Vương Nguyệt hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

“Đừng gọi tôi là Tường Từ, cô không xứng. Tôi nói cho cô biết, cả đời này bà xã của tôi là Khúc Nguyệt Nguyệt, sẽ chỉ là Khúc Nguyệt Nguyệt!” Tường Từ hô to khẳng định.

“Khúc Nguyệt Nguyệt có cái gì tốt?” Vương Nguyệt nghe Tường Từ nói, lập tức không chịu được, cô ta gào theo, “Khúc Nguyệt Nguyệt, Khúc Nguyệt Nguyệt, ngoài Khúc Nguyệt Nguyệt thì cậu không thể nhìn đến mình sao? Ngoại trừ bắt nạt cậu thì Khúc Nguyệt Nguyệt có gì tốt chứ?”

“Tôi thích bà xã tôi bắt nạt tôi. Chỉ cần là bà xã của tôi, cậu ấy làm gì tôi cũng thích. Tôi không quan tâm cậu ấy có bắt nạt tôi không, tôi cứ thích cậu ấy đấy! Hơn nữa, cô dựa vào gì mà so sánh với bà xã của tôi?” Tường Từ mở miệng khinh thường.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào mình tốt hơn cô ta!” Vương Nguyệt lập tức kích động trả lời, “Tường Từ, cậu nhìn mình xem, mình đẹp hơn Khúc Nguyệt Nguyệt, thành tích giỏi hơn cô ta, mình đối với cậu tốt hơn cô ta, tính tình mình tốt hơn cô ta... Khúc Nguyệt Nguyệt bá đạo như vậy, trước sau vẫn bắt nạt cậu. Và lại, mình sẽ đau lòng cho cậu. Mình có điểm nào không tốt hơn Khúc Nguyệt Nguyệt chứ?”

“Cái tốt của bà xã tôi, cô không thể nào biết được. Cho nên ở trong mắt cô, cô đều tốt hơn Nguyệt Nguyệt mọi mặt.” Ánh mắt Tường Từ hơi u ám, cậu trả lời, sau đó trực tiếp quát to.

“Thế những cái đó có ích lợi gì? Cô không phải là Nguyệt Nguyệt của tôi! Cho dù cô tốt thế nào đi chăng nữa tôi cũng không cần.”

“Cô xinh đẹp thì sao? Đó là trong mắt người khác cảm thấy cô đẹp, nhưng tôi có từng nói cô đẹp chưa? Từ trước đến nay tôi chỉ thấy bà xã tôi là đẹp nhất! Thành tích tốt thì thế nào? Bà xã tôi không cần thành tích tốt cũng rất lợi hại. Thành tích của tôi tốt là được rồi. Còn nữa, sao cô biết Nguyệt Nguyệt không tốt với tôi? Tôi thích bà xã tôi đối với tôi như vậy. Cuối cùng, cô nói tính tình cô tốt hơn Nguyệt Nguyệt?” Tường Từ nhìn chằm chằm Vương Nguyệt, nhìn đến mức khiến cô ta ớn lạnh toàn thân cậu mới nói tiếp.

“Tôi thích sự bá đạo của bà xã tôi nhất.”

“Cho nên cô dựa vào gì mà đánh đồng với bà xã của tôi? Cô coi mình là cái gì hả!!!”

Vương Nguyệt nghe Tường Từ nói vậy mới rốt cuộc phản ứng lại, dường như ở trong mắt Tường Từ, mọi thứ của Nguyệt Nguyệt đều là tốt. Cho dù cô ta tự cho là mình tốt hơn Nguyệt Nguyệt, những chỗ tốt hơn Nguyệt Nguyệt ở trước mặt Tường Từ đều chẳng là gì. Bởi vì ở trong mắt Tường Từ, những chỗ không tốt của Nguyệt Nguyệt trong mắt cậu đều là tốt cả.

Dù sao, chỉ cần là Nguyệt Nguyệt, thế thì ở trong mắt Tường Từ chính là tốt.

Cho nên những người khác xuất sắc thế nào đi nữa cũng vô dụng.

Như vậy, cô ta nghĩ trăm phương nghìn kế ép Khúc Nguyệt Nguyệt bỏ đi là vì cái gì? Chuyện này ở trong mắt mọi người, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ ư?

Giờ phút này, Vương Nguyệt rốt cuộc nhận ra, tất cả cố gắng của cô ta vốn chỉ là trò đùa. Tuy rằng ép Khúc Nguyệt Nguyệt bỏ đi, nhưng khiến Tường Từ thực sự ý thức được, cậu hoàn toàn không thể tách khỏi Khúc Nguyệt Nguyệt.

Cho nên, cuộc chiến tự cho là toàn thắng, kết quả là thất bại thảm hại.

Tối lúc này, Vương Nguyệt không còn ản giấu bản thân, cô ta đứng lên, chỉ vào Tường Từ quát lớn.

“Lâm Tường, cậu đừng có quá đáng!”

“Tôi quá đáng! Cô còn nói tôi quá đáng? Cô dùng kế hãm hại Nguyệt Nguyệt, ép cậu ấy bỏ đi, còn muốn làm bà xã của tôi, cô còn mặt mũi nói tôi quá đáng? Con mẹ nó, tôi còn muốn quá đáng hơn, cô muốn thử xem không?” Tường Từ tức giận không thôi, ăn nói thô lỗ. Trời biết, Tường Từ từ nhỏ đến lớn gần như chưa từng mắng người, lần này cậu mắng Vương Nguyệt là ngoại lệ. Bởi vì cậu thật sự không chịu nổi nữa, lại có người xấu xa như thế.

Hại cậu và Nguyệt Nguyệt xa nhau, còn ra vẻ đúng lý hợp tình, tự cho mình tốt, khiến Tường Từ hận không thể đánh cô ta.

“Lâm Tường, cậu muốn thế nào? Tôi nói cho cậu biết, tôi không sợ cậu đâu.” Vương Nguyệt lập tức chột dạ, nhưng vẫn miễn cưỡng giữ bình tĩnh, đánh bạo gào lên.

“Tôi muốn thế nào? Tôi nói với cô, Vương Nguyệt, bắt đầu từ ngày mai, cô tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy cô nữa, nếu không, tôi cho cô đẹp mặt đấy.” Lần đầu tiên Tường Từ nói lời cay độc.

“Cậu dám! Tôi đến trường đi học, cậu dựa vào gì mà can thiệp? Hơn nữa, gia đình tôi cũng không dễ bắt nạt.” Vương Nguyệt mạnh mẽ nói.

“Tôi dựa vào gì? Bà cô Vương Tư Nhân chẳng qua là một thư ký tính ừ, ở chỗ khác còn có chút quyền lực, ở chỗ chúng tôi thì tính là cái gì? Mẹ cô

Khương Lệ Phương cũng chỉ dựa vào thế lực của ba cô, mở một công ty nhỏ, có ăn chút hối lộ, tôi khiến bà ta ngày mai vào cục cảnh sát đấy!” Tường Từ khinh thường trả lời.

Hừ, mấy hôm trước, cậu chột nghe chị ba nhắc tới, công ty của mẹ Vương Nguyệt chính là dùng để rửa tiền. Hừ, cậu không muốn dùng thế lực ép người, nhưng có một số người, chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ.

“Cậu dám! Cậu...” Vương Nguyệt nghe Tường Từ nói, nhất thời hết hồn, không biết nói thế nào.

“Tôi đương nhiên dám! Cấp dưới của bố tôi đang định loại trừ tham quan ô lại, không đúng, ba cô còn có thể nằm trong danh sách đó.” Tường Từ trả lời vô tư, thậm chí cuối cùng còn thốt ra một câu, “À, cô không nhắc tôi quên mất, cô còn có một người anh trai, trước đây không lâu đụng chết người phải không!”

“Cậu, cậu làm sao biết được!” Vương Nguyệt hoang mang lo sợ, vô thức quát lên, nói rồi vội vàng che miệng lại.

“Ha ha, cả thế giới này không có vách tường nào không có gió. Còn nữa, ngại quá, sự cố của gia đình các người là do anh họ tôi xử lý.”

“Vậy cậu muốn thế nào?” Vương Nguyệt hoàn toàn không dám cãi lại, chỉ đành nhẹ giọng hỏi. Trước kia cô ta biết gia đình Tường Từ không tệ, nhưng nhìn thấy Tường Từ hay bị Nguyệt Nguyệt bắt nạt, cô ta suy đoán gia cảnh của cậu không phải đặc biệt tốt, bằng không người trong nhà khẳng định sẽ bênh vực. Cho nên, hiện tại Tường Từ và Nguyệt Nguyệt trở mặt, không có Nguyệt Nguyệt che chở cậu, khẳng định chẳng có gì lợi hại.

Nhưng xem tình huống hiện giờ, gia cảnh của Tường Từ chắc là rất khó lường.

“Thế nào? Hồi nãy không phải nói rồi sao? Cô không nghe rõ hả? Tôi không ngại nói lần cuối cùng,” Tường Từ trừng mắt nhìn Vương Nguyệt, mở miệng nói, “Bắt đầu từ hôm nay, cô rút ra khỏi trường cho tôi. Đòi này, đừng để tôi thấy được cô. Nếu không, tôi vô ý đích thân ‘tiền’ cô đó!”

Vương Nguyệt nghe được giọng điệu u ám của Tường Từ, nhin không được mà phát run, cả người không chịu nổi, yếu ớt ngã xuống đất, thì ra cô ta sai lầm rồi.

Tường Từ, cậu thiếu niên mà cô ta vẫn cho rằng rất yếu đuối, thực ra là một con người hung hãn.

Sự dịu dàng của cậu đều là bởi vì bà xã của cậu.

Cho nên khi Nguyệt Nguyệt đi rồi, cậu cũng bắt đầu nổi giận.

Mà không may cô ta phải gánh chịu lửa giận của Tường Từ...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cường thế trở về

Việc này hạ màn như vậy, Vương Nguyệt vốn không phục, cô ta thu dọn cặp sách về nhà chuẩn bị nói với ba mình, bảo ông ta làm chủ. Bởi vì, từ bé ba Vương Nguyệt đã rất thương cô ta. Tuy rằng cô ta có một người anh trai, nhưng anh ta cũng không biết lo, từ nhỏ đến lớn chỉ khiến ba mình lo lắng không ít. Chuyện đụng chết người trước đó suýt nữa khiến ba cô ta và anh trai đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Có thể nói, cô ta là niềm kiêu hãnh của ba mình.

Từ nhỏ đến lớn, bất luận là ai nhắc tới cô ta thì cũng giờ ngón cái lên.

Vì thế, nỗi tủi thân này Vương Nguyệt sẽ tìm ba mình giải quyết. Đương nhiên, lần nào ba cô ta cũng không phụ sự mong đợi, giúp cô ta xử lý vấn đề. Cho nên cô ta rất có lòng tin với ba mình.

Dù cho khi nãy ở trước mặt Tường Từ, cô ta quả thật chột dạ, quả thật sợ hãi không biết làm sao, nhưng khi về nhà nghĩ tới ba mình thì lại đột nhiên sinh ra lòng tự tin rất to lớn.

Có lẽ những lời Tường Từ nói chỉ để hù dọa cô ta thôi.

Bởi vậy Vương Nguyệt ngoan ngoãn ngồi ở nhà chờ ba mình về.

Nhưng mà đợi rất lâu, lại là mẹ cô ta về trước.

“Bảo bối, sao hôm nay con về sớm thế? Xảy ra chuyện gì ư?” Bà Vương hỏi.

“Mẹ ơi, khi nào ba trở về?” Vương Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

“Hôm nay ba con có việc, nghe nói là sinh nhật của cô con gái thứ hai của bộ trưởng Lâm. Ba con rất vất vả mới lấy được tấm thiệp mời, nếu lần này có thể tạo mối quan hệ tốt với bộ trưởng Lâm, việc thăng chức của ba con về sau sẽ không cần phải lo sầu.” Bà Vương có chút hưng phấn nói.

“Mẹ, bộ trưởng Lâm là ai ạ?” Vương Nguyệt nghe được họ Lâm, không biết làm sao trong lòng lại hoảng hốt, hơi bối rối hỏi.

“Haiz, nói con cũng không biết. Chính là một vị lãnh đạo rất rất to lớn, cấp trên của cấp trên của ba con đều thuộc quyền quản lý của ông ấy.” Bà Vương thuận miệng nói lấy lệ, đột nhiên lại nghĩ tới gì đó, bà ta nói thêm, “À, con không hỏi thì mẹ quên mất.”

“Chuyện gì vậy mẹ?” Vương Nguyệt không hài lòng với câu trả lời của bà Vương, đang định hỏi kỹ càng thì nghe mẹ hỏi có việc, vì thế cất tiếng hỏi.

“À, vừa nãy ba con gọi điện thoại nói rằng, ông ấy nghe nói con trai của bộ trưởng Lâm xấp xỉ tuổi con, đang học cùng trường với con, ba con bảo mẹ hỏi con, hai đứa là bạn học phải không. Nếu thế thì phải chú ý có quan hệ tốt với thằng bé đó, như vậy cũng tốt cho việc thăng chức của ba con.” Bà Vương vội nói.

“Học cùng trường với con? Mẹ, cậu ta tên gì thế?” Tự dưng trong lòng Vương Nguyệt nảy sinh dự cảm xấu, hình như có chuyện tệ hại sắp xảy ra.

“Ừm, hình như tên là Lâm Tường thì phải... Đúng rồi, tên là Lâm Tường. Nghe nói là đứa con trai đơn truyền mấy thế hệ, bảo bồi cung đấy.” Bà Vương suy nghĩ kỹ càng, vỗ tay trả lời.

“Lâm Tường!!!” Vương Nguyệt nghe thấy hai từ này lập tức hoảng hồn kêu to. Sau đó mở hôi lạnh ứa ra, vậy mà lại là Lâm Tường.

Thì ra tất cả những lời cậu nói đều là sự thật.

“Bảo bối, sao thế? Con làm sao thế?” Bà Vương thấy Vương Nguyệt sợ hãi đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bà ta vội vàng dịu dàng hỏi.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ chuyển trường cho con đi, ngày mai, không, từ hôm nay con không học ở trường này nữa. Con không thể học ở trường này nữa. Mẹ ơi, con gặp rắc rối rồi, thật sự gặp rắc rối rồi.” Vương Nguyệt hấp tấp khóc lóc cầu xin.

“Bảo bối, rốt cuộc là sao hả? Gặp rắc rối? Gặp rắc rối gì? Đừng khóc mà, mẹ chịu trách nhiệm cho con. Hay là ai ức hiếp con? Nói cho mẹ, mẹ làm chủ cho con.” Bà Vương thấy tâm can bảo bối của mình bình thường ngoan ngoãn dễ thương giờ lại khóc lóc, bà ta nhất thời luống cuống tay chân an ủi hỏi.

“Mẹ, con sai rồi, con không biết, con không phải cố ý đâu, bằng không con sẽ không làm như vậy...” Vương Nguyệt vừa khóc vừa rủi rĩ kể lại chuyện đã xảy ra gần đây.

Bà Vương sau khi lắng nghe trọn vẹn câu chuyện cũng không nhịn được mà thần thờ.

Trời, thật là tai họa long trời lở đất rồi!

Bình tĩnh, bình tĩnh! Bà Vương vội vã ép chính mình trấn tĩnh lại, suy nghĩ cẩn thận cả câu chuyện, bà ta đột nhiên nhớ tới gì đó, liền thốt lời hỏi: “Bà xã Nguyệt Nguyệt kia của Lâm Tường có phải họ Khúc không?”

“Dạ phải!” Vương Nguyệt khóc lóc gật đầu, đột nhiên phát hiện điểm bất thường, vội hỏi, “Mẹ, sao mẹ biết?”

“Trời ơi, bảo bối, lần này con thật sự hại cả nhà chúng ta thảm rồi.” Bà Vương không an ủi Vương Nguyệt nữa, lớn tiếng trách móc.

“Mẹ...” Vương Nguyệt càng khóc âm ỉ hơn.

“Vương Nguyệt, con có biết Khúc Nguyệt Nguyệt là ai không? Là ai không hả?” Bà Vương không thèm nhìn tới Vương Nguyệt, nói thẳng, “Đó là đứa con gái duy nhất của mấy đời nhà họ Khúc, là hòn ngọc quý trên tay bọn họ đó. Sao con lại ngu xuẩn thế! Anh con còn chưa định tội, đoán chừng chắc phải ngồi tù rồi. Tiền đồ của ba con cũng bị con làm hỏng luôn.”

“Mẹ ơi, tại sao lại như vậy?” Vương Nguyệt sững sờ.

Tại sao có thể như vậy?

Nếu ba cô ta không có tiền đồ, vậy gia đình họ sau này sẽ ra sao? Cô ta còn dựa vào gì để so sánh hơn kém với người khác, còn dựa vào gì để duy trì cuộc sống chỉ tay năm ngón hiện tại? Vậy, dựa vào gì còn muốn người khác vây quanh cô ta?

“Mẹ ơi, phải làm sao bây giờ? Phải làm sao đây...” Vương Nguyệt vừa khóc vừa hỏi.

“Làm sao bây giờ? Đi thôi, ngày mai gia đình chúng ta dọn đi, để ba con tự xin điều đi, giáng chức cũng chẳng sao. Có thể bỏ đi là được.” Bà Vương suy nghĩ, vội vàng trả lời, bà ta không ngoảnh đầu nhìn Vương Nguyệt mà trực tiếp đi lên lầu, vừa chạy vừa quát Vương Nguyệt, “Vương Nguyệt, con mau đi thu dọn đồ đạc đi, hôm nay hai chúng ta đi trước.”

Thế là, từ hôm nay trở đi, Vương Nguyệt chính thức biến mất tại thành phố B.

Tuy nhiên, Nguyệt Nguyệt mà Tường Từ vẫn luôn quan tâm đã hơn một năm còn chưa trở về...

Tường Từ sắp tốt nghiệp lớp sáu, đối với việc học tập từ trước đến nay cậu luôn có thành tích tốt. Còn võ thuật vốn học từ nhỏ, sau khi chuyển kia phát sinh hồi năm ngoái, cậu chưa từng học trở lại.

Trên cơ bản, có thể nói là xao nhãng.

Sau khi Nguyệt Nguyệt rời khỏi, Tường Từ giống như thay đổi thành người khác.

Đôi khi, bác cả, cô út, di cả và di út của Tường Từ thường sẽ gửi đồ ăn ngon, đồ chơi tốt, hoặc là quần áo cho Tường Từ. Hơn nữa mỗi lần đều là hai phần.

Lần nào Tường Từ nhận được đồ ăn ngon, cậu sẽ bất giác chạy đến nhà Nguyệt Nguyệt, hô to với bà Khúc: “Mẹ Khúc ơi, Nguyệt Nguyệt đâu rồi? Nguyệt Nguyệt ở đâu ạ? Mau gọi cậu ấy đi ra, con mang đồ ăn ngon cho cậu ấy...”

Mỗi lần bà Khúc nhìn thấy, ánh mắt đều cay xè, bà rất muốn nói với Tường Từ, Nguyệt Nguyệt đi rồi, vẫn chưa trở về, nhưng bà không nhẫn tâm. Vì thế, bà chỉ đành nhìn nước mắt, nhẹ giọng nói: “Tường Từ, Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài rồi. Con giữ lại cho Nguyệt Nguyệt trước đi, Nguyệt Nguyệt về rồi con hãy đưa cho nó.”

“Dạ, thế khi nào Nguyệt Nguyệt trở về ạ? Bên trong tủ của con đã chứa đầy rồi.” Tường Từ cúi đầu, có chút tủi thân trả lời.

“Rất nhanh, sẽ nhanh trở về thôi.” Bà Khúc hơi nghẹn ngào nói, không biết là an ủi Tường Từ hay là an ủi chính mình.

“Mẹ Khúc ơi, con nhớ bà xã của con, con nhớ Nguyệt Nguyệt, mẹ Khúc có thể nói với cậu ấy được không, bảo cậu ấy về sớm một chút... Con chờ rất lâu rồi...” Tường Từ cũng không nhận được mà nghẹn ngào theo.

“Ừ, mẹ Khúc biết rồi, rất nhanh, rất nhanh thôi.” Bà Khúc hết cách, đành phải trả lời như vậy.

Tình huống thế này không biết đã xảy ra bao nhiêu lần trong gần hai năm nay.

Ban đầu, bà Khúc vẫn còn chút tức giận đối với Tường Từ. Thế nhưng đến sau này, mỗi lần thấy Tường Từ kích động cầm một đồng đồ ăn đến tìm Nguyệt Nguyệt, nhưng đều thất vọng trở về, cho dù cậu biết Nguyệt Nguyệt còn chưa trở về, nhưng lần nào có thứ gì tốt cũng mang sang đây, chỉ sợ ngộ nhờ Nguyệt Nguyệt về rồi, cậu không biết được.

Hai năm nay, dù cho ý chí có sắt đá cỡ nào cũng mềm xuống. Huống chi, Tường Từ là đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy.

Cậu thương Nguyệt Nguyệt như thế...

Cho dù Nguyệt Nguyệt không ở đây, chỉ cần có đồ tốt, cậu đều đưa cho Nguyệt Nguyệt trước tiên...

Nhưng Nguyệt Nguyệt không ở đây...

Lần nào bà Khúc cũng nhìn đau lòng mà lừa gạt cậu...

Thực ra bà cũng không nhớ đâu...

Nguyệt Nguyệt à. Con nên trở về rồi, bằng không, Tường Từ phải làm sao đây hả?

Rốt cuộc, vào năm thứ hai Nguyệt Nguyệt bỏ đi, đến ngày sinh nhật chung của hai người, Nguyệt Nguyệt đã trở lại.

Nhiều năm như vậy, hai người vốn luôn cùng nhau mừng sinh nhật, còn quà sinh nhật thì trước giờ đều là của một mình Nguyệt Nguyệt.

Nhưng cô đi rồi, chỉ còn một mình Tường Từ, cậu không muốn nhận quà.

Vào buổi trưa hôm sinh nhật, Tường Từ đuổi ông bà Lâm đi, cậu ngồi một mình trong sân.

Trên chiếc bàn đá trong sân đặt một chiếc bánh sô cô la nho nhỏ, là loại Chocopologie mà Nguyệt Nguyệt thích nhất, đây là do Tường Từ đã dặn cô út của mình làm theo yêu cầu từ rất sớm, đến lúc thì dùng máy bay gửi về.

Trên chiếc bánh ngọt đẹp đẽ kia viết “Bà xã, sinh nhật vui vẻ”, xung quanh còn có vịt Donald mà Nguyệt Nguyệt thích nhất, chuột Mickey, cùng với những nhân vật khác trong phim hoạt hình làm bằng sô cô la, xem ra Tường Từ quả thật rất để tâm.

Sau đó, cậu châm lửa đèn cầy.

Tường Từ đối diện với ánh lửa trước mặt, từ từ nhắm hai mắt lại, rất thành tâm ước nguyện: “Cậu mau trở về đi, Nguyệt Nguyệt.”

Nhưng mà, còn chưa chờ Tường Từ mở mắt ra, tiếng “lộp bộp” truyền đến, ngắt ngang lời ước của cậu, nhất thời Tường Từ tức giận trừng mắt nhìn qua.

Cậu trông thấy một cô gái mặc áo thun không tay, quần short, thắt bím tóc đứng cạnh cửa, đây là —— Nguyệt Nguyệt!

Hóa ra giấc mộng thật sự trở thành hiện thực, cậu không phải nằm mơ chứ?

Thế là Tường Từ cảm thấy hạnh phúc tràn lan, không biết làm thế nào mới tốt, cậu đang định cất tiếng thì lại nghe Nguyệt Nguyệt nói: “Tường Từ, cậu lăn ra đây cho tôi!”

Tường Từ hoàn toàn mặc kệ giọng điệu hung hăng của Nguyệt Nguyệt, cậu vội vàng đứng lên, kích động chạy tới muốn cho Nguyệt Nguyệt một cái ôm thật to, cậu thực sự vui mừng khôn xiết, vừa chạy vừa gọi, “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt...”

Dường như giờ khắc này, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt thì cậu không biết nói gì nữa.

Nhưng khi Tường Từ chạy tới bên cạnh Nguyệt Nguyệt, lúc cậu muốn ôm cô thì lại bị cô nắm giữ một cánh tay, đẩy mạnh vai cậu một cái.

Một tiếng “phịch” vang lên, cả người Tường Từ thành hình chữ đại (大), toàn thân tê liệt nằm trên mặt đất.

Lúc này Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh đầu của Tường Từ, cô cúi người nhìn cậu, vươn ngón trở ra, lắc qua lắc lại, cô ra vẻ khinh thường nói với cậu, “Tường Từ, cậu tệ quá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Gương vỡ lại lành

Tường Từ hoàn toàn không nghe thấy Nguyệt Nguyệt nói gì, cho dù hiện tại cả người đau đớn tê dại, cậu cũng chẳng để ý. Bây giờ trong đầu óc cậu toàn là “Nguyệt Nguyệt đã trở về!” “Bà xã đã trở về...” “Nguyệt Nguyệt...”

Hiện tại bạn ở trước mặt cậu, nói gì cũng vô dụng thôi, cậu căn bản không nghe vào lỗ tai, cái cậu có thể nghĩ tới, có thể cảm giác được, chính là “hạnh phúc”!!!

Đúng vậy, “hạnh phúc”. Bây giờ, ở trong mắt Tường Từ, chỉ cần là Nguyệt Nguyệt, cho dù cô nói gì làm gì, đều là một loại hạnh phúc.

Xa cách hai năm, rốt cuộc Nguyệt Nguyệt đã trở về.

Trong mắt Tường Từ lúc này, có lẽ giấc mộng thật sự trở thành hiện thực.

Từ bé, Tường Từ hiếm khi thể hiện cảm xúc mãnh liệt, ngoại trừ trước mặt Nguyệt Nguyệt.

Hơn nữa, có thể nói rằng Tường Từ là một người thanh tâm quả dục, đối với rất nhiều thứ, cậu không hề để tâm đến. Nhưng hiện tại, cậu phát hiện, cậu không phải không có lòng ham muốn chiếm hữu, mà là tất cả cảm tình của cậu đều dành tất cả trên người Nguyệt Nguyệt, đối với những cái khác cậu đều thờ ơ.

Vì thế, bất cứ việc gì không liên quan đến Nguyệt Nguyệt, Tường Từ rất ít khi hao tâm tốn sức.

Cho nên giờ phút này, Tường Từ hoàn toàn không quan tâm Nguyệt Nguyệt coi cậu ra làm sao.

Nguyệt Nguyệt đánh cậu, cậu cảm thấy rất hạnh phúc. Bởi vì cậu biết đau, thế thì không phải là nằm mơ rồi. Nguyệt Nguyệt thật sự trở về rồi.

Nguyệt Nguyệt mắng cậu, cậu vẫn cảm thấy hạnh phúc. Bởi vì cậu biết, bề ngoài Nguyệt Nguyệt rất bá đạo, lòng chiếm hữu mạnh mẽ, nhưng trong nội tâm Nguyệt Nguyệt cũng là một người rất lạnh nhạt.

Đối với những thứ cô không quan tâm đến, ngay cả liếc mắt một cái cô cũng lười.

Hiện giờ, Nguyệt Nguyệt còn có thể mắng cậu, điều đó chứng minh rằng cô vẫn còn rất để ý đến cậu.

Phát hiện ra điểm này, Tường Từ sao có thể không vui chứ?

Nguyệt Nguyệt miệt thị cậu, vậy thì càng khẳng định ý nghĩ của Tường Từ cho rằng Nguyệt Nguyệt vẫn để cậu trong lòng. Bởi vì nếu cô không còn canh cánh chuyện trước kia thì sẽ tuyệt đối không trở về.

Tuy rằng lòng hiếu thắng của Nguyệt Nguyệt rất mạnh, nhưng đó chỉ là đối với một mình Tường Từ mà thôi. Đối với những người khác, cô hoàn toàn không đặt trong lòng. Tựa như Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy hồi trước. Nếu không phải bọn họ chủ động chủ động trêu chọc Nguyệt Nguyệt, cô căn bản không để ý tới bọn họ, quản bọn họ làm gì.

Nếu Nguyệt Nguyệt vẫn có vương mắc về sự việc trước kia, thế thì trong gần hai năm trời cô bỏ đi, khẳng định sẽ khó tránh khỏi nhớ tới cậu.

Nếu còn nhớ tới cậu, như vậy Nguyệt Nguyệt khẳng định sẽ không quên cậu đã đối tốt với cô rất nhiều năm qua, mà oán hận gì đó, có lẽ đã tan biến rồi. Bởi vì từ trước đến nay Nguyệt Nguyệt là một người không giữ lòng thù hận.

Do đó, không hề nghi ngờ gì nữa, Nguyệt Nguyệt thật sự vẫn còn thích cậu.

Thế thì bà xã Nguyệt Nguyệt khẳng định vẫn là bà xã của cậu. Dù cho hiện tại Nguyệt Nguyệt tức giận như vậy, đánh cậu như vậy.

Theo một góc độ nào đó mà nói, Tường Từ thật sự có chút không tự trọng.

Tường Từ rốt cuộc hạ quyết tâm, cậu lấy lại tinh thần, từ trên mặt đất đứng dậy, cậu nhìn Nguyệt Nguyệt rồi nói với cô, “Nguyệt Nguyệt...” Nhưng Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không đợi Tường Từ nói xong, cô trực tiếp tiến lên một bước, chẳng nói gì cả nắm lấy một cánh tay của Tường Từ, xoay người cậu qua rồi vặn cánh tay cậu ra sau lưng, dùng sức đá một cái, “Bịch...!!!!” Tường Từ lại ngã xuống đất lần nữa, nhưng lần này khuôn mặt cậu rơi xuống đất, mặt mày dính đầy bụi bặm.

Lần trước, Tường Từ đã dùng chiêu này mà đẩy ngã cô, tới giờ Nguyệt Nguyệt vẫn còn nhớ rõ.

Cái này gọi là gây ông đập lưng ông.

Lúc này, Nguyệt Nguyệt lại đi đến bên cạnh đầu của Tường Từ, cô ngồi xổm xuống, lấy tay chỉ vào trán cậu, tức giận quát lên: “Nguyệt Nguyệt, ai là Nguyệt Nguyệt của cậu? Nguyệt Nguyệt không phải để cậu kêu.”

Bấy giờ Tường Từ mới phản ứng lại, cậu dựa vào nền tảng võ thuật đã từng học trước kia mà lăn cơ thể qua một bên, như là con cá chép nhanh nhẹn đứng lên, không hề lau bụi bặm trên mặt, cậu thâm tình gọi Nguyệt Nguyệt, “Bà xã...”

Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ đứng lên nhanh như vậy, lại còn dám gọi bà xã, cô càng tức giận không thôi, cô tiến thẳng lên, không chút do dự đâm một quyền về phía Tường Từ.

Tường Từ vốn dĩ định để Nguyệt Nguyệt đánh cho hả giận, tự mình ngoan ngoãn nhận lỗi, nhưng Nguyệt Nguyệt không cho cậu cơ hội nói chuyện, nhất thời cậu cũng nôn nóng. Cậu không kịp suy nghĩ, giờ ra bàn tay định giữ Nguyệt Nguyệt lại thì đã thấy cô vốn định đâm vào mặt cậu, trong nháy mắt xuống tay, cô đâm ngay vào bụng cậu, nhất thời Tường Từ đau đớn khom lưng, Nguyệt Nguyệt cũng chẳng thêm để ý, tay kia gấp khúc, khuỷu tay hạ xuống, “Bốp” một tiếng dùng sức đâm xuống, “Bịch” một tiếng, Tường Từ lại bị Nguyệt Nguyệt đánh nằm bò trên mặt đất, cả người ôm bụng ngã xuống, vô cùng thảm hại.

Lúc này Nguyệt Nguyệt phui tay, lại ngồi xổm trước mặt Tường Từ, cô trách mắng cậu: “Bà xã, cậu còn dám gọi bà xã? Ai là bà xã hả? Tôi đánh chết cậu!” Nói xong, một bàn tay đập lên ót Tường Từ, vừa đánh vừa hỏi, “Còn gọi nữa không, còn gọi nữa không?”

Tường Từ không biết nên làm sao bây giờ, cậu không xoay người đứng dậy, vẫn tiếp tục gọi Nguyệt Nguyệt, “Bà xã, bà xã, bà xã...”

Hành động này của Tường Từ rõ ràng là sự khiêu khích đối với Nguyệt Nguyệt, khiến cô càng giận hơn không thể đè nén, vì thế cô đặt móng trực tiếp ngồi trên lưng Tường Từ, giận dữ nói với cậu: “Cậu còn gọi nữa, cậu còn gọi nữa hả...” Mỗi lần hỏi là một lần nâng móng lên rồi ngồi mạnh xuống, Tường Từ liên tục thở hổn hển, ngay cả nói cũng chẳng trọn vẹn.

Có trời biết, tuy rằng hiện tại Nguyệt Nguyệt trông nhỏ nhắn như thế, nhưng trải qua gần hai năm học võ, cơ thể cô có thể nói là không có mỡ, chỉ có cơ bắp bao bọc dưới lớp da thôi.

Cho nên, Nguyệt Nguyệt trông thon thả vậy, thật ra rất nặng.

Lúc này cô ngồi lên ngồi xuống trên lưng Tường Từ, quả thật đem cơ thể nhỏ bé của Tường Từ ngồi đến mức tàn phế.

Nhưng không biết Tường Từ thế nào, cậu đối kháng với Nguyệt Nguyệt, chết cũng không chịu thua, dù cho Nguyệt Nguyệt đè ép cỡ nào, cậu vẫn cắn răng chịu đựng, không thêm sửa miệng, tiếp tục thì thảo đứt quãng, “Bà xã, bà xã, bà xã...”

Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ nghiêm túc như vậy, làm sao cũng không chịu thua, cô nhất thời nóng nảy, không ngồi trên người Tường Từ nữa, mà đứng lên sau đó xách áo của Tường Từ, nâng nửa người của cậu lên, quát cậu: “Tôi không phải bà xã của cậu. Không cho phép cậu gọi tôi là bà xã.”

“Không, cậu chính là bà xã của tớ —— Nguyệt Nguyệt!” Tường Từ chết cũng không chịu thua, tiếp tục quật cường nói.

“Không cho phép gọi tôi là bà xã, sau này gọi tôi là Khúc Nguyệt Nguyệt.” Nguyệt Nguyệt càng tức giận hơn, cô đâm một quyền, khiển trách.

Đúng vậy, cho dù thế nào, cậu cũng là bà xã của tớ! Đây là sự kiên trì duy nhất của Tường Từ.

Bởi vì cậu sợ, nếu cậu nghe lời Nguyệt Nguyệt, không gọi cô là bà xã, thế thì có phải từ nay về sau Nguyệt Nguyệt sẽ thật sự không cần cậu nữa chăng? Từ đó Nguyệt Nguyệt và cậu không còn quan hệ gì? Thế thì làm sao cậu chịu đựng được?

Vì vậy, Nguyệt Nguyệt, cậu đánh đi.

Bất cứ chuyện gì, Tường Từ sẽ không làm trái lời Nguyệt Nguyệt. Chỉ cần Nguyệt Nguyệt muốn thì cậu sẽ tán thành. Ngay cả cô bảo cậu giết người phóng hỏa, có lẽ cậu sẽ làm ngay không chớp mắt. Thế nhưng, bảo cậu vứt bỏ mọi quan hệ với Nguyệt Nguyệt, không được gọi bà xã, có đánh chết cậu, cậu cũng không bằng lòng.

Bởi vì hiện tại, giữa cậu và Nguyệt Nguyệt chỉ còn lại mối quan hệ này, mà đây cũng là mối quan hệ duy nhất Tường Từ muốn giữ lại.

Nếu Nguyệt Nguyệt thật sự không cần cậu, có lẽ cậu sẽ không còn là Tường Từ nữa.

“Tường Từ, cậu...” Nguyệt Nguyệt thấy mình không làm gì được Tường Từ, cô tức tối nói không ra lời. Cô nâng nắm đấm muốn đánh xuống, nhưng trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cậu đầy bụi bặm, còn có vết bầm trên má trái, càng thu hút ánh mắt của người khác. Vì thế nắm đấm của cô nâng lên nhưng không đánh xuống được.

Cô mềm lòng.

Đây là Tường Từ, thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn của cô, từ bé đã thương cô, chiều cô, đối xử rất tốt với cô.

Cho dù cô hết lần này tới lần khác suy nghĩ phải làm sao đánh cậu, nghĩ làm sao phải trừng trị cậu, nghĩ tới phốt lờ cậu, nhưng giờ khắc này cô thật sự không thể ra tay.

Nhiều năm như vậy, Tường Từ đối với cô rất tốt.

Cho nên, hôm nay cô mới có thể bất luận ra sao cũng phải trở về.

Cho nên, mới có thể vừa về là đến thẳng nhà Tường Từ, ngay cả nhà mình cũng chưa trở về.

Cho nên, mới có thể bực tức, mới có thể giận dữ, mới có thể khinh thường.

Bởi vì, chỉ có như vậy, cô mới quang minh chính đại tới gặp cậu.

Bởi vì, chỉ có như vậy, cô mới dám xuất hiện trước mặt cậu.

Bởi vì, chỉ có như vậy, cô mới dám thật sự đối mặt với cậu.

Cô đánh Tường Từ, là bởi vì cô giận.

Bởi vì cậu từng đẩy ngã cô.

Cô mắng cậu là bởi vì cô ghen tị.

Bởi Tường Từ đã vì cô gái khác mà không tin cô.

Cô châm biếm cậu, là vì cô hận.

Bởi vì Tường Từ đã từng nói sau này không thêm đề ý tới cô nữa.

Cô không cho phép Tường Từ gọi cô là Nguyệt Nguyệt, gọi cô là bà xã, là bởi vì cô sợ.

Cô sợ Tường Từ không chấp nhận cô.

Cô sợ Tường Từ phủ nhận mối quan hệ với cô. Cô sợ Tường Từ sẽ không thừa nhận cô. Điều cô sợ nhất, chính là Tường Từ sẽ không cần cô.

Cho nên, cô mới phủ nhận mối liên quan giữa họ trước tiên, cô sợ bản thân không chịu đựng được sự phủ nhận của Tường Từ, thế thì không bằng để chính mình cắt đứt.

Trong nội tâm, cô kiêu ngạo như vậy.

Bởi vì kiêu ngạo của mình nên cô mới càng sợ hơn.

Cô bảo Tường Từ không được gọi cô là bà xã hết lần này tới lần khác, nhưng trong lòng cô lại nôn nóng chờ đợi sự thừa nhận của Tường Từ.

Cô ép bức Tường Từ nhiều lần, bảo cậu buông tha, vứt bỏ quan hệ giữa bọn họ, chẳng qua là vì muốn nghe được sự quả quyết của cậu. Khẳng định quan hệ giữa bọn họ, xác định cậu vẫn kiên trì giữ lại mối quan hệ này.

Tất cả mọi việc cũng là vì để Tường Từ nhớ rõ trong lòng, cô —— Khúc Nguyệt Nguyệt, là bà xã của cậu!

Do đó, cô đánh cậu nhiều lần, là vì khiến cậu đau, để cậu nói đi nói lại, gọi đi gọi lại, “Bà xã, bà xã, bà xã...”

Bởi vì, cô hiểu Tường Từ, tuy rằng cô luôn bắt cần, tuy rằng bề ngoài ít khi quan tâm đến Tường Từ. Nhưng cô thật sự rất hiểu cậu.

Theo căn bản mà nói, hai người bọn họ, trong nội tâm đều quật cường giống nhau.

Kế hoạch của cô, không phải thật sự đa đảo cậu, chỉ là muốn cho cậu một cơ hội, cho hai bên một lối thoát, một cơ hội, một cơ hội có thể cho cô tiếp tục gọi Tường Từ “ông xã”, có thể cho Tường Từ tiếp tục gọi cô “bà xã”.

Từ đầu đến cuối, những việc Nguyệt Nguyệt đã làm, chẳng qua là vì cho hai bên một cơ hội “gương vỡ lại lành”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sự tĩnh lặng trước cơn bão tố

Bởi vì, cho dù cô bằng lòng im lặng không nói tới sự việc trước kia, bằng lòng tiết lộ sự thật, bằng lòng tha thứ cho Tường Từ, bằng lòng không so đo chuyện này nữa. Nhưng Tường Từ thì sao? Cậu có thể để mình vượt qua cửa ải kia không? Tự cậu có thể buông xuống hay không? Hai người bọn họ, có lẽ không bỏ xuống được, ngược lại chỉ là Tường Từ mà thôi.

Cho nên, giữa hai người, nếu có một người không bỏ xuống được, thế thì hiện tại chỉ là miễn cưỡng ở bên nhau, rồi cũng sẽ chia tay. Khi ấy, có lẽ thật sự không quay trở về được.

Bây giờ Nguyệt Nguyệt là vì tốt cho cậu, nên mới quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận đánh cậu.

Còn Tường Từ thì lại cam tâm tình nguyện, thậm chí có chút hân hoan vì bị đánh.

Thế nhưng, cho dù ra sao, Nguyệt Nguyệt vẫn thắng.

Bởi vì cô đã đạt được mục đích của mình.

Thế thì bây giờ có thể tính sổ đảng hoàng rồi.

Tường Từ nói với Nguyệt Nguyệt: “Nguyệt Nguyệt, tớ biết, là tớ sai rồi! Tớ không nên hiểu lầm cậu.” Sau đó cậu trình trọng cúi đầu xin lỗi Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt làm ra vẻ lạnh nhạt, cô buông Tường Từ ra, xoay người đi không để ý tới cậu.

Tường Từ thấy thế liền cho rằng Nguyệt Nguyệt muốn bỏ đi, cậu vội vàng vươn tay, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, tỏ vẻ đáng thương hô lên: “Bà xã, cậu đừng đi...”

Nguyệt Nguyệt mất tự nhiên nói với Tường Từ: “Ai là bà xã của cậu hả...” Bàn tay cô bắt đầu giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay của Tường Từ.

Thế nhưng, Tường Từ tăng thêm sức lực, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, môi cậu mím chặt, làm thế nào cũng không buông ra. Miệng cậu vẫn quật cường gọi mãi, “Bà xã...”

Nguyệt Nguyệt giãy dụa hồi lâu, vẫn không thoát được, cuối cùng mặc cho cậu nắm.

Tường Từ thấy tình hình như vậy, cậu lập tức tươi cười, ai ngờ hành động này ảnh hưởng tới vết thương trên mặt, cậu hít một hơi đau đớn.

Nguyệt Nguyệt nghe thấy tiếng hít không khí của Tường Từ, cô không giận nữa, vội vàng xoay người, muốn nhìn Tường Từ một chút, nhưng phát hiện cậu đang cười, cô bèn kiêu ngạo ngay lập tức. Vì thế Nguyệt Nguyệt định xoay đầu lại thì đã thấy Tường Từ chủ động buông tay cô ra, hai tay cậu đặt trên bờ vai nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, cậu hơi cúi đầu, nói với cô, “Bà xã, tớ nhớ cậu, thật sự, thật sự, rất nhớ cậu...”

Nguyệt Nguyệt nghe thấy lời này, cô lại muốn ra tay đánh cậu, nhưng vẫn không nâng nổi bàn tay.

Không biết vì sao, cảm xúc vốn trối chặt lại vì những lời này của Tường Từ mà lập tức tuôn ra, trong lòng không khỏi đau xót.

Không biết vì sao, nước mắt lập tức trào ra, lớn vồn bên trong vành mắt. Đột nhiên cô muốn khóc ra.

Chỉ vài câu đơn giản như vậy, lại khiến Nguyệt Nguyệt nhẹn không được muốn khóc.

Tường Từ đã từng hiểu lầm cô, cô không khóc.

Cô từng bỏ đi, cô không khóc.

Cô từng mệt mỏi vì học võ, cô phải cần rằng kiên trì, cô không khóc.

Hiện giờ, lại bởi vì năm chữ Tường Từ nói ra, “Bà xã, tớ nhớ cậu”, cô nhìn không được mà rơi nước mắt.

Hóa ra, lâu như vậy, thứ cô cần, cô muốn, cô hy vọng, chẳng qua là tấm lòng không thay đổi của Tường Từ, cậu có thể nói với cô, “Tớ nhớ cậu” mà thôi.

Từ trước đến nay Nguyệt Nguyệt đều là một người bá đạo, khó tính, vì thế vĩnh viễn đừng nghĩ rằng cô sẽ cúi đầu trước.

Cho dù thật là lỗi của cô, cô cũng sẽ không cúi đầu trước.

Cho nên cô vĩnh viễn sẽ không được tự nhiên.

Bởi thế Nguyệt Nguyệt sẽ thẹn quá hóa giận, không nhìn được mà ra tay, khiến đối phương cúi đầu. Nếu bạn bước xuống bậc thang của cô, cô sẽ ít nhất đánh bạn hai cái, nếu bạn không xuống thì sẽ nói chuyện với nắm đấm của Nguyệt Nguyệt, xem bạn có nghe lời hay không.

Nếu không nghe thì đánh cho rằng bạn rưng hết.

Thật may, Tường Từ hiểu được “kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”, ở trước mặt Nguyệt Nguyệt, ngoại trừ lúc cô không cần cậu, cậu không thể chấp nhận thì bề ngoài sẽ cự nự, còn những lúc khác, ở trước mặt Nguyệt Nguyệt, Tường Từ sẽ nhận sai vô điều kiện.

Vì thế, tuy rằng hai người đều rất bướng bỉnh, nhưng vẫn là duyên trời tác hợp.

Nguyệt Nguyệt cúi đầu giả vờ phớt lờ, muốn nói gì nhưng đã có chút ngại ngùng, nói không nên lời.

Tường Từ bất chấp ý nghĩ của Nguyệt Nguyệt, cậu tiếp tục cất lời, nói với cô: “Nguyệt Nguyệt, tớ biết tớ sai rồi. Thật đó! Tớ không nên đối với cậu như vậy, tớ không nên không tin cậu, tớ không nên đẩy cậu, tớ không nên bỏ mặc cậu rồi đi một mình, tớ nên đuổi theo cậu, tớ không nên giận đối với cậu.” Tường Từ liên tiếp quở trách những lỗi mình đã phạm, Nguyệt Nguyệt càng nghe càng muốn khóc.

“Vậy vì sao cậu còn làm như thế?” Nguyệt Nguyệt không chịu nổi nữa mà âm ỉ oán trách.

Cho tới giờ, Nguyệt Nguyệt đều đặt chuyện này tận cùng trong đáy lòng, chưa bao giờ nói với bất cứ ai, đều ra vẻ như không có gì, cũng chẳng trách ai cả, bởi nỗi oan ức mà cô chịu đựng đều là vì Tường Từ. Cho nên nếu cô phải nói hết, nếu cô muốn có người đau lòng, thế thì cũng chỉ có thể là Tường Từ.

“Tại sao cậu không tin tớ?” Nguyệt Nguyệt ngẩng lên khuôn mặt bé nhỏ đầy nước mắt mà quát mắng, “Tớ thật sự không hề ra tay đánh cô ta, tớ chỉ là muốn lấy lại áo của cậu trong tay cô ta thôi, tớ không muốn ra tay với cô ta! Nhưng mà cậu chẳng thêm tin tớ.”

“Sau đó, cậu đẩy tớ ngã xuống đất, cô ta làm như có lòng tốt đến đỡ tớ dậy, nhưng lại dùng tay mình làm trật khớp cánh tay của tớ, tớ đau quá mới đẩy cô ta ra, thế mà cậu còn mắng tớ, cậu nói tớ quá đáng, cậu nói sau này không thêm để ý tới tớ nữa, cậu nói không muốn nhìn thấy tớ...” Rốt cuộc Nguyệt Nguyệt không nhìn được âm ỉ mà khóc ra, cô giận dữ hét với Tường Từ, “Tường Từ, cậu nói đi, rốt cuộc là ai quá đáng hả?”

“Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, là tớ sai rồi, tớ không biết, tớ thật sự không biết, tớ không biết cô ta đối với cậu như vậy, tớ không biết cô ta lại xấu xa như thế, tớ không biết mình đáng giận, tớ không biết mình ngốc, tớ thật sự không biết! Nguyệt Nguyệt, cậu tin tớ đi, nếu tớ biết, tớ sẽ không bỏ qua cho cô ta dễ dàng như vậy đâu. Nếu từ đầu cậu nói cho tớ biết, tớ có chết cũng sẽ không nhìn cậu bỏ đi mà chẳng làm gì cả, nếu tớ hiểu được từ đầu, tớ làm sao nỡ để cậu bị thương? Đề cậu âm ỉ? Đề cậu khổ sở? Nguyệt Nguyệt, tớ thật sự sai rồi, xin cậu tha thứ cho tớ...” Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt khóc, cậu nhất thời đau lòng không thôi, cậu cũng khóc theo, hai tay ôm lấy Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt nghe thấy những lời này của Tường Từ, cô càng khóc lớn hơn.

Những ám ức đã phải đè nén trong gần hai năm nay, những nỗi cô đơn phải chịu đựng, những đau khổ đã trải qua, khoảng thời gian sợ hãi, tại khoảnh khắc này rốt cuộc có thể nói ra hết.

Hóa ra, Tường Từ vẫn là Tường Từ.

Vẫn là Tường Từ thương cô từ bé, vẫn là ông xã của cô.

Cho dù đôi khi cậu phạm sai lầm, có đôi khi không hiểu, nhưng từ đầu đến cuối cậu vẫn rất thương cô.

Cậu gây tổn thương đến cô, là bởi vì cậu không hiểu, không biết.

Nhưng trong nội tâm, cậu vẫn là Tường Từ của cô.

Cho nên mới đau lòng vì cô.

Cho nên cậu mới có thể làm ông xã của cô.

Vì thế Nguyệt Nguyệt không nhìn được mà khóc lóc hô lên: “Ông xã, tớ đau quá.”

Tường Từ chịu đựng nỗi đau lòng, cậu ôm Nguyệt Nguyệt, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt, cậu chân thành nói với cô: “Bà xã, tớ cam đoan, từ nay về sau, tớ không bao giờ để cậu bị tổn thương nữa.”

Bắt đầu từ giây phút này, Tường Từ mới coi như thật sự trưởng thành, bởi vì hiện tại cậu mới hiểu được, cái gì gọi là trách nhiệm.

Tường Từ của hiện tại, mới bắt đầu thật sự trưởng thành.

Chỉ khi một người con trai, có người mà cậu muốn yêu thương, muốn bảo vệ, muốn nuông chiều, cậu mới có thể thật sự trở nên mạnh mẽ, làm được tất cả.

Giờ khắc này, không ai nói gì cả, chỉ có một đôi trai gái nhất định cả đời này ở bên nhau mà ôm nhau khóc.

Thế nhưng cảnh tượng hài hòa này không duy trì được bao lâu thì đã bị Nguyệt Nguyệt ngắt ngang.

Cô nói với Tường Từ: “Cậu còn muốn chiếm lời của tớ bao lâu nữa hả?”

Tường Từ nghe cô nói, cả người liền ngây ngẩn, cậu nhìn Nguyệt Nguyệt khó hiểu, sao lại thế này? Vừa nãy bọn họ không phải đang tốt ư? Sao bây giờ Nguyệt Nguyệt lại nói vậy?

Thế là Tường Từ cau mày, nghi hoặc hỏi: “Bà xã, sao thế?”

“Mẹ đã nói, nam nữ thụ thụ bất thân! Cậu còn muốn ôm tớ tới khi nào?” Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu.

“Nhưng mà...” Tường Từ còn muốn nói gì thì đã thấy Nguyệt Nguyệt bắt đầu mất kiên nhẫn, cậu lập tức thả lỏng tay, chỉ nắm nhẹ bàn tay của Nguyệt Nguyệt, rồi nói, “Bà xã, sinh nhật vui vẻ, tớ chuẩn bị bánh ngọt cho cậu này.”

“Ai thèm bánh ngọt của cậu.” Nguyệt Nguyệt ra vẻ khinh thường trả lời, mặc Tường Từ nắm tay đi đến bên cạnh bàn đá, nhìn thấy tên mình viết trên cái bánh ngọt nằm trên bàn, cô hơi xúc động.

“Nguyệt Nguyệt, cậu ném thử xem, ăn ngon không.” Tường Từ mặc găng tay của Nguyệt Nguyệt, cậu trực tiếp cầm thìa, múc một thìa kem sô cô la, nói với Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt thấy thế, hiếm khi phối hợp mà há miệng, nuốt vào, ừm rất ngọt, từ nhỏ cô đã thích ăn loại này.

Thì ra Tường Từ vẫn còn nhớ.

Giờ phút này, không biết có phải là vì sô cô la quá ngọt không, thế cho nên cả trái tim cô đều ngọt ngào, vì thế cô bắt giác híp mắt lại, lộ ra hai má ửng đỏ.

Hóa ra thật sự rất ngọt.

Nhưng biểu cảm này chỉ duy trì trong nháy mắt, Nguyệt Nguyệt phản ứng lại, lập tức thay đổi sắc mặt, kiều ngạo chê bai, “Khó ăn quá...”

“Ừm, vậy ném thử cái này nhé.” Tuy rằng Tường Từ biết Nguyệt Nguyệt cố ý nói lung tung, cậu cũng không vạch trần, cậu cười hi hi lại giơ lên một thìa, bên trong chứa vệt Donald bằng sô cô la nói với Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt nhìn vệt Donald, rồi lại nhìn Tường Từ, cô vùng vẩy một hồi, rồi nói, “Tớ thử một chút thôi đây!”

Vừa nói xong, cô liền cấp tốc cắn hơn một nửa người của vệt Donald, chỉ còn lại đôi bàn chân trong thìa, chứng minh nó từng tồn tại.

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy hai chân vệt nhỏ trong thìa, cô đột nhiên hơi ngượng ngùng, đành phải phụng phịu yêu cầu Tường Từ, “Ăn nó cho tớ!”

Sau đó Tường Từ cười tủm tỉm há miệng ăn ngay.

Cứ thế, Tường Từ ăn hết bánh ngọt, dù bản thân thỉnh thoảng chịu ăn thừa, nhưng nhìn thấy bộ dạng ăn ngon miệng của Nguyệt Nguyệt, cậu cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.

Khi Nguyệt Nguyệt ăn xong, Tường Từ thấy kem dính trên khóe miệng của cô, cậu bắt giác đến gần, muốn “giúp” liếm sạch, ai ngờ “bóp” một tiếng, trên mặt Tường Từ hiện lên dấu năm ngón tay nhỏ nhỏ.

Chính là bàn tay của Nguyệt Nguyệt.

Xem ra, trong thời gian Nguyệt Nguyệt bỏ đi gần hai năm, Tường Từ không bị trừng trị, cho nên mới quên mất, Nguyệt Nguyệt vẫn còn thói quen tốt “tát” người từ hồi bé.

Đó chính là “thói quen tốt” do Khúc Hương Bắc dạy từ nhỏ.

Không những thế, Nguyệt Nguyệt còn đẩy Tường Từ ra, trợn mắt nhìn cậu, quát lên: “Cậu còn muốn chiếm lời của tớ!”

“Nguyệt Nguyệt, tớ...” Tường Từ muốn cãi lại, nhưng không biết nói sao, bởi vì cậu quả thật muốn hôn cô.

Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không để ý tới cậu, hai tay đan nhau, chỉ nghe tiếng ngón tay “răng rắc” truyền đến, khiến Tường Từ co rúm lại, xem tư thế này của Nguyệt Nguyệt, hình như là định gây chiến?

Nguyệt Nguyệt cũng chẳng thừa lời, cô hí hóp nói với Tường Từ.

“Nợ nần của hai chúng ta, cũng nên tính toán rồi!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trọng chấn thể cương

(*) *trọng chấn thể cương: dạy lại chồng, củng cố lại quyền lực của vợ*

“Nợ? Nợ gì?” Tường Từ giật mình hỏi.

“Ha ha, Tường Từ, cậu không phải đã quên rồi chứ.” Nguyệt Nguyệt cười u ám nói, “Từ nhỏ đến lớn, cậu đã từng thấy tớ chịu thiệt thòi chưa?”

“Vây, Nguyệt Nguyệt, cậu muốn thế nào?” Tường Từ dè dặt hỏi.

“Rất đơn giản, hai chúng ta đánh một trận.” Nguyệt Nguyệt nói thẳng, “Cậu thắng, ân oán của chúng ta xóa bỏ, tớ đi! Cậu thua, tớ đánh cậu một trận, tớ cũng đi.”

Sau đó chỉ còn Tường Từ đứng tại chỗ rối rắm, hồi lâu sau cậu khề khàng thốt ra một câu: “Nguyệt Nguyệt, nếu tớ để mặc cậu đánh tớ, cậu có thể đừng đi không...?”

Nguyệt Nguyệt nhìn Tường Từ, do dự một chút rồi lắc đầu, không được!

Tường Từ chán chường gục đầu xuống, cậu nói với Nguyệt Nguyệt: “Nguyệt Nguyệt, cậu ra tay đi, dù sao kết quả đều như nhau, cậu đánh tớ đi.”

“Hừ! Không chịu làm, nếu cậu còn không chịu nghiêm túc đánh với tớ, thì bây giờ tớ lập tức đi ngay.” Nguyệt Nguyệt ngang bướng.

“Nguyệt Nguyệt...” Tường Từ vội vàng kêu lên.

“Đánh hay không đánh?” Nguyệt Nguyệt không để ý tới cậu, cô hỏi thẳng. Cô ra vẻ chỉ cần Tường Từ lắc đầu là cô lập tức đi ngay.

“Được rồi. Nguyệt Nguyệt, cậu cẩn thận một chút.” Tường Từ nhắc nhở. Tuy rằng từ khi Nguyệt Nguyệt bỏ đi cậu không học võ nữa, nhưng dù sao từ bé cậu cũng đã theo ông Khúc học võ, nói thế nào cũng có nền tảng.

Nguyệt Nguyệt dừng dừng trả lời: “Tự cậu cẩn thận đi.”

Vì thế, hai người đứng giữa sân.

Nguyệt Nguyệt gật đầu với Tường Từ, Tường Từ đáp lễ, thế là trận đấu võ chính thức bắt đầu.

Nguyệt Nguyệt đạp chân sau, cả thân mình nhẹ nhàng như chim yến chạy về phía Tường Từ, đồng thời cô nín thở tập trung tư tưởng, hai tay nắm thành quyền, hướng về phía khuôn mặt của Tường Từ.

Mà Tường Từ cũng không cam chịu yếu thế, cậu quay đầu tránh đi mũi nhọn của Nguyệt Nguyệt, tay vuron ra, chuẩn bị bắt lấy hai cánh tay của Nguyệt Nguyệt, chế ngự cô, bởi vì cậu sợ cô bị thương.

Nhưng tay Tường Từ vừa vuron ra, cậu lập tức biến sắc, theo trực giác rút lại bàn tay đang hướng ra phía trước, bảo vệ vùng bụng của mình, thì ra quả đấm của Nguyệt Nguyệt thay đổi phương hướng trong phút chốc, dùng độ cong lạ lùng xuất hiện tại vùng eo của Tường Từ, hai tay cậu đón đỡ, nhưng đột nhiên nhận ra, nguy rồi, cậu bị lừa!

Hóa ra ban nãy Nguyệt Nguyệt bề ngoài dùng móng cù, trên thực tế chẳng qua là che mắt người khác, cú đòn chân chính là quả đấm khác vẫn chưa lấy ra, Nguyệt Nguyệt dùng quả đấm của tay kia từ phía dưới hướng lên trên, đột kích sang đây, Tường Từ thấy được mình sẽ bị đánh từ hàm dưới, cái lỗ khó cái khôn, cậu lách vòng eo của mình qua một bên, khó khăn lắm mới thoát khỏi tập kích của Nguyệt Nguyệt, đang định thở phào thì thấy bấp chân

của Nguyệt Nguyệt không chút do dự đá về phía này, cái này, thật sự không thể tránh khỏi.

Làm sao bây giờ?

Tường Từ hét cách, toàn thân ngã về bên phải, lăn một vòng trên mặt đất mới tránh được bàn chân của Nguyệt Nguyệt đạp tới mình, thật là vô cùng chật vật.

Còn Nguyệt Nguyệt thì không ngừng tấn công, cô tiến lên một bước dài, dùng tốc độ nhanh như chớp lấy quả đấm nện xuống, hoàn toàn không cho Tường Từ cơ hội phản ứng, cô gào thét, “Bá vương quyền pháp —— bạt sơn cái thể...!!!”

Tường Từ chỉ kịp dùng hai tay bảo vệ lồng ngực của mình, ngăn ngừa tổn thương đến vị trí trái tim. Nhưng Nguyệt Nguyệt không có ý tổn thương đến cậu, vì thế, quả đấm của cô đánh vào bụng cậu.

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, Tường Từ ưỡn người, bật hơi kêu lên.

Nguyệt Nguyệt vốn đang độc bá thiên hạ, trong nháy mắt về tự phụ vụt tắt, cô nhìn Tường Từ chậm rãi nói, “Cậu yếu quá.”

“Bà xã, cậu lợi hại ghê.” Tường Từ không quên nịnh nọt.

“Nếu cậu đã yếu ớt như vậy, thế thì từ nay về sau, cậu phải nghe lời tớ!” Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm Tường Từ, nói khẳng định.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Tường Từ vội vàng gật đầu.

“Vậy, hôm nay chúng ta nói rõ quy tắc trước đi.” Nguyệt Nguyệt hài lòng gật đầu nói.

“Ừ, được.” Tường Từ hoàn toàn không phản đối.

“Trước hết, ngoài tớ ra, cách giống cái khác xa một chút.” Nguyệt Nguyệt nói.

“Giống cái?” Tường Từ không hiểu nên hỏi.

“Chính là những cô gái khác, cho dù là già hay trẻ, bạn học của cậu, bạn bè của cậu, hoặc bất cứ ai đó của cậu... Dù sao, chỉ cần hai người không có quan hệ huyết thống, thế thì cậu không được phép có hành động mờ ám với bọn họ. Đặc biệt là loại người như Vương Nguyệt. Cách xa loại hồ ly tinh đó cho tớ!” Nguyệt Nguyệt mở miệng giải thích, cuối cùng bỏ sung, “Bằng không, tớ đánh cho cậu không còn cơ hội có hành động mờ ám.”

“Ừ, được được được, không thành vấn đề, không thành vấn đề. Sau này bất cứ cô gái nào, ngoài cậu ra, tớ đều trốn xa tít.” Tường Từ vội cam đoan.

“Khi cậu đi học, không cho phép đối xử tốt với bạn học nữ khác.”

“Được!”

“Cậu phải nói với mọi người, cậu là người đã có bà xã, không được phép giấu diếm thân phận.”

“Ừ, tớ ước gì đấy!”

“Không cho phép học hút thuốc.”

“Nhất định không hút, cậu đã nói cậu ghét mùi thuốc lá.”

“Không cho phép học uống rượu.”

“Bảo đảm không uống, cậu đã nói uống rượu không tốt cho sức khỏe.”

“Không cho phép chơi cùng đám người xấu Cổ Ninh Viễn và Lương Hường Huy kia, bọn họ sẽ dạy hư cậu.”

“Nguyệt Nguyệt, không đâu. Bọn họ là bọn họ, tớ là tớ, tớ hiểu mà! Cậu yên tâm đi, tớ chơi với bọn họ, nhưng không thông đồng làm bậy với bọn họ.” Tường Từ nói cam đoan, bởi vì ở cùng với bọn Cổ Ninh Viễn, cậu thật sự có thể học được nhiều thứ, trau dồi rất nhiều kiến thức.

“Hừ, tớ đều biết cả đấy, hai tên lưu manh Cổ Ninh Viễn và Lương Hường Huy kia sẽ tán gái, cậu đi theo bọn họ, trở nên bay bướm thì làm sao đây? Không được, tuyệt đối không được! Mẹ nói, đàn ông tốt thì phải biết giữ mình trong sạch.” Nguyệt Nguyệt bước bình.

“Ừ, bình thường tớ chơi cùng bọn họ, bọn họ đi tán gái thì tớ trở về nhà, chờ cậu. Như vậy được không, bà xã?” Tường Từ lo lắng nói.

Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi gật đầu, được thôi.

“Ừm, tan học không được phép không trở về nhà, không cho phép dắt nữ sinh khác về nhà, không được nhận thư tình của bạn nữ khác, không được hẹn hò với bạn nữ khác, không được dạy thêm cho bạn nữ khác.” Nguyệt Nguyệt lại nói một hơi.

“Nguyệt Nguyệt, dạy thêm chắc không sao đâu nhỉ?” Tường Từ nhỏ giọng kháng nghị.

“Hừ, đừng tưởng rằng tớ không biết, dạy thêm gì đó là khiến người ta dễ hiểu làm nhất, dễ dàng bị người ta thọc gậy bánh xe nhất, hồi trước anh tớ làm như vậy để giành bạn gái của người khác, anh ấy nói, đây là tuyệt chiêu tán gái.” Nguyệt Nguyệt dùng ánh mắt u tối nhìn chằm chằm Tường Từ.

“Ừ, được, tớ tuyệt đối không dạy thêm cho bạn nữ nào cả.” Tường Từ lập tức trả lời, còn sợ Nguyệt Nguyệt không tin, cậu bổ sung ngay, “Nguyệt Nguyệt, tớ cam đoan giữ mình trong sạch!”

“Ừm.” Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Tớ tạm thời tin tưởng cậu.”

Vì thế, Nguyệt Nguyệt thả lỏng nắm tay, định để Tường Từ đứng dậy, nhưng cô đột nhiên nghĩ tới một số vấn đề, thế là cô đẩy Tường Từ, đặt mông ngồi lên bụng cậu, rồi hỏi cậu.

“Nếu có cô gái nói thích cậu thì làm sao?”

“Tớ chỉ thích bà xã của tớ!” Tường Từ nói ngay lập tức.

“Nếu có cô gái thêm muốn cậu thì làm sao?”

“Cút!”

“Nếu có người nói tớ không tốt thì làm sao?”

“Đánh kẻ đó!”

“Nếu có người hôn trộm cậu thì làm sao?”

“Không thể nào!” Tường Từ vội lắc đầu.

“Có thể! Cậu xem trong tivi đấy, nhiều như vậy.” Nguyệt Nguyệt phản bác ngay.

“Ặc...” Tường Từ cũng rối rắm theo.

“Vậy cậu làm sao đây?” Nguyệt Nguyệt chất vấn.

“Tớ cũng không biết...” Tường Từ suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra phải xử lý tình huống này thế nào.

“Hừ, tớ nói cho cậu biết.” Nguyệt Nguyệt đầy nhiệt tình, giáo dục Tường Từ, “Con người cậu là của tớ, trái tim cậu là của tớ, Tường Từ cậu, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, đều là của tớ! Cho nên, không cho phép người khác nhúng chàm!”

“Có người dám quấy rối cậu, đánh hấn cho tớ. Có người dám giờ trò xấu với cậu, tiếp tục đánh hấn, có người dám ăn hiếp cậu, nói cho tớ biết, tớ sẽ đánh bẹp hấn...!!!” Nguyệt Nguyệt cắt lời dạy bảo, “Cậu nghe rõ chưa?”

“Ừ, tớ hiểu rồi.”

“Tường Từ, cậu phải cố gắng.” Lúc này Nguyệt Nguyệt mới đứng dậy, kéo Tường Từ lên, cô nhìn cậu chăm chú.

“Tớ sẽ cố gắng.”

“Cậu phải trở nên mạnh mẽ.”

“Tớ sẽ mạnh mẽ.”

“Cậu phải nghe lời tớ.”

“Tớ sẽ nghe lời.”

“Cậu phải luôn luôn nghe lời tớ.”

“Tớ khẳng định.”

“Tớ là lợi hại nhất.”

“Tuyệt đối.”

“Vậy, cậu vĩnh viễn bị tớ đè?”

“Vinh hạnh của tớ, bà xã!” Tường Từ gào thét lớn tiếng.

Đến lúc này, Tường Từ thật sự từ trong ra ngoài, từ thân thể đến tinh thần kiên định lòng tin hoàn toàn trung thành với Nguyệt Nguyệt. Từ nay về sau, Nguyệt Nguyệt không cần lo lắng Tường Từ sẽ làm phản, không cần lo lắng cậu sẽ làm càn, không cần cậu sẽ hư hỏng.

Thế thì tương lai hẳn là rất tốt đẹp.

Hai người bắt đầu kể lại từng chuyện đã xảy ra trong thời gian xa cách dài đằng đẵng, thời khắc này, hồi ức từng cảm thấy đau khổ, trong khoảnh khắc này cũng trở thành một loại hồi ức tốt đẹp.

Tuy nhiên, thời gian cuối cùng vẫn vô tình.

Màn đêm buông xuống, Nguyệt Nguyệt phải đi về tạm biệt gia đình mình. Cô phải trở về.

Tường Từ có huyền tiếu thế nào đi nữa vẫn phải buông tay.

Cậu bịn rịn đưa Nguyệt Nguyệt tới cửa nhà, rồi nói: “Nguyệt Nguyệt, cậu vào đi, tớ chờ cậu đi ra.”

Nguyệt Nguyệt không ông ẹo, đi thẳng về nhà, tạm biệt gia đình mình.

Một hồi lâu sau, Nguyệt Nguyệt mới cùng bà Khúc, ông Khúc, và toàn bộ trưởng bối của nhà họ Khúc đi ra, trông thấy Tường Từ trước mặt, các trưởng bối bất giác lộ ra nụ cười, xem ra, Nguyệt Nguyệt nhà bọn họ vẫn nhớ thương Tường Từ đấy.

Lúc này Tường Từ đột nhiên lấy dũng khí, trước mặt mọi người cậu hô lên: “Nguyệt Nguyệt, tớ cam đoan, cả đời này tớ sẽ nghe lời cậu!!!”

Nguyệt Nguyệt nghe thấy liền nhoeo miệng cười, cô tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng ôm lấy Tường Từ, rồi cười tủm tỉm nói với cậu: “Cậu tốt nhất hãy nhớ kỹ cho tớ.” Và lại, vừa nói cô vừa quơ quả đấm của mình, uy hiếp, “Bằng không, tớ không ngại giúp cậu nhớ rõ.”

“Ừ, tớ sẽ ghi nhớ.” Tường Từ gật đầu.

Thế là mọi người đều mỉm cười.

Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ ngoan như vậy, cô nhịn không được mà muốn thưởng cho cậu, vì thế cô cất tiếng: “Tường Từ, cậu theo bố tớ học võ cho tốt đấy, không thì lần sau tớ trở về mà cậu còn lóng ngóng như vậy, tớ sẽ trừng trị cậu ngay.”

“Ừ, tớ sẽ cố gắng.” Tường Từ kiên định nói.

“Vậy thì cúi đầu thấp xuống.” Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng nói với Tường Từ.

“Sao...” Tường Từ còn chưa nói xong, thì đã bị cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt chặn lại.

Hóa ra nghe lời Nguyệt Nguyệt lại tốt như vậy.

Cho nên, vì Nguyệt Nguyệt, Tường Từ nhất định sẽ làm ông xã tốt.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thành quả giáo dục của Nguyệt Nguyệt

Tường Từ dường như hoàn toàn thay đổi thành người khác, toàn thân cậu lập tức tràn đầy sức sống, làm bất cứ việc gì cũng tươi vui.

Hơn nữa, càng khiến người ta khó tin chính là ngay tối hôm Nguyệt Nguyệt rời đi, cậu chạy đến nhà họ Khúc, bảo ông Khúc tiếp tục dạy võ cho cậu. Nhưng gần đây ông Khúc thật sự bận rộn, không có thời gian rảnh dạy cậu, vì thế ông hơi ngại ngần hỏi Tường Từ có bằng lòng đến quân đội học không.

Bởi vì anh ba của Khúc Nguyệt Nguyệt là Khúc Hường Nam đang huấn luyện lính đặc chủng trong quân đội, mà hai tiểu vương bát đản Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy từ nhỏ đã bị đưa vào rèn luyện. Bởi vì hồi bé có một đoạn nghiệt trái với Nguyệt Nguyệt, hai cậu ta không ít lần bị Khúc Hường Nam trừng trị. Hồi trước ông Lâm cũng định đưa Tường Từ vào quân đội, ai ngờ Tường Từ cảm thấy mình không quen ai ở đó, và lại Nguyệt Nguyệt cũng không ở đó, cậu nhất định không chịu vào, cuối cùng ông hết cách, mới tìm ông Khúc ra mặt dạy cho.

Ai ngờ lần này vừa đề nghị, Tường Từ lại không chút nghĩ ngợi mà gật đầu đồng ý. Trời ơi, đầu óc cậu không có vấn đề gì chứ!

Bởi vì bao năm nay, ngoài thời gian ở cùng Nguyệt Nguyệt, Tường Từ cũng có thể chơi cùng người khác, Nguyệt Nguyệt không ở đây, cậu hoàn toàn

không muốn ở cùng người khác.

Lúc này cậu lại đồng ý đến quân đội cùng huấn luyện với Lương Hường Huy và Cố Ninh Viễn mà cậu ghét nhất, không phải điên rồi chứ?

Vì thế, ông Khúc có phần dè dặt nói: “Tuồng Tử à, thật ra con không cần miễn cưỡng. Chờ ba Khúc qua khoảng thời gian bận rộn này thì sẽ dạy con trở lại.”

“Ba Khúc, con không miễn cưỡng đâu ạ. Con cảm thấy tốt lắm, con cảm ơn! Đúng rồi, ba Khúc đừng quá vất vả, bằng không Nguyệt Nguyệt sẽ đau lòng ạ.” Tuồng Tử có chút lo lắng khuyên nhủ.

“Ừ, được, được...” Ông Khúc cảm động không thôi, mấy đứa nhóc nhà ông, ngoài bảo bối Nguyệt Nguyệt ra thì mấy thằng nhóc kia đâu có quan tâm đến sức khỏe của ông chứ? Mượn lời Khúc Hường Bắc mà nói, về đến nhà chỉ có một câu, “Con nói bố này, bố nên về hưu đi, chiếm lấy vị trí kia làm chi. Không biết có bao nhiêu người nguyện rửa bố đâu!”

Bạn nói xem, có đáng giận không?

Vẫn là con rể tương lai tốt.

Thế là chưa tới mấy ngày, Tuồng Tử phải đến quân đội báo danh.

Nhờ quan hệ gia đình, Tuồng Tử, Cố Ninh Viễn, Lương Hường Huy, còn có Đường Thạch Đông... dù sao cũng là trẻ con trong đại viện, bọn họ đều chung một đội, không huấn luyện với những người khác, đều được đối xử đặc biệt.

Hơn nữa, thường ngày bọn họ còn phải đi học, cho nên thời gian huấn luyện thường là buổi tối, hoặc là cuối tuần, ngẫm lại cũng rất vất vả.

Suy cho cùng, muốn lợi hại hơn người khác thì phải cố gắng hơn.

Bởi thế, đừng nhìn hai thằng nhóc quậy phá Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy thường ngày không chăm chỉ, trái lại huấn luyện rất nghiêm túc.

Tuồng Tử thì sao, mấy năm nay không thực sự thể nghiệm sự huấn luyện, cho nên lúc bắt đầu cậu vẫn có chút không chịu đựng nổi, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Thế là thời gian cứ vậy trôi qua...

Thấm thoát, mấy đứa trẻ đã lên sơ trung.

Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy vẫn không thay đổi, nên đánh thì đánh, nên tán gái thì tán gái, thường xuyên câu kết với nhau, dạy dỗ một trận, luôn gây chút tai họa, dù sao những điều này cũng rất bình thường.

Tuy nhiên bọn họ vẫn cảm thấy bức dọc.

Vì sao chứ?

Bởi vì Tuồng Tử.

Đúng, lại là Tuồng Tử.

Cậu nói xem, hồi trước khi bà xã cậu Nguyệt Nguyệt còn ở đây, cậu không quan tâm chúng tôi, khinh thường chúng tôi, không tính là chơi chung với chúng tôi, dù sao Nguyệt Nguyệt quả thật rất mạnh mẽ, đặc biệt giờ đây bọn họ còn rèn luyện dưới tay anh cô.

Nhưng hiện tại Nguyệt Nguyệt đã đi hơn hai năm rồi, cậu còn ra vẻ thanh cao như vậy, không nhiễm bụi trần, khinh thường chúng tôi, muốn cho ai ảm ức chứ?

Vì thế lần này, lần đầu tiên Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy có chung nhận thức, “dạy dỗ” Tuồng Tử, cho cậu biết, đi học, phải học cho tốt.

Thế là sáng nay, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy đến trường sớm, đây thật là kỳ tích. Hai đứa nhóc này không đến muộn đã là kỳ tích rồi.

Nhưng hết cách thôi, bởi vì mỗi ngày Tuồng Tử đều đến rất sớm...

Hôm nay hai người đặc biệt mặc áo sơ mi trắng, ra vẻ lịch lãm, ai không biết còn tưởng rằng là học trò ham học.

Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy đến bên cạnh chỗ ngồi của Tuồng Tử, hiếm khi có lễ độ hỏi: “Tuồng Tử à, bọn tôi ngồi đây được không?”

Tuồng Tử trông thấy hai người kia, phản ứng đầu tiên chính là, hai con chồn chúc tết con gà, không có lòng tốt*.

() Hoàng thư lang cấp kê bá niên, một an hảo tâm: ý nói giả vờ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu xa.*

Nếu là hồi trước, cậu khẳng định không nhìn tới bọn họ, trực tiếp lắc đầu, bây giờ cậu không làm như vậy. Bởi vì từ hai năm trước, mỗi tuần Tuồng Tử

đều đi theo ông Lâm đi làm hai ngày, thời gian lâu dài xem được nhiều lắm, ông Lâm cũng dạy bảo rất nhiều, chưa nói đến cái khác, nhưng kỹ năng xử sự đều học rất nhiều.

Cho nên, dù là thế nào cũng sẽ không tùy tiện gây thù hằn.

Vì thế, Tường Từ cười gật đầu, ôn hòa nói: “Ừ, ngồi đi.”

Điều này khiến Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy có chút choáng ngợp, trời, kỳ tích đó!

Hai người vốn có ý đồ xấu hơi chần động, bọn họ trở nên có phần ngưng ngừng.

Cuối cùng, vẫn là Lương Hường Huy da mặt dày, ho nhẹ một tiếng, cắt đứt sự trầm lặng, cậu ta ngồi xuống, cười nói với Tường Từ: “Tường Từ à, Nguyệt Nguyệt đi được bao lâu rồi?”

“Ừm, hai năm mười một tháng hai mươi ba ngày...” Tường Từ gật đầu trả lời.

“Á!” Lương Hường Huy bị Cố Ninh Viễn đá một cước, cậu ta nhin đau khế lên tiếng, Tường Từ quay đầu nghi hoặc nhìn cậu ta, lại bị Cố Ninh Viễn chen vào.

Cậu ta hỏi: “Tường Từ, vì sao cậu không nói chuyện với các bạn nữ khác? Bây giờ là sơ trung, có một số, ừm, hoạt động, cái đó, cái đó rất bình thường...”

“Vì sao tôi phải nói chuyện với các bạn ấy? Tôi không quen các bạn ấy.” Tường Từ khó hiểu hỏi.

“Khụ, Tường Từ, cậu không nói chuyện với bọn họ thì làm sao quen thân chứ?” Lương Hường Huy hỏi.

“Vì sao tôi phải quen thân với họ?” Tường Từ rối rắm.

“Ặc, này, ừm, chẳng lẽ cậu không thích nữ sinh vây xung quanh cậu hả?” Cố Ninh Viễn hỏi.

“Không thích.”

“Ặc, Tường Từ, hiện tại Nguyệt Nguyệt không ở đây, chẳng lẽ cậu không nghĩ tới chơi chung với nữ sinh khác? Khả khả, cậu nên biết rằng, các cô ấy còn dịu dàng hơn Nguyệt Nguyệt đấy...!” Lương Hường Huy cười gian đề nghị.

“Không! Tôi không thích dịu dàng, tôi chỉ thích bà xã của tôi!” Tường Từ lắc đầu nói.

“Thế, nữ sinh khác nói chuyện với cậu thì làm sao?” Cố Ninh Viễn hỏi nữa.

“Không để ý tới họ.”

“Thế họ nhờ cậu chỉ bài thì làm sao?” Lương Hường Huy hỏi.

“Không biết.”

“Nếu cậu biết thì sao?” Cố Ninh Viễn hỏi.

“Không nói.”

“Vì sao?” Hai người cùng cất tiếng hỏi.

“Bà xã tôi nói, như vậy dễ gây ra hiểu lầm. Ai hỏi tôi, tôi cũng không biết.” Tường Từ kiên định đáp.

“Thế có người thích cậu thì sao?” Hai người chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

“Cút!” Tường Từ tức giận nói.

“Nếu có một bạn nữ xinh đẹp thích cậu thì sao?” Hai người không ngừng cố gắng.

“Tôi không thích người xinh đẹp.” Tường Từ thuận miệng đáp.

“Vậy cậu thích loại con gái nào?” Cố Ninh Viễn hỏi lại.

“Giống như bà xã tôi!” Tường Từ kiên định đáp.

“Nếu có bạn nữ đưa thư tình cho cậu thì sao?” Lương Hường Huy hỏi.

“Ném đi.”

“Nếu cô ấy quần lấy cậu thì sao?” Hai người lại hỏi.

“Đánh ngay.”

“Tại sao?” Hai người không hiểu.

“Bà xã tôi đã nói vậy.”

Vì thế, Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy hoàn toàn không còn gì để nói. Xem ra, đối với bất cứ cô gái nào ngoài Nguyệt Nguyệt ra thì cậu đều không thích, vậy phải đối phương pháp chẳng?

Ngay sau đó, Cố Ninh Viễn lén lút đến gần, từ trong túi quần cẩn thận lấy ra một hộp giấy nhỏ, rút ra một điếu thuốc, đưa cho Tường Từ nói: “Tường Từ, thử cái này xem, mùi vị rất đã đó.”

“Không muốn.”

“Tôi đã rất vất vả trộm của ba tôi đấy. Cậu nên biết rằng, đàn ông không hút thuốc thì không tính là đàn ông!” Cố Ninh Viễn đầu độc.

“Không muốn.” Tường Từ chẳng thèm liếc mắt một cái, cậu tiếp tục lắc đầu.

“Vì sao?” Cố Ninh Viễn khó hiểu hỏi.

“Nguyệt Nguyệt không thích mùi thuốc lá, cậu ấy biết tôi hút thuốc thì sẽ đánh tôi.” Tường Từ nhún mày trả lời.

“Cậu ấy không ở đây, cậu sợ làm gì chứ! Hơn nữa, việc này cậu không nói, tôi không nói, cậu ta không nói, ai sẽ biết chứ?” Cố Ninh Viễn chỉ mình và Lương Hường Huy nói.

“Không muốn, tôi phải nghe lời bà xã tôi.”

Trong lúc Cố Ninh Viễn run rẩy, đến phiên Lương Hường Huy.

Cậu ta ra vẻ nhiệt tình, ôm vai Tường Từ nói: “Tường Từ à, tan học cùng bọn tôi đi chơi nhé! Anh đây đưa cậu đi thấy bộ mặt thành phố.”

“Đi đâu? Thấy bộ mặt thành phố gì? Bà xã tôi bảo tôi tan học đừng chạy loạn...”

“Tôi nói này Tường Từ, cậu có thể có chút tiền đồ hay không hả? Đừng lúc nào cũng bà xã cậu, cậu có thể giống đàn ông hay không? Cậu thế này, làm sao có con gái thích cậu chứ?” Lương Hường Huy không nhịn được bực bội nói.

“Tôi chỉ cần bà xã tôi thích tôi!” Tường Từ cãi lại.

“Bà xã cậu có gì tốt, đáng người không đẹp, diện mạo bình thường, còn bá đạo như vậy...” Lương Hường Huy đang cất lời trách móc, không phòng bị Tường Từ đánh một quyền qua, “phịch” một tiếng, máu mũi chảy ra. Xem ra Tường Từ ra tay tàn nhẫn.

“Cậu làm gì hả?” Lương Hường Huy nắm cổ áo Tường Từ hét lên.

“Không cho phép nói xấu bà xã tôi!” Tường Từ hoàn toàn không để ý cậu ta, lại quát tiếp, “Tôi nói cho cậu biết, cậu còn dám nói bà xã tôi không tốt, tôi thấy một lần là đánh một lần.”

“Cậu...” Lương Hường Huy muốn ra tay đánh Tường Từ, nhưng bị Cố Ninh Viễn ngăn cản, vì thế thấp giọng hỏi, “Cố Ninh Viễn, cậu làm gì, buông ra!”

“Huy Từ, cậu ngốc à, dám động tới nó? Cậu muốn bị anh ba Nguyệt Nguyệt xử tội sao? Hơn nữa, cậu muốn chết cũng đừng liên lụy tôi. Chờ tôi đi rồi hẵng đánh.” Cố Ninh Viễn lập tức trả lời.

“Thế làm sao đây?” Lương Hường Huy tức giận hỏi, “Cũng không thể để tôi chịu đòn vô cớ chứ?”

“Khà khà...” Cố Ninh Viễn cười gian nói, “Bây giờ nó không phải cùng chúng ta huấn luyện sao? Lúc đánh nhau, cậu muốn tàn bạo với nó thế nào thì làm thế ấy.”

“Được, đợi tới lúc đó huấn luyện viên cũng không có cách gây khó dễ cho tôi! Khà khà khà...” Lương Hường Huy vui vẻ nói.

Thế là hai người ghé đầu cùng nhau cười gian, Tường Từ lần đầu tiên tự kiểm điểm, có phải vừa rồi cậu dùng sức quá không?

Cho nên Lương Hường Huy ngốc mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Dám đánh ông xã tôi

Thật là từ hôm ấy, ngày tháng huấn luyện của Tường Tử trở nên khó khăn.

Bởi vì không biết tại sao, sau hôm đánh Lương Hướng Huy, bên trong đội huấn luyện ai cũng ghét cậu.

Dựa theo quy định, bình thường cứ ba ngày là tiến hành một cuộc huấn luyện đối kháng, ban đầu vẫn tốt, tuy rằng Tường Tử quả thật không cần nổi Cố Ninh Viễn và Lương Hướng Huy, nhưng bọn họ sẽ không ra tay hung hãn, cũng chỉ làm cho thú vị, đánh chút thôi.

Nhưng hiện tại, mỗi lần huấn luyện, Tường Tử đều bị đánh gần chết, ngay cả anh ba Nguyệt Nguyệt nhìn thấy, có muốn giúp cũng hết cách. Bởi vì đây vốn dĩ là cuộc thi đấu, bản lĩnh không bằng người ta thì cũng chỉ có thể bị đánh.

Bởi thế lần nào huấn luyện, Tường Tử cũng mang vết thương về nhà, khiến bà Lâm đau lòng không thôi, nhưng lại chẳng có cách nào. Trên người cậu vết bầm tím cũ còn chưa mất đi thì đã có vết tích mới. Thật sự là đau lòng muốn chết.

Ngắm lại hồi trước khi Nguyệt Nguyệt còn ở đây, thật tốt lắm! Tường Tử nhà bà đừng nói đến bị thương, ngay cả trách nặng cũng chẳng có ai dám nặng cậu. Hiện tại Nguyệt Nguyệt đi rồi thì như ong vỡ tổ chạy tới ức hiếp cậu.

Thế nhưng bà cũng hết cách.

Không thể bảo bà một người lớn như vậy chạy đến trước mặt bọn con nít dạy dỗ chúng, không thể nào ra tay với bọn con nít. Vì thế, bà chỉ có thể vừa đau lòng vừa thoa thuốc cho Tường Tử.

Cho đến một ngày, sự việc xảy ra chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Hôm đó là thứ bảy, nhóm Tường Tử phải huấn luyện cả ngày. Hơn nữa nghe nói ngày đó có một vị bậc thầy võ thuật đến quân đội đến giúp đỡ hướng dẫn huấn luyện viên, bọn họ rất hưng phấn cứ luôn muốn chạy đi xem. Nhưng mà huấn luyện viên không cho phép.

Lần này không phải huấn luyện một chọi một đơn độc.

Bởi vì mỗi cuối tháng sẽ có huấn luyện từ độc chiến thành hỗn chiến. Độc chiến chỉ cần bạn có thể đánh bại đối thủ là được.

Tất cả đối thủ đều do máy móc chọn ra, nói thế thì hiếm khi gặp trường hợp trùng lặp. Cho nên một tháng nay, Tường Tử chỉ đối đầu với Lương Hướng Huy hai lần, với Cố Ninh Viễn một lần. Đường Thạch Đông và những người khác thì cũng chỉ là tám lạng nửa cân, có đôi khi Tường Tử ngồng cuồng lên thì có thể ra tay mạnh với bọn họ.

Nhưng hỗn chiến thì không giống vậy.

Hồi trước khi Tường Tử chưa vào nhóm, cả đám người rất tự nhiên chia ra hai phe Cố Ninh Viễn và Lương Hướng Huy, độc chiến hay hỗn chiến cũng như thế, đều là tám lạng nửa cân. Hôm nay tôi thắng, ngày mai cậu thắng, mỗi bên đều có thắng thua.

Nhưng sau khi Tường Tử đến, sự cân bằng liền bị phá vỡ.

Cậu không phải là lợi hại nhất. Bởi vì giữa Cố Ninh Viễn và Lương Hướng Huy, làm thế nào thì một người cũng lợi hại hơn cậu. Tuy nhiên, ngoài bọn họ ra thì cậu là lợi hại nhất. Cho dù hai năm nay cậu xao nhãng việc học võ.

Bởi thế, ngoài hai thằng nhóc kia thì không ai dám động tới cậu. Những người khác mỗi lần gặp Tường Tử đều trở thành đối tượng bị cậu ngược.

Những người đó không bằng Tường Tử đều rất bức xúc.

Còn Cố Ninh Viễn và Lương Hướng Huy thì sao?

Hồi đầu không quen thân với Tường Tử, cho dù cùng nhau học tiểu học, sơ trung, cũng là nước giếng không phạm nước sông. Dù sao ảnh hưởng của Khúc Nguyệt Nguyệt vẫn còn tồn tại.

Vì thế lúc cùng nhau huấn luyện, bọn họ đều nể tình không xuống tay nặng.

Nhưng nay Khúc Nguyệt Nguyệt đã đi lâu lắm rồi, cậu vẫn không để bọn họ vào mắt, thậm chí thẳng trước, bọn họ có ý tốt xây dựng quan hệ thân thiết với cậu, cậu lại không biết suy xét, ra tay đánh trước, sao có thể được?

Chuyện này, còn chịu đựng được sao?

Nhất định phải dạy dỗ cậu một trận.

Bình thường bọn họ không dám đánh cậu, dù sao hiện tại cậu cũng là em rể tương lai của huấn luyện viên. Nhưng khi đối chiến, đó chính là đánh nhau danh chính ngôn thuận. Mà hỗn chiến mỗi tháng một lần, là cơ hội báo thù tốt nhất.

Vì thế lúc này đây, một đám nhìn Tường Từ đều xắn tay áo lên, kêu gào hưng phấn.

Đã lâu không có cơ hội tốt như vậy.

Những người trước kia không đánh lại Tường Từ, có thể nhân cơ hội này đánh cậu trút giận.

Những người đánh lại Tường Từ thì dùng cơ hội này để lập thêm oai phong. Cho cậu biết ai mới là lão đại.

Tường Từ thấy tình hình trước mắt, không sợ hãi là không thể nào. Dù sao một mình phải đối mặt với mười mấy hai chục người, tuy rằng có xem chừng mặt mũi của Khúc Hường Nam, không dám để cả đám vây xung quanh đánh một mình cậu, nhưng lúc ra về đánh nhau thì sẽ lên lút cho cậu ăn đòn.

Hơn nữa, Tường Từ ý thức nhìn xung quanh, phát hiện ra gần như tất cả mọi người đều dán mắt vào cậu, giống như cậu là con mồi.

Ngay sau đó, Khúc Hường Nam hỏi mọi người: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ!” Mọi người hưng phấn kêu to.

“Vây...” Khúc Hường Nam đang muốn kêu bắt đầu, nhưng đột nhiên một âm thanh thốt ra ngắt ngang, “Báo cáo huấn luyện viên, tư lệnh gọi anh đi qua một lúc!”

“Ừ, được.” Khúc Hường Nam trả lời, sau đó xoay người ra lệnh với đám nhóc, “Tôi đi trước một lúc, các cậu tự mình bắt đầu. Tối giờ thì thôi, không được phép đá thương người, có nghe không?”

“Vâng, huấn luyện viên.” Tất cả nói cam đoan.

Sau khi Khúc Hường Nam đi rồi, Cố Ninh Viễn ra lệnh một tiếng, “Hỗn chiến bắt đầu!” Thế là, gần như tất cả mọi người đều chạy về phía Tường Từ, ngoại trừ Đường Thạch Đông và mấy người nhát gan.

Chạy dẫn đầu là Lương Hường Huy, cậu ta nhe răng cười, quả đấm vung lên định đánh vào bụng Tường Từ, Tường Từ lách người tránh, đang muốn phản kích thì đã thấy Cố Ninh Viễn ở đằng sau Lương Hường Huy đá một cước qua, trượt thẳng vào đầu gối Tường Từ. Cú này nếu đá chuẩn thì Tường Từ phải quỵ gối ngay tại chỗ.

Không hề nghi ngờ gì nữa, bọn này đều ra tay độc ác.

Tường Từ hét cách, cậu lập tức thu quả đấm lại, chân trái ra đòn trước, ngăn lại cú tập kích của Cố Ninh Viễn. Mà lúc này, Lương Hường Huy vung quả đấm sang đây, Tường Từ không thể nào ngăn trở.

Tường Từ vốn dĩ không phải đối thủ của hai thằng nhóc kia, lúc này lại là hai đánh một, đằng sau bọn họ còn có một đám người khác, Tường Từ làm sao có thể đánh lại?

Không còn cách nào, Tường Từ ngã ra sau, lại lăn mấy vòng về phía bên trái, tránh quả đấm của Lương Hường Huy, né xa bàn chân của Cố Ninh Viễn, sau đó cậu lập tức đứng dậy, muốn chạy trốn.

Dù sao, có câu nói rất đúng, “giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt”. Hôm nay đã tỏ rõ đám người này thừa dịp không có huấn luyện viên ở đây mà trùu trị cậu, nếu cậu không chạy thì chính là đồ ngốc.

Nguyệt Nguyệt đã từng nói, “quân tử không chịu thiệt thòi trước mắt”. Thế thì cậu vẫn nên dùng lùi để tiến trước.

Thế là Tường Từ xoay người, đang muốn chạy về phía trước, nhưng cậu không phòng bị từ phía sau bay ra một người, lập tức nhào vào người cậu khiến cậu ngã xuống đất, người kia đá cậu một cú, rồi đám người phía sau đuổi kịp tới bao vây cậu.

Ngay sau đó hàng loạt quả đấm ầm ầm kéo tới, Tường Từ chỉ đành bảo vệ khuôn mặt, toàn thân co quắp, bảo vệ bộ phận quan trọng, mặc bọn họ ra tay. Đau quá...

Nguyệt Nguyệt, thật là đau quá... Tường Từ nhìn không được nghĩ thế.

Quả nhiên, cậu vẫn chưa đủ lợi hại.

Tường Từ co người, cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới giống như bị nghiền nát, đau đớn vô cùng, cậu có phần không chịu nổi, khi sắp ngã xiu, cậu chợt nghe được một âm thanh truyền tới, “Dừng tay cho tôi!”

Hình như là Nguyệt Nguyệt.

Tường Từ lập tức phủ nhận ý nghĩ của mình. Làm sao có thể là Nguyệt Nguyệt, bây giờ Nguyệt Nguyệt vẫn còn đang học võ mã. Cho dù cô đã trở về,

cũng không thể ở trong này. Xem ra cậu sinh ra ảo giác rồi.

Nhưng tại sao bọn họ không đánh nữa?

Lúc này Tường Từ mới hơi ngẩng đầu lên, phát hiện quả đám của mọi người vây quanh đều ngưng giữa không trung, cậu xoay đầu, nhìn về phía cách đó không xa.

Đột nhiên, có người đẩy ra đám người vây quanh cậu, nửa như ôm nhẹ nhàng diu cậu từ sau lưng, nhẹ giọng kêu: “Tường Từ!”

Đúng vậy, là Nguyệt Nguyệt.

Tường Từ mặc kệ vết thương, cậu lập tức xoay đầu nhìn qua. Đúng vậy, là bà xã của cậu, Nguyệt Nguyệt!

“Nguyệt Nguyệt! Nguyệt Nguyệt! Nguyệt Nguyệt!!!!” Tường Từ nhìn không được kêu lên, sau đó thậm chí có chút nghẹn ngào. Không biết là đau, là tủi thân, là vui mừng hoặc là phấn khởi, cậu gọi mãi, gọi không ngừng. Dường như giờ khắc này, nỗi đau đớn trên cơ thể hình như không còn tồn tại.

Giờ phút này, trong mắt Tường Từ chỉ có bà xã Nguyệt Nguyệt của cậu.

Nhưng còn Nguyệt Nguyệt thì sao?

Ở trong mắt cô, nhìn thấy Tường Từ thảm hại cuộn người nằm trên mặt đất, bị nhiều người vây đánh tấn công như vậy, trên cánh tay đầy bụi bặm của cậu đều là vết trầy xước, ở trên đùi trên cổ đều là vết bầm tím, vừa thấy là biết dấu vết thương xuyên bị ức hiếp. Đặc biệt khóe miệng còn đang chảy máu, càng khiến Nguyệt Nguyệt đau lòng hơn, lại càng khiến cô thêm phần nộ.

Ngay sau đó, Nguyệt Nguyệt cẩn thận nâng Tường Từ đứng dậy, rồi chỉ vào Đường Thạch Đông đứng ngoài cùng nói: “Cậu lăn qua đây cho tôi!” Đường Thạch Đông trông thấy Nguyệt Nguyệt, lập tức mất đi khí khái mà run rẩy. Dù sao rất lâu trước kia, cậu ta đã bị Nguyệt Nguyệt chinh một lần, dù là bây giờ, hồi ức vẫn còn rất mới mẻ.

“Nguyệt Nguyệt, có dặn dò gì thế?” Đường Thạch Đông ra vẻ nhing nọt hỏi.

“Ban nãy cậu có ra tay không?” Nguyệt Nguyệt nhú mày hỏi.

“Không có, không có! Tôi đâu dám, tôi đang định qua giúp đấy.” Đường Thạch Đông vội vàng phủ nhận. Xem ra mặt cậu ta đủ dày, nói dối hoàn toàn không chớp mắt.

“Hừ, coi như cậu biết điều.” Nguyệt Nguyệt bĩu môi, rồi khề khàng nói bên tai Tường Từ, “Ông xã, ban nãy có phải bọn họ đánh cậu không?”

“Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt.” Tường Từ gật đầu.

“Hừ, ông xã, cậu chờ đó, xem tớ báo thù cho cậu.” Nguyệt Nguyệt nghiêng răng nói.

“Nguyệt Nguyệt, cậu phải cẩn thận. Bọn họ nhiều người lắm... không thì thôi đi...” Tường Từ lo lắng nói.

“Hừ, nhiều người coi như cái rắm! Ở trước mặt tớ, bọn họ chỉ là một miếng đậu phụ thôi. Nhiều đậu phụ đến mấy cũng vô dụng. Cậu qua bên kia xem đi.” Sau đó, Nguyệt Nguyệt xoay đầu, dừ dừ căn dặn Đường Thạch Đông, “Điu Tường Từ qua bên kia ngồi cho tôi, cẩn thận một chút, đừng làm cậu ấy đau, bằng không tôi đánh cậu.”

“Được!” Đường Thạch Đông lắng nghe Nguyệt Nguyệt căn dặn, như được đại xá, lập tức nghe theo. Cũng may, Nguyệt Nguyệt không trừng trị cậu ta. Đường Thạch Đông lau mồ hôi lạnh trên mặt, càng cẩn thận hơn khi diu Tường Từ qua bên kia.

Còn Nguyệt Nguyệt thì đứng ở chính giữa, nhìn xung quanh mình là đám nam sinh cao hơn cô nửa cái đầu, cô trực tiếp vung quả đám, đánh ngã một nam sinh đứng gần cô nhất, rồi mới nhú mày giận dữ hét lên: “Các cậu dám đánh ông xã tôi!!!” Một nam sinh làm chứng ngại trước mặt cô, thừa dịp cậu ta chưa phản ứng lại, lúc không đề phòng, Nguyệt Nguyệt đá một cú, tức giận gay gắt hét lên, “Muốn chết ——!!!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nếu không muốn bị ngược

Khi Nguyệt Nguyệt đánh bay hai người trước mặt, những người xung quanh mới phản ứng lại.

Vậy nên vì bảo vệ bản thân, vì nghĩ tới thể diện của chính mình, cho dù bị Khúc Hường Nam trừng phạt, bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì.

Thế là, Lương Hường Huy từ bên cạnh dùng quả đấm tập kích phía bên trái, Cố Ninh Viễn cũng không chậm hơn, một con dao nhào về phía này, dù sao cũng chết, phải xả giận thôi.

Nguyệt Nguyệt thấy hành động của hai người kia, cô hoàn toàn phớt lờ, không lùi mà tiến một bước dài về phía trước, đón lấy quả đấm của Lương Hường Huy, miệng quát to “Bá vương quyền pháp —— bạt son cái thế”, quả đấm vung qua phía Lương Hường Huy, hai quả đấm cụng vào nhau.

Tại khoảnh khắc này, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Nguyệt Nguyệt thất bại, sẽ thấy cô ngã xuống đất, dù sao quả đấm bé nhỏ của Nguyệt Nguyệt thua xa quả đấm thép của Lương Hường Huy.

Nhưng kết quả “phịch” một tiếng, Lương Hường Huy ngã xuống, ôm cánh tay hô to, xem ra trật xương rồi.

Trời, tại sao có thể như vậy?

Đó chính là Lương Hường Huy, trong nhóm bọn họ ngoài Cố Ninh Viễn ra thì Lương Hường Huy là vô địch. Thế mà cậu ta bị một quyền đánh bay, hơn nữa còn là bị một cô gái đánh té ngã, thật là khó tin.

Trong những người ở đó, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt và Tường Từ khá bình thường, những người còn lại đều sửng sốt. Tường Từ bởi vì trước kia từng lĩnh giáo cú quyền của Nguyệt Nguyệt, đương nhiên cậu biết uy lực thế nào, hơn nữa, lần trước cậu đánh với Nguyệt Nguyệt, cô khẳng định có nương tay, không như lần này dùng toàn lực đối phó, Lương Hường Huy chắc chắn bị thương không nhẹ.

Còn Nguyệt Nguyệt thì vô cùng tự tin. Bởi vì từ khi cô học võ tới nay, mỗi ngày đều phải mặc áo giáp bên trong 30 kg, bao đầu gối 20 kg, và bao cổ tay 15 kg, trọng lượng của vài người còn không nặng bằng Nguyệt Nguyệt thế này. Ban đầu, khi mặc những thứ kia Nguyệt Nguyệt đều không đứng dậy nổi. Nhưng hiện giờ lại có thể hành động một cách tự nhiên, bước đi như bay. Có thể thấy được sức lực của Nguyệt Nguyệt mạnh mẽ đến mức nào.

Sau khi đánh bay Lương Hường Huy, Nguyệt Nguyệt không dừng lại, chân sau đạp xuống, toàn thân như đạn pháo bắn lên, không nhìn con dao của Cố Ninh Viễn, cô từ không trung đá về phía cậu ta, khiến cậu ta vội vàng lăn ra sau, muốn né tránh, ai ngờ Nguyệt Nguyệt thấy thế, cô đạp vai của một nam sinh bên cạnh để tiếp sức, lại nhảy lên giữa không trung, toàn thân xoay chuyển như gió, rồi mạnh mẽ rơi xuống đất, một cước như tia chớp giẫm lên người Cố Ninh Viễn.

Hai tay Cố Ninh Viễn lập tức ôm lấy chân Nguyệt Nguyệt, cậu ta dùng sức muốn nhấc chân cô lên, rồi xoay người tránh né, ai ngờ quả đấm của Nguyệt Nguyệt đã nện xuống đất khiến Cố Ninh Viễn ưỡn người lên, rồi lại ôm bụng ngã xuống, gào khóc đau đớn.

Đoán chừng phải nghỉ dưỡng vài ngày.

Lúc này Nguyệt Nguyệt mới đứng dậy, đá Cố Ninh Viễn nói: “Xem cậu còn dám túm” Ngay sau đó cô hướng về phía những người xung quanh, xem ra Nguyệt Nguyệt muốn đại khai sát giới rồi.

Những người xung quanh trông thấy Nguyệt Nguyệt chỉ dùng hai chiêu đã giải quyết Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy thì làm sao còn tâm tư đánh với Nguyệt Nguyệt, bọn họ lập tức chạy trốn bốn phía.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Nguyệt Nguyệt căn bản không đuổi theo bọn họ, từ trong túi quần lấy ra một viên kẹo, sau đó nín thở tập trung tinh thần, rồi ném “xoạt xoạt xoạt” về phía những người kia.

Thế là những người vốn cấp bách chạy tán loạn, sau khi bị Nguyệt Nguyệt bắn trúng kẹo trên người, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy, có một số đang nhắc chân chạy trốn, nên chỉ đứng có một chân, cuối cùng không vững liền ngã phịch xuống đất.

Sau khi xử lý những người xung quanh, Nguyệt Nguyệt mới phui tay, không vui nói: “Hừ, cho các người chạy, kẹo của tôi đều bị các người lãng phí hết rồi. Tôi vô cùng tức giận!!”

Sau đó Nguyệt Nguyệt đi tới một người đứng trước mặt gần nhất, cô vươn bàn tay nhỏ bé ra, vung một bạt tai. “Bốp” một tiếng, dấu ấn năm ngón tay đỏ tươi hiện lên mặt cậu ta, rồi tặng thêm một bạt tai cho nửa mặt bên kia, lúc này cô mới nói, “Đây là đánh thay cho ông xã tôi.” Sau đó, cô vung qua một quả đấm, người kia bị đánh ngã phịch xuống đất, Nguyệt Nguyệt lớn tiếng nói, “Đây là đánh thay cho kẹo của tôi. ...!”

Những người xung quanh dường như bị Nguyệt Nguyệt dùng thuật định thân, từng người một bị Nguyệt Nguyệt đánh một trận mới thôi. Sau đó, cô xoay người đến bên cạnh Lương Hường Huy nằm dài trên mặt đất giả chết, cô xách cậu ta lên, rồi lại đến bên cạnh Cố Ninh Viễn, cũng xách nốt cậu ta lên.

Thế là, Nguyệt Nguyệt tay trái xách Lương Hường Huy, tay phải xách Cố Ninh Viễn, ung dung đi về phía Tường Từ. Đường Thạch Đông đứng bên cạnh trông thấy thảm kịch trước mắt, cậu ta nhất thời không chịu đựng nổi, té ngã trên mặt đất, hồi lâu sau vẫn không đứng dậy được.

May mà hôm nay mình không ra tay, bằng không chết thế nào cũng không biết. Đường Thạch Đông nuốt nước bọt suy nghĩ, may quá, thật may quá!

Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Tường Từ, coi hai người kia như rác rưởi, bàn tay cô nâng lên ném tới trước người Tường Từ rồi phui tay, thổi một hơi, giống như là thổi bụi bặm, cô khinh thường mở miệng: “Hừ, đây là kết cục!”

Tường Từ không thèm nhìn Lương Hường Huy và Cố Ninh Viễn dưới chân, cậu vội vàng đứng lên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, lo lắng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, cậu không bị thương chứ?”

“Không sao. Bọn họ ngốc như vậy, tớ làm sao có thể bị thương. Ngược lại là cậu đó, còn đau hay không?” Nguyệt Nguyệt có phần đau lòng hỏi.

“Không đau...ss...” Tường Từ nghe Nguyệt Nguyệt nói không sao mới yên tâm, lúc này cậu đột nhiên cảm thấy đau đớn trên người, cậu nhìn không được nhe răng, nhưng vẫn chịu đựng nói không đau.

Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ như vậy, cô không vui lớn tiếng nói: “Đau thì đau thôi! Chịu đựng làm gì chứ?” Nhưng nói xong cô lại hơi ngượng ngùng, nhẹ giọng nói, “Vươn tay ra, tớ thổi cho cậu...mẹ nói, thổi sẽ không đau.”

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt đột nhiên dịu dàng, cậu ngây ngốc không biết làm sao, hồi lâu mới phản ứng lại mà chia tay ra.

Không biết tại sao, cho dù hiện tại trên người đau cỡ nào, cậu cũng cảm thấy rất thoải mái.

Ừm, trái tim ngọt quá.

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt cẩn thận nâng cánh tay mình lên, rồi lấy khăn tay ra lau bụi bặm, sau đó mới nhẹ nhàng thổi lên chỗ vết thương của cậu, trong lòng Tường Từ lập tức thỏa mãn, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt của hiện tại, cậu chợt cảm thấy cô rất đẹp.

Dù Tường Từ chưa bao giờ thấy Nguyệt Nguyệt mặc váy xinh đẹp, không tết tóc đáng yêu, hay là không thật sự trở nên dịu dàng, thế nhưng cô ẩn chứa một loại xinh đẹp không gì sánh bằng.

Ừm, Nguyệt Nguyệt quả nhiên là đẹp nhất!!!

Đường Thạch Đông thấy hai người hồi lâu chẳng nói gì, trong lòng cậu ta có phần không yên, nhìn đám người xung quanh hóa đá, cậu ta nhìn không được run giọng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, bọn họ...bọn họ...đây là...thế nào vậy?”

“Ờ, bọn họ à? Bị điểm huyết rồi.” Nguyệt Nguyệt thuận miệng đáp.

“Cái gì? Điểm huyết?” Đường Thạch Đông hết hồn kêu lên, nhưng bị ánh mắt tức giận của Nguyệt Nguyệt hù dọa, cậu ta vội vàng im miệng. Tường Từ nghe câu trả lời của Nguyệt Nguyệt cũng không hiểu nên hỏi, “Nguyệt Nguyệt, có phải loại điểm nguyệt hay biểu diễn trên tivi không?”

“Ừ, gần như vậy.” Nguyệt Nguyệt gật đầu, nói thêm, “Nhưng mà không lợi hại như thế, chỉ là có thể khiến bọn họ không thể động đậy trong vòng nửa tiếng, ừm, cái khác thì tớ vẫn chưa thành thạo...”

“Bà xã, cậu lợi hại quá!” Tường Từ nhìn không được tán thưởng nói.

“Ừm, đương nhiên rồi.” Nguyệt Nguyệt nghe Tường Từ khen ngợi, cô kiêu ngạo đáp lại.

“Thế, bọn họ làm sao đây?” Tường Từ nhìn Lương Hường Huy và Cố Ninh Viễn nằm rên rỉ trên mặt đất, cậu hỏi Nguyệt Nguyệt.

“Ờ, xem tớ này.” Nguyệt Nguyệt trừng mắt nói.

Nguyệt Nguyệt dùng chân đá Lương Hường Huy, ngồi xổm xuống tức giận nói với cậu ta: “Dám đánh Tường Từ, lá gan của cậu lớn nhì!”

“Tôi không phải cố ý! Chúng tôi đang huấn luyện mà!” Lương Hường Huy vội cãi lại.

“Ờ, huấn luyện? Tôi thật muốn xem loại huấn luyện gì mà cả đám người đi đánh một người.” Nguyệt Nguyệt phẫn nộ quát.

“Nguyệt Nguyệt, tôi sai rồi!” Lương Hường Huy thấy thế liền nhận sai ngay.

“Bốp”, Nguyệt Nguyệt đập vào ót Lương Hường Huy, hỏi cậu ta, “Còn đánh Tường Từ nữa không?”

“Không, không, cam đoan không!” Lương Hường Huy nhìn đau trả lời.

“Bốp”, lại thêm một cú, “Còn ăn hiếp cậu ấy không?”

“Không! Tuyệt đối không dám!”

Lại “bốp” nữa, “Còn cô lập cậu ấy không?”

“Tôi đâu có dám? Tôi sợ cậu ấy cô lập tôi thôi.” Lương Hường Huy ầm ức nói.

Nguyệt Nguyệt lại đánh tiếp: “Còn nói xấu tôi nữa không?”

“Không, không, chết cũng không dám!” Lương Hường Huy hơi nghẹn ngào cam đoan.

Nguyệt Nguyệt đánh một cú cuối cùng, thêm một cái tát, Lương Hường Huy liền chóng mặt, cô hỏi, “Biết sai rồi chứ?”

“Hu hu hu... tôi sai rồi...tôi ăn năn...tôi không dám nữa...” Lương Hường Huy không nhận được một cuộc khóc ròng.

Cố Ninh Viễn ở bên cạnh trông thấy Nguyệt Nguyệt trừng trị Lương Hường Huy, trong lúc Nguyệt Nguyệt đứng dậy đi sang đây, cậu ta lập tức nhìn đau, nâng nửa người lên, nói với Nguyệt Nguyệt: “Nguyệt Nguyệt, tôi sai rồi, thật sự sai rồi! Tôi không nên đánh Tường Từ, tôi không nên mắng Tường Từ, không nên bắt nạt Tường Từ, không nên cô lập Tường Từ, không nên nói xấu cậu... Nguyệt Nguyệt cậu là người lớn đừng so đo với bọn con nít ranh, tha cho tôi đi!”

Nguyệt Nguyệt thấy Cố Ninh Viễn chủ động nhận sai, cô ngó ra. Thế phải làm sao bây giờ?

Lương Hường Huy ở bên cạnh vừa bị trừng trị xong, nhìn không được mắng Cố Ninh Viễn trong lòng: “Cố Ninh Viễn, đồ rùa rụt cổ!” Nhưng nếu cậu ta là Cố Ninh Viễn thì cũng làm thế thôi.

Đối mặt với vũ lực của Nguyệt Nguyệt, tất cả ngụy biện đều vô dụng. Đối lấy chỉ càng nhiều quả đấm hơn thôi. Vẫn nên nhận sai sớm chút, dù sao kẻ thức thời là trang tuần kiệt.

Cho nên Cố Ninh Viễn vẫn rất sáng suốt.

Nguyệt Nguyệt không chắc chủ ý, cuối cùng cô đến cạnh Cố Ninh Viễn, một quyền đánh bay cậu ta, rồi nện trên mặt đất, không vui nói: “Ai cho cậu nói chuyện!”

Sau đó, Nguyệt Nguyệt mới hài lòng phui tay kéo Tường Từ đến một bên cạnh ngồi xuống, cô nhìn Đường Thạch Đông bị mình chèn ép, bắt cậu ta đánh cả đám xung quanh đang bị điểm huyết, mỗi đứa mấy quyền.

Vì thế, Đường Thạch Đông bị ai. Từ nay về sau, cậu ta trở thành đối tượng trả thù của mọi người. Suy cho cùng, bọn họ không dám đánh Tường Từ, lẽ nào không dám đánh Đường Thạch Đông sao? Tuy rằng cậu ta là anh họ của Lương Hường Huy, nhưng cũng bị đánh cả thôi.

Vì thế, từ hôm nay trở đi, Đường Thạch Đông có thể nói là dính sát theo sau Tường Từ. Bởi vì chỉ có vậy cậu ta mới an toàn.

Vì thế từ đây, trong nhóm bọn họ thịnh hành hai câu nói.

“Nếu không muốn bị đánh thì đi theo Tường Từ!!!”

“Nếu không muốn bị ngược thì hướng về Khúc Nguyệt Nguyệt!!!”

Bắt đầu từ hôm ấy, mỗi lần Tường Từ vui rạo rức nói: “Bà xã tôi sắp về rồi!”

Những người khác đều kinh hãi kêu rên: “Nguyệt Nguyệt sắp về rồi!”

Sau đó, tất cả đều ngoan ngoãn.

Quả nhiên, Khúc Nguyệt Nguyệt uy vũ mà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tôn sư trọng đạo

Thấm thoát mấy năm lại trôi qua, sau khi tốt nghiệp sơ trung Cố Ninh Viễn liền lên đi nước ngoài, đến nay không biết ở đâu. Nguyên nhân bên ngoài là không muốn vào quân đội, trên thực tế, sự ảnh hưởng của Nguyệt Nguyệt không nhỏ chút nào.

Dẫu sao, lần nào Nguyệt Nguyệt trở về đều sẽ tìm Lương Hường Huy và Cố Ninh Viễn “luận bàn” một chút, mà kết quả của mỗi lần luận bàn đều là hai anh em phải nghỉ ngơi ở nhà vài ngày mới có thể ra ngoài.

Nhưng cũng vì Nguyệt Nguyệt mà võ thuật của hai người họ trở nên tinh xảo, khả năng đối kháng dường như tăng cao như hỏa tiễn, cũng không thể nói đều là xấu.

Thế nên, đây không biết là may mắn hay bất hạnh.

Lương Hường Huy thì sao, cậu ta vốn cũng muốn chạy, ai ngờ chậm hơn Cố Ninh Viễn một bước, đã bị người nhà trông chừng. Dù sao đã có vết xe đổ của Cố Ninh Viễn, ai dám yên tâm để cậu ta ra ngoài chơi? Mà cậu ta làm sao biết nghe lời, vẫn lén lút chạy mấy lần, chỉ là chưa thực hiện được thôi.

Sau đó, bà Lương trực tiếp uy hiếp cậu ta, nếu còn dám chạy trốn, bà sẽ mời Khúc Nguyệt Nguyệt đến trừng trị.

Hiện tại bọn họ đều biết, Nguyệt Nguyệt chính là người chỉ huy của bọn trẻ đồng lứa.

Vì thế lúc này Lương Hường Huy mới ngoan ngoãn.

Sau đó, ngoan ngoãn tiếp tục làm bạn với Tường Từ, cùng học đại học.

Chuyện kể rằng, Tường Từ và Lương Hường Huy được xem là hai người vô cùng thông minh. Cao trung nhảy một cấp, học đại học được hai năm gần như đã học đủ những gì nên học, số điểm cũng gần đủ, nếu hai người bọn họ bằng lòng thì có thể tốt nghiệp.

Nhưng Tường Từ không muốn.

Bởi vì Nguyệt Nguyệt đã trở về.

Đúng vậy, khi Tường Từ học năm thứ ba thì Nguyệt Nguyệt trở lại, dựa vào quan hệ của ông Lâm, cô được nhận vào chuyên ngành ngôn ngữ Trung Quốc của đại học B. Dù sao nghĩ tới nghĩ lui, Nguyệt Nguyệt cũng chỉ biết cái này.

Mấy năm học võ, bình thường ngoài lúc học võ, ông Hạng cũng dạy văn học cho Nguyệt Nguyệt. Ông ta rất kiên trì giảng dạy “Tam Quốc Diễn Nghĩa” cho Nguyệt Nguyệt, phân tích “Hồng Lâu Mộng” cho cô, sau đó thậm chí giảng giải “Tư Trị Thông Giám”... Ông ta dạy rất nhiều thứ, đều là những đạo lý và cách xử sự căn bản.

Cho nên đối với văn học, tuy rằng Nguyệt Nguyệt không thể giống như mọi người, nhưng cô cũng có hiểu biết chút ít.

Thế là, ông Lâm vì con dâu tương lai của mình, việc này khẳng định không nỡ làm trái ý cô. Vả lại Tường Từ đang ở đại học B, hai người ở trường cũng tốt, để bồi dưỡng cảm tình. Tránh nửa đường chạy ra một Trình Giáo Kim. Quan trọng nhất là, hiện tại tuổi tác Nguyệt Nguyệt còn nhỏ, mới mười bảy thôi, cái tuổi này là thời điểm dễ học thói xấu nhất.

Bên ngoài xã hội rất nhiều thứ mới mẻ, ngộ nhờ làm hư Nguyệt Nguyệt thì sao đây? Cho nên trường học vẫn đơn thuần một chút. Dù sao mấy năm nay cô ít tiếp xúc với xã hội, chỉ ở trong núi học võ, khẳng định có phần không quen, thế thì coi như thích ứng với xã hội trước đi. Quan trọng nhất là chờ Nguyệt Nguyệt tốt nghiệp, cô và Tường Từ có thể kết hôn ~ oh yeah!!!

Tường Từ vốn định tự mình đón Nguyệt Nguyệt đến trường, nhưng cô không thích, cho nên hôm nay anh trốn học, đứng tại cổng trường từ sớm chờ Nguyệt Nguyệt.

Sau khi đón cô, anh muốn trực tiếp đưa cô đến ở căn hộ của mình, hai người ở chung, vừa lúc có thể chăm sóc lẫn nhau. Người lớn hai nhà cũng chẳng có ý kiến gì, coi như thích ứng cuộc sống trường học trước. Thế nhưng, Nguyệt Nguyệt không thích, cô muốn ở tại trường. Tường Từ hết cách, chỉ đành dung túng cô. Dù sao, chỉ cần Nguyệt Nguyệt thích, cho dù là giết người phóng hỏa, Tường Từ cũng chẳng chớp mắt.

Sau đó, anh chạy lên chạy xuống, vô cùng bận rộn thu dọn phòng, trải giường chiếu, mua đồ vệ sinh cho Nguyệt Nguyệt. Bộ ra giường chính là do anh lái xe về căn hộ mình rồi chuyển qua đây. Cũng may hôm nay là thứ hai, bình thường sinh viên đều đi học, không có ai nhìn thấy cảnh tượng này, bằng không thế nào cũng bị hù chết.

Dù sao tại trường Tường Từ coi như là nhân vật tiêu điểm. Nhân tài kiệt xuất có tiếng của trường đấy! À, còn có không ít nữ sinh coi anh là bạch mã hoàng tử trong lòng. Đường nhiên tất cả đều biết Tường Từ có “bà xã”. Nhưng ngoại trừ Lương Hường Huy và Đường Thạch Đông thì chưa có ai gặp qua.

Có người tò mò dò hỏi bọn Lương Hường Huy về “bà xã” của Tường Từ, không biết có phải đối chiếu khẩu cung không mà đáp án gần như nhất trí, “Bà xã Tường Từ tốt lắm!”, “Bà xã Tường Từ rất lợi hại!” “Tường Từ rất thích bà xã của mình, ai muốn làm kẻ thứ ba là chuyện không có khả năng.”

Thế nên, ngoài mặt Tường Từ là người có “vợ”. Ngoại trừ người đặc biệt tự nhận là rất ưu tú, tự cho mình rất cao, những người khác không có bao nhiêu người biết được Tường Từ.

Mà phòng ký túc của Nguyệt Nguyệt đồng thời còn có ba nữ sinh, Tường Từ chưa kịp gặp, Nguyệt Nguyệt cũng chưa có cơ hội trao đổi. Bởi vì một người về nhà, một người chưa tới, giường còn lại thì trống không. Vì thế hiện tại trong phòng ký túc chỉ có một mình Nguyệt Nguyệt.

Ban đầu Tường Từ còn lo lắng một mình bà xã có cô đơn không, anh định bảo Nguyệt Nguyệt ngày đầu tiên cùng anh về căn hộ ở, nhưng Nguyệt Nguyệt không muốn. Dù sao hồi trước cô ở trong núi, chỉ có một mình thì tính là gì? Cô đã quen rồi. Sở dĩ Tường Từ muốn đưa Nguyệt Nguyệt về căn hộ của mình là muốn làm đồ ăn ngon cho cô, cho cô ăn no đủ, còn có một mớ đồ ăn vặt linh tinh, tránh nửa đêm Nguyệt Nguyệt đói bụng.

Vì thế, cuộc sống mới của Nguyệt Nguyệt, ở trong mắt cô, khúc dạo đầu rất tốt.

Thế nhưng, ngày đầu tiên đi học, Nguyệt Nguyệt còn chút dưng mãnh.

Buổi sáng tám giờ đi học, bình thường Nguyệt Nguyệt đã dậy lúc năm giờ rưỡi, cô gọi điện cho Tường Từ, sau đó anh dặn dò bảo cô đừng rửa mặt bằng nước lạnh, bảo cô đừng ăn mặc phong phanh, dù sao buổi sáng vẫn còn lạnh.

Chờ Nguyệt Nguyệt rửa mặt xong thì gần sáu giờ, lúc này cổng ký túc xá đã mở ra. Ra khỏi cổng, cô liền trông thấy Tường Từ đeo một chiếc ba lô nhỏ, tay trái cầm sữa đậu nành, tay phải xách một cái bịch nhỏ, à trong đó chứa đầy đồ ăn vặt, được rồi, đây là bữa sáng Tường Từ làm cho Nguyệt Nguyệt.

Từ bé Tường Từ đã biết Nguyệt Nguyệt thích ăn ngon. Cho nên nhiều năm như vậy, tâm tư duy nhất của anh chính là trù nghệ. Chỉ cần cô thích ăn, trên cơ bản, anh đều biết làm.

Sau đó, hai người vừa đi vừa ăn bữa sáng, rồi đi vào sân thể dục.

Đúng vậy, là sân thể dục.

Nguyệt Nguyệt rất nghe lời ông Hạng, cho dù thế nào cũng không thể lơ lửng, mỗi sáng đều phải kiên trì luyện tập. Tường Từ ngồi trên sân cỏ tại sân thể dục, nhìn Nguyệt Nguyệt một mình làm nóng người trên sân thể dục, sau đó chạy nhanh rồi luyện quyền. Nguyệt Nguyệt mặc trang phục võ sĩ màu đỏ thẫm, bước chân chạy nhanh như bay trong gió, nhảy lên tựa như một tia nắng chói lóa, rơi vào trong mắt Tường Từ. Có sức sống như vậy, xinh đẹp như vậy.

Sau khi luyện xong một bộ quyền pháp, Nguyệt Nguyệt thu quyền lại một cách đầy phong cách quý phái, sau đó chạy mấy bước tới trước mặt Tường Từ, cô bỏ nhào vào trong lòng anh, cười tủm tỉm hỏi: “Ông xã, em lợi hại không?”

“Ừ, bà xã của anh là lợi hại nhất!” Tường Từ vội cười hi hi gật đầu.

“Thế, em muốn ăn sô cô la.” Nhiều năm như vậy, Nguyệt Nguyệt vẫn nhớ nhung món sô cô la kia.

“Ừ, được. Anh xé bao cho em, à, còn có sữa chua nữa.” Từ trong ba lô Tường Từ lấy ra một hộp sữa chua, cầm ống hút vào rồi đưa cho Nguyệt Nguyệt, rồi lại lấy sô cô la trong ba lô, xé giấy gói một viên đút cho Nguyệt Nguyệt ăn.

Vì thế, giờ khắc này, tại sân thủ dục vào lúc sáng sớm, một chàng trai ngồi ngay ngắn trên bãi cỏ, cười tủm tỉm đút sô cô la cho cô gái ngồi trong lòng mình, luôn dặn dò: “Bà xã, ăn từ từ, đừng để bị sặc.” Cô gái cũng thường quay đầu, cười với chàng trai, dịu dàng nói, “Ông xã, anh cũng ăn đi.”

Không thể không thừa nhận, đây là một cảnh tượng xinh đẹp biết bao.

Có lẽ, khoảnh khắc này, bọn họ đều rất hạnh phúc, một loại hạnh phúc giản dị!

Sau đó, chờ Nguyệt Nguyệt ăn xong, nghỉ ngơi rồi mới phát hiện đã bảy giờ năm mươi, sắp muộn học rồi. Nguyệt Nguyệt không kịp quay về ký túc xá thay quần áo, cô liền vội vàng túm lấy ba lô trên tay Tường Từ rồi chạy về phía phòng học, nhưng vẫn đến muộn.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, không ai trả lời.

Gõ nữa, vẫn không trả lời.

Sau đó, cô cầm nắm cửa, vặn qua, không mở, vặn nữa, cũng không mở.

Thế là Nguyệt Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó đánh một quyền vào cánh cửa, nghe “bang” một tiếng, cửa mở ra, mọi người trong lớp đều sững sờ, trông thấy một cô gái mặc áo võ sĩ đỏ thẫm đứng ở cửa.

Ặc, tư thế này không phải đến trường đâu chứ?

Thầy giáo đang giảng dạy thấy cảnh tượng này, nhin không được nhủ này, cảm thấy mất mặt mũi. Tuy rằng sinh viên thời nay ngày càng kỳ cục, nhưng cũng không ai lộ liễu gõ cửa với thầy cô, lại còn dám phá cửa. Ông thầy đang muốn lớn tiếng quát lên thì lại nghe cô gái trước mặt lên tiếng.

“Em xin lỗi, thưa thầy, em thật sự xin lỗi, em đã đến muộn.” Âm thanh trong trẻo của Nguyệt Nguyệt vang lên mọi người mới phản ứng lại, ông thầy kia thấy vậy, vừa sững sờ lại đang muốn nói gì đó thì đã thấy Nguyệt Nguyệt cúi người chín mươi độ, cúi đầu nói, “Xin thầy tha lỗi cho em.”

Đây thật là kỳ tích. Dạy học nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người bởi vì đến muộn mà xin lỗi một cách long trọng như vậy, phần lớn mọi người không thèm chào mà đi thẳng vào phòng, bây giờ lại có người không chỉ xin lỗi, còn xin ông ta tha thứ, trời, quả là kỳ tích mà.

Vì thế, thầy giáo sững sờ, toàn bộ sinh viên thấy tình huống này cũng sững sờ, Nguyệt Nguyệt vì không nghe thấy thầy mình nói gì nên vẫn cúi người, nhất thời cả phòng lặng ngắt như tờ.

Cho đến khi ông thầy phản ứng lại, có chút không kiềm chế bước nhanh tới trước mặt Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng nâng cô đứng thẳng dậy, ôn hòa nói: “Đứng lên đi, tìm chỗ ngồi xuống trước, chúng ta từ từ vào học.”

Nguyệt Nguyệt cười, gật đầu nói: “Thưa thầy, cảm ơn ngài!”

Lúc này cả lớp mới phản ứng lại, không biết ai dẫn đầu, toàn thể lớp đứng dậy, cúi đầu nói: “Chúng em chào thầy!”

Thầy giáo không biết nói lại thế nào, chỉ đành gật đầu, giơ tay ý bảo bọn họ ngồi xuống.

Có lẽ, đây là bắt đầu giờ học tốt nhất mà ông ta đã từng dạy tới nay.

Vài phút sau, lần lượt có mấy người đến muộn, công khai vào cửa, đây vốn là hành vi theo thói quen, lại bị cả lớp khinh thường.

Từ hôm nay, lớp của Nguyệt Nguyệt bắt đầu hình thành một thói quen tốt.

Đó chính là —— tôn sư trọng đạo!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Minh châu gặp long đong

Chuyện này thật ra cũng không khiến Nguyệt Nguyệt nổi bật, bởi vì mặc dù mọi người có phần cảm thán nhưng sẽ không khắc sâu vào trí nhớ. Chuyện thực sự khiến Nguyệt Nguyệt nhận được nhiều sự chú ý chính là việc tập võ mỗi sáng.

Không biết tại sao, Nguyệt Nguyệt vốn kiên trì luyện tập, Tường Từ cũng kiên trì làm bạn mỗi ngày, đó là chuyện rất bình thường, nhưng một sáng nào đó bị người khác đi ngang qua nhìn thấy, sau đó nhiều chuyện đăng lên bài viết, tiêu đề “Một đôi hạnh phúc”.

Vốn dĩ, đây cũng chẳng là gì, nhưng không biết người nào lại có hứng thú, sáng sớm tự mình đi xem, sau đó tạo thành chấn động. Tuy rằng không biết người nữ là ai, nhưng người nam chính là Lâm Tường.

Là nhân vật quan trọng trong trường, Lâm Tường đẹp trai có tiếng lại giữ mình trong sạch, thế mà đối xử dịu dàng với một cô gái như vậy, quả thật xưa nay chưa từng thấy.

Chẳng lẽ nào cô gái này chính là bà xã trong truyền thuyết của Tường Từ.

Vì thế, càng ngày càng nhiều người đến vây xem.

Những cô gái tự nhận xinh đẹp sau khi thấy Nguyệt Nguyệt thì khinh thường nói: “Cũng bình thường thôi! Lâm Tường sao có thể thích cô ta?”

Những chàng trai tự nhận khôi ngô tuấn tú sau khi thấy Nguyệt Nguyệt thì có chút hứng thú nói: “Tuy rằng mặt mũi bình thường, nhưng khí thế mạnh mẽ, khẩu vị rất nặng, thú vị...” Đường như muốn thử xem sao.

Thế nhưng, nhân vật chính thực sự hoàn toàn không để ý tới những cái đó, lo làm chi chứ.

Về sau, mỗi ngày khi luyện tập, xung quanh đều có một đám người nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt, khiến cô nổi giận rồi túm lấy Tường Từ bỏ đi, rốt cuộc không tới nữa, việc luyện tập cứ để Tường Từ mỗi ngày lái xe đưa cô đến mảnh sân nằm trước căn hộ của anh.

Như vậy, vừa lúc thanh tịnh.

Thế nhưng tin đồn bắt đầu xuất hiện.

Nguyệt Nguyệt vốn có thành tích bình thường, diện mạo ngoại trừ đôi lông mày dày cặp mắt to xinh đẹp thì cả người nhiều lắm chỉ có thể nói là thanh tú, cũng không phải cô gái rất xinh đẹp. Trong khoảng thời gian đồn thổi, trước đó không lâu có một bộ phim điện ảnh gọi là “Cô nàng ngổ ngáo” đang nổi tiếng, vì thế mọi người thấy Nguyệt Nguyệt biết võ, nên đồn rằng cô đi theo con đường ngổ ngáo, cá nhân cũng không có điểm nào đặc biệt.

Dù sao, những người quen biết Tường Từ, không ai cảm thấy Nguyệt Nguyệt xứng đôi với anh. Đương nhiên ngoài nhóm người Lương Hường Huy, ở trong mắt bọn họ Tường Từ không xứng với Nguyệt Nguyệt.

Nói thật, khi Cố Ninh Viễn còn chưa chạy trốn, có một khoảng thời gian, Lương Hường Huy và Cố Ninh Viễn luôn hâm mộ ghen ghét Tường Từ. Bởi vì bọn họ vẫn không hiểu được, vì sao bọn họ trưởng thành không thua kém Tường Từ, có một số phương diện khác còn giỏi hơn anh, sao Nguyệt Nguyệt lại thấy bọn họ chướng mắt, ngược lại đi thích Tường Từ chứ?

Thậm chí, Khúc Nguyệt Nguyệt có thể nói là cô gái đầu tiên mà hai tiểu ma vương này thật sự động lòng. Cô gái đầu tiên mà họ thật sự thích.

Đáng tiếc, Nguyệt Nguyệt không thèm liếc nhìn bọn họ một cái. Cho nên bọn họ cảm thấy rất thất bại... Mà Tường Từ, theo phương diện này mà nói, anh quả thật lợi hại hơn Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy. Bởi vì anh có Khúc Nguyệt Nguyệt.

Những người không thích Tường Từ đã nghĩ cách ra tay với Nguyệt Nguyệt. Tuy rằng bọn họ không bằng Tường Từ, nhưng nếu có thể đoạt cô từ trong tay anh, coi như làm tăng thể diện của mình.

Thế là, vào một hôm, một nam sinh trong lớp Nguyệt Nguyệt ngồi cạnh cô, cùng cô vào học.

Hôm nay, thầy giáo giảng “Thi từ giám thưởng”.

Sau khi vào học, Nguyệt Nguyệt rất nghiêm chỉnh, chăm chú nghe thầy giảng về Lý Bạch, thường hay ghi chép lại. Cho đến khi bên cạnh có người dùng

bút gỗ mặt bàn của cô, nhỏ giọng hỏi: “Bạn học, cậu tên gì?”

Nguyệt Nguyệt hơi quay đầu, liếc nhìn anh ta một cái, cô không nói lời nào mà tiếp tục nhìn lên bảng, nghe thầy giảng bài.

Anh chàng kia không từ bỏ ý định, lại gõ lên mặt bàn lần nữa, nhỏ giọng nói: “Minh tên là Trần Hường Ngung, cậu tên gì?”

Nguyệt Nguyệt lại quay đầu nhìn anh ta, nhìn một chút rồi nhủ thầm nói “Khúc Nguyệt Nguyệt!” Sau đó cô quay đầu lại, không nhìn anh ta, tiếp tục nghe giảng.

Anh chàng này thấy cô đáp lại, cảm thấy có hy vọng, anh ta lập tức hỏi nữa: “Cậu ở đâu?”

Nguyệt Nguyệt phớt lờ anh ta.

“Khúc Nguyệt Nguyệt, mình là người thành phố B, cậu ở đâu thế?” Trần Hường Ngung vẫn không từ bỏ ý định hỏi tiếp.

Nguyệt Nguyệt vẫn không nhìn anh ta.

Thế là, anh chàng kia đánh bạo, lại gõ bàn của Nguyệt Nguyệt, định thu hút sự chú ý của cô, hỏi: “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu cũng là người thành phố B phải không?”

Sau đó, chỉ nghe Nguyệt Nguyệt đập một cái phịch trên bàn, cả người đứng lên, cô quát anh ta: “Cậu tìm tôi nói chuyện nữa, tôi đánh cậu ngay!!!!”

Thế là cả lớp nhìn chằm chằm vào Nguyệt Nguyệt, các cô gái trông thấy Trần Hường Ngung đều kinh ngạc, bọn họ có chút tức giận bất bình, dù sao anh ta chính là hot boy của khoa bọn họ, hơn nữa cũng là sinh viên duy nhất học hai chuyên ngành. Thành tích loại ưu, tài mạo song toàn, đương nhiên khiến cho nhiều người thầm mến, vì thế rất nhiều nữ sinh rất phẫn nộ với Nguyệt Nguyệt.

Mà nam sinh thì có phần vui sướng khi người gặp họa, hà hà, ai bảo cậu ta bình thường được nữ sinh mến mộ.

Trần Hường Ngung hơi ngượng ngùng nhìn mọi người, hồi lâu sau bị ghen chảnh nói ra câu nào.

Sau đó, thầy giáo ho khan vài tiếng, phá vỡ sự im lặng, ông ta đang muốn lên tiếng thì nghe được Nguyệt Nguyệt cất lời trước: “Thưa thầy, em xin lỗi, cắt ngang giờ dạy của thầy. Em vô cùng xin lỗi!” Sau đó cô cúi người nhận lỗi.

Thầy giáo thấy Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn chủ động nhận sai, ông ta không nổi lòng trách mắng, vì thế gật đầu, ý bảo Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, rồi nhìn qua Trần Hường Ngung như là cảnh cáo, sau đó mới dạy tiếp.

Lúc này Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, tiếp tục nghe giảng bài, để lại Trần Hường Ngung sững sờ tại chỗ, phía bên kia muốn đứng không được, ngồi cũng chẳng xong, xấu hổ muốn chết.

Tuy nhiên, bởi vì Nguyệt Nguyệt phản ứng như vậy, ngược lại khiến cho Trần Hường Ngung thật sự có hứng thú đối với cô. Bởi vì cô khác với tất cả nữ sinh mà anh ta quen biết. Thậm chí ban nãy sau khi thấy cô tức giận, anh ta không cảm thấy sợ hãi hay xấu hổ trước tiên, mà là kinh ngạc. Đúng vậy, kinh ngạc.

Tại khoảnh khắc đó, anh ta dường như cảm thấy, Khúc Nguyệt Nguyệt bề ngoài bình thường, khi quát anh ta, cô lại xinh đẹp, tựa như ngọn lửa thiêu cháy tâm mắt của anh ta, thế cho nên anh ta sững sờ tại chỗ.

Hôm nay Trần Hường Ngung nói chuyện với Nguyệt Nguyệt vốn là kết quả của cuộc đánh cá với nam sinh khác trong lớp. Bởi vì từ khi khai giảng đến một tháng nay, Nguyệt Nguyệt tới giờ vẫn đi lại một mình, rất ít làm bạn với người khác. Hơn nữa, đối mặt với nam sinh khác, cô không hề ra vẻ giả tạo, bạn nói chuyện với cô, cô sẽ trợn mắt với bạn, tỏ rõ không muốn để ý tới bạn. Đó là lý do mà nam sinh cả lớp đánh cuộc, nếu có người có thể trở thành bạn của Nguyệt Nguyệt, thế thì toàn bộ nam sinh trong lớp sẽ mặc người kia sai khiến.

Và lại, cô cũng không hòa đồng với các bạn nữ cùng lớp.

Lúc đầu, vẫn có người ngồi cùng cô, nhưng sau đó không biết tại sao, chỉ còn lại một mình cô. Nghe nói rằng là vì Nguyệt Nguyệt rất nhàm chán.

Trong các nữ sinh, Nguyệt Nguyệt có thể nói là cô gái duy nhất không trang điểm trong lớp. Quần áo cô mặc đều là mấy bộ cố định, kiểu dáng tương tự, ngoại trừ màu sắc khác nhau.

Thật ra, Nguyệt Nguyệt cũng không phải không có quần áo khác, trong ngăn tủ của cô đều là trang phục mới có kiểu dáng mới nhất, có một số thậm chí là hàng có số lượng được bán tại nước ngoài, nhưng cô chưa mặc qua lần nào, bởi vì cô thấy không được tự nhiên. Mà đối với việc ăn mặc của Nguyệt Nguyệt, Tường Tử hoàn toàn không có ý kiến, Nguyệt Nguyệt thích là được rồi.

Ở trong mắt anh, mặc quần áo đẹp, là Nguyệt Nguyệt, mặc quần áo không đẹp, vẫn là Nguyệt Nguyệt. Chỉ cần là Nguyệt Nguyệt, anh thấy gì cũng tốt.

Cho nên, nếu đã thế thì không cần thay đổi gì.

Nhưng ở trong mắt nữ sinh khác thì không phải vậy.

Bạn và Nguyệt Nguyệt nói chuyện về thời trang, cô không hiểu. Bạn nói chuyện mình tình với cô, cô vẫn không hiểu. Bạn buồn chuyện với cô... Ngại quá, Nguyệt Nguyệt hoàn toàn phớt lờ bạn. Chủ đề duy nhất Nguyệt Nguyệt có thể tán gẫu với người khác, chính là võ thuật và văn học. Nhưng chẳng ai muốn trò chuyện với cô, ngoại trừ Tường Từ.

Vì thế, cô và các nữ sinh khác không có tiếng nói chung.

Được rồi, những cái đó cô có thể chịu đựng, mỗi người đều có sở thích riêng.

Cơ mà, những nữ sinh này không biết tại sao, giống như quen thói tán công người khác, vì thế luôn thích bình luận về Nguyệt Nguyệt. Mặc quần áo hạng thường không hài lòng, đi ra trước mặt Nguyệt Nguyệt phàn nàn quần áo sao lại thế này. Sau đó trút giận một hơi, còn thêm vào một câu, “Haiz, nhìn cậu, tôi cảm thấy quần áo của mình thật ra cũng đẹp.”

Có một số cô gái không xinh đẹp, thích ở cùng Nguyệt Nguyệt, luôn thảo luận XXX không đẹp, lại cùng YYY (một anh chàng đẹp trai nổi tiếng của trường nào đó) yêu nhau, cảm thấy thật không xứng. Cuối cùng hình như phát giác, ra về vô ý hỏi, “Này, cậu và Lâm Tường chia tay chưa? Cậu phải cẩn thận đó.” Sau đó là một tràng thế này, dù sao bọn họ cũng cho rằng Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường sẽ chia tay.

Còn những cô gái xinh đẹp cũng thích ở cùng Nguyệt Nguyệt. Bởi vì có Nguyệt Nguyệt là một chiếc lá thì bọn họ tuyệt đối nổi bật. Đầu tiên, vóc dáng đẹp hơn Nguyệt Nguyệt. Bọn họ mặc váy, mặc đồ bó, mặc quần short, mang tất, nhìn là biết yếu điệu thực nữ. Còn Nguyệt Nguyệt luôn là áo thun rộng thùng thình. So với Nguyệt Nguyệt, bọn họ chính là đáng người quyến rũ.

Khuôn mặt hơi đẹp một tí, so với Nguyệt Nguyệt sẽ cảm thấy mình là tiên nữ giáng trần. Là tiêu điểm thu hút nam sinh. Vì sao?

Bởi vì, bọn họ xinh đẹp hơn Nguyệt Nguyệt. Mà cô lại là bạn gái của Lâm Tường. Thế thì bất cứ ai ưu tú hơn Tường Từ, tìm một người bạn gái đẹp hơn Nguyệt Nguyệt, khẳng định sẽ cảm thấy rất có thể diện.

Vì vậy, trong khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi, Nguyệt Nguyệt gần như có thể nói là hoàn toàn không thích những người nam sinh nữ sinh đối trá này.

Cho nên, ở trong mắt cô, Tường Từ lại càng tốt hơn.

Thật ra, những người cảm thấy Nguyệt Nguyệt không tốt, là vì bọn họ không biết điểm tốt của cô.

Cảm thấy Nguyệt Nguyệt không xinh đẹp, là vì bọn họ chưa từng thấy được vẻ đẹp của cô.

Tất cả những người cho rằng cô không đủ ưu tú, là bởi vì chưa từng thấy điểm xuất sắc của cô.

Hiện giờ, Nguyệt Nguyệt giống như một viên minh châu nằm trong hang động tối tăm, vẻ đẹp của cô đã bị chôn giấu.

Nhưng một ngày nào đó, nó sẽ phát ra tia sáng không gì sánh bằng.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tâm tư riêng

Sau lần trước Trần Hường Ngung tìm Nguyệt Nguyệt nói chuyện bị cô dạy dỗ, ngược lại da mặt anh ta càng ngày càng dày.

Anh ta thường thường ton hót trước mặt Nguyệt Nguyệt, khi thì hỏi cái này, lúc thì hỏi cái kia, khiến Nguyệt Nguyệt phiền càng thêm phiền, nhưng cô lại hết cách với anh ta. Bởi vì lần nào anh ta cũng ôn hòa nói chuyện, hơn nữa anh ta lại là lớp trưởng. Vì thế cho dù Nguyệt Nguyệt không thích anh ta bao nhiêu, cuối cùng vẫn phải cho anh ta mấy phần thể diện.

Vì thế, hôm nay tan học, Trần Hường Ngung theo thường lệ đi bên cạnh Nguyệt Nguyệt, cười hỏi cô: “Nguyệt Nguyệt, điện thoại của cậu số mấy? Gần đây lớp chúng ta có hoạt động, tình huống cụ thể tới lúc đó mình sẽ gọi điện báo cho cậu biết.” Quả nhiên, làm lớp trưởng tốt thật, có thể lạm dụng chức quyền.

“À, tôi không mang di động, không biết số.” Nguyệt Nguyệt nhìn Trần Hường Ngung, theo thói quen nhú mày, trả lời chẳng vui vẻ gì.

Hừ...!! Tuy rằng di động ở trong túi quần của cô, nhưng cô không muốn nói cho anh ta biết. Bởi vì gần đây gã này cứ bay nhảy trước mặt cô, giống như là ruồi bọ vậy, nhưng cô lại không thể đập anh ta, vì thế cô rất phiền lòng.

Và lại anh ta là lớp trưởng, cô không có biện pháp đối phó anh ta. Quan trọng là, anh ta không làm gì quá đáng cả, cho nên dù cô không muốn cũng hết cách.

Bởi thế, cô cảm thấy bức xúc.

“Thế, chiều nay cậu cho mình biết số nhé?” Trần Hường Ngung tiếp tục quẩn lầy.

“Ồ, tôi sẽ coi lại, giờ tôi có việc.” Nguyệt Nguyệt thuận miệng trả lời, thừa dịp anh ta không chú ý, cô lách người qua nhanh chóng bỏ đi. Trần Hường Ngung ở đằng sau nhìn bóng dáng bước nhanh của Nguyệt Nguyệt, anh ta nhin không được mà cười.

Hừ, xem cậu trốn chỗ nào.

Tuy rằng có nhiều người nói Khúc Nguyệt Nguyệt rất có khả năng là bạn gái của Lâm Tường, thế nhưng dù sao vẫn là lời đồn. Không nhất định là sự thật.

Hơn nữa, hiện tại Lâm Tường đã là năm ba, sao lại có một cô bạn gái năm nhất vừa mới nhập học chứ? Quan trọng là theo nguồn tin đáng tin cậy, Lương Hường Huy cũng là nhân vật phong vân trong trường có lần bắt cần đã nói, Lâm Tường và một cô gái bằng tuổi anh đã đính ước từ bé. Anh là người đã có vợ!! Thế thì không hề nghi ngờ, Khúc Nguyệt Nguyệt hiện tại mới năm nhất, hoàn toàn không có khả năng là bà xã của Lâm Tường.

Cho nên, dựa vào phân tích của anh ta, có lẽ Lâm Tường là anh trai hoặc là người quen của Khúc Nguyệt Nguyệt, vì thế mới đặc biệt chăm sóc cô.

Nguyệt Nguyệt ra khỏi tòa lầu liền trông thấy Tường Từ đứng ở chỗ rẽ đợi cô. Cô không dè dặt, chạy lên mấy bước, cởi túi sách ra ném vào trong lòng Tường Từ, rồi cầm lấy khoai tây chiên từ trong tay anh mà ăn. Tường Từ không những không nói gì, ngược lại cẩn thận cầm túi sách của Nguyệt Nguyệt rồi dắt cô đi tới cổng trường.

Ừ, Nguyệt Nguyệt phải ăn cơm rồi.

Nhưng vừa đến bãi đậu xe tại cổng trường, Nguyệt Nguyệt nhận lúc Tường Từ mở cửa xe cho mình, cô đột nhiên cất tiếng: “Tường Từ, hôm nay có người hỏi xin số điện thoại của em.”

“Ồ, là ai?” Tường Từ hơi kinh ngạc hỏi.

“Ừm, là lớp trưởng của bọn em Trần Hường Ngung, chính là người lần trước em kể với anh bị em mắng ấy.” Nguyệt Nguyệt giải thích.

“Trần Hường Ngung ư? Ừ, anh biết rồi.” Tường Từ chẳng nói gì, sau đó anh đóng cửa lên xe, lái xe về nhà. Trên đường đi, Nguyệt Nguyệt hơi mệt, cô bất giác kê lên vai Tường Từ ngủ thiếp đi. Tường Từ lái xe càng vững vàng hơn, cho đến khi về đến nhà mới đánh thức Nguyệt Nguyệt.

Vào nhà, Tường Từ đặt túi sách của Nguyệt Nguyệt xuống rồi vội vàng chạy đến phòng bếp nấu cơm cho Nguyệt Nguyệt. Dù sao cô rất kén chọn trong việc ăn uống, anh biết cô học võ nhiều năm như vậy khẳng định đã chịu rất nhiều khổ cực, vì thế anh lại càng nuông chiều cô hơn. Chỉ cần Nguyệt Nguyệt muốn ăn, Tường Từ sẽ nghiêm túc học làm, sau đó bản thân cảm thấy ổn rồi mới nấu cho cô ăn.

Hiện tại, trù nghệ của Tường Từ, thậm chí cả bà Lâm cũng không bằng.

Sau khi ăn xong, Nguyệt Nguyệt đi ngủ trưa, còn Tường Từ thì thu dọn bát đĩa, làm xong rồi anh đi vào phòng mình, định đắp chăn cho Nguyệt Nguyệt. Nhưng không ngờ, phát hiện di động của cô rơi dưới đất.

Di động này là Tường Từ đưa cho Nguyệt Nguyệt. Hồi trung học, anh đã muốn tặng di động đôi cho cô. Nhưng khi ấy cô ở tại vùng núi hoàn toàn không có tín hiệu, có di động cũng chẳng dùng được. Nhưng sau đó vấn đề này đã được Tường Từ giải quyết.

Bởi vì Tường Từ đưa di động quân dụng cho Nguyệt Nguyệt. Đây chính là khoa học kỹ thuật quân dụng, đừng nói ở vùng núi, ở chân núi cũng có tín hiệu. Bởi vì sử dụng vệ tinh quân đội, dùng tín hiệu radar... vậy thì tất cả không thành vấn đề. Nói đến chi phí, càng không thành vấn đề, ông Khúc vùng tay, trực tiếp giải quyết.

Theo thời gian trôi qua, di động của Nguyệt Nguyệt càng cao cấp hơn. Di động của người khác có thể nhận điện gọi điện, gửi tin nhắn, nhiều nhất là thêm chức năng chụp hình, còn di động của Nguyệt Nguyệt thì có thể định vị, theo dấu vết, chống nhiễu sóng, cầu cứu, lên mạng, chụp hình, một chiếc di động với toàn chức năng rất mạnh.

Vì thế, Tường Từ cảm di động của Nguyệt Nguyệt suy nghĩ, anh bắt đầu hí hoáy, chưa đến một lúc, anh nhoen miệng cười, vui vẻ nhìn Nguyệt Nguyệt, rồi đặt di động ở đầu giường, sau đó anh đi ra ngoài.

Đợi đến chiều đánh thức Nguyệt Nguyệt, đưa cô đến trường, lúc chia tay Tường Từ hào phóng nói: “Nguyệt Nguyệt, lớp trưởng bọn em muốn xin số điện thoại của em thì em hãy cho anh ta đi. Thế thì khi có chuyện sẽ đứng lúc thông báo với em.”

“Ồ... được rồi.” Nguyệt Nguyệt nhất thời không hiểu ý nghĩ của Tường Từ, sao lại thế này? Tường Từ cũng tán thành ư? Thật kỳ lạ!

Khi Trần Hường Ngung lại hỏi số điện thoại của Nguyệt Nguyệt, cô lấy ra di động, gọi vào số của anh ta, sau đó anh ta rất vui vẻ, Nguyệt Nguyệt không chú ý, Tường Từ đồng thời cũng vui vẻ.

Bắt đầu từ hôm đó, Trần Hường Ngung thường xuyên gửi tin nhắn cho Nguyệt Nguyệt, nhắc nhở cô về thời tiết, sau đó còn nói về chuyện học tập, mà Tường Từ mỗi ngày đều nhìn thấy di động mình có thêm tin nhắn, anh bắt đầu gọi điện cho Nguyệt Nguyệt, nhắc nhở cô phải chú ý những gì, bất cứ lúc nào cũng quan tâm đến tình hình của cô, khiến cô cảm thấy anh ngày càng thân thiết hơn.

Nhưng lâu ngày, Trần Hường Ngung không chịu nổi nữa. Sao lại thế này, anh ta gửi nhiều tin nhắn như vậy, sao chẳng có chút hồi âm, Khúc Nguyệt Nguyệt lẽ nào không để ý tới anh ta. Rốt cuộc, anh ta gọi điện thoại cho cô, nhưng mỗi lần gọi đều trong tình trạng kẹt máy, rất vất vả và có một lần gọi được, vừa nói máy, anh ta còn chưa mở miệng thì đối phương đã cúp máy.

Xem ra, ý chí của Khúc Nguyệt Nguyệt thật sự là sắt đá.

Thật ra, anh ta không biết, Tường Từ đã chuyển tất cả cuộc gọi và tin nhắn của số điện thoại lạ đến di động của Nguyệt Nguyệt vào trong máy của anh.

Nhưng Trần Hường Ngung sẽ bỏ cuộc sao?

Làm sao được?

Anh ta vẫn không ngừng cố gắng.

Việc từ từ bồi dưỡng tình cảm xem ra không thực hiện được, dứt khoát ra quân trực tiếp thôi.

Vì thế, vào một hôm có tiết thể dục ngoài trời, Nguyệt Nguyệt sắp chạy 800m, anh ta đã sớm chuẩn bị biểu hiện chính mình. Đây là cơ hội tốt để săn đón.

Trông vóc dáng nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt, nói không chừng sẽ chạy không nổi, tới lúc đó anh ta sẽ làm ‘‘anh hùng cứu mỹ nhân’’, thật là tốt mà. Và lại, cho dù cô chạy nổi, khẳng định sẽ kiệt sức, thế thì anh ta sẽ qua đưa nước, khẳng định cũng tốt. Phải biết rằng, trong túi của anh ta đã chứa đầy Coke, Sprite, nước chanh, nước khoáng, thậm chí còn có Red Bull... Muốn cái gì chọn cái đó, mọi sự đều sẵn sàng.

Tuy nhiên, khi Trần Hường Ngung nhìn thấy Nguyệt Nguyệt chạy bộ, anh ta trợn tròn mắt. Sao có thể?

Sau khi huấn luyện viên ra lệnh, Nguyệt Nguyệt tựa như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, chạy nhanh như tia chớp, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Điều này khiến cho dự định chạy chậm chờ Nguyệt Nguyệt ban đầu của Trần Hường Ngung đã tan tành, anh ta chỉ đành liều mạng đuổi theo sau, phải chạy cùng cô.

Ai ngờ anh ta càng đuổi thì Nguyệt Nguyệt càng chạy nhanh, sau đó thậm chí cảm thấy cô như là chân không chạm đất, giống như nhờ gió bay lên, khiến anh ta không chịu đựng nổi.

Tại sao có thể như vậy, một nữ sinh nhỏ nhắn lại chạy nhanh hơn một nam sinh cao lớn như anh ta. Phải biết rằng anh ta là tiền vệ chính của đội bóng rổ. Tốc độ kia, người bình thường cưỡi ngựa cũng không theo kịp. Mà so với Khúc Nguyệt Nguyệt, anh ta cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp cô.

Sau đó, khi Nguyệt Nguyệt dừng lại trước mặt huấn luyện viên, ông ta thậm chí có phần khó tin hỏi: ‘‘Chạy xong rồi?’’ Nguyệt Nguyệt gật đầu, ông ta sững sờ nhìn Nguyệt Nguyệt, rồi nhìn qua cô gái mới chạy vòng thứ hai ở phía sau, rồi nhìn cậu nam sinh vừa chạy vòng thứ ba, ông ta run tay cho Nguyệt Nguyệt tròn điểm.

Trời ơi, nếu tham gia đại hội thể dục thể thao, thế thì sẽ giành tất cả quán quân của phần thi chạy rồi.

Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh, mặt không đỏ tim không đập mạnh, ngay cả hơi thở cũng chẳng hỗn hển khiến huấn luyện viên kinh ngạc hồi lâu không ngậm miệng được. Khi Trần Hường Ngung là người thứ hai chạy xong, anh ta thở hỗn hển đi đến trước mặt Nguyệt Nguyệt, mở miệng nói: ‘‘Nguyệt... Nguyệt...cậu...cậu...’’ Vừa nói anh ta vừa mở cái túi đặt ở bên cạnh, lộ ra một đồng hồ uống bên trong, định để Nguyệt Nguyệt chọn uống. Nhưng anh ta còn chưa kịp nói xong thì phát hiện Nguyệt Nguyệt ở trước mặt lại đột nhiên biến mất.

Anh ta vội vàng nhìn quanh bốn phía, tìm thấy Nguyệt Nguyệt chạy như con gió đến cạnh nam sinh đứng bên lề sân thể dục. Sau đó cô cười tủm tỉm cầm lấy đồ uống trong tay nam sinh kia, vui vẻ uống... Nếu thị lực 5.0 của Trần Hường Ngung không nhìn lầm, Khúc Nguyệt Nguyệt đang uống Wahaha? Shit!!!

Một chai Wahaha chống lại đủ loại đồ uống của mình, trời ơi...

Cùng lúc đó, Trần Hường Ngung nhìn kỹ nam sinh kia, sao quen mặt thế? A, là Tường Từ!

Shit, sao ở đâu cũng gặp cậu ta cả?

Ngay cả cuộc thi 800m tạm thời tổ chức của lớp bọn họ anh cũng biết? Phải biết rằng, buổi chiều vào học anh ta mới nhận được tin tức, chỉ gửi tin cho Khúc Nguyệt Nguyệt thôi.

Mợ nó, thật kỳ lạ!

Tường Từ nhìn Nguyệt Nguyệt trước mặt vui vẻ uống Wahaha, anh nhìn không được mà lộ ra nụ cười tươi với Trần Hường Ngung đang chịu đả kích lớn đứng cách đó không xa.

Thật sự cảm ơn cậu nhé, nếu không có cậu mỗi ngày đều gửi tin nhắn tình yêu, tôi làm sao có thể biết rõ tình hình của Nguyệt Nguyệt, do đó làm tốt như

vậy.

Thật sự là làm phiền cậu rồi.

Vì thế, Tường Tử nở nụ cười rất không phúc hậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Không phải cố ý kích thích cậu

Trải qua lần thất bại này, Trần Hường Ngung rốt cuộc hoàn toàn ý thức được sự thiếu sót của mình. Không thể bị động, anh ta phải mạnh dạn chủ động.

Anh ta phải quang minh chính đại phơi bày điểm hấp dẫn của mình cho Nguyệt Nguyệt xem, để cô biết anh ta rất ưu tú. Anh ta thể này, thích cô ——
Khúc Nguyệt Nguyệt.

Thế thì cô sẽ thích anh ta sao?

Không hề nghi ngờ, chắc chắn là vậy. Trần Hường Ngung suy nghĩ kiên định như vậy.

Nhưng sự thật thì sao?

Lại đến tiết thể dục, hôm nay là lớp bóng rổ, huấn luyện viên yêu cầu tập ném bóng. Vì thế nữ sinh cả lớp bắt đầu kêu rên. Sao lại như vậy? Trời, ném bóng hả? Ngay cả di chuyển trái bóng các cô còn không biết. Nhiều lắm là coi bóng rổ là bóng cao su. Nhưng có một ngoại lệ trong số các nữ sinh này, đó là Khúc Nguyệt Nguyệt.

Cô nhìn huấn luyện viên ném bóng vào rổ làm nẫu, sau đó bắt đầu nhú mày. Vì sao? Bởi vì ở trong mắt Nguyệt Nguyệt, đây là chuyện đơn giản, tại sao những cô gái này lại sợ đến vậy? Quá là khó hiểu! Phải biết rằng, hồi trước ông Hạng tập luyện thị lực cho cô, yêu cầu cô dùng hòn đá nhỏ bắn vào chim sẻ. Ném bóng ư, vành bóng rổ dù sao cũng không biết động đậy, mà chim sẻ thì bay loạn xạ.

Với độ chính xác của cô, dùng một trái bóng ném vào trong rổ, không phải giống như là uống nước à. Đơn giản muốn chết! Hơn nữa, huấn luyện viên luôn nói rằng: “Các em đừng quá lo lắng, thật ra ném bóng vào rổ không khó đâu. Không ném vào là chuyện bình thường, không sao đâu.” Nguyệt Nguyệt lắng nghe càng thấy khó hiểu hơn, vì sao huấn luyện viên càng nói thế thì các cô gái kia lại càng thấy khó hơn chứ?

Thật kỳ lạ.

Trần Hường Ngung luôn để ý sắc mặt của Nguyệt Nguyệt, thấy cô nhú mày anh ta nhìn không được mà vui vẻ. Xem ra anh ta có cơ hội phô bày khí thế anh hùng. Tới lúc đó hẳn là cô sẽ chú ý đến anh ta. Thế là anh ta làm bộ như lơ đãng tiến đến cạnh Nguyệt Nguyệt, nói: “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu đừng sợ, thật ra ném bóng rổ rất đơn giản. Và lại, cậu không biết cũng chẳng sao, mình chơi bóng rổ giỏi lắm, tới lúc đó mình sẽ dạy cho cậu.”

Nguyệt Nguyệt nhìn anh ta với vẻ khó hiểu, cảm thấy hình như anh ta có bệnh thần kinh rồi. Nhưng, cô suy nghĩ lại rồi cất lời: “Tôi cũng biết nó rất đơn giản...”

Trần Hường Ngung cười cười ra vẻ hiểu biết, xem ra Khúc Nguyệt Nguyệt rất tin lời nói của anh ta. Hay lắm, hay lắm!

Vì thế, chưa đến một lúc, sau khi làm nóng cơ thể xong, huấn luyện viên bảo bọn họ chuẩn bị tập ném bóng. Làm mẫu xong, huấn luyện viên gọi Trần Hường Ngung ra ném trước. Dù sao anh ta cũng nằm trong đội bóng rổ của trường. Hoặc nói là anh ta chính là học trò của ông ta, giờ để thằng nhóc này làm mẫu cũng tốt.

Trần Hường Ngung hoàn toàn không có áp lực mà tiến lên “sân khấu”, thậm chí còn lộ ra nụ cười thật tươi với các bạn học đứng một bên, quả thực mê hoặc một đám nữ sinh. À, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt. Bởi vì biểu cảm này của anh ta khiến cô nhớ tới Cố Ninh Viễn, cho nên cô ngửa tay, lại muốn đánh người.

Hừm, phải nhẫn nhịn.

Sau đó Trần Hường Ngung đứng vào chỗ, xác định địa điểm ném bóng. Anh ta ném đi rất thoải mái, trái bóng ngoan ngoãn bay vào rổ. Sau đó, ném nữa, vào nữa, ném nữa, vào nữa.

Thế là những nữ sinh bên cạnh bắt đầu hét lên.

Huấn luyện viên thấy tình hình như vậy cũng rất hài lòng. Đang chuẩn bị bảo Trần Hường Ngung về chỗ thì đã thấy anh ta tự mình lùi ra sau mấy bước, sau đó ôm bóng, hít sâu một hơi, mũi chân dùng sức một chút, cả người nhảy lên, sau đó anh ta dùng sức ném đi, trái bóng theo đường parabol bay về phía rổ.

Tất cả mọi người tại đây nín thở tập trung nhìn một màn trước mắt, ngay cả mắt cũng không dám chớp, chỉ sợ bỏ qua cái gì. Ngoại trừ Nguyệt Nguyệt bấu môi khinh thường.

Có cần thiết không?

Sau đó, “bang” trái bóng bay vào rổ, cả hội trường reo hò, mọi người đều hô lên “Quá lợi hại!” Ném xa ba điểm đó. Huấn luyện viên vốn đang xem cũng không nhìn được mà nhìn qua rồi cười với anh ta. Xem ra, thằng nhóc này thực lực không tồi. Còn nhân vật chính vừa làm xong thì rất bình tĩnh nhìn quanh bốn phía, ánh mắt lướt về phía Nguyệt Nguyệt, nhưng phát hiện cô chẳng có chút biểu cảm gì đặc biệt, chẳng lẽ cô không biết anh ta lợi hại sao?

Vì thế, niềm vui vừa bùng lên nay lại dập tắt. Không thể được, có lẽ cô vẫn chưa hiểu. Cho rằng anh ta đứng đây ném bóng rất đơn giản, không biết thật ra nó có bao nhiêu khó khăn. Như thế này là rất hoàn mỹ.

Trần Hường Ngung bèn dẫn bóng, đột nhiên chạy như con báo, ba bước về phía rổ. Động tác của anh ta trôi chảy ngắn gọn, nhẹ nhàng thoải mái, một loại cảm giác tuyệt vời tựa ánh nắng mặt trời. Cuối cùng anh ta nhảy một bước thật cao, đầu ngẩng lên trong nháy mắt, vào khoảnh khắc đó khuôn mặt khô ngô hiện ra trong ánh mắt của người vây xem, còn trái bóng trong bàn tay như là có ý thức, tiến thẳng vào, ngay cả lưới rổ cũng không chạm tới.

Thật sự là rất xuất sắc.

Lần này, ngay cả những nam sinh có chút thành kiến với anh ta cũng không nhìn được mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Động tác này thật là khiến khí thế càng uy phong hơn.

Nguyệt Nguyệt cũng sắp không nhìn nổi rồi, nhìn thấy vẻ mặt khoe khoang của Trần Hường Ngung, cô chỉ có thể dùng sức bóp tay.

Bởi vì, giờ phút này, Nguyệt Nguyệt thật sự rất muốn đánh anh ta.

Nhưng mà vẫn nên nhẫn nhịn thôi.

Miệng huấn luyện viên khen ngợi Trần Hường Ngung không dứt, sau đó huấn luyện chính thức bắt đầu. Mỗi người đều tự chia ra luyện tập. Thế là Nguyệt Nguyệt ôm bóng đi đến góc ngoài cùng, bởi vì ở đó ít người nhất.

Trần Hường Ngung thật vất vả mới thoát khỏi vòng vây nữ sinh muốn tìm anh ta chỉ dạy và một đám nam sinh muốn cùng luyện tập với anh ta, lúc này anh ta mới phát hiện không thấy Nguyệt Nguyệt đâu.

Anh ta vội vàng tìm kiếm khắp nơi, phát hiện cô đang ở một góc vắng vẻ ôm bóng ngồi xỏm dưới đất, xem ra là gặp phiền toái rồi.

Thế thì không phải đúng lúc anh ta lên sân khấu sao?

Trời ban cơ hội đấy.

Trần Hường Ngung vội vàng chạy đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt, ngồi xổm xuống cười nói với cô: “Nguyệt Nguyệt, sao cậu không tập ném bóng đi?”

Nguyệt Nguyệt vẫn tự mình tiếp tục ngậm ngùi, không nói lời nào, thậm chí cũng không thèm liếc mắt nhìn Trần Hường Ngung một cái.

Anh ta vẫn mặt dày, nói với cô: “Có phải cậu không biết hay không? Thật ra cũng không sao, để mình dạy cậu nhé.”

Nguyệt Nguyệt vẫn chẳng nói gì.

Trần Hường Ngung sắp mất kiên nhẫn, anh ta dè dặt nói: “Nguyệt Nguyệt, cậu yên tâm, mình sẽ dạy cậu. Cậu tin mình đi.”

Nguyệt Nguyệt vẫn phớt lờ anh ta.

Lúc này, Trần Hường Ngung không còn kiên nhẫn nữa, anh ta vươn tay lấy qua trái bóng trong tay Nguyệt Nguyệt, rồi nói với cô: “Xem này, mình dạy cho cậu.” Sau đó anh ta tiện tay ném vào rổ.

Mà người đầu tiên chú ý cũng không phải “nữ chính” Khúc Nguyệt Nguyệt, mà là bạn học ở xung quanh. Lúc đầu anh ta viện cớ có việc chạy đi, bây giờ lại ném bóng ở một góc vắng vẻ, có mục đích gì, không cần nói cũng biết. Vì thế các nữ sinh trong lớp thích Trần Hường Ngung đều ghen tị, mà các nam sinh thích những nữ sinh trong lớp cũng tức giận.

Nhưng Nguyệt Nguyệt thì sao, cô hoàn toàn không quan tâm, chỉ là hơi ngẩng đầu, tùy tiện nhìn Trần Hường Ngung, rồi lại cúi đầu, tiếp tục suy nghĩ: “Trưa nay ăn gì nhỉ?”

Ah, thật sự là vấn đề lớn mà.

Chưa đến một lúc, xung quanh Nguyệt Nguyệt tụ tập một đồng người. Nguyệt Nguyệt ngược ngung không ngồi xổm nữa, cô chẳng thích tình huống lúc này chút nào.

Bởi vì, hiện tại cô còn chưa nghĩ ra buổi trưa rốt cuộc muốn ăn gì thì đã bị đám người kia ngắt ngang ý nghĩ. Bây giờ cô vẫn chưa quyết định được muốn

ăn sùòn xào chua ngọt hay sùòn kho tiêu, làm sao có thể vui chứ.

Nên biết rằng, sắp tan học rồi.

Vậy tức là sắp được ăn cơm.

Ban này Tường Tử vừa gửi tin nhắn cho cô, bảo cô suy nghĩ kỹ càng, bảo cô lựa chọn, bảo cô mau chóng trả lời để anh nấu cho cô.

Bởi vậy giờ phút này, tâm tư của Nguyệt Nguyệt đều tập trung vào chuyện trưa nay sẽ ăn gì, làm sao có tâm tư mà lo những chuyện khác.

Nhưng tại thời khắc quan trọng, Trần Hường Ngung không sợ chết mà ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô, thật là đáng ghét.

Thế là Nguyệt Nguyệt nổi giận.

Cô đẩy ra những người xung quanh, tiến lên vài bước, nhặt lên trái bóng trên mặt đất, rồi cô trở về chỗ, sau đó có phần không vui mà nói với mọi người: “Mọi người tránh ra đi.”

Những người vây quanh Nguyệt Nguyệt không thèm để ý đến cô, vẫn lớn vồn xung quanh Trần Hường Ngung đang đứng bên cạnh Nguyệt Nguyệt, tiếp tục cười nói.

Nguyệt Nguyệt càng tức tối, cô nhủ mày, hét lớn tiếng: “Tránh ra cho tôi!!!”

Bấy giờ những người kia mới chợt tỉnh ngộ, vội vàng lui ra cách cô thật xa, miệng cũng không quên nói, “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu làm gì đó?” “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu quá bá đạo...” “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu...”

Nguyệt Nguyệt vẫn không vui, nhưng thấy những người kia lui ra, cô không nói gì, sau đó trừng mắt nhìn Trần Hường Ngung một cái, hít sâu một hơi, tay nắm bóng tùy tiện ném về phía lưới, “Bang”, vào rồi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây là may mắn, chỉ là may mắn thôi. Bởi vì nếu không có vận may thì các nữ sinh kia làm sao cảm thấy bình đẳng cho được. Khúc Nguyệt Nguyệt nhỏ nhắn như vậy, lại lợi hại đến thế, quả thực rất khó tin. Vì thế chỉ có thể gán công cho —— vận may.

Nguyệt Nguyệt thấy những người kia tỏ vẻ không tin, cô chẳng nói gì, lại nhặt bóng, trở về chỗ, rồi xoay người đưa lưng về phía cái lưới, ném đi. Sau đó, dưới ánh mắt khó tin của mọi người, trái bóng lại vào lưới.

Trời, kỳ tích đây mà.

Nguyệt Nguyệt hình như cảm thấy chưa đủ chấn động, cô lại nhặt bóng lên, đi ra xa mấy bước, không nhảy lên mà trực tiếp ném ngay. Trái bóng lại vào lưới dưới ánh mắt của mọi người.

Nhìn sắc mặt của Nguyệt Nguyệt, hình như ném bóng vào lưới là chuyện rất đơn giản.

Sau đó, Nguyệt Nguyệt không đi nhặt bóng, cô tùy tiện lấy trái bóng của anh chàng bên cạnh, xoay người đối diện với vành bóng rổ ở sân bên kia, tay phải dùng sức ném banh qua. Cả động tác vô cùng thoải mái, giống như không cần tốn nhiều sức, mà trái bóng lại mạnh mẽ bay vào.

Giờ đây, tất cả mọi người đều im lặng.

Đây gọi là gì?

Nguyệt Nguyệt dường như thấy còn chưa đủ, cô chạy lên mấy bước, cầm lấy trái banh, sau đó bước ra xa ném vào trong lưới. Nhưng còn hơn động tác của Trần Hường Ngung, Nguyệt Nguyệt nhanh hơn, tựa như một làn gió, rất nhiều người không thấy rõ, chỉ thấy Nguyệt Nguyệt đứng dưới cái lưới, nhảy lên cao, sau đó thậm chí toàn thân còn cao hơn vành bóng rổ, rồi cô quăng banh xuống.

Đúng vậy, không phải ném! Là quăng!

Quăng từ trên cao xuống.

Quăng!!!

Quả thật là khó tin.

Hiện giờ, sau khi chứng kiến Nguyệt Nguyệt ném bóng, còn ai dám nói muốn dạy cô? Quả là không biết tự lượng sức mình.

Trần Hường Ngung, lần này Nguyệt Nguyệt thật sự không phải cố ý kích thích cậu đâu.

Thật sự không phải cố ý.

Nữ chính Nguyệt Nguyệt sau khi thoải mái rơi xuống đất, cô hoàn toàn không nhìn đến mọi người xung quanh đang ngây ngốc, ngược lại cô phúi tay, từ trong túi quần lấy di động ra, gọi cho Tường Từ, sau đó cười tủm tỉm nói, “Ông xã, em vừa mới ném bóng rổ xong, mệt quá chừng luôn. Anh tắm rửa cho em đi, cho nên anh hãy làm hai loại sườn lợn cho em nhé...”

Sau đó chỉ nghe âm thanh dịu dàng của Tường Từ truyền đến, “Được, bà xã. Anh nấu cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tường Từ phúc hắc

Có câu không đến được Hoàng Hà thì không từ bỏ ý định, câu này có thể nói cho Trần Hường Ngung nghe.

Nếu chỉ bởi vì một đá kích nhỏ mà bỏ cuộc, thế thì anh ta sẽ không phải là Trần Hường Ngung. Nếu võ không được thì dùng văn vậy, sẽ thành công thôi.

Thế là Trần Hường Ngung lại bắt đầu nảy sinh tâm tư riêng.

Bình thường năm nhất đại học sẽ có những hoạt động khác với hồi cao trung. Nổi bật nhất chính là hội sinh viên và câu lạc bộ. Không nói tới câu lạc bộ, hội sinh viên chính là một chiếc bánh ngọt lớn hấp dẫn sinh viên mới.

Trần Hường Ngung dựa vào năng lực của mình, với lý lịch của năm nhất đã được tuyển chọn làm chủ tịch hội sinh viên của khoa bọn họ. Đây là việc không thể nói không khó. Tuy rằng phần lớn ưu thế chính là dựa vào thân phận em họ của hội trưởng hội sinh viên trường, nhưng mà năng lực quả là đáng tin cậy.

Vì thế, về mặt này, Trần Hường Ngung bắt đầu nảy sinh ý định riêng.

Vào một hôm tan lớp, Trần Hường Ngung ra về lơ đãng đi ngang qua Nguyệt Nguyệt, “vô ý” lên tiếng hỏi: “Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu có gia nhập vào hội sinh viên không?”

“Hội sinh viên? Là cái gì?” Nguyệt Nguyệt có chút nghi hoặc hỏi. Bởi vì từ hồi lớp năm sau khi đi học võ, đã bảy tám năm trời cô không học tại trường, làm sao biết hội sinh viên là gì. Mà sau này vào đại học, cô lại ít khi chú ý những thứ này, mỗi ngày ngoại trừ chơi cùng Tường Từ thì là học võ, ít khi làm cái khác, hơn nữa cô cũng chẳng quan tâm đến những cái đó.

“Không phải chứ? Nguyệt Nguyệt, ngay cả hội sinh viên cậu cũng không biết?” Trần Hường Ngung hơi kinh ngạc hỏi. Sau đó anh ta phát giác mình hơi thất lễ nên ho nhẹ một tiếng, rồi cất tiếng, “À, hội sinh viên chính là tổ chức đoàn thể của riêng sinh viên, là cầu nối và sợi dây gắn bó giữa các sinh viên trong trường. Sinh viên tự giác chấp nhận sự lãnh đạo của hội sinh viên, đồn đốc và kiểm tra, tích cực ủng hộ các công việc của hội sinh viên.” Trần Hường Ngung giải thích cho Nguyệt Nguyệt nghe.

Sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên của Nguyệt Nguyệt là càng mù mờ hơn.

Trần Hường Ngung suy nghĩ, lại nói với cô: “Nguyệt Nguyệt, cậu nói đi, cậu có phải là một thành viên của lớp chúng ta không?”

Nguyệt Nguyệt gật đầu, đúng vậy.

“Thế thì một phần tử của lớp học, có phải nên mang lại lợi ích cho lớp không, vì lớp mà phục vụ?” Anh ta lại hỏi.

“Ừ!” Nguyệt Nguyệt ngẫm lại cẩn thận rồi nói. Quả thật như thế. Dù sao trước kia cô cũng từng làm lớp trưởng, vẫn biết điều ấy.

“Hơn nữa, là một phần tử của khoa tiếng Trung, có phải càng nên mang lại lợi ích cho khoa của chúng ta, phục vụ cho sinh viên của khoa ta đúng không?” Trần Hường Ngung tiếp tục “tây nảo”.

“Ừ, quả thật như thế.”

“Như vậy, hội sinh viên chính là một cơ hội để cậu phục vụ cho lớp, nó là một tổ chức sinh viên dùng để phục vụ toàn khoa.” Trần Hường Ngung thấy Nguyệt Nguyệt phối hợp, anh ta càng hưng phấn, tiếp theo dụ dỗ cô nói, “Cậu nói xem Khúc Nguyệt Nguyệt, cậu có nên gia nhập không?”

“Ừ, tôi muốn gia nhập.” Không thể phủ nhận, Nguyệt Nguyệt hơi rung động, bởi vì hồi nhỏ đã từng làm lớp trưởng nên nó đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Nguyệt Nguyệt, và lại cũng tạo ra ảnh hưởng lớn trong tư tưởng của cô. Dù thế nào, đối với Nguyệt Nguyệt mà nói, lời đề nghị gia nhập hội sinh viên của Trần Hường Ngung quả là có sức hấp dẫn.

Trần Hường Ngung nở nụ cười hài lòng, anh ta nói nhỏ nhẹ với Nguyệt Nguyệt: “Ừ, cậu hãy nghĩ kỹ đi, buổi chiều mình chờ câu trả lời của cậu. Ồ, đúng rồi, vị trí phó chủ tịch hội sinh viên của khoa ta đang bỏ trống đấy.”

“Ồ, được.” Nguyệt Nguyệt không nói lời thừa, lần đầu tiên cô ôn hòa trả lời Trần Hường Ngung.

Xem ra, sách lược của anh ta có hiệu quả rồi.

Tình cảm có thể bồi dưỡng, đặc biệt trong tình huống làm việc cùng nhau.

Nguyệt Nguyệt rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, vì thế lần đầu tiên cô lên lớp lại không chăm chú nghe giảng bài. Thật vất vả mới tan học, cô và Tường Từ cùng trở về căn hộ của anh, cô vẫn còn đang rối rắm.

“Bà xã, em sao thế? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị không?” Tường Từ gấp một cánh gà bỏ vào bát của Nguyệt Nguyệt, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

“Không có gì.” Nguyệt Nguyệt tùy tiện lừa một miếng cơm vào trong miệng, rồi trả lời.

“Bà xã, rốt cuộc là thế nào?” Tường Từ đặt bát xuống, anh nhìn chằm chằm Nguyệt Nguyệt hỏi. Dù sao bình thường khi ăn cơm cô đều rất vui vẻ, rất chuyên tâm. Hôm nay lại khác thường, cứ lừa cơm trắng, cánh gà thích ăn nhất chẳng thêm đụng tới.

“À, không có gì đâu.” Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ như vậy, cô biết không nói là không được, bởi vì tuy rằng trông anh dịu dàng thế, thật ra có nhiều lúc anh cũng rất bá đạo. Thậm chí có thể nói là không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua. Bởi vậy Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn mở miệng, “Chính là hội sinh viên ấy. Hôm nay Trần Hường Ngung hỏi em có muốn gia nhập hội sinh viên không, bảo em chiều nay cho cậu ta câu trả lời.”

“Hội sinh viên? Nguyệt Nguyệt, sao em lại muốn gia nhập hội sinh viên thế?” Tường Từ kinh ngạc hỏi.

“À, Trần Hường Ngung nói, là một phần tử của khoa tiếng Trung và của lớp, em nên mang lại lợi ích cho khoa và lớp của bọn em, vì thế em nên gia nhập hội sinh viên. Và lại, nghe khẩu khí của cậu ta, nếu em gia nhập thì có thể làm phó chủ tịch.” Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy, em có muốn gia nhập không?” Tường Từ mặc kệ Trần Hường Ngung nói thế nào, anh hỏi thẳng.

“Ừm, thật ra em rất muốn. Nhưng em sợ mình không biết làm, sẽ làm trò cười cho mọi người.” Nguyệt Nguyệt hơi ngại ngùng nói.

“Ha ha, Nguyệt Nguyệt, đợi lát nữa anh nói chuyện của hội sinh viên cho em nghe, bây giờ em ăn cơm trước đi. Ăn xong rồi hẵng quyết định.” Tuy rằng Tường Từ cười nói với Nguyệt Nguyệt, nhưng trong lòng anh hơi buồn bực. Hừ, cái gã Trần Hường Ngung kia còn chưa hết hy vọng, cứ quẩn lấy Nguyệt Nguyệt, đừng tưởng là anh không biết anh ta có tâm tư gì. Vốn dĩ không muốn chấp nhận, đỡ phải hạ thấp phẩm cách, nhưng bây giờ anh không thể như ông nhện nữa.

Thế là Tường Từ lừa hai ba miếng cơm ăn cho xong, rồi cầm bát đi về phía phòng bếp, giả vờ đi xới cơm. Còn Nguyệt Nguyệt sau khi thả lỏng tâm tư thì khẩu vị tăng lên, cô ăn rất vui vẻ, không lo tới Tường Từ làm gì.

Tường Từ đi vào phòng bếp, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi lấy di động từ trong túi quần ra, anh gọi điện cho Trương Bằng là chủ tịch hội sinh viên trường hiện nay, anh hỏi: “Trương Bằng, nhiệm kỳ mới của hội sinh viên trường hiện giờ, các cậu đã chọn được người nhận chức vụ chủ tịch chưa?”

“Oái, Tường Từ, cậu nghĩ gì mà hỏi về cái này thế?” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh rất kinh ngạc.

“Cậu trả lời tôi là được.” Tường Từ lười nói vô nghĩa với anh ta.

“Chưa đâu, chưa tìm được người. Cậu không nhắc tới tôi cũng quên mất, tôi tìm mọi cách mời cậu làm, cậu chẳng thèm đoái hoài tới, giờ cậu còn hỏi tôi làm gì?” Âm thanh của đối phương quả là oán hận ngút trời.

“Vậy, cậu hãy đồng ý với tôi một yêu cầu, tôi sẽ miễn cưỡng đồng ý.” Tường Từ bất chấp mà hỏi anh ta.

“Để như vậy? Cậu không phải nói đùa chứ? Chỉ một yêu cầu? Yêu cầu gì? Cậu đừng lừa tôi đấy.” Bên kia vội vàng nói.

“À, tôi muốn để bà xã tôi làm phó chủ tịch.” Tường Từ lười nói nhiều với anh ta.

“Cái gì? Bà xã, cậu có bà xã khi nào hả? Cậu không phải đang đùa chứ? Năm mấy?” Bên kia kinh ngạc hỏi.

“Tôi luôn có bà xã, chỉ là các cậu không tin thôi.” Tường Từ bất mãn trả lời, lại giải thích thêm, “Năm nhất...”

“Mẹ kiếp, năm nhất? Tường Từ, cậu không phải đang đùa với tôi chứ? Nhiều năm như vậy, cậu đã thấy trường nào có phó chủ tịch hội sinh viên là năm nhất hả? Dù tôi đồng ý, các hội trưởng khác cũng không đồng ý. Cậu đừng nói đùa được không?” Bên kia nói chuyện lia lịa như pháo nổ.

“Dù thế nào đi nữa, muốn tôi làm chủ tịch thì chỉ có một yêu cầu như vậy.” Tường Từ không quan tâm anh ta nói gì, anh nói thẳng.

“Không được, hội phó, cao lắm là hội phó. Nhiều bộ phận như vậy, tùy cô ấy chọn, cao nhất là hội phó, bằng không tôi chẳng thể nào ăn nói với mọi người.” Bên kia nghĩ nghĩ, cuối cùng trả lời.

“Thế, nếu tôi kéo Lương Hường Huy làm phó chủ tịch thì sao?” Tường Từ nhẹ nhàng tung ra trái bom hạng nặng.

“Không thể nào! Cậu phải biết rằng trước kia tôi từng xin cậu ta làm chủ tịch, cậu ta chẳng thèm ngó tới. Sao lại có thể làm phó chủ tịch?” Bên kia trả lời với vẻ khó tin.

“Ha ha, đây là chuyện của tôi. Cậu nói đi, đồng ý hay không?” Tường Từ không để ý anh ta, hỏi thẳng.

“Được, không thành vấn đề. Chỉ cần cậu có thể kéo Lương Hường Huy vào, đừng nói phó chủ tịch, để cô ấy làm chủ tịch cũng không thành vấn đề.” Bên kia không nhiều lời, dứt khoát nhận lời.

“Thế thì một lời đã định.” Tường Từ cười cúp máy. Sau đó, anh xới cơm, trở lại phòng ăn, ngồi xuống nói với Nguyệt Nguyệt đang vui vẻ gặm cánh gà, “Bà xã, anh nghĩ kỹ rồi, thật ra gia nhập hội sinh viên là ý kiến hay.”

“Hớ?” Nguyệt Nguyệt cắn nửa cánh gà, kinh ngạc nhìn Tường Từ.

“Ha ha, Nguyệt Nguyệt, ban nãy anh mới suy nghĩ, lời nói của Trần Hường Ngung lớp em quả thật có đạo lý.” Đầu tiên anh nói khẳng định.

“Ồ, chiều nay em bảo cậu ta em đồng ý.” Nguyệt Nguyệt gật đầu trả lời.

“Không không không...” Tường Từ vội ngăn cản, không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của Nguyệt Nguyệt, anh cười nói, “Nguyệt Nguyệt, em nói xem, hội sinh viên của khoa và hội sinh viên của trường, cái nào lớn hơn?”

“Chắc chắn là trường rồi.” Nguyệt Nguyệt tròn mắt.

“Thế thì em cảm thấy là một phần tử của trường, chúng ta có phải càng nên mang lại lợi ích cho sinh viên trong trường không, phục vụ sinh viên toàn trường, không chỉ suy nghĩ tới một khoa thôi, càng không thể chỉ lo cho một lớp thôi, đúng không?” Tường Từ dụ dỗ.

“Đúng vậy.” Nguyệt Nguyệt so sánh kỹ càng, quả thật như thế. Lớp học hay khoa ngành, cùng so sánh với toàn trường thì có chút hạn hẹp.

“Nếu em muốn vào hội sinh viên, có phải em nên gia nhập hội sinh viên của trường hay không?” Tường Từ hỏi.

“Ồ, phải rồi.” Nguyệt Nguyệt gật đầu, nhưng cô lại suy nghĩ, hơi ngượng ngùng trả lời, “Nhưng em không biết làm sao để gia nhập. Hơn nữa, nếu vào hội sinh viên của khoa, Trần Hường Ngung nói em có thể làm phó chủ tịch...”

“Ha ha, cái đó tính là gì? Anh cho em làm chủ tịch hội sinh viên của trường chúng ta.” Tường Từ cười tùm tùm nói.

“Thật sao?” Cô kinh ngạc nhìn anh, cho đến khi anh gật đầu lần nữa, cô mới cười hì hì nói với anh, “Ông xã, anh thật tốt.”

Vào buổi chiều, Trần Hường Ngung đầy hưng phấn đi bên cạnh Nguyệt Nguyệt hỏi: “Nguyệt Nguyệt, thế nào? Cậu có vào hội sinh viên không?”

“Ừ, vào chứ.” Cô gật đầu.

“Tốt lắm, giờ mình đi báo lên trên, cậu sẽ là phó chủ tịch.” Anh ta cười nhận lời.

“Không cần.” Cô lắc đầu.

“Sao thế? Cậu chê thấp ư? Nguyệt Nguyệt, cậu nên biết rằng, vị trí phó chủ tịch của khoa chúng ta là rất cao rồi đó.” Anh ta tưởng rằng cô không hài lòng với chức vị, nên cất lời giải thích.

“Không phải, tôi muốn vào hội sinh viên của trường.” Cô trả lời.

“Nhưng cậu vào đó làm gì? Đi vào không có chức vụ gì, chỉ có thể làm người sai vặt, so với khoa của chúng ta thì có gì lợi hại chứ.” Anh ta khuyên nhủ.

“À, tôi vào làm chủ tịch.” Nguyệt Nguyệt mở to mắt trả lời.

“Cái gì, chủ tịch? Cậu không phải đã ngốc rồi chứ? Cậu là sinh viên năm nhất sao có thể làm chủ tịch? Đừng suy nghĩ viễn vông được không? Cậu cho là làm chủ tịch để vậy sao?” Anh ta làm cụt hứng.

“Mặc kệ cậu, tránh ra đi, tôi phải lên lớp.” Nguyệt Nguyệt nghe khẩu khí coi thường của anh ta, cô tức giận, trực tiếp bảo anh ta đi ngay.

Trần Hường Ngung cũng giận dữ, xoay người bỏ đi. Chờ xem cô làm trò cười.

Nhưng anh ta đợi rất nhiều ngày, trong thời gian đó anh ta luôn suy nghĩ, phải an ủi Nguyệt Nguyệt thế nào, phải làm sao giúp đỡ cô, muốn nói với cô, anh ta cố gắng cỡ nào mới giữ lại chức vụ phó chủ tịch của khoa bọn họ cho cô, anh ta vì cô mà đắc tội bao nhiêu người. Anh ta tràn ngập hy vọng với sự mất mát mà Nguyệt Nguyệt sắp đối mặt trong tương lai, nhưng cuối cùng lại nhận được kết quả khiến anh ta học máu: chủ tịch hội sinh viên —— Khúc Nguyệt Nguyệt, phó chủ tịch —— Lương Hường Huy, Lâm Tường.

Ông trời ơi, tình cảm của anh ta phải làm sao trút ra đây? Anh ta phải đối mặt với Nguyệt Nguyệt thế nào hả?

Ông trời xin phát từ bị, cho sét đánh chết anh ta đi.

Chiều nay sau khi tan học, Tường Từ đưa Nguyệt Nguyệt đến căn hộ của Lương Hường Huy, bảo cô đi tìm anh ta, còn anh thì ở lại trên xe, chờ cô đi ra. Bởi vì từ hồi năm ba, Lương Hường Huy ít khi đi học.

Nguyệt Nguyệt nhấn chuông cửa, chờ Lương Hường Huy mở cửa. Nhưng đợi thật lâu, vẫn chẳng thấy ai trả lời, cô bắt đầu nổi giận. Thế là cô đi sang một bên, nhấc chân lên, dùng một chút sức, đá lên cửa một cước, không ngờ có một tiếng “Á” vang lên phía sau cánh cửa, tiếp theo là một tiếng “bịch”, Lương Hường Huy ở đằng sau cửa sững sờ ngã ngồi dưới đất.

Mợ nó, con rùa rụt cổ nào can đảm như vậy? Dám chạy đến phá cửa nhà anh ta. Anh ta vừa mới mở cửa thì đã bị cánh cửa đập vào, đau chết đi được, anh ta nhin không được mà quát to, “Mẹ kiếp!!!”

Nguyệt Nguyệt vốn dự định phải đá thêm mấy cước nữa mới có thể đá văng cánh cửa, nhưng chỉ một cước là mở ra ngay, cô sững sờ một lúc. Trong tầm mắt cô là một người ngã dưới đất, cô đang muốn đi lên đỡ anh ta đứng dậy thì lại nghe người kia tức giận mắng chửi, cô lập tức phản ứng lại, đây là Lương Hường Huy. Nguyệt Nguyệt còn một chút bực bội, cô lập tức tiến lên, ngồi xổm xuống, xách cổ áo của Lương Hường Huy, khuôn mặt lạnh lùng hỏi: “Cậu mắng ai hả?”

“Mắng... ồ, Nguyệt Nguyệt, sao cậu lại tới đây?” Lương Hường Huy đang muốn tiếp tục mắng, nhưng phát hiện người trước mắt là Nguyệt Nguyệt, anh ta vội sửa lời.

“Cậu vừa mới mắng ai đó?” Cô không thêm quan tâm, hỏi lần nữa, dường như chỉ cần câu trả lời của anh ta khiến cô không hài lòng thì cô sẽ đánh anh ta ngay.

“Mắng tôi, mắng tôi! Nguyệt Nguyệt, sao cậu lại tới đây? Mau vào, mau vào.” Lương Hường Huy rất biết điều mà trả lời, vội vàng đứng lên, nịnh nọt cô.

“Không cần.” Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Tôi tới đây là muốn nói một việc với cậu.”

“Việc? Việc gì?” Lương Hường Huy vội vàng hỏi.

“À, chính là bảo cậu làm phó chủ tịch của hội sinh viên.” Cô trả lời.

“Không làm.” Anh ta từ chối thẳng thừng.

“Làm hay không?” Cô tròn mắt.

“Ặc... vì sao phải là tôi? Tôi chẳng biết gì hết.” Anh ta tự hạ mình nói.

“Tôi là chủ tịch, cho nên cậu phải làm. Làm hay không?” Cô bá đạo hỏi.

“Mẹ kiếp!!!” Anh ta nhin không được mà mắng chửi.

“Cái gì?” Nguyệt Nguyệt trừng mắt, Lương Hường Huy vội vàng cười giả lả, làm bộ mừng rỡ như điên mà trả lời, “Làm, làm, tôi làm chứ! Đây là vinh hạnh của tôi mà, tôi quả thật cảm động đến rơi nước mắt đây. Ông trời ơi, mẹ đất ơi, tôi mẹ nó thế nào mà vinh hạnh như vậy hả?”

“Ồ, ngoan, nhớ rõ ngay mai đến trường họp.” Nguyệt Nguyệt cười, sờ đầu Lương Hường Huy, dặn dò xong rồi xoay người bước đi mà không thèm nhìn lại.

Trong lòng Lương Hường Huy đang gào thét: “Ông trời ơi, mẹ đất ơi, đưa sấm sét tới đánh chết bà cô này đi!!!”

Nguyệt Nguyệt ra khỏi cổng, thấy Tường Từ đứng cạnh cửa xe cười tủm tỉm, vì thế cô cũng vui vẻ, nói với anh: “Cậu ta đồng ý rồi.”

“Ừ, cậu ta khẳng định rất ‘vui mừng!’” Tường Từ cười trả lời.

“Ừ, cậu ta quả thật rất vui mừng!” Nguyệt Nguyệt ngẫm lại, gật đầu trả lời.

“Thế thì, bà xã à, em không phải nên thưởng cho anh sao?” Tường Từ nịnh nọt.

“Được, vậy thưởng thế nào?” Nguyệt Nguyệt cũng vui vẻ tiếp lời.

“Thì là...” Tường Từ đột nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, anh hôn lên môi cô, nói ra lời trong lòng không thể nói ra, “...thế này.”

Nguyệt Nguyệt tròn tròn mắt, ngây ngốc nhìn Tường Từ đột nhiên bạo dạn dám cưỡng hôn cô, nhất thời cô chưa phản ứng lại, mặc anh quán quýt với miệng mình, mút cắn hết lần này tới lần khác, cho đến khi “bộp” một tiếng, Nguyệt Nguyệt tái hiện lại cảnh tượng đã xảy ra vô số lần từ hồi nhỏ, một bàn tay vung lên mặt Tường Từ.

Cô bực tức quát Tường Từ đang có chút ầm ức: “Ai cho phép anh hôn em?”

“Bà xã, anh tưởng rằng đây là thưởng mà...” Tường Từ trả lời lí nhí.

“Hừ, ai nói đây là thương.” Nguyệt Nguyệt nhú mày, không vui nói.

“Ồ, bà xã, anh sai rồi.” Tường Từ thấp giọng nói, nhưng không ngờ Nguyệt Nguyệt ôm lấy cổ anh, đưa môi cô tới gần môi Tường Từ, cô đỏ mặt, nhẹ giọng nói, “Cái này, mới là thương đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Danh phận

Từ khi bị ép làm phó chủ tịch hội sinh viên, có thể nói Lương Hường Huy trải qua những ngày tháng nước sôi lửa bỏng.

Những cuộc họp định kỳ, trên cơ bản là nhiệm vụ của một mình Lương Hường Huy. Anh ta phải thay mặt chủ tịch Nguyệt Nguyệt chủ trì, phát biểu, tổng kết... Ngoài trừ lúc cần thiết thì hỏi một tiếng, “Phải không, chủ tịch?” “Đúng không ạ, chủ tịch?” “Đại khái là thế ạ?”, trung cầu ý kiến của Nguyệt Nguyệt.

Khi Nguyệt Nguyệt gật đầu chứng tỏ sự tán thành, anh ta mới nói tiếp. Còn Tường Từ thì sao, dựa vào thân phận ông xã của Nguyệt Nguyệt, anh cũng được chiếm lời. Hễ là những việc anh không muốn làm, anh sẽ chuyển cho Nguyệt Nguyệt, còn cô thì trực tiếp không nói hai lời mà đưa thẳng cho Lương Hường Huy, nhân tiện khen một câu, “Tôi biết cậu sẽ làm tốt.”

Việc này khiến Lương Hường Huy rất muốn nhảy lầu. Nguyệt Nguyệt coi anh ta là đa năng sao? Nhà trường muốn tổ chức hoạt động gì, anh ta phải làm bằng kế hoạch, tổ chức, động viên... chịu trách nhiệm đủ loại chức trách, nhưng lại không dám oán giận. Thấy ai khen mình tài giỏi, nói mình rất xứng đáng với chức phó chủ tịch, anh ta đều tươi cười vui vẻ, giả vờ mình rất vinh hạnh mà trả lời, “Đâu có, đâu có, đều là chủ tịch lãnh đạo tốt.” Trời biết, anh ta hận không thể lập tức vung tay bỏ chạy, ai thêm lo hội sinh viên gì chứ!

Nhưng mà anh ta bị Khúc Nguyệt Nguyệt đè ép.

Haiz, nếu anh ta đánh lại Khúc Nguyệt Nguyệt thì đã trở mặt với cô từ lâu rồi. Chứ ở đây để bị khinh bỉ làm gì.

Cho nên anh ta vẫn chấp nhận hiện thực, tiếp tục làm lụng vất vả thôi.

Trời ơi, kiếp trước anh ta thiếu Nguyệt Nguyệt quá nhiều nợ nần, thế cho nên kiếp này trả nợ một cách bi thảm.

Bởi vì bữa trưa thường do Tường Từ nấu, mỗi ngày Nguyệt Nguyệt đều đến báo danh tại căn hộ của anh. Bình thường Nguyệt Nguyệt ăn xong thì sẽ không muốn động đậy, nên cô thường xuyên ở lại căn hộ này.

Sau khi Nguyệt Nguyệt và Trần Hường Ngung xảy ra căng thẳng, mấy nữ sinh cùng phòng ký túc với Nguyệt Nguyệt lại càng không muốn gặp mặt cô. Nguyệt Nguyệt vốn dĩ không có tiếng nói chung với bọn họ, hiện tại mối quan hệ giữa bọn họ có thể nói là đi trên lớp băng mỏng. Tường Từ thấy tình hình này ngược lại cảm thấy thành công. Đôi khi, thậm chí trong lòng anh thầm nói “Cãi nhau, cãi nhau đi...” Thế thì Nguyệt Nguyệt có thể dọn ra sống chung với anh.

Vào một bữa trưa nọ, lại có buổi họp hội sinh viên định kỳ.

Vừa ăn trưa xong, Nguyệt Nguyệt còn chút lười nhác, cô chuẩn bị lên lầu ngủ trưa, nhưng bị Tường Từ gọi lại. Anh nói: “Bà xã, trưa nay hội sinh viên mở họp đấy.”

“Mở thì mở, đâu có liên quan gì tới em?” Nguyệt Nguyệt nhú mày trả lời, thật sự là muốn ngủ mà.

“Bà xã, em đã quên em là chủ tịch à.” Tường Từ nhắc nhở.

“Ồ ha!” Nguyệt Nguyệt gật đầu, nhưng lại nhú mày, tỏ vẻ đáng thương nói, “Nhưng ông xã ơi, em không muốn họp, em mệt, em muốn ngủ.”

“Bà xã, em không ngoan đó nha.” Tường Từ nuông chiều dí nhẹ vào trán Nguyệt Nguyệt, cô cũng không lo tới việc Tường Từ “nhỏ mạo phạm lớn”, cô gật đầu hỏi tiếp, “Ông xã, em thật sự không muốn đi, làm sao bây giờ...”

“Ha ha, em hôn anh đi rồi anh nói cho em biết.” Hiện tại Tường Từ tính kế mọi lúc mọi nơi, mỗi lần Nguyệt Nguyệt muốn ăn gì, chơi gì, hoặc làm gì thì phải “thương” cho anh trước rồi mới được, thật là một con sói xám lớn mà. Nhưng vậy thì thế nào? Nguyệt Nguyệt người ta thích nuôi sói xám thôi!

Nguyệt Nguyệt theo thói quen ôm lấy cổ Tường Từ, hơi nhón chân lên, cô đưa môi mình đến gần hôn lên môi anh. Sau đó thì do Tường Từ chủ đạo, cô đè mặc anh với đầu lưỡi vào rồi khuấy đảo trong miệng cô, theo đuổi cái lưỡi đỉnh hương của cô, vừa mút vừa cắn, cho đến khi Nguyệt Nguyệt không thờ nổi, cô hơi gãy dựa anh mới buông cô ra. Anh có phần không hài lòng nói, “Bà xã, còn chưa tới năm phút.” Bởi vì có một lần Nguyệt Nguyệt hôn anh một cái cho có lệ, sau khi chạm môi rồi tách ra, thế là Tường Từ bắt đầu quy định thời gian.

Nguyệt Nguyệt e thẹn đỏ mặt, cô tròn mắt nhìn Tường Từ, anh ngoan ngoãn im miệng, chếp chếp miệng như là còn chưa đủ, rồi nói: “Bà xã, em gọi điện thoại cho Lương Hường Huy, bảo cậu ta hôm nay thay em chủ trì không phải là được rồi sao.” Quả nhiên gian trá mà.

“Ừ, đúng rồi!” Nguyệt Nguyệt cười tủm tủm gật đầu, cô xoay người vừa đi lên lầu vừa lấy điện thoại ra, đang chuẩn bị bấm số thì đã thấy Tường Từ đi lướt qua cô lên lầu, vì thế cô hỏi, “Ông xã, anh theo em lên lầu làm gì?”

“Bà xã, em xem hôm nay thời tiết lạnh, nhưng điều hòa trong phòng hư rồi, anh sợ em lạnh, anh đi lên trước làm ấm giường cho em.” Tường Từ nói dối mà mặt không đỏ tim không đập mạnh. Thật là cái máy điều hòa, sớm không hư, muộn không hư, cố tình hư vào lúc này, cũng kỳ lạ quá đi. Cơ mưu của Tường Từ quả nhiên không phải sâu bình thường.

“Ừ, ông xã, anh tốt quá.” Nguyệt Nguyệt nhin không được khen ngợi.

Tường Từ cố nén sự hưng phấn, ngoài mặt tỏ vẻ là việc nên làm theo lẽ thường, anh không kiêu ngạo không hách tấp mà trả lời: “Bà xã, đó là việc anh phải làm mà.” Vì thế anh chạy mấy bước lên lầu, hơn hờ đi làm ấm giường cho cô.

Nguyệt Nguyệt chậm rãi gọi điện cho Lương Hường Huy, điện thoại vang lên hồi lâu, anh ta vẫn chưa nhận máy, cô có phần mất kiên nhẫn, lúc định cúp máy thì anh ta nhận máy. Giọng điệu cô không vui hỏi: “Lương Hường Huy, cậu làm gì mà giờ mới nhận điện thoại?”

“Nguyệt Nguyệt, tôi sai rồi, tôi ăn năn.” Lương Hường Huy quả thật hận không thể không nhận điện thoại, nhưng anh ta đâu dám. Đang mơ màng trong giấc ngủ thì điện thoại chọt vang lên, lúc đang định nhận máy chửi người thì nghe được tiếng của cô, anh ta tỉnh táo ngay. May mà còn chưa kịp mắng, anh ta theo thói quen mà nhận sai trước.

Trời ơi, có thể buông tha cho anh ta không hả! Anh ta thật sự không muốn nhận điện thoại của Nguyệt Nguyệt đâu.

Nguyệt Nguyệt thấy Lương Hường Huy có thái độ nhận sai, cô thoải mái hơn, không thêm nói lời thừa với anh ta, nói thẳng: “Trưa hôm nay có buổi họp định kỳ, cậu thay tôi chủ trì đi.”

“Họp định kỳ? Họp định kỳ gì? Tôi có thể không đồng ý không?” Lương Hường Huy thấp thòm dò hỏi.

“Không được!” Nguyệt Nguyệt trực tiếp tiêu diệt ảo tưởng nhỏ bé của anh ta.

“Vây, Nguyệt Nguyệt, tại sao cậu muốn tôi thay thế? Tường Từ cũng là phó chủ tịch mà, vì sao không để cậu ta đi? Cậu ta chính là ông xã của cậu, chồng giúp vợ làm việc chính là đạo lý hiển nhiên. Tôi có đức hạnh gì mà đi giành với Tường Từ chứ? Nguyệt Nguyệt à, cậu nên làm chủ cho tôi đi.” Lương Hường Huy nghe Nguyệt Nguyệt nói xong, anh ta không từ bỏ ý định, hy vọng cô thay đổi ý định, đi trừng phạt Tường Từ.

“Tường Từ hả, anh ấy có việc, không đi được.” Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Có việc? Việc gì mà còn gấp hơn việc giúp cậu chứ? Nguyệt Nguyệt, cậu đừng để Tường Từ lừa, cậu ta lấy cớ để làm biếng đấy.” Lương Hường Huy tận tình khuyên bảo, bồi nhọ Tường Từ, ra vẻ một lòng suy nghĩ cho cô.

“Anh ấy làm ấm giường cho tôi.” Nguyệt Nguyệt không để ý lắm trả lời.

“Cái gì? Ấm giường?” Lương Hường Huy hốt hoảng kêu lên, ngược lại khiến Nguyệt Nguyệt giật mình. Sau đó anh ta mở lời khuyên nhủ như pháo nổ, “Nguyệt Nguyệt ơi, sao cậu có thể như vậy? Con gái phải biết tự trọng, sao có thể cho Tường Từ làm ấm giường? Cái này không tốt cho thanh danh của cậu đâu, Tường Từ có mưu mô đấy.”

Nguyệt Nguyệt nghe anh ta nói xong, cô nhủ mảy, có phần tức giận mà quát to: “Không được phép nói xấu ông xã tôi.”

“Nguyệt Nguyệt à, cậu không biết đâu, không phải tôi nói xấu Tường Từ, mà đó là bản sắc của đàn ông. Tôi cũng là đàn ông, tôi biết mấy thằng con trai nghĩ gì. Nguyệt Nguyệt, cậu phải tin tưởng tôi. Cậu ta làm sao lại vô duyên vô cớ làm ấm giường cho cậu, không cần suy nghĩ cũng biết cậu ta không có lòng tốt, thậm chí tôi có thể chắc chắn, cậu ta tính kế với cậu đó. Nguyệt Nguyệt, cậu không thể mắc mưu, bị cậu ta che mắt. Hồi trước, tôi cũng từng nói thế với bạn gái cũ, sau đó...” Lương Hường Huy bắt đầu giảng đạo lý, thậm chí tự nêu gương, dùng kinh nghiệm của mình để chỉ bảo Nguyệt Nguyệt.

Trời biết, động cơ mà anh ta nói những lời này chẳng qua là bất bình trong lòng thôi. Mắt thấy Tường Từ có thể ôm người đẹp trong lòng, mà anh ta phải hy sinh giấc ngủ để đi mở họp gì đó, làm sao công bằng chứ? Khăng định phải phá hoại.

“Được rồi, cậu phiền quá đi!” Nguyệt Nguyệt ngắt lời anh ta, cô tức giận nói, “Điều hòa trong phòng hư rồi, Tường Từ sợ tôi lạnh nên mới làm ấm giường cho tôi. Cậu lại nói anh ấy như vậy, tôi giận rồi, tôi muốn đánh cậu đó.”

“Hả? Điều hòa bị hư?” Lúc này Lương Hường Huy mới phản ứng lại, nguy rồi, gặp sự cố. Thế là anh ta lập tức biết điều nói, “Nguyệt Nguyệt, tôi cũng biết làm ấm giường đó. Tôi không ngại cùng Tường Từ giúp cậu làm ấm giường đâu.”

Mà đáp lại anh ta là một câu phẫn nộ của Nguyệt Nguyệt, “Cút.”

Hu hu hu... Nguyệt Nguyệt chắc chắn muốn trừng trị anh ta.

Ông trời ơi...

Ngay sau đó, Lương Hường Huy đã lờ mờ không còn ngại gì nữa nên nói thêm “Nguyệt Nguyệt, cậu làm sao biết được điều hòa bị hỏng, cậu ta nói hỏng là hỏng sao? Hơn nữa, cậu làm sao biết cậu ta không có ý phá hư chứ? Cậu nên biết rằng, có đôi khi đàn ông rất xấu xa, cậu phải cẩn thận đó.”

Nguyệt Nguyệt gần tiếng nói: “Lương Hường Huy, cậu chết chắc rồi.”

Thế là Lương Hường Huy hoàn toàn tuyệt vọng.

Xem ra, anh ta lại khó thoát khỏi bị Nguyệt Nguyệt đánh một trận.

Shit, mẹ kiếp chuyện gì đây!

Không được, nếu đã thế, anh ta không sợ nữa, trực tiếp cầm điện thoại, gửi tin nhắn cho anh tư của Nguyệt Nguyệt, là huấn luyện viên hồi trước của bọn họ, anh ta viết rằng:

“Tường Từ làm ấm giường cho Nguyệt Nguyệt.”

Sau đó, Lương Hường Huy rời giường, rửa mặt, chuẩn bị đi họp.

Shit!!!

Khúc Hường Bắc nhận được tin nhắn, hoàn toàn không kịp xin phép, anh trực tiếp từ quân khu chạy ra, vượt đèn đỏ chạy đến căn hộ của Tường Từ. May mà anh chạy xe của quân đội, bằng không ở đằng sau khẳng định sẽ có cảnh sát giao thông truy đuổi. Nhưng cho dù anh chạy nhanh cũng phải mất bốn mươi phút.

Đoán chừng, đã chậm rồi.

Anh không kịp nghĩ nhiều, lấy ra chìa khóa rồi mở cửa, ngay cả cửa cũng không đóng lại mà chạy thẳng lên lầu. Cũng may hồi trước Tường Từ gửi lại một chìa ở chỗ anh, không thì anh còn phải phá cửa.

Đến phòng Tường Từ, anh hít sâu một hơi, bàn tay run rẩy mở cửa ra, nhìn vào bên trong.

Trời ơi!

Anh không muốn sống nữa.

Trên chiếc giường lớn là hai cái đầu, không phải Nguyệt Nguyệt và Tường Từ thì là ai? Thậm chí, anh có thể thấy được đầu Tường Từ hơi thấp, tựa vào đầu vai của Nguyệt Nguyệt. Mẹ của con ơi...

“Nguyệt Nguyệt.” Khúc Hường Bắc cắn răng kêu nhỏ, cô không nhúc nhích, vì thế Khúc Hường Bắc cất tiếng, tức giận quát to, “Tường Từ!!!”

Lúc này Tường Từ tỉnh dậy, ngẩng đầu lên anh liền trông thấy anh vợ mình đứng ở cửa, bà xã Nguyệt Nguyệt thì còn đang ngủ, khóe miệng dường như còn chảy nước miếng. Thế là, anh nhẹ nhàng lay tỉnh Nguyệt Nguyệt, cô mở mắt không vui, muốn mắng Tường Từ thì thấy anh vươn tay, chỉ đến phía cửa, cô quay đầu nhìn, là anh tư.

Cô bèn la lên với Khúc Hường Bắc: “Anh tư! Anh phiền quá! Đừng làm ồn em ngủ!!!”

Khúc Hường Bắc nhìn không được khóe miệng run rẩy, anh xoay lưng đóng cửa lại, rồi hét lớn với hai người bên trong: “Hai đứa mau đi ra cho anh!!!” Sau đó anh lấy điện thoại gọi cho bà Khúc.

Chuyện này, không phải anh có thể giải quyết.

Tường Từ nghe lời Khúc Hường Bắc nói, anh hơi co ro, từ trong chăn anh nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, nhẹ giọng nói với cô nằm bên cạnh vẫn đang buồn ngủ: “Bà xã, em phải làm chủ cho anh, cho anh một danh phận đó.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Một tờ hôn thú

“Được, em cho!” Nguyệt Nguyệt vẫy khỏi bàn tay của Tường Từ, cô dụi hai mắt còn buồn ngủ, gật đầu phóng khoáng nói với anh. Tường Từ nghe cô nói vậy, anh nhất thời hớn hờ, tâm can vui rạo rức. Đang muốn nói với cô thì lại bị cô cho một câu đã kích, “Nhưng mà, danh phận là cái gì?”

Nhất thời, nụ cười trên mặt Tường Từ đông cứng lại. Hồi lâu sau anh mới phản ứng rồi giải thích với cô: “Danh phận chính là em muốn nói với mọi người, anh là ông xã của em, còn nữa...” Tường Từ đang định phổ cập kiến thức “danh phận” cho Nguyệt Nguyệt, nói rõ ràng với cô, ai ngờ tiếng hét to của Khúc Hường Bắc ở ngoài cửa truyền đến, “Tường Từ, cái thằng nhãi kia còn muốn rề rà tới khi nào? Muốn tôi đi vào bắt cậu thì cậu mới bằng lòng đi ra phải không?”

Hóa ra, sau khi báo xong chuyện của Nguyệt Nguyệt, Khúc Hường Bắc bị toàn thể nhà họ Khúc chửi mắng ngập đầu, vì thế anh lại nổi nóng. Mà kẻ đầu tiêu Tường Từ vẫn còn ở trong phòng với em gái bảo bối Nguyệt Nguyệt của anh, khiến anh tức giận gần chết, rốt cuộc nổi bão.

Tường Từ không dám lè mề nữa, anh lập tức ngồi dậy, xuống giường mang dép. Nhưng lúc mang dép anh lại dận dò Nguyệt Nguyệt: “Bà xã, hồi nãy em đã hứa với anh rồi, em phải nhớ kỹ đó.”

“Biết rồi, anh là ông xã của em mà.” Nguyệt Nguyệt không thêm đề ý mà trả lời, có phần mất kiên nhẫn.

“Ừ, bà xã, em tốt quá!” Tường Từ cất lời khen ngợi.

“Đương nhiên.” Nguyệt Nguyệt nghe Tường Từ nói, cô kiêu ngạo ngẩng cao đầu trả lời.

Tường Từ vừa ra khỏi phòng thì đã bị Khúc Hường Bắc xách cổ áo kéo xuống lầu, muốn thay đổi tư thế cũng không được.

Còn vai chính thật sự Nguyệt Nguyệt thì đang suy nghĩ làm sao để chiều nay không đi học. Cô chỉ muốn ngủ thôi, nhưng nghĩ mãi cũng không có cách, cô hơi phát điên mà lăn lộn trên giường, trông rất đáng yêu.

Khúc Hường Bắc xách Tường Từ vào phòng khách, một tay đẩy ngã anh xuống thảm, anh tức giận quát to: “Tường Từ, lá gan của cậu càng lúc càng lớn phải không?”

“Em không có.” Tường Từ biết điều lắc đầu.

“Không có?” Khúc Hường Bắc trừng mắt liếc nhìn Tường Từ, phần nộ quát, “Cậu còn dám nói không có?”

“Em thật sự không có mà.” Tường Từ nhỏ giọng cãi lại.

“Hừ! Không có? Không có thì sao cậu lại chạy lên giường của Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi? Không có thì sao cậu dám ngủ cùng một giường với con bé? Không có thì tại sao hai đứa dám ôm nhau ngủ hả?” Khúc Hường Bắc tức tối.

“Đó là giường của em” Tường Từ không trả lời vấn đề của Khúc Hường Bắc mà nói thẳng.

“Giường của cậu? Giường của cậu thì sao? Giường của cậu thì không phải của Nguyệt Nguyệt chúng tôi ư? Giường của cậu thì con bé không thể ngủ à? Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi chính là vợ cậu, giường của cậu vốn để Nguyệt Nguyệt chúng tôi nằm ngủ.” Khúc Hường Bắc bênh vực em gái cãi lại.

Hồi lâu sau anh mới phản ứng lại, đập một cái vào ót Tường Từ, quát lên: “Không cho phép nói sang chuyện khác.” Sau đó anh lại trừng mắt nhìn Tường Từ hỏi, “Đừng nói nhảm với tôi, nói mau, hồi nãy xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại nằm trên giường của Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi?”

“Hôm nay điều hòa trong phòng hỏng rồi, Nguyệt Nguyệt sợ lạnh, thế nên em giúp cô ấy làm ấm giường trước.” Tường Từ ngập ngừng nói.

“Vậy làm sao hai đứa ngủ cùng nhau?” Khúc Hường Bắc lắng nghe Tường Từ giải thích, cuối cùng tiêu tan chút bức bối, hỏi tiếp.

“Là Nguyệt Nguyệt bảo em ngủ, cô ấy nói ôm em rất ấm.” Giọng nói của Tường Từ dường như càng ảm ức hơn.

“Nhưng cậu cũng biết như vậy là không đúng phải không? Làm vậy là không tốt với Nguyệt Nguyệt. Con bé không hiểu, chẳng lẽ cậu cũng không hiểu ư? Cậu không phải ức hiếp nó không hiểu chuyện chứ?” Khúc Hường Bắc lý luận.

“Em biết, lúc ấy em có nói với Nguyệt Nguyệt, nhưng cô ấy hoàn toàn không nghe lời em.” Tường Từ thấp giọng thanh minh.

“Thế cậu không biết bỏ đi à? Chân mọc trên người để làm gì, nếu cậu đã muốn chạy thì ai có thể không cho cậu đi? Nói đi nói đi, không phải trong lòng cậu không muốn, là cậu muốn chiếm lời của Nguyệt Nguyệt nhà chúng tôi phải không!” Khúc Hường Bắc mạnh miệng đáp lại.

“Em muốn đi...” Tường Từ run run cất lời, đột nhiên trông thấy ánh mắt dao găm của Khúc Hường Bắc, anh hơi co ro nói, “Nhưng Nguyệt Nguyệt nói, nếu em dám đi thì cô ấy sẽ đánh em.”

“Khụ khụ khụ...” Lúc này Khúc Hường Bắc hết chỗ nói nổi, tuy rằng anh muốn bênh vực em gái cưng của mình. Nhưng anh cũng biết, đối diện với nắm đấm của Nguyệt Nguyệt, e rằng chỉ có vài người không dám nghe lời. Đừng nói tới điều đó, chỉ sợ trên thế giới này muốn tìm một người có thể bắt phần thắng bại với Nguyệt Nguyệt cũng đã khó. Cho nên đối với sự khuất phục của Tường Từ, anh vẫn có thể hiểu được.

Nhưng hiểu là một chuyện, chấp nhận lại là chuyện khác. Dù sao Nguyệt Nguyệt mới là em gái của anh, cho dù Tường Từ là em rể tương lai cũng không được.

Vấn đề này không thể công bằng.

Thế là, Khúc Hường Bắc ổn định tinh thần, lại mở miệng quát to: “Cậu không biết nói thà chết không chịu khuất phục hả? Khí phách của cậu chạy đi đâu rồi?” Nhưng giọng điệu của anh thật không thể nghiêm khắc.

Tường Từ đang định trả lời thì đã nghe tiếng xe thắng lại từ ngoài cửa truyền đến, sau đó chưa đến một lúc đã trông thấy một đám người xuất hiện ở cửa.

Nhờ Khúc Hường Bắc mà ngay cả cửa cũng không cần dùng đến.

Tường Từ vội vàng từ trên thảm đứng dậy, sửa sang lại đồ ngủ, cất tiếng nói với mọi người ở cửa: “Mẹ, bố, mẹ Khúc, bố Khúc, chị cả...”

Tường Từ còn chưa chào xong thì đã thấy lão đại của nhà họ Khúc, hiện nay đã hơn ba mươi tuổi, Khúc Hường Đông hiện là phó tư lệnh, anh chạy đến trước mặt Tường Từ đầu tiên, nắm cổ áo Tường Từ, giận dữ hỏi Tường Từ: “Cậu đã làm gì Nguyệt Nguyệt của chúng tôi?”

Tường Từ đang muốn mở lời giải thích thì đã thấy chị cả của anh, nữ thẩm phán mặt lạnh nổi tiếng của thành phố B, cô đẩy Khúc Hường Đông ra, lạnh mặt nói với Khúc Hường Đông: “Nói chuyện thì từ từ nói, dựa vào gì mà động tay động chân với Tường Từ nhà chúng tôi hả?” Sau đó, cô xoay người, nhẹ nhàng ôm vai em trai cao hơn mình nửa cái đầu, cô tiến đến gần anh, nhỏ nhẹ nói, “Tường Từ, đừng sợ, chị ở đây, nói chuyện đằng hoàng, bọn họ không dám làm gì em đâu.”

Tường Từ hơi co quắp nhìn Khúc Hường Đông, rồi lại nhìn chị mình, anh khẽ gật đầu.

Lúc này, ông bà Khúc và ông bà Lâm cũng đi tới trước mặt, dù sao bố mẹ hai nhà cũng đã tròn sáu mươi tuổi, sao có thể chịu được giày vò. Lúc này bọn họ lòng như lửa đốt chạy tới, càng mặt không thôi.

Nhưng bà Lâm bất chấp nghi ngại, vội vàng đi đến bên cạnh Tường Từ, kéo anh qua quan sát từ trên xuống dưới, nhìn xem có vết thương gì không, sau đó bà hỏi: “Tường Từ, không có gì chứ?”

“Không ạ.” Tường Từ gật đầu trả lời.

Lúc này, bà Lâm mới yên lòng. Bà xoay người, trông thấy sắc mặt của bà Khúc, bà nhất thời hơi ngượng ngùng. Ở trước mặt người nhà họ Khúc hỏi Tường Từ có sao không, chẳng phải tỏ rõ sợ người nhà họ Khúc đánh con trai mình sao? Tuy rằng quả thật Khúc Hường Bắc có ra tay, nhưng cũng không chứng tỏ gì.

Khúc Hường Tây dìu bà Khúc đến một bên sofa ngồi xuống, giờ đây anh mới đi ra, không nói hai lời, anh tóm cổ áo Tường Từ, mặt mày hung tợn hỏi: “Tường Từ, chuyện này là sao?” Rồi anh quơ nắm tay đối với Tường Từ, giống như sẽ đâm xuống ngay bất cứ lúc nào.

Chị ba Lâm Uyển Nguyệt vốn ngồi kế bên bà Lâm cũng thấp thỏm không yên, cô đứng lên, đang muốn đi qua giúp đỡ thì nghe thấy âm thanh của Nguyệt Nguyệt từ cầu thang truyền đến: “Anh hai, ai cho phép anh đánh Tường Từ?”

Thế là ánh mắt mọi người dời sang Nguyệt Nguyệt đang ở trên cầu thang.

Cô và Tường Từ mặc đồ ngủ cùng kiểu, mang đôi dép lông đi xuống, trên tay cầm một hộp sữa chua, cô vừa uống vừa nhìn mọi người, chậm rãi xuống lầu.

“Nguyệt Nguyệt.” Bà Khúc vốn ngồi trên sofa vội vàng đứng dậy, chạy về phía Nguyệt Nguyệt, bà vươn tay ôm cô vào lòng, dịu dàng kêu lên.

“Mẹ...” Nguyệt Nguyệt trông thấy vẻ mặt bi thương của mẹ, cô chẳng hiểu sao cả, có chút không yên hỏi, “Mẹ sao thế?”

“Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt yêu dấu của mẹ.” Bà Khúc không nói gì, chỉ cứ ôm Nguyệt Nguyệt.

“Mẹ, mẹ muốn uống không?” Nguyệt Nguyệt thấy bà Khúc không nói gì, cô tức thì đưa hộp sữa trong tay mình đến bên miệng bà Khúc hỏi, đồng thời cười tủm tỉm nói, “Uống ngon lắm ạ.”

Nhất thời, bà Khúc lại đau lòng cực độ.

Ông Khúc và ông Lâm trên danh nghĩa đứng đầu một nhà rốt cuộc lên tiếng. Ông Khúc trừng mắt nhìn mấy đứa con trai, khiển trách: “Còn không mau ngồi xuống. Cãi nhau ầm ĩ giống cái gì hả?” Sau đó, ông quay đầu, ngoắc Nguyệt Nguyệt qua, dịu dàng nói, “Nguyệt Nguyệt, đến đây, ngồi trên đùi bố.”

Xem ra, đây là khác biệt giữa được nuông chiều và không nuông chiều.

Ông Lâm cất tiếng sau đó, nhẹ giọng nói với mấy cô con gái của mình: “Các con cũng ngồi xuống đi.”

Bà Khúc dắt Nguyệt Nguyệt đi tới, cô nhất định không muốn ngồi trên đùi bố, liền chạy sang một sofa đơn ngồi xuống, sau đó ngoắc với Tường Từ đang ngồi bên cạnh bà Lâm, gọi anh: “Ông xã, đến đây, ngồi chỗ này nè.”

Tường Từ vội vàng gật đầu trả lời: “Được, bà xã!” Anh hưng phấn chạy qua ngồi cạnh Nguyệt Nguyệt.

Thế là mọi người xung quanh đều xấu hổ, ngoại trừ đôi vợ chồng trẻ tương lai này.

Bà Khúc phá vỡ im lặng trước tiên, bà mở lời hỏi Nguyệt Nguyệt: “Nguyệt Nguyệt, hôm nay con sao...sao...” Bà Khúc ngại hỏi ra miệng

“Sao vậy ạ? Mẹ?” Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn mẹ.

“Haiz, để con nói.” Khúc Hương Đông thấy mẹ hồi lâu không hỏi ra lời, anh tức thì ngắt lời, hỏi, “Nguyệt Nguyệt, mẹ chính là muốn. . .muốn. . .” Khúc Hương Đông vừa nãy thấy mẹ vô dụng, nay lại tới phiên mình anh cũng ngại mở lời. Dù sao đối phương chính là em gái cưng của anh. Cuối cùng không nhận được nữa, anh vỗ đùi, lớn tiếng nói, “Muốn hỏi em tại sao hôm nay em và Tường Từ ngủ cùng nhau?”

Nhất thời khiến mọi người hết hồn im bật.

Nguyệt Nguyệt ngược lại chẳng cảm thấy gì, nói tự nhiên: “Bởi vì ôm Tường Từ ấm lắm, rất thoải mái nữa.” Mọi người giống như bị sấm sét đánh trúng, ngoại trừ Tường Từ cúi đầu e thẹn giống như cô con dâu nhỏ.

“Thế, Tường Từ có ép con làm gì không?” Bà Khúc vội vàng hỏi.

“Không ạ.” Nguyệt Nguyệt lắc đầu, cẩn thận suy nghĩ rồi bổ sung, “Ban đầu anh ấy không cho con ôm, còn muốn chạy, con nói sẽ đánh anh ấy, anh ấy mới đồng ý.”

Nhất thời nhà họ Khúc ho khan một trận.

Còn nhà họ Lâm thì không nhận được mà đỏ mặt hơi lạnh.

“Thế, nó có hôn em không?” Khúc Hương Bắc nhân cơ hội hỏi.

“Vâng, có ạ, bị em tát một cái.” Nguyệt Nguyệt gật đầu trả lời, nhà họ Khúc cuối cùng cảm thấy có điểm hợp lý. Xem đi, Tường Từ nhà các người không thành thật. Thế là nhà họ Lâm ho khan một trận. Nhưng còn chưa đắc ý được hai phút, chợt nghe Nguyệt Nguyệt như là khoe khoang nói, “Nhưng mà em có hôn anh ấy, anh ấy không dám đánh em, ha ha.”

Nhất thời tất cả mọi người trong phòng đều ho một trận.

“Thế, hai đứa làm gì?” Khúc Hương Tây không yên lòng, hỏi ra vấn đề mọi người quan tâm nhất.

“À, anh ấy cởi quần áo trước.” Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ trả lời.

Mọi người sững sờ.

“Anh ấy giúp em mang dép.” Nguyệt Nguyệt lại nói.

Mọi người gật đầu, được rồi còn hơn cái hỏi nãy, mọi người tỏ vẻ có thể chấp nhận.

“Ừm, rồi giúp em cởi quần áo.” Mọi người lại sững sờ, vì tránh Nguyệt Nguyệt nói ra lời chần động, ông Khúc mở miệng nói, “Được rồi, không cần nói nữa.” Đã vậy rồi, nếu bọn họ còn không biết xảy ra việc gì thì có lẽ đầu óc mất rồi.

Nguyệt Nguyệt thấy bố lên tiếng, cô nuốt trở về câu “sau đó bọn con mặc đồ ngủ” đã tới bên miệng.

Ông Khúc đứng lên, ông Lâm cũng đứng dậy theo, nói với Tường Từ: “Tường Từ, con theo chúng ta vào đây một lát.”

Hai ông dẫn Tường Từ đến cửa phòng bếp, ông Khúc hỏi: “Hai đứa đã làm gì?”

Tường Từ nghĩ nghĩ, giả vờ như nhận mệnh nói: “Cái nên làm, không nên làm, đều làm hết rồi ạ.”

Sau đó, ông Khúc và ông Lâm quả thật muốn ngất xỉu.

Qua hồi lâu, hai người mới lấy lại tinh thần, đồng thanh nói: “Tường Từ, con phải chịu trách nhiệm! Hai đứa phải kết hôn!!!”

Tường Từ tỏ vẻ bình tĩnh, trình trọng gật đầu: “Vâng ạ.”

“Thế thì đi đăng ký trước.” Ông Khúc vội vàng yêu cầu.

“Nhưng mà bọn con chưa tới tuổi. . .” Tường Từ hơi ngập ngừng.

“Không sao!” Ông Lâm nói, “Chúng ta sẽ giải quyết.”

“Vậy được rồi! Con đi nói với Nguyệt Nguyệt.” Tường Từ gật đầu, xoay người đi về phía Nguyệt Nguyệt ở trong phòng khách. Ngay chỗ rẽ giữa phòng bếp và phòng khách, Tường Từ nhìn xung quanh không ai chú ý anh mới rút cuộc nhoen miệng cười. Nhưng vì sợ lộ tẩy, anh vẫn che miệng lại, dùng để mình cười ra tiếng. Thật là hạnh phúc quá đi!

Chuyện hồi trước luôn nằm trong tư tưởng, rốt cuộc đã được toại nguyện.

Tường Tử kêu Nguyệt Nguyệt đi vào phòng mình, rồi nói với cô: “Nguyệt Nguyệt, buổi chiều bọn mình đi đăng ký, xác định mối quan hệ của bọn mình.”

“Đăng ký? Đăng ký cái gì? Xác định quan hệ gì chứ?” Nguyệt Nguyệt mù tịt hỏi.

“Chính là đăng ký kết hôn đó. Làm xong cái này, em chính là bà xã danh chính ngôn thuận của anh, anh chính là ông xã của em, ông xã của một mình em.” Tường Tử giải thích.

“Vì sao nhất định phải đăng ký kết hôn? Anh vốn là ông xã của một mình em mà.” Nguyệt Nguyệt vẫn không hiểu.

“Bà xã, đăng ký giấy tờ mới có thể dùng giấy trắng mực đen xác định mối quan hệ của bọn mình.” Tường Tử giải thích đơn giản.

“Giấy trắng mực đen.” Nguyệt Nguyệt nhắc lại những từ này, sau đó cô xoay người chạy đến phòng sách, cầm bút, lấy một quyển sổ ra rồi viết xuống.

Tường Tử theo sát Nguyệt Nguyệt đang muốn lại gần thì bị cô bảo dừng lại, hồi lâu sau Nguyệt Nguyệt xé một tờ giấy đưa cho Tường Tử.

Tường Tử nhận lấy, thấy ba chữ rất to “Giấy hôn thú”.

Phía dưới đó viết rằng:

“*Tường Tử là ông xã của Khúc Nguyệt Nguyệt!*”

Tường Tử nhìn tờ giấy trước mặt, anh đang muốn nói thì không đề phòng bị Nguyệt Nguyệt lấy lại, cô viết thêm vài nét, rồi lại đưa cho Tường Tử, anh cầm lấy thì thấy phía dưới câu ban đầu “*Tường Tử là ông xã của Khúc Nguyệt Nguyệt!*” thỉnh thoảng thêm hai chữ ——

“*Khâm thú*”...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tròn nghĩa vụ làm chồng

Tường Tử cầm tờ giấy Nguyệt Nguyệt đưa cho, anh có chút dở khóc dở cười nhìn “tờ hôn thú” “giấy trắng mực đen” trước mặt, nhất thời không biết nói gì mới được.

Anh có thể trách Nguyệt Nguyệt sao?

Không thể!

Bởi vì, sự ngây thơ vô tri của Nguyệt Nguyệt có thể nói là do anh cố ý tạo nên, hiện tại chẳng qua là gieo gió gặt bão. Nhưng nói thật, anh vẫn rất vui mừng.

Nguyệt Nguyệt cho anh một tờ giấy như vậy, chứng minh rằng cô thật sự quan tâm đến anh, trong lòng cô muốn sống chung với anh, bởi thế cô không chút do dự mà “viết” ra “giấy hôn thú”. Tờ giấy này do Nguyệt Nguyệt tự tay viết, còn có cân nặng hơn tờ giấy do cục dân chính phát cho.

Bởi vì nếu Nguyệt Nguyệt không thích thì dù có đăng ký rồi cũng chẳng dùng được.

Tường Tử nhìn “giấy hôn thú” trong tay, anh vẫn rất hạnh phúc.

Nguyệt Nguyệt ở bên cạnh trông thấy Tường Tử cầm tờ giấy cô đưa, hồi lâu sau chẳng thấy động tĩnh gì, cô lập tức nổi giận, nghĩ rằng Tường Tử không thích, cô giờ tay định lấy lại, ai ngờ bị Tường Tử tránh né, vì thế cô hơi tức giận nói, “Tường Tử, đưa giấy cho em”

“Nguyệt Nguyệt, đây là giấy hôn thú em cho anh, là của anh mà, tại sao đưa cho em?” Tường Tử vội vàng bảo vệ tờ giấy như tâm can bảo bối trước ngực mình, chỉ sợ cô đổi ý.

“Nhìn anh như vậy, không phải là anh không thích sao?” Nguyệt Nguyệt liếc xéo nhìn anh, có phần bất mãn nói.

“Sao lại không thích? Anh thích quá chừng luôn ấy!” Tường Tử vội biện bạch, “Đây là giấy hôn thú em cho anh, bà xã à, sau này em không được đổi ý.” Nói xong, anh cẩn thận gấp lại tờ giấy rồi cất vào trong túi quần ngủ, định lát nữa tìm tủ sắt khóa lại.

Nguyệt Nguyệt thấy điệu bộ coi như bảo bối của anh, cô ngoài miệng khinh thường mắng: “Xem tiền đồ của anh kia!” Nhưng trong lòng cô như là uống mật ong, rất ngọt ngào.

Thế là xem như Tường Tử đã thu phục được bà cô này rồi. Sau đó anh nói với cô, bảo cô thay quần áo, buổi chiều đi cục dân chính làm giấy tờ.

Nguyệt Nguyệt lại cự nự.

Cô bực bội nói: “Không phải đã có tờ giấy hôn thú kia rồi ư? Vì sao còn phải đi nữa?”

“Ha ha, bà xã ơi, em nên biết rằng tờ giấy này là cho anh, chỉ hữu dụng với anh. Nhưng bố mẹ em và bố mẹ anh sẽ không tin đâu. Để bọn họ yên tâm, bọn mình phải đi đăng ký kết hôn.” Tường Từ vừa nói vừa liếc nhìn sắc mặt của Nguyệt Nguyệt, thấy vẻ mặt không tình nguyện của cô, anh lập tức mở miệng bổ sung, “Hình như đi đăng ký chỉ cần mấy phút thôi, bà xã à, khi trở về bọn mình còn có thể ngủ tiếp đấy.”

Nguyệt Nguyệt vừa nghe lời nói của Tường Từ, đôi mắt cô lập tức sáng ngời, vui vẻ hỏi: “Thế, hôm nay em không cần đi học được không?”

“Nhất định không cần.” Tường Từ nói cam đoan, thuận tiện dụ dỗ, “Chờ đăng ký xong trở về, anh nấu đồ ăn ngon cho em. Em muốn ăn gì cũng được. Sau này anh không hạn chế đồ ăn vặt của em, em muốn ăn gì thì ăn nấy, sau này muốn chơi gì thì chơi, sau khi đăng ký xong, em chính là người đứng đầu trong nhà, sau này em muốn làm gì thì có thể làm cái đó.”

Nguyệt Nguyệt vừa nghe vậy, không đợi Tường Từ nói hết, cô trực tiếp nắm tay anh chạy xuống lầu: “Đi, làm giấy tờ thôi.” Trên đường đi, âm thanh dõ dạc cười của anh truyền đến, “Bà xã, còn chưa thay đồ ngủ mà.”

Xem đi, lừa gạt một cô vợ, đối với Tường Từ là chuyện dễ dàng cỡ nào.

Rất cuộc, dưới sự cùng cố gắng của hai nhà, Tường Từ và Nguyệt Nguyệt chưa tròn mười tám tuổi đã được nhận giấy kết hôn, bên trong có chút mảnh khoque tạm thời không nói đến, dù sao kết quả coi như mọi người đều vui mừng.

Hiện tại, Nguyệt Nguyệt chính thức trở thành vợ của Tường Từ, cô vẫn cần rất nhiều thời gian để thích ứng với thân phận Lâm phu nhân. Nhưng đối với thân phận chồng của Khúc Nguyệt Nguyệt, Tường Từ đã thích ứng rồi.

Sau khi làm bạn trai của Nguyệt Nguyệt gần mười tám năm trời, cuối cùng anh đã được thăng chức trở thành Khúc tiên sinh danh chính ngôn thuận, một số phúc lợi trước kia không được, hiện tại cuối cùng có thể chạm đến một vài ngưỡng cửa.

Cái khác không nói đến, chỉ riêng phúc lợi Nguyệt Nguyệt từ ký túc xá sinh viên dọn đến chỗ Tường Từ, nó đã khiến anh nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Ban đầu, hai nhà lo nghĩ cho Nguyệt Nguyệt, định bảo cô ở tại căn hộ của Tường Từ, cho nên lúc mới mua căn hộ có một phòng ngủ chính, hai phòng ngủ dành cho khách, sau đó được sửa lại thành hai phòng ngủ chính. Thậm chí căn phòng dành cho Nguyệt Nguyệt còn to hơn.

Nhưng Nguyệt Nguyệt không dọn đến căn hộ mà muốn sống tại ký túc xá. Hết cách, căn phòng kia liền bỏ trống, thường để lại cho Nguyệt Nguyệt dùng ngủ trưa.

Vốn coi như yên ổn không có chuyện gì, nhưng có hôm Nguyệt Nguyệt chơi trong phòng Tường Từ, sau khi chơi mệt rồi, phòng ngủ của anh, giường của anh, đều bị cô chiếm lấy.

Sau khi đăng ký kết hôn xong, lẽ ra theo đạo lý hai vợ chồng trẻ ngủ cùng nhau là việc thiên kinh địa nghĩa, nhưng bố mẹ không đồng ý. Bạn nói xem, hai người sống chung thì có thể xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, ngộ nhờ không kiểm chế được sinh ra Tường Từ con thì sao đây? Tuy rằng người lớn hai nhà rất muốn bồng cháu, nhưng Nguyệt Nguyệt còn trẻ quá.

Bởi vậy vẫn là chia phòng ngủ thôi. Về phân động phòng, ở trong mắt người lớn, hẳn là cũng thừa qua rồi. Đặc biệt chiều hôm đó sau khi làm xong giấy tờ, bà Khúc ân cần chỉ bảo Tường Từ, dặn anh đừng làm ầu, lúc gần đi bà vẫn không nhìn được mà nhét một gói áo mưa cho anh, nôm na gọi là “dự phòng”.

Thực ra Tường Từ không có ý kiến với những điều đó, dù sao anh đã đợi nhiều năm như vậy, thêm hai năm nữa cũng chẳng sao. Và lại, nói khó nghe một tí, đôi khi ở trước mặt Nguyệt Nguyệt, Tường Từ giống như một đứa ngốc. Hiện tại chỉ cần cô có thể thường xuyên hôn anh thì anh đã vui đến sắp điên rồi.

Vì thế bọn họ không cần đề phòng anh, anh thật sự không muốn làm gì.

Nhưng còn Nguyệt Nguyệt thì sao?

Tính đi tính lại nhiều như vậy, nhưng có ai tính Nguyệt Nguyệt vào không? Cô chưa bao giờ nghe theo sự sắp đặt của ai cả. Bạn không cho cô ngủ cùng Tường Từ, chẳng lẽ cô không thể khiến anh ngủ cùng cô ư? Phải biết rằng, Tường Từ chưa từng làm trái lời Nguyệt Nguyệt.

Vậy nên bọn họ thất sách.

Buổi tối ngày thứ tư sau khi Tường Từ và Nguyệt Nguyệt đăng ký kết hôn xong, quy củ kia đã bị cô phá hủy.

Ban đầu người hai nhà vốn dĩ không yên tâm, có vài hôm bất ngờ vào phòng Tường Từ nhiều lần, kiểm tra thử xem anh có nghe lời không, có chạy vào phòng Nguyệt Nguyệt không. Nhưng phát hiện Tường Từ là một đứa trẻ ngoan thành thật giữ chữ tín, ngủ một mình rất ngoan, ngay cả chăn cũng không đá, ngược lại Nguyệt Nguyệt ngủ một mình đá chăn vô số lần, mỗi lần có người vào kiểm tra gần như đều phải giúp cô đắp lại một lần.

Thế là người lớn yên tâm.

Tuy nhiên Nguyệt Nguyệt không nghe lời.

Tại sao, bởi vì cô cảm thấy không thoải mái.

Trước kia là nơi dừng chân, ngủ một mình rất bình thường, nhưng hiện tại đã làm gãy tờ xong xuôi, cô là người đã có chồng, tại sao còn phải nằm ngủ một mình? Hơn nữa, quan trọng nhất là Tường Từ là ông xã cô, lúc chưa đăng ký thì làm ấm giường cho cô, đắp chăn cho cô. Bây giờ đăng ký rồi, sau khi danh chính ngôn thuận trở thành chồng cô, anh lại chia phòng ngủ, không thực hiện tròn nghĩa vụ làm chồng của mình, thật là nực cười.

Anh nên làm ấm giường cho cô, đắp chăn cho cô, làm gối đầu cho cô. Đây là nghĩa vụ, do đó bọn họ nên ngủ cùng một giường.

Vì thế buổi tối ngày thứ tư, Nguyệt Nguyệt rửa mặt xong thì chiếm giường của Tường Từ, để anh ngồi bên cạnh sấy tóc cho cô, còn cô thì định ngủ.

Tường Từ rất nghe lời cầm khăn lau tóc cho Nguyệt Nguyệt, cho đến khi khô được một nửa, anh mới lấy máy sấy, sấy khô tóc cho cô. Đến khi tóc khô rồi thì cô đã híp mắt ngồi trên giường, xem ra sắp ngủ thiếp đi.

Tường Từ khẽ lắc người Nguyệt Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Bà xã, em nên trở về phòng ngủ đi.”

Nguyệt Nguyệt phớt lờ anh, xoay người ngã vào giường, chuẩn bị ngủ.

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt thế này, cũng không định làm ồn nữa, anh cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy cô, định bồng cô trở về phòng, nhưng không ngờ cô cất tiếng nói: “Ông xã, bọn mình ngủ cùng nhau đi.”

Tường Từ sững sốt một lúc rồi cười nói: “Bà xã, mẹ nói bây giờ bọn mình tốt nhất là chia phòng ngủ.”

“Em không muốn.” Nguyệt Nguyệt khẽ lắc đầu, nói tiếp, “Anh là ông xã của em, anh phải thực hiện nghĩa vụ làm chồng.”

“Nghĩa vụ? Bà xã, em nói cái gì? Em nói thật chứ?” Tường Từ chưng hửng hỏi. Trời ơi, đây thật là kỳ tích mà! Quả nhiên khiến người ta khó tin.

“Đương nhiên. Thế nào, anh muốn chối cãi hả?” Nguyệt Nguyệt nghe giọng của Tường Từ hơi lạ, cô hơi nhướn mắt, liếc xéo anh, có phần không vui hỏi.

“Không phải, không phải, sao lại thế chứ!” Hiện tại Tường Từ không biết nói gì cho phải. Không hề nghi ngờ, anh rất sung sướng. Bà xã muốn mình thực hiện nghĩa vụ làm chồng, khiến anh còn vui hơn là làm tổng thống đấy. Hạnh phúc quá chừng, nhất thời khó có thể tiêu hóa.

Sau đó, Tường Từ hít sâu một hơi, hết sức kiềm chế ngữ khí của mình, nhưng không nhịn được sự hưng phấn, anh dè dặt cất tiếng: “Bà xã, em thật sự muốn ngủ cùng anh, muốn anh làm tròn nghĩa vụ ư?”

Nguyệt Nguyệt nghe Tường Từ nói, cô trực tiếp ném cho anh đôi mắt khinh thường, chẳng thèm để ý sắc mặt của anh mà mắt kiên nhẫn nói: “Đúng vậy! Anh đừng hồng hồng chổng chể. Mau lên giường đi!!!”

Tường Từ hết sức sung sướng.

Anh buông Nguyệt Nguyệt ra, dùng tốc độ nhanh chóng chạy vào phòng tắm, tắm rửa lần nữa, còn xịt thêm chút nước hoa mà chưa bao giờ dùng tới, anh soi gương kỹ càng cách ăn mặc của mình hồi lâu mới đi ra, tâm tình thật là thấp thỏm không yên.

Sau khi tự thấy ổn thỏa, Tường Từ chậm chậm từ phòng tắm đi ra. “Người con gái làm đẹp vì người mình yêu”, câu này chính là hình dung khoảnh khắc giờ đây, cũng có thể áp dụng trên người Tường Từ. Bây giờ anh thật sự hiểu được tâm trạng của phi tử thời cổ đại được hoàng đế lâm hạnh. Quả là dục nghênh hoàn cự, dục ngữ hoàn lưu* mà.

() dục nghênh hoàn cự: vốn định từ chối nhưng bất đắc dĩ vẫn phải làm / dục ngữ hoàn lưu: vốn định nói nhưng hết cách đành phải im lặng. Tóm lại có ý là làm dáng thôi.*

Tường Từ mặc áo choàng tắm màu đen bằng lụa, để lộ một phần ngực trắng nõn, mặc dù chưa đủ cường tráng, nhưng cơ thịt rõ ràng, bóng loáng mịn màng. Mà thứ hấp dẫn nhất là xương quai xanh. Xương quai xanh của đàn ông và phụ nữ khác nhau, đối với phụ nữ xương vai là đẹp nhất, còn đàn ông đường cong là đẹp nhất.

Không thể nghi ngờ, xương quai xanh của Tường Từ rất đẹp, đường cong dập dờn, làn da trắng nõn, do đó làm cho cả bờ vai rộng lớn nhưng không gầy yếu, khiến toàn thân trông thanh thoát vô cùng. Ngọn tóc nhỏ từng giọt nước trên bờ vai rồi từ từ chảy xuống xương quai xanh, phối hợp với gương mặt tuấn tú của anh. Giờ khắc này, Tường Từ gần như có thể khiến cho bất cứ người phụ nữ nào nảy sinh xung động muốn nhảy vào chà đạp.

Ngoại trừ Khúc Nguyệt Nguyệt.

Lúc này Nguyệt Nguyệt đang nửa mơ nửa tỉnh, hoàn toàn không rảnh xem Tường Từ phô trương làm dáng. Một hồi lâu cô mới quát to: “Ông xã, anh lè mè gì đó, còn không mau đi lên.”

Tường Từ hớn hờ chạy đến bên giường, nhào về phía Nguyệt Nguyệt, hứng khởi nói: “Bà xã, anh đến đây.” Anh vừa nói vừa bắt đầu cởi áo ngủ của Nguyệt Nguyệt.

Ngay sau đó Nguyệt Nguyệt mở mắt ra, giữ lại tay Tường Từ, nhìn anh đang nằm sấp trên người mình, cô nổi giận nói: “Ông xã, anh làm gì đó?”

“Tròn nghĩa vụ...” Tường Từ cười tủm tỉm trả lời, anh tưởng rằng Nguyệt Nguyệt thẹn thùng, vì thế bàn tay kia tình bơ tiếp tục luồn vào dưới áo Nguyệt Nguyệt.

“Tròn nghĩa vụ thì anh cởi quần áo của em làm gì?” Nguyệt Nguyệt nhăn nhó nhìn con giận, đỏ mặt hỏi.

“Không cởi quần áo thì anh làm tròn nghĩa vụ gì?” Tường Từ nhìn khuôn mặt “đỏ bừng” của cô, anh cười hỏi ngược lại.

Trả lời Tường Từ chính là Nguyệt Nguyệt nhấc chân lên, đá anh xuống giường, cô giận dữ hét lên: “Làm ấm giường!!!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hãy hát “Bài hát ru” cho em

Lúc này Tường Từ bị đá xuống đất, cánh xuân lộ ra, lắng nghe câu trả lời của Nguyệt Nguyệt, anh vốn đứng lên nhưng cơ thể chợt mềm nhũn lại ngã xuống lần nữa, cơ mà anh hoàn toàn không để ý đến những điều đó, anh khó tin nói, “Ấm giường?”

“Không thì anh muốn làm gì? Mau đứng lên cho em.” Nguyệt Nguyệt thấy đáng vẻ chịu đã kích lớn của Tường Từ, cô hỏi thúc.

“Không có gì.” Tường Từ cúi đầu, kéo lại áo choàng để lộ nửa người, anh đứng lên chậm chậm, ừ ừ nói với Nguyệt Nguyệt.

“Còn chưa lên nữa.” Nguyệt Nguyệt trợn mắt, mặc kệ sắc mặt của anh, nhưng thấy đáng vẻ chán chường của anh, cô không nhịn được hơi mềm lòng, thế là dịu dàng nói với Tường Từ, “Ông xã, mau lên đi, em buồn ngủ rồi, cùng em ngủ đi.”

Tường Từ đang chịu đã kích, lúc này giống như sung sức, sinh khí dồi dào, anh cấp tốc nhảy lên giường nằm xuống bên mép giường. Anh vốn định trực tiếp ôm Nguyệt Nguyệt ngủ, nhưng nghĩ tới trước đó bị cô đánh, anh liền rùng mình, cố nén ý nghĩ trong đáy lòng, không dám động tay động chân với cô. Tuy nhiên, anh vẫn có phần không từ bỏ ý định, bèn dè dặt dò hỏi cô, “Bà xã, anh có thể ôm em ngủ không?”

“Cái này còn phải nói nữa sao? Còn không mau ôm em?” Nguyệt Nguyệt lườm nguýt ra lệnh, thế nhưng cả khuôn mặt cô đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng đỏ. Tường Từ lúng ta lúng túng ôm Nguyệt Nguyệt cười ngượng cho nên không phát hiện sự khác lạ của cô.

Anh chậm rãi vươn tay ra, luồn tay từ dưới nách cô, đi thẳng xuống vòng eo, nhẹ nhàng ôm lấy, kéo cô tới gần mình. Cùng lúc đó, anh bắt gặp đưa đầu kẻ sát, lại muốn hôn cô, nhưng may mà lập tức phản ứng lại, anh mở miệng xin phép: “Bà xã, anh hôn em được không?”

Nguyệt Nguyệt nghe thấy, không biết làm sao, cô xấu hổ đến nỗi không ngẩng đầu lên, vùi đầu mình ở cổ Tường Từ, cô hơi gật đầu, nhỏ giọng trả lời, “Ừm...”

Tường Từ nghe được câu trả lời của Nguyệt Nguyệt, anh không còn lo đến những chuyện khác nữa. Hai tay anh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn cô một cách chân thành, đây là vợ anh —— Khúc Nguyệt Nguyệt!

Hồi lâu sau, cho đến khi Nguyệt Nguyệt nhăn nhó không thở nổi, Tường Từ mới thả cô ra, anh cười khê lên tiếng, “Ngọt lắm.” Biểu hiện lần này của Nguyệt Nguyệt rất khác với ngày thường, cô thẹn thùng túm lấy chăn che đầu, ngượng ngùng thúc giục, “Mau ngủ đi.”

Tường Từ giống như con mèo mới ăn vụng cá thành công, anh nói với cô: “Bà xã, em thật tốt.”

Đêm đã khuya, Tường Từ không nỡ giẫy vò Nguyệt Nguyệt, anh dịch người kẻ sát cô, ôm cô thật chặt, trong lòng thỏa mãn nói: ngủ.

Tuy nhiên một lát sau, Tường Từ ôm người con gái trong lòng đang ngủ thiếp đi, nhưng Nguyệt Nguyệt lại không ngủ được. Cô lắc lắc anh mấy cái, nói với anh: “Ông xã, em không ngủ được.”

“Hơ hơ hơ... bà xã, sao em còn chưa ngủ?” Tường Từ hí hóp mắt nhìn, nhẹ giọng hỏi.

“Em không ngủ được.” Nguyệt Nguyệt hơi ảm ức nói, vào lúc đêm dài tĩnh lặng, lần đầu tiên cô có chút yếu đuối.

“Bà xã, em sao thế? Tại sao không ngủ được? Em suy nghĩ gì ư?” Tường Từ lắng nghe câu trả lời của Nguyệt Nguyệt, anh không nhịn được mà bỏ sung, “Có phải em sợ tối không? Hay là anh bật đèn nhé?”

“Không cho phép bật đèn.” Nguyệt Nguyệt thấp giọng nói, vẫn sửa không được giọng điệu ra lệnh. Trái tim Tường Từ treo cao, bởi vì lần đầu tiên Nguyệt Nguyệt yếu đuối trước mặt anh.

Anh bèn nhẹ nhàng dỗ dành nói: “Bà xã, em sao vậy? Nói anh nghe một chút đi, anh giải quyết cho em.”

Nguyệt Nguyệt im lặng hồi lâu, lúc Tường Từ tưởng cô đã ngủ rồi nên định ngủ thì cô đột nhiên cất tiếng hỏi: “Tường Từ, anh sẽ luôn nghe lời em phải không?”

“Đương nhiên rồi.” Tường Từ gật đầu trả lời không chút do dự, đồng thời sợ cô không tin, anh vội nói thêm, “Anh cam đoan!!!”

“Thế, anh vẫn sẽ đối tốt với em sao?” Cô lại hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Anh dừng một chút rồi nói, “Anh thề!”

“Vây, anh vĩnh viễn là ông xã của một mình em ư?” Nguyệt Nguyệt không chắc chắn hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Một tay Tường Từ ôm chặt Nguyệt Nguyệt, tay kia thì nhẹ nhàng xoay đầu cô vào trong lồng ngực của mình, anh nói với cô, “Không tin, em nghe thử xem.”

Nguyệt Nguyệt dính sát trước ngực Tường Từ, bên tai truyền đến nhịp tim vững vàng mạnh mẽ của anh “thình thịch thình thịch”. Đột nhiên mọi thứ đều lắng dịu, toàn thân dường như điềm tĩnh lại, suy nghĩ có phần bất an, bâng hoàng, không xác định, tại giờ khắc này đều trở nên kiên định.

Sau đó, Tường Từ ôm cô trước ngực, chậm chậm lại kiên quyết mà nói: “Bà xã, chỉ cần nó vẫn còn đập, anh chính là ông xã của em, ông xã của một mình em.”

Nguyệt Nguyệt lắng nghe lời nói của Tường Từ, cô mỉm cười hài lòng, nhưng đột nhiên nhớ tới gì đó, cô hơi ngượng ngừng nói: “Tường Từ, anh có cảm thấy em quá bá đạo, đối xử không tốt với anh không?”

“Sao lại thế? Bà xã?” Tường Từ kinh ngạc nói, “Sao em lại nghĩ như vậy?”

“Thật ra em biết.” Nguyệt Nguyệt dừng một chút rồi nói, “Bọn Lương Hường Huy đều nói em rất bá đạo, thấy em không đối tốt với anh... luôn bắt nạt anh...”

“Hừ! Là vì bọn họ không biết cái tốt của em, bà xã à.” Anh khuyên nhủ, “Bọn họ ghen tị với anh đó.”

“Ghen tị?” Cô không hiểu hỏi.

“Đúng vậy!” Anh chợt có chút kiêu ngạo trả lời, “Bọn họ ghen tị anh có một bà xã tốt như em vậy.”

“Em tốt chỗ nào? Em đối với anh tệ như vậy, chẳng những mắng, còn thường xuyên đánh anh...” Nguyệt Nguyệt ngại ngùng thừa nhận.

“Ha ha, bà xã ơi, anh thích sự bá đạo của em!” Tường Từ lập tức bày tỏ, “Chỉ cần là em, cái gì anh cũng thích cả.” Nguyệt Nguyệt nghe xong, trong lòng rất ngọt ngào, đang muốn nói thì thấy anh nói tiếp, “Bà xã, anh biết, em chỉ bá đạo với một mình anh thôi. Em thích anh, đau lòng vì anh. Em muốn bảo vệ anh, cho nên mới đối xử tệ hại với Lương Hường Huy. Em sợ cậu ta bắt nạt anh phải không?”

“À... thật ra cũng không hẳn... em chỉ là ngứa tay muốn đánh người, nhưng em không nỡ đánh anh, cho nên... cho nên...” Nguyệt Nguyệt ngượng ngừng thanh minh.

“Ha ha, bà xã, anh hiểu rồi. Em đau lòng vì anh, em không nỡ ra tay với anh, em muốn bảo vệ anh, em rất thích anh, đúng hay không?” Tường Từ cười tủm tỉm hỏi Nguyệt Nguyệt.

Cô trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ nhàng cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Ừ...”

“Ha ha, bà xã ơi, anh yêu em!” Tường Từ quá hưng phấn, anh không nhịn được mà cúi đầu, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt, thật là hạnh phúc quá đi.

Mà phản ứng của cô —— lại là một bạt tai.

Haiz, bầu không khí tốt biết bao.

Mà câu trách mắng sau đó lại hơi mềm yếu: “Ai, ai bảo anh hôn em”

“Bà xã, anh sai rồi.” Tường Từ bốt biện bạch, vội vàng nhận sai, nhưng nhận sai xong lại bỏ sung một câu, “Bà xã, em hôn anh đi.”

“Ừm, được rồi, em thỏa mãn anh lần này.” Cô gật đầu nói, “Lần sau không được phép hôn trộm em nữa. Bằng không em vẫn sẽ đánh anh.”

“Ừ, anh biết rồi.” Tường Từ ngoài miệng trả lời thế, nhưng trong lòng anh không nghĩ vậy, anh thầm nói với mình, “Lần sau anh vẫn hôn trộm em”. Dù sao, cùng lắm là chịu một bạt tai. Nhiều năm như vậy, anh không biết đã ăn bao nhiêu bạt tai, cả khuôn mặt đầy dấu bàn tay của cô có thể so sánh với tường thành, còn sợ cô đánh nữa sao? Hiện tại cái anh sợ là bàn tay của cô có đau hay không thôi.

Hơn nữa, từ sau khi kết hôn, cái tát của Nguyệt Nguyệt càng ngày càng không có sức lực. Xem ra tương lai sẽ rất sáng chói.

Sau khi hoàn thành thỉnh cầu của Tường Từ —— hôn anh xong, Nguyệt Nguyệt hơi mắc cỡ, lại nói, “Ông xã, em mất ngủ.”

Lúc này Tường Từ được Nguyệt Nguyệt “lâm hạnh” xong cũng đang ở trong hưng phấn, anh không biết làm sao nên nói: “Bà xã, anh cũng không ngủ được.”

“Thế làm sao bây giờ?” Cô nghi hoặc hỏi.

Anh im lặng hồi lâu rồi thốt ra một câu: “Tối nay chúng mình cùng nhau mất ngủ đi.”

Trả lời anh là một cú đá của Nguyệt Nguyệt, kèm theo một câu gào thét: “Em không muốn mất ngủ.”

“Vậy làm sao đây?” Tường Từ xoa bóp chân bị Nguyệt Nguyệt đá trúng, anh trả lời cô.

“Ru em ngủ?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

“Ru thế nào?” Anh xin ý kiến.

“Không biết.” Chính cô cũng không biết.

“Thế làm sao đây?” Anh ngẩn ra.

“Ồ...hồi bé mẹ sẽ hát để ru em ngủ.” Cô suy nghĩ kỹ càng, rồi nói.

“Trời của anh à! Bà xã, em không phải muốn anh hát ru chứ?” Tường Từ khó tin hỏi.

“Thế nào? Không được hả?” Nguyệt Nguyệt nhún mày, không vui hỏi.

“Không phải là không được.” Anh vội phủ nhận, nói thêm, “Là bởi anh không biết, anh không biết thì làm sao ru em chứ?”

“Thế hồi bé mẹ anh không hát ru anh ngủ sao?” Cô gợi ý.

“Có chứ.” Tường Từ trả lời theo phản xạ, sau đó hỏi, “Em không phải thật sự muốn anh hát ru chứ? Trời của anh à!”

“Sao đây, không được ư?” Nguyệt Nguyệt không vui hỏi.

“Nhưng đó là do nữ hát mà.” Anh hơi khó xử mà biện bạch.

“Vậy thì sao? Ai quy định nam không thể hát?!” Cô hỏi ngược lại.

“Nhưng em đã thấy người nam nào hát chưa?” Anh cãi lại.

“Bố em!” Cô trả lời không chút lưỡng lự, “Hồi bé bố em hát ru em ngủ.” Cuối cùng cô ra lệnh, “Em là bà xã của anh! Anh phải ru em ngủ.”

Tường Từ nghe câu trả lời của cô, nghĩ đến ông Khúc, anh nhắm mắt, cắn răng đáp lời, “Được!” Vì bà xã, bất cứ giá nào.

Yên lặng một lúc lâu mới nghe Tường Từ dùng giọng trầm thấp hát dứt quãng.

“Ngủ đi, ngủ đi, tiểu bảo bối của anh...”

Từ hôm nay trở đi, Tường Từ có thêm một nghĩa vụ —— ru bà xã ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Khúc Nguyệt Nguyệt vô cùng dũng mãnh

Từ đây, hai người chính thức trải qua cuộc sống “hôn nhân”, tuy rằng ở giữa có nhiều lần cãi, nhưng Tường Từ vẫn cam chịu, vừa đau đớn vừa hạnh phúc.

Nhưng còn Nguyệt Nguyệt thì sao? Hiện tại cô cảm thấy cuộc sống rất nhàm chán. Mỗi ngày ngoài đi học ra thì không biết mình có thể làm gì nữa. Thậm chí, cô cảm thấy học đại học chính là lãng phí thời gian, rất nhiều lúc cô cảm thấy mình không hợp với người xung quanh.

Các nữ sinh khác thích tán gẫu về ngôi sao, tin đồn, rất hăng hái tám chuyện yêu đương, nhưng Nguyệt Nguyệt không có cùng sở thích với các cô ấy. Sở thích duy nhất của cô chính là luyện võ, người xung quanh lại không hề hứng thú với điều này.

Vì thế, ngoại trừ lên lớp, Nguyệt Nguyệt càng ngày càng không thích đến trường. Còn Tường Từ sau khi kết hôn thì chuẩn bị tốt nghiệp trước thời hạn. Đối với chuyện này, người hai nhà đều ủng hộ. Thậm chí cung cấp hai con đường cho Tường Từ, một là đi theo con đường của nhà họ Khúc, theo ông cụ Khúc đến quân khu. Hai là đi theo ông Lâm tiến vào giới chính trị. Ngoài hai lựa chọn này, muốn kinh doanh hay gì đó là tuyệt đối không cho phép. Nhưng cũng may, Tường Từ cũng không chẳng kinh doanh, bởi vì Nguyệt Nguyệt không thích.

Hiện tại Tường Từ quả thật muốn tự mình lập nên sự nghiệp. Thành gia lập nghiệp! Hiện tại đã có vợ rồi, anh cũng nên phấn đấu.

Hôm nay Tường Từ có việc đến trường, còn Nguyệt Nguyệt sáng nay không có lớp, cô nhớ tới sau khi mình “kết hôn” vẫn chưa đi thăm ông cụ Khúc, cô cũng hơi nhớ ông cụ, vì thế nói là làm ngay, sáng sớm cô đi qua văn phòng của ông cụ. Nhưng nghe sĩ quan phụ tá của ông nói rằng ông đang họp, bảo cô đợi một lúc, ông ta sẽ đi báo cho ông cụ biết.

Nguyệt Nguyệt nghe nói ông cụ phải họp, cô không muốn quấy rầy nên ngăn lại vị sĩ quan, nói mình không có việc, chờ một chút không sao. Sau đó một mình cô đi vào trong sân, tự mình chơi đùa. Sĩ quan phụ tá của ông cụ Khúc có thể nói là nhìn Nguyệt Nguyệt trưởng thành, ông ta cũng tùy cô, để cô tự đi chơi, lát nữa có một vị lãnh đạo đặc biệt sẽ tới, ông ta phải đi sắp đặt trước. Vì thế ông ta cũng không có thời gian trông nom Nguyệt Nguyệt, dặn dò cảnh vệ bảo bọn họ trông chừng, sau đó bước đi bận chuyện của mình.

Một mình Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế đá trong sân một hồi, cô đột nhiên đứng dậy muốn tập quyền. Nói là làm ngay! Nguyệt Nguyệt không hề qua loa, một tay cô cởi ra chiếc áo khoác bông thật dày, trên người chỉ còn áo sơ mi trắng phong phanh và chiếc quần thể thao màu đen, dưới chân cô mang đôi giày thể thao, hít sâu một hơi, sau đó nhẹ giọng “Ha” một tiếng.

Nguyệt Nguyệt dùng sức bước chân trái ra một bước, tiếng đập vang lên “phịch”, sau đó vung ra quyền bên tay phải, kéo theo tiếng gió phàn phật, tại khoảnh khắc này dòng không khí chuyển động dường như bị ngăn trở. Tiếp đó, Nguyệt Nguyệt “hừ” lên một tiếng, chân trái đá ra như tia chớp, cơ thể vốn nhỏ bé lúc này như là trở nên cao to mạnh mẽ.

Cảnh vệ đang trực ở cửa sân thấy được động tác của Nguyệt Nguyệt, bọn họ nhin không được đến gần, nhẹ giọng tán thưởng “Giỏi!”

Nguyệt Nguyệt hoàn toàn mặc kệ, chân phải liên tục bước ra phía trước mấy bước, tay nắm sát người, ra quyền liên tiếp, kéo theo khí lạnh xung quanh, thật là bước chân mạnh mẽ sinh ra cơn gió. Sau đó động tác vốn trôi chảy ngắn gọn lập tức dừng lại, đang lúc mọi người nghỉ hoặc thì đã thấy Nguyệt Nguyệt lùi ra sau một bước, chân đạp trên mặt đất, toàn thân nhảy lên cao, cuộn người giữa không trung rồi rơi xuống, cô xoay người, mũi chân đạp trên đầu tường, toàn thân như chim én, đập liên tục mấy cái, trong chớp mắt bay tới mái hiên, hai cánh tay duỗi thẳng ra, đứng một chân vững vàng.

“Tuyệt lắm!” Lúc này mọi người không nhìn được mà lớn tiếng hét lên.

Nguyệt Nguyệt chẳng hề để ý, cô nhắc chân ra quyền trên mái hiên, đứng thẳng người rồi thực sự đánh quyền. Mọi người dưới tường nhìn xem rất sôi nổi, một lúc sau Nguyệt Nguyệt thu quyền lại, nhẹ nhàng thở ra, sau đó không hề nhìn dưới đất mà trực tiếp nhảy xuống, từ đầu tường cao mấy mét nhảy xuống, người vẩy xem hết cả hồn.

Trời ơi, bà cô này nếu bị gì thì ông cụ Khúc sẽ lột da bọn họ. Vì vậy, mọi người chen lấn nhau làm tấm đệm thịt, dù sao từ chỗ cao như thế nhảy xuống, lợi hại cỡ nào mặt mũi cũng sẽ bầm dập. Nhưng không đợi bọn họ chạy tới gần, Nguyệt Nguyệt đã rơi xuống đất một cách vững vàng, chẳng hề có chút lung lay. Những người kia ngạc nhiên không thôi.

Lúc này, Nguyệt Nguyệt phui tay, đi đến cái bàn đá nằm giữa sân, định mặc áo khoác vào, lúc cô đi qua thì nghe “rắc” một tiếng, viên gạch dưới chân cô đã vỡ nát.

Nguyệt Nguyệt tới cạnh bàn, đang định mặc áo thì đột nhiên truyền đến âm thanh từ phía sau: “Cô bé à, quyền thuật của cháu thật sự rất lợi hại.”

Nguyệt Nguyệt xoay người, trông thấy trước cửa văn phòng của ông cụ Khúc có một ông lão nửa mái tóc đã bạc trắng và ba người mặc đồ đen, đoán chừng chính là người khách khi nãy nói tới.

Nguyệt Nguyệt cười với ông lão, ngẩng đầu lên tự hào trả lời: “Đương nhiên rồi!” Cô tỏ rõ vẻ tự mãn, những người xung quanh không nhìn được cười rộ lên.

Nguyệt Nguyệt thật là đáng yêu.

Ông lão kia không so đo, tiếp tục cười với Nguyệt Nguyệt nói: “Không thì chúng ta luận bàn một chút nhé.”

Cô nhìn ông ta, lắc đầu rồi đáp, “Không muốn.”

“Tại sao vậy?” Ông lão ngạc nhiên nói.

“À, cháu không ra tay với người già. Hơn nữa một khi cháu ra tay thì sẽ không kiềm chế được, cho nên...hi hi...” Nguyệt Nguyệt hơi ngại ngùng, nói gián đoạn.

“Ha ha, đứa trẻ ngoan, thế cũng chẳng sao! Nếu không, cháu cùng cậu ta luận bàn nhé?” Ông lão nghe Nguyệt Nguyệt nói, nhin không được gật đầu.

Sau đó, ông ta chỉ vào ba người đàn ông đứng phía sau ông ta, họ trông cao gầy nhưng vẫn là đàn ông to lớn hơn Nguyệt Nguyệt.

“Ừm, để cháu suy nghĩ đã.” Nguyệt Nguyệt cúi đầu nghĩ ngợi.

Mà bên này, ông lão dẫn dò một người đàn ông ở đằng sau: “Lát nữa đừng dùng quá sức, vừa đủ thôi, đừng làm tổn thương cô bé này.” Ông lão còn chưa dẫn dò xong, Nguyệt Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên, cười hi hi vỗ đầu mình một cái, nói với ông lão, “Nếu không ông bảo cả ba cùng lên đi, chờ phải chờ tới lúc đó nói cháu bắt nạt bọn họ.”

Mọi người tại đó hoảng hồn.

Một cô gái chỉ cao bằng tới vai ba người đàn ông, gần như chỉ bằng một nửa của bọn họ, lại bảo bọn họ cùng tiến lên, không phải ngốc rồi chứ? Chuyện này mắc cười quá đi.

Mọi người xung quanh đều cười lên, ngay cả ông lão cũng không nhịn được mà cười lớn tiếng, cười toé toét hồi lâu. Một lúc sau mới lấy lại tinh thần, ông lão gật đầu dẫn dò với ba người kia: “Hai người các cậu đứng bên cạnh nhìn là được, để một mình lão tam lên, khi cần thiết thì ra ngăn cản, đừng làm tổn thương cô bé này.”

“Dạ!” Ba người kia nhìn cười trả lời, sau đó gật đầu với ông lão, đi đều bước về phía Nguyệt Nguyệt. Khi đứng lại trước mặt cô, người đàn ông được gọi là A Tam đi vào giữa hai người đàn ông kia, nhẹ giọng nói với Nguyệt Nguyệt, “Mời!”

Nguyệt Nguyệt không dây dưa, nói “Bắt đầu!” với người đàn ông kia. Tiếp đó cô hoàn toàn không cho người đàn ông kia thời gian phản ứng, cô đánh đòn phủ đầu, vung một quyền thẳng đến trái tim của anh ta. Người kia coi như nhanh nhẹn, anh ta nghiêng người né tránh quả đấm của cô, nhưng không đề phòng chân trái của cô đã đá vào gối anh ta nhanh như chớp, khiến anh ta muốn tránh cũng không được. Hết cách, người đàn ông kia cắn răng, ngồi xổm xuống, né đầu gối bị thương, định đá vào đùi Nguyệt Nguyệt, còn hai cánh tay thì tấn công chính giữa, dự định kiềm chế cô.

Nguyệt Nguyệt thấy tình huống này, cô lập tức thay đổi cú đá một chút, mũi chân đạp trên đùi người đàn ông, cả người lập tức nhảy lên cao như con báo, thoát khỏi phạm vi công kích của người đàn ông, sau đó cô nắm tay thành quyền, hai cánh tay gấp khúc, khuỷu tay nâng lên cao, sau đó “phịch” một tiếng nện trên lưng người đàn ông, toàn thân anh ta nằm dưới đất, hồi lâu sau không đứng dậy nổi. Sau đó mọi người đều im lặng.

Thật sự khó tin mà! Cản như trong chớp lát, Nguyệt Nguyệt đã quật ngã người đàn ông có vóc dáng to cao hơn cô gấp hai lần, hơn nữa trông đáng vẻ thoải mái của cô, hình như chẳng cần tốn nhiều sức.

Chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Hai người đàn ông còn lại vốn định coi náo nhiệt lúc này mới phản ứng lại, hóa ra bọn họ đã sai lầm rồi, mới trong chớp mắt đã giải quyết lão tam, sao có thể là cao thủ bình thường chứ? Họ chẳng còn ngại ngần việc lấy hai chọi một, bởi vì đây chính là sự thật, cô gái này thừa sức chịu đựng sự bao vây tấn công của họ.

Thế là họ không do dự nữa, người bên trái chạy như bay, gây rối loạn trước, vung một quyền qua khuôn mặt của Nguyệt Nguyệt. Người bên phải cũng không chậm chạp, một cú quét ngang qua chân cô.

Nguyệt Nguyệt muốn tránh cũng không được, nhưng cô cũng không có dự định né tránh. Thế là cô lùi ra sau một bước, chân sau đạp xuống đất, toàn thân lập tức nhảy lên, né tránh cú quét ngang dưới chân, sau đó cô xoay người tránh được quả đấm đang vung qua, rồi dùng mũi chân trái nhón lên, mượn lực phóng người lên, toàn thân bay lên không trung, sau đó xoay người, chân nhắm thẳng vào hai người phía dưới, rồi tấn công ngược lại.

Người đàn ông ra quyền thất bại vội vàng ngã ra sau, tránh sự tấn công của Nguyệt Nguyệt, người kia thì bỏ nhào về phía bên cạnh để né tránh. Nguyệt Nguyệt thấy vậy, cô dùng sức một chút, cuộn người, thay đổi quỹ đạo, rơi vào bên cạnh người đàn ông kia, sau đó không chút do dự giơ chân lên đá.

Người đàn ông to lớn thô kệch này bị cô đá một cước văng ra xa ba trượng. Nguyệt Nguyệt cũng không cho anh ta cơ hội đứng lên, chân phải đạp xuống rồi nhảy qua bên cạnh người đàn ông kia, cô gào lên một tiếng “Bá vương quyền pháp —— bạt sơn cái thế!” Sau đó cô vung quả đấm qua, người đàn ông kia thì đưa hai tay ra đỡ.

Thế là, “phịch” một tiếng, quả đấm và cánh tay tiếp xúc nhau, sau đó vang lên tiếng “phựt”, người đàn ông kia phun ra một tít máu, ngồi phịch tại chỗ.

Xem ra, không thể ra tay nữa rồi.

Mà động tác liên tiếp này thật sự xảy ra chưa đến một phút đồng hồ.

Khiến cho người xem hoa cả mắt.

Lúc này, người đàn ông ngã ra sau để tránh Nguyệt Nguyệt mới vừa đứng lên, anh ta bất chấp sợ hãi, dùng tất cả sức lực vung quyền về phía Nguyệt Nguyệt, dùng sức phá sức, không hề làm ra vẻ mà là dùng thực lực chân chính để đối chọi.

Bên trong xương cốt nữ sinh của mình, Nguyệt Nguyệt có chút khí khái đàn ông, cách thức này vừa lúc cô thích nhất, hoàn toàn không có ý định lảng tránh, cô giơ tay lên, quát to “Bá vương quyền pháp —— độc nhất vô nhị!” Sau đó cô vung quả đấm va chạm với quả đấm của đối phương.

Một vài cảnh vệ nhất gan lúc này không thể lơ là nữa, bọn họ lanh lợi chạy về phía Nguyệt Nguyệt, định cứu cô trước. Thậm chí ngay cả ông lão kia cũng quát lớn tiếng, “Lão đại, dừng tay cho tôi!”

Nhưng quả tay đã vung ra thì làm sao có thể thu lại vào thời điểm này.

Thế là hai quả đấm một lớn một nhỏ chạm vào nhau, sau đó dưới ánh mắt khó tin của mọi người, người đàn ông được gọi là “lão đại” kia, bị đánh bật trở về nhanh như chớp, thoáng cái nện trên vách tường, rồi hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Nguyệt Nguyệt mới lấy lại tinh thần, nhìn thấy mấy người nằm trên mặt đất, cô áy náy nói: “Xin lỗi nha, tôi thật sự không cố ý đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tường Tử bao che

Chuyện này tựa như xảy ra trong mộng, phản ứng lại thì mới biết thì ra người thật sự lợi hại chính là cô gái này. Cảnh vệ vốn muốn chạy sang giúp Nguyệt Nguyệt, bây giờ không biết làm gì, cho đến khi Nguyệt Nguyệt lên tiếng, “Mau xem bọn họ thế nào!”, mấy cảnh vệ mới đến gần ba người kia.

Ông lão vừa mới lên tiếng bảo ngừng lại lúc này nhìn thấy ba thủ hạ nằm trên mặt đất, ông ta nuốt một chút nước bọt, nhỏ giọng nói “Thì ra là vậy.” Ban đầu ông ta vẫn cho rằng cô gái này mạnh mẽ, bản thân ông ta còn khuyển hồi lâu, nhưng nhìn thấy cảnh trước mắt, căn bản biết mình đã xem thường, tự cho mình là cao, đến nỗi rơi vào kết cục thảm hại, thật là mắt mặt.

Ông lão kia cất tiếng nói với Nguyệt Nguyệt: “Cô bé, không biết sự phụ của cháu là ai?”

“Sự phụ của cháu họ Hạng.” Nguyệt Nguyệt uyển chuyển nói.

“À, thì ra là lão Hạng. Vậy cháu là đồ đệ bảo bối mà lão Hạng vẫn luôn nói bên miệng, khoe khoang khắp nơi, được ông ấy gọi là nhân tài võ học Nguyệt Nguyệt phải không.” Ông lão như là bỗng nhiên tỉnh ngộ nói.

“Ặc... thực ra cháu không lợi hại lắm đâu.” Nghe người khác khen thẳng trước mặt, da mặt Nguyệt Nguyệt không còn dày nữa, cô không thể không thay đổi sắc mặt, vì thế khuôn mặt đỏ lên, nhỏ giọng đáp lời.

“Ha ha, cô bé không cần khiêm tốn.” Ông lão không để ý, cười nói, “Tôi gọi cháu là Nguyệt Nguyệt được không?”

“Được ạ.” Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

“Nguyệt Nguyệt à, cháu có hứng thú làm chút chuyện khác thường không?” Ông ta hỏi.

“Chuyện khác thường?” Nguyệt Nguyệt hơi nghi hoặc nói, “Chuyện khác thường là gì ạ?”

Ông lão kia vốn cười giờ đây sắc mặt trở nên nghiêm túc, ăn nói đứng đắn: “Bảo vệ đất nước, trừ bạo an dân!” Nghe ra rất oai phong.

Sau đó, chỉ thấy Nguyệt Nguyệt lắc đầu, thẳng thừng từ chối: “Không muốn.”

Lúc này, ông lão kia phản ứng lại, những thuộc hạ trước kia đều là thanh niên đầy nhiệt huyết, cho nên nói như vậy sẽ hữu dụng. Nhưng hiện tại cô bé này trả lời vậy, khẳng định là không đùa được. Ông ta hơi ho khan, lại nói: “Thực ra Nguyệt Nguyệt à, vừa nãy tôi chỉ nói phương hướng chung chung mà thôi, tôi còn chưa nói cụ thể chúng ta phải làm gì. Nếu không cháu nghe tôi nói hết rồi hãy ra quyết định nhé?”

Nguyệt Nguyệt nghe ông ta nói, cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Vâng, được ạ.”

“Thực ra, việc chúng ta làm rất đơn giản.” Ông ta chậm chậm nói, “Trên thế giới này luôn có rất nhiều kẻ xấu.”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

“Mà đối với những kẻ xấu, chúng ta cần phải khiến bọn họ không được làm hại người khác.” Ông ta nói, “Tuy nhiên, có một số kẻ xấu không nghe lời thì làm sao?”

“Đánh họ.” Cô không chút do dự nói.

“Vậy có một số chết cũng không hối cải thì sao đây?” Ông ta hỏi.

“Trừng trị họ.” Cô trả lời.

“Vậy còn một số vẫn khư khư cố chấp thì làm sao?” Ông ta hỏi tiếp.

“Hừ, vậy thì tiêu diệt họ!!!” Cô trợn mắt.

“Đừng, đừng vậy!” Ông lão kích động nói, “Việc chúng ta làm là ngăn cản kẻ xấu làm điều ác, đối với kẻ xấu biết nghe lời, chúng ta sẽ giáo dục họ, đối với kẻ không nghe lời, chúng ta sẽ nghĩ cách khiến họ nghe lời, mà đối với loại khur khur cố chấp thì chúng ta sẽ thay mặt người dân mà tiêu diệt họ.”

“Đừng vậy.” Nguyệt Nguyệt gật đầu tán thành.

“Thế, cháu có hứng thú không?” Ông lão hỏi.

“Có!” Nguyệt Nguyệt không chút do dự gật đầu, nhưng cô đột nhiên ngưng nói, “Cơ mà, cháu không biết gì hết.”

“Ha ha, cháu không cần biết gì cả, cháu chỉ cần phụ trách chế ngự những kẻ không nghe lời, không tuân thủ quy củ, nguy hại người dân và xã hội, thậm chí nguy hại hòa bình của thế giới là được rồi.” Ông ta tiếp tục cất lời giải thích.

“Chế ngự thế nào ạ?” Nguyệt Nguyệt không rõ lắm nên hỏi, “Cháu chỉ biết đánh nhau.”

“Vậy thì đánh cho tới khi bọn họ phục.” Ông lão không chút chần chừ nói.

“Vâng! Được ạ.” Nguyệt Nguyệt vui vẻ trả lời. Đánh nhau ư, ai sợ ai chứ!

Ông lão kia hơi chột dạ, gọi cánh vệ bên cạnh đưa ba thuộc hạ của ông ta đến phòng y tế, haiz, đã nhiều năm nay chưa từng trải qua việc “lừa gạt” một cô bé, thật có chút lực bất tòng tâm. Đặc biệt là vừa nhắc tới đất nước, nhân dân, thế giới hòa bình, chính ông ta cũng muốn nôn ra. Nhưng cũng may ông ta chịu đựng được, may mà Nguyệt Nguyệt đơn thuần.

Ngoại trừ Ultraman (*siêu nhân điện quang*) thì ai lo đến việc thế giới hòa bình chứ.

Nguyệt Nguyệt học võ nhiều năm như vậy, đâu có biết Ultraman là gì, cho nên bị lừa lên thuyền tặc.

Lúc này ông lão cười nói với Nguyệt Nguyệt: “Nguyệt Nguyệt à, cháu là cháu gái của lão Khúc phải không?”

“Vâng ạ.” Cô gật đầu.

“Ừm, gia đình cháu chỉ có cháu là bé gái phải không.” Ông ta lại hỏi.

“Đúng.” Cô tiếp tục gật đầu.

“Vậy, trong gia đình cháu ai cũng nghe lời cháu nhỉ?” Ông ta hỏi tiếp.

Nguyệt Nguyệt suy ngẫm cẩn thận, dường như nghiêm túc nghĩ lại, chỉ cần là việc cô muốn làm thì không có ai không đồng ý, thế là cô gật đầu.

“Thế thì đợi lát nữa chính cháu đi nói với lão Khúc, cháu muốn đến chỗ tôi làm việc nhé?” Ông ta cũng biết ông bạn già của mình, muốn ông ta yêu cầu thăng vói ông nội của Nguyệt Nguyệt thì lão Khúc chắc chắn sẽ trở mặt, trực tiếp đuổi ông ta đi. Dù sao, hiện tại ông ta có phần không hiền hậu, “dụ dỗ” cháu gái bảo bối của ông cụ Khúc. Những lão già bọn họ, ai mà không biết Khúc Nguyệt Nguyệt là tâm can bảo bối của nhà họ Khúc.

Vì thế chuyện này phải tự Nguyệt Nguyệt đi nói thì thích hợp hơn, đến lúc đó ông ta sẽ “hề mặt” ông cụ Khúc mà “gắng gượng” chấp nhận.

Ha ha, hôm nay quả thật là ngày lành mà.

Từ hôm nay trở đi, Nguyệt Nguyệt có một công việc không minh bạch, trở thành nhân viên đặc biệt của cục an ninh. Nhưng vì suy nghĩ cho sự an toàn của Khúc Nguyệt Nguyệt, cô chẳng qua đảm đương chức vụ huấn luyện viên, phụ trách huấn luyện hậu cần đại loại thế, ông lão kia phải cam đoan nhiều lần, ông cụ Khúc dần đo hỏi lâu mới miễn cưỡng đồng ý.

Còn Tường Từ hiện tại đang bận rộn tốt nghiệp đấy.

Về đến nhà, Nguyệt Nguyệt nói đại khái chuyện tìm được “công việc” cho ông xã Tường Từ biết, sau đó Tường Từ nhủ mảy mòi: “Nguyệt Nguyệt, em thật sự muốn đi sao?”

“Ừm, em cảm thấy thú vị lắm.” Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt có hứng thú, anh không ngăn cản, chỉ mở miệng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, em ‘đi làm’ tiền lương một tháng bao nhiêu?”

Nguyệt Nguyệt sững sốt, trả lời: “Ông ấy chưa nói về tiền lương...”

“Ngày nghỉ tính toán ra sao?” Anh tiếp tục hỏi.

“Chưa nói tới ngày nghỉ, chỉ bảo em ngày mai có mặt.” Cô ngưng ngưng trả lời.

“Lịch trình làm việc sắp xếp thế nào? Em không đi học sao?” Anh lại hỏi.

“Ặc...ông xã, em không biết, ông ấy chưa nói gì hết.” Cô xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn anh.

“Vậy thì bà xã, xin hỏi em tìm công việc gì đây? Nghĩa công ư?” Anh tiếp tục dồn ép.

“Ặc...” Nhìn thấy khuôn mặt bất mãn của Tường Từ, Nguyệt Nguyệt chẳng biết trả lời thế nào, cô có chút thẹn quá hóa giận, cho dù cô sai thế nào đi nữa anh cũng không thể mắng cô. Khi cô đang định quát Tường Từ thì anh đột nhiên dịu dàng nói với cô, “Bà xã, anh lo lắng cho em thôi.”

Nguyệt Nguyệt chưa kịp nổi giận thì đã ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ừm, ông xã, em biết.”

Tường Từ ôm vai Nguyệt Nguyệt, nói với cô: “Bà xã, ngày mai khi nào thì em đi làm? Em có cách liên lạc với ông lão kia không?”

“Ừm, em có số điện thoại của ông ấy, ông ấy nói ngày mai cho xe qua đón em.” Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn trả lời.

Tường Từ dụ dỗ: “Bà xã, đưa số điện thoại cho anh đi, anh giúp em hỏi tình hình cụ thể.”

“Vâng.” Lúc này Nguyệt Nguyệt sẽ rất nghe lời. Đối phó với Nguyệt Nguyệt, Tường Từ phải lần theo tính tình của cô mà ứng xử, không thể đối địch với cô, bằng không cô sẽ chống cự anh tới cùng. Cho dù là cô sai, anh cũng không thể nói cô sai, không thì anh cũng sai rồi. Đây là biện pháp mà Tường Từ tìm ra qua nhiều năm, điều thứ nhất trong quy tắc làm chồng.

Điều thứ nhất của ông xã tốt là: bất cứ thời điểm nào, Nguyệt Nguyệt đều đúng, Tường Từ đều sai.

Sau đó Tường Từ đứng dậy nói với Nguyệt Nguyệt: “Bà xã, anh đi lấy kem cho em nhé, em xem tivi trước đi.” Nguyệt Nguyệt vui vẻ gật đầu, còn nói, “Em muốn ăn vị việt quất.”

Sau đó Tường Từ đi vào phòng bếp, đóng cửa lại, rồi lấy di động ra, gọi điện cho “ông lão” mà Nguyệt Nguyệt nói. Điện thoại nói máy, Tường Từ tự giới thiệu trước: “Là ông lão phải không? Tôi là chồng của Khúc Nguyệt Nguyệt, Lâm Tường nhà họ Lâm.” Anh đặc biệt nhấn mạnh “nhà họ Lâm”, bằng không đối phương sẽ cúp máy ngay.

“À...thì ra cháu trai bảo bối của lão Lâm.” Bên kia cười nói, “Cậu gọi điện cho tôi có chuyện gì sao?”

“Là thế này, vợ tôi Khúc Nguyệt Nguyệt nói, ngài bảo cô ấy đến chỗ ngài làm việc phải không?” Tường Từ cung kính mở miệng.

“Ừ, cô ấy đã nói với cậu rồi à, quan hệ của hai người thật tốt.” Ông ta đã nghe nói tới việc hai nhà đính hôn từ bé, năm đó nếu không phải ông ta mới vừa nhậm chức thì đã được mời đến tham dự tiệc đính hôn.

“Ha ha, nhờ ngài chiếu cố Nguyệt Nguyệt, nhưng mà tôi muốn hỏi giúp Nguyệt Nguyệt vài điều, cô ấy phụ trách công việc gì? Tiền lương bao nhiêu? Tiền thưởng tính thế nào? Thuộc cấp bậc gì? Ngày nghỉ sắp xếp ra sao? Nghe theo lệnh của ai? Đối tượng công việc, nội dung cơ bản là gì?...” Tường Từ liệt kê ra từng vấn đề, ông lão kia lắng nghe mà ứa ra mồ hôi lạnh. Chồng của Khúc Nguyệt Nguyệt thật là lợi hại.

Sáng hôm nay, Khúc Nguyệt Nguyệt chẳng hỏi han gì, mà ông cụ Khúc thấy Nguyệt Nguyệt rất muốn đi, ông cũng chẳng nói gì, ông ta cho rằng việc này đến đây là xong, ai ngờ cô bé này còn có một ông chồng lợi hại như vậy. Ông lão kia không dám lừa Tường Từ giống như lừa Nguyệt Nguyệt, ông ta rất nghiêm túc trả lời từng vấn đề của Tường Từ.

Tường Từ nghe xong thì nói: “Thế thì chắc ông biết bố Khúc nhỉ? Là tư lệnh quân khu đương nhiệm, ông ấy còn chưa biết chuyện này, ông nội Khúc cũng chưa đề cập tới chuyện này. Lúc này ông nội tôi mới gọi điện bảo Nguyệt Nguyệt đi thực tập dưới tay bố tôi, ông nói rằng cô ấy đơn thuần như vậy, rất dễ bị ‘lừa’, đi làm với bố tôi coi như có người săn sóc.”

Tường Từ cố ý nói chữ “lừa” rất to, sau đó dường như chợt nhận ra không đúng, anh nói thêm: “Đương nhiên, tôi không nói ngài. Ngài đức cao vọng trọng như vậy, sao lại hạ mình xuống mà ‘lừa’ Nguyệt Nguyệt chứ?” Sau đó anh tạm dừng một chút, không đợi đối phương mở miệng, rồi nói tiếp, “Hai nhà chúng tôi chỉ có một bảo bối, cho nên khó tránh khỏi sẽ nuông chiều Nguyệt Nguyệt, luôn lo lắng cô ấy chịu thiệt, bảo tôi trông chừng nhiều, ngài nói tôi phải sắp xếp thế nào đây?”

“Ặc...” Cũng may là trò chuyện qua điện thoại, bằng không ông lão kia sẽ xấu hổ chết mất. Đã bao nhiêu năm trời ông ta chưa bị chửi xéo như thế. Hiện tại tuổi già sức yếu khó chịu đựng được. Chỉ có điều, hôm nay quả thật ông ta dùng chút thủ đoạn, Tường Từ đau lòng nên tìm đến đây. Ông ta cũng không nhiều lời, hỏi thẳng, “Vậy, cậu nói phải làm sao đây?”

“À, tôi thấy công việc của Nguyệt Nguyệt chắc là rất quan trọng.” Tường Từ nói.

Ông lão kia vội vàng gật đầu.

“Thế thì công việc quan trọng như vậy, một mình Nguyệt Nguyệt làm khẳng định sẽ hơi mệt nhọc. Vậy, tìm một trợ lý gánh vác một phần chắc không quá đáng nhỉ?” Tường Từ nói bóng gió.

“Không quá đáng, không quá đáng.” Ông ta vội vàng trả lời.

“Người trợ lý này phải quen thân với Nguyệt Nguyệt, hiểu biết Nguyệt Nguyệt, không thì làm việc với cô ấy sẽ khó tránh khỏi xảy ra mâu thuẫn.” Tường Từ lại gợi ý.

“Đúng vậy.” Ông lão kia còn chưa hiểu được thì coi như sống uống phí nhiều năm, ông ta lập tức cắt lời, “Tường Tử à, không biết cậu có hứng thú đến bộ môn chúng tôi làm việc không, giúp đỡ Nguyệt Nguyệt làm việc?”

“Cảm ơn ngài đã không chê, tôi rất vinh hạnh.” Mọi người đều vui mừng.

Sau đó, Tường Tử cùng ông ta bàn bạc kỹ càng về “công việc” một chút, anh hài lòng cúp máy, rồi mở tủ lạnh lấy kem cho Nguyệt Nguyệt.

Hừ, dám tính kể bà xã của anh? Anh không để yên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tường Tử ra oai

Hôm sau Tường Tử dậy sớm nấu bữa sáng, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng rồi cùng bà xã Nguyệt Nguyệt của anh “đi làm”.

Nguyệt Nguyệt vì hôm nay mà cố ý mặc một bộ quần trang. Trước kia, anh ba thấy cô mặc đồ thể dục cũ nên chạy đến quân khu tìm Tường Tử nhân tiện “độc thuốc” Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy, cố ý tìm bộ hậu cần làm theo yêu cầu dựa vào số đo của cô. Sau khi mặc vào quả nhiên khí thế hùng hực, Tường Tử vì phối hợp với Nguyệt Nguyệt cũng mặc một bộ quần trang, hai người cùng nhau xuất phát.

Ông lão kia xem xét “thình cầu” hôm qua của Tường Tử, hôm nay trực tiếp phái xe đi đón Nguyệt Nguyệt và Tường Tử đến quân khu của thành phố B, điều này khiến Nguyệt Nguyệt ngờ vực hồi lâu. Không phải đi đến cục gì đó ư? Sao lại chạy đến chỗ này? Đây không phải là địa bàn của bọn họ sao? Bỏ cô là tư lệnh, anh cô là sĩ quan. Đừng nhìn bà Khúc ở trước mặt Nguyệt Nguyệt dịu dàng như vậy, bên trong quân khu bà chính là phó chủ nhiệm bộ chính trị có tiếng nghiêm khắc. Cho dù là con trai Khúc Hường Bắc phạm sai lầm bà cũng nghiêm trị không tha. Chỉ có Khúc Nguyệt Nguyệt là có khả năng được miễn trừ. Nhưng cô suy nghĩ kỹ lại cũng cảm thấy không có gì không ổn đâu nhỉ?

Còn Tường Tử ngược lại nghĩ rằng sắp đặt của ông lão kia rất tốt. Lúc này Nguyệt Nguyệt không có ý kiến anh cũng vui vẻ, dù sao chỉ cần bảo bối nhà bọn họ khỏi phải xông pha chiến đấu hay gì đó thì cứ để cô tha hồ chơi.

Đoàn người đi vào một khu tập luyện hẻo lánh trong quân khu, sau đó xuống xe.

Ông lão kia xuống xe, chỉ vào một đám trẻ chừng mười mấy đứa đang chơi đùa ở trong sân tập luyện, có chút ngượng ngừng nói: “Đây là học trò của cháu.”

Nhất thời Nguyệt Nguyệt không biết nói gì. Mấy đứa trẻ đứng trái đứng phải trong sân trông chừng mười mấy tuổi, đứa lớn nhất có lẽ cao gần bằng cô khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Cái này gọi là huấn luyện viên sao, giống như trông coi vua con hơn.

Tường Tử đứng bên cạnh rất hài lòng, anh cười cười với ông lão kia. Không tệ không tệ! Sắp đặt thế này rất tốt. Hơn nữa nếu anh không nhìn lầm đứa ngồi ngay ngắn chính giữa làm đại ca cầm đầu hẳn là thân thích bên phía bà Khúc, tên là Quan Dương thì phải, tính ra là hàng cháu của Nguyệt Nguyệt đấy.

Hồi trước nghe bà Khúc kể thẳng thắn này ở nhà làm trời xúng với cái tên quý con ngang ngược. Ở nhà làm mưa làm gió không ai quản nổi, hơn nữa nghe nói bà cụ nhà họ bao che bên vực, đứa trẻ này càng coi trời bằng vung hơn. Khoảng thời gian trước còn đánh nhau với người khác đến mức đầy người ta xuống cầu thang. May mà phía dưới là bãi cỏ nên không khiến người ta mất mạng. Vì thế gia đình quyết định đưa vào quân khu để chịu quân giáo, không ngờ lại gặp ở đây.

Hà hà, cái này có vẻ vui đây.

Dù sao bà xã Nguyệt Nguyệt của anh cũng có danh khắc tinh với ma vương. Khỏi cần nói đâu xa, tiểu bá vương Lương Hường Huy không thể so sánh với Quan Dương, nhưng có lợi hại hơn thì sao, cũng bị Nguyệt Nguyệt coi như đồ chơi mà đánh thối, trừng trị đau vào đấy, so với tiểu bá vương Lương Hường Huy thì Quan Dương này tính là cái gì?!

Nếu ba mẹ bọn họ không nở lòng nghiêm khắc thì để anh và Nguyệt Nguyệt làm vậy. Dù nói thế nào thì bọn họ cũng coi như là đi út và dưỡng út của thẳng thắn kia. Việc giáo dục thế hệ sau là không thể chối từ.

Ông lão kia thấy Nguyệt Nguyệt có chút không vui nên lập tức cất tiếng nói: “Nguyệt Nguyệt, cháu cảm thấy để cháu huấn luyện bọn nhỏ này có phần không trọng dụng nhân tài phải không?”

Nguyệt Nguyệt hơi ngượng ngừng gật đầu nói: “Vâng.”

“Nhưng Nguyệt Nguyệt à, cháu phải biết rằng cho dù học tập bất cứ kiến thức nào thì cũng phải từ từ mới thành thạo. Bắt đầu học từ nhỏ mới là tốt nhất. Giống như cháu vậy, bởi vì học võ từ nhỏ nên hiện tại cháu mới lợi hại phải không?” Ông lão kia bắt đầu lung lay ý nghĩ của Nguyệt Nguyệt.

“Ừm.” Nguyệt Nguyệt suy nghĩ, hình như đúng vậy, cô lại gật đầu. Tường Từ đứng bên cạnh nghe ông lão nói thế trong lòng anh không nhận được mà thầm vui vẻ, lẩm nhẩm trong miệng, “Không tệ không tệ...” Chẳng biết anh chỉ là ông lão kia nói rất hay hoặc là phản ứng của Nguyệt Nguyệt rất tốt.

“Như vậy, Nguyệt Nguyệt à, cháu làm một huấn luyện viên nếu muốn đạt được thành quả dạy học tốt nhất, thế thì học trò của cháu không phải càng nhỏ thì càng tốt hơn sao?” Ông lão đành phải mặt dày thương lượng.

“Hình như là vậy...” Nguyệt Nguyệt nhún mày nghĩ ngợi. Đột nhiên có phần không khẳng định, cô quay đầu nhìn Tường Từ hỏi, “Phải không?”

Ông lão kia vội vàng nháy mắt ra hiệu với Tường Từ, chỉ sợ anh sẽ vạch trần ông ta. Dù sao những lời này của ông ta chỉ lừa được cô bé đơn thuần Nguyệt Nguyệt, hoàn toàn không thể nào lừa được Tường Từ.

Tường Từ thấy vậy anh liền ra vẻ nghiêm nghị gật đầu nói với Nguyệt Nguyệt: “Quả thật như thế!” Nguyệt Nguyệt yên tâm, ông lão kia cũng yên ổn.

“Nguyệt Nguyệt hiện giờ cháu có trách nhiệm rất lớn lao, cháu phải giáo dục bọn nhóc đó học cho tốt.” Ông lão nói thẳng giải quyết dứt khoát.

Nguyệt Nguyệt thấy ông ta trình trọng như vậy, cô cũng nghiêm túc đáp: “Vâng ạ!!!”

Mọi người đều vui mừng.

Ông lão kia hết cách rồi, một là không muốn làm tổn thương bà cô nhỏ này, hai là không dám tùy tiện tìm người dạy dỗ đám tiểu bá vương này, dù sao ông ta cũng không muốn chuốc lấy họa. Muốn nghiêm khắc quản giáo đám nhóc quý này khẳng định không dễ gì, bởi vì ba mẹ bọn chúng khẳng định không thích. Giờ đây một công đôi việc.

Nguyệt Nguyệt hằng hái nhiệt tình sẽ dạy dỗ đám trẻ này đang hoảng.

Tường Từ khỏi phải nói rất hài lòng với công việc của Nguyệt Nguyệt.

Thế thì bắt đầu vào học thôi.

Ông lão tự động lùi xuống ở một bên chuẩn bị xem kịch. Tường Từ cũng tự giác đứng đằng sau cách Nguyệt Nguyệt nửa bước, dù gì trên danh nghĩa anh là trợ lý của Nguyệt Nguyệt.

Sau đó Nguyệt Nguyệt tiến vào trong sân, hét với đám nhóc: “Tập hợp!”

Nhưng mấy đứa trẻ này hình như không nghe thấy vẫn tự chơi đùa, hoàn toàn không có một chút nhận thức tập hợp. Nguyệt Nguyệt nhíu mày, cô lại hét lên: “Tập hợp!”

Cuối cùng đám nhóc kia có chút phản ứng, một thằng bé rất tuấn tú hướng về Nguyệt Nguyệt đáp lại: “Chị là ai hả?”

“Tôi là huấn luyện viên của các cậu.” Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm cậu ta trả lời.

“Hừ, huấn luyện viên thì giỏi lắm à? Chúng tôi tự huấn luyện còn hơn.” Thằng bé kia mở miệng trả lời một cách khinh thường, nhất thời mấy đứa trẻ xung quanh cũng ồn ào theo, “Đúng rồi, chị không lớn hơn bọn tôi bao nhiêu, lại còn dám làm huấn luyện viên của chúng tôi? Chị cho mình là ai hả?”

Nguyệt Nguyệt nổi giận quát to: “Tôi là Khúc Nguyệt Nguyệt, huấn luyện viên của các cậu, tôi đếm tới ba không tập hợp thì sẽ tự gánh lấy hậu quả!!!”

Cô nhìn đám nhóc nói: “Một...”

Không ai để ý tới cô.

“...”

Vẫn không có ai động đây, những đứa lớn tuổi hơn không hề sợ uy hiếp, dù sao cũng là người có lai lịch ai dám động tới bọn họ? Nhiều lắm là viết kiểm điểm thôi.

“Ba!!!” Nguyệt Nguyệt tức giận không thôi, đếm xong định đi lên trừng trị bọn nhóc, Tường Từ chợt giữ cô lại. Nguyệt Nguyệt giận cá chém thớt nói, “Tường Từ, anh làm gì?”

“Nguyệt Nguyệt, việc trừng trị mấy thằng nhóc này không cần em phải ra tay, giao cho anh là được rồi.” Tường Từ mau chóng giải thích.

“Ừm, em xem anh trừng trị bọn nó trước. Nếu không được em sẽ đích thân ra tay.” Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Ừ, em hãy chờ xem.” Lúc này Tường Từ cũng nổi giận. Không nể mặt bà xã anh là không nể mặt anh. Không nể mặt anh thì anh còn nhẫn nhịn được, nhưng không nể mặt vợ anh thì anh không hề nhẫn nhịn.

Anh tiến lên vài bước đến trước mặt Quan Dương không nghe lời, một tay lấy di động của cậu ta đá ra sau, rồi chẳng nói lời nào đá cậu ta một cước ngã sổng soài dưới đất.

Đòn đánh đầu tiên của Tường Từ khiến tiểu bá vương này tức giận, cậu ta đứng dậy vùng vằng về phía Tường Từ, bàn chân cũng không nhàn rỗi mà đá vào thắt lưng của anh, động tác mạnh mẽ phi thường, thảo nào có khả năng làm lão đại, cũng còn chút tài nghệ.

Tường Từ cười lạnh khinh miệt, mặc kệ nắm đấm thần tốc vùng ra, anh bắt được Quan Dương rồi đá vào cẳng chân cậu ta, sau đó dùng sức nhấc cả người Quan Dương lên rồi ném xuống đất, Tường Từ còn chưa xong, anh nắm tay trái đánh vào bụng Quan Dương, cậu ta kêu lên “Á!!!” rồi cuộn tròn trên mặt đất, đau nhói không thôi.

Những thằng bé xung quanh vốn định xem kịch vui đều nhìn không được mà nuốt nước miếng, tự giác đứng dậy chuẩn bị tập hợp. Người này thật sự dám nặng tay.

Quan Dương bị đánh toi bởi chỉ có thể gượng dở hét to: “Ba tôi là phó tư lệnh quân khu, tôi sẽ tố cáo anh tội sử dụng bạo lực đánh học trò.”

Tường Từ vừa ném Quan Dương xong, anh vỗ tay phủi bụi, tỏ vẻ khinh thường nói: “Tôi đánh cậu đấy! Có bản lĩnh thì đi khiếu nại đi.”

Mọi người tại đây nhất thời như bị ngã xuống hầm băng, nuốt nước miếng lần nữa. Động tác tập hợp càng nhanh chóng hơn, lại chẳng có chút ồn ào.

Tường Từ dùng chân đá Quan Dương nằm giả chết trên mặt đất nói: “Tôi cho cậu ba giây, nếu còn không đứng dậy thì đừng đứng dậy nữa.” Tường Từ nhẹ giọng nói, “Một...”

Không nhúc nhích.

“...”

Vẫn không nhúc nhích.

Xem ra muốn ăn đòn nữa đây mà. Tường Từ có phần không nhìn được nổi kích động mãnh liệt. Thật là tốt, đã lâu rồi không ra tay đánh người. Dù sao ở trước mặt Nguyệt Nguyệt anh đều bị ăn đòn, cảm giác đánh người lâu rồi không thấy. Tường Từ cười tủm tỉm bóp bàn tay mấy cái, đang muốn ra quyền thì thằng nhóc kia đột nhiên đứng dậy nói, “Tôi đứng rồi!”

Ai bảo cậu đứng làm gì? Tường Từ có chút ai oán thầm nghĩ, “Sớm biết cậu ‘biết điều’ thì tôi đã đếm nhanh một chút rồi.”

Haiz, hiếm khi có cơ hội đánh người mà.

Quan Dương trông thấy vẻ mặt mất hứng của Tường Từ, cậu ta sợ tới mức vội vàng chạy qua hàng ngũ đang đứng trước mặt Nguyệt Nguyệt. Trời, nguy hiểm thật. Thằng cha này đáng sợ ghê.

So với anh ta thì bà chị này chắc dễ đối phó hơn nhì. Dù sao đối với đa số con gái mà nói, dùng “mỹ nam kế” rất có hiệu quả.

Tường Từ thấy Quan Dương chạy giống như thỏ, anh nhìn không được mà vui vẻ tươi cười, nhóc con à, đến lúc đó cậu sẽ biết bà xã tôi hung dữ bao nhiêu. Sau này cậu sẽ khóc cho xem.

Hôm nay thật sự là ngày tốt nhì.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thay mặt Nguyệt Nguyệt trừng trị

Nguyệt Nguyệt nhìn mười mấy đứa nhóc trước mắt, cô không nói gì mà suy nghĩ kỹ càng: “Mình nên trừng phạt bọn nó thế nào đây?”

Đúng vậy, một đám nhóc vừa có cảm giác sống sót sau khi gặp nạn đang vui mừng vì tránh được một kiếp, hoàn toàn không để Nguyệt Nguyệt trong lòng. Ở trong mắt bọn họ, Tường Từ đáng sợ hơn, và lại không phải có câu thể này sao, pháp không trách chúng*. Có muốn phạt cũng không thể phạt tất cả bọn họ. Cho nên giờ phút này bọn họ vẫn rất bình tĩnh.

(*) pháp luật không thể được thực thi khi tất cả mọi người phạm cùng một tội.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Nguyệt Nguyệt mới chậm rãi cất tiếng: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi làm huấn luyện viên, không biết nên xử phạt các cậu thế nào...”

“Vậy thì không xử phạt là được.” Mọi người cười trả lời.

“Không được.” Cô trả lời, “Nhất định phải phạt!”

“Vậy thì viết kiểm điểm đi.” Quan Dương vừa bị Tường Từ đánh liền đề nghị.

“Đúng vậy, huấn luyện viên, viết kiểm điểm đi.” Mọi người hòa theo. Kiểm điểm đối với đám nhóc này đều là bữa cơm thường, từ khi biết viết văn thì viết kiểm điểm là nhiều nhất. Trình độ kia có thể nói là đẳng cấp bậc thầy, ngay cả cầm làm mẫu cũng không thành vấn đề, cho nên tất cả đều lên tiếng đề nghị.

“Viết kiểm điểm làm gì?” Nguyệt Nguyệt nói, “Viết rồi cũng chẳng ai đọc thì viết làm gì.”

“Huấn luyện viên vạn tuế.” Đám nhóc kia sau khi nghe cô trả lời thì vội vàng nín nọt. Tốt rồi, ngay cả kiểm điểm cũng không cần viết, quả nhiên phụ nữ mềm lòng hơn.

Nguyệt Nguyệt có phần không hiểu nguyên do vì sao đám “học trò” trước mặt mình lại hoan hô, cô hơi nghi hoặc cất tiếng: “Phạt mỗi người chạy vòng quanh sân thể dục này mười vòng.”

“Trời... Một vòng này là bốn trăm mét lận, huấn luyện viên.” Thế là một tràng kêu rên vang lên, đám nhóc này bình thường đi đâu cũng ngồi xe, đừng nói đến chạy, ngay cả đi bộ cũng chưa từng đi xa như vậy.

“Hai mươi vòng.” Nguyệt Nguyệt không thèm nhìn đám nhóc, cô nói thẳng thừng.

“Huấn luyện viên, chị độc ác quá đi.” Bọn họ chưa chắc chạy nổi mười vòng, còn lên tới hai mươi vòng ư? Đi tìm chết đi, thế là đám nhóc này cùng nhau kháng nghị.

“Ba mươi vòng, không chạy xong thì không được phép ăn trưa.” Nguyệt Nguyệt không thèm đếm xia, cô nói.

Ngay sau đó, phần lớn mọi người đều biết điều, chuẩn bị chạy bộ, nhưng vẫn còn một số phần tử ngoan cố, mưu tính lừa bịp để qua cửa ải. Quan Dương dùng ánh mắt ra hiệu cho một thằng bé đứng kế bên, sau đó, thằng bé kia lập tức ngấm hiểu, đột nhiên ôm bụng, yếu ớt hô lên: “Ôi, huấn luyện viên, dạ dày em đau quá, đau quá đi.” Theo tiếng la của cậu ta là toàn thân giống như không còn sức lực, uể oải ngã xuống đất, xem tình hình có vẻ rất đau đớn.

Đám nhóc định chạy bộ nhất thời dừng bước, xem thử cô xử lý thế nào. Nếu được thì bọn họ sẽ bắt chước, dù sao thân thể con người có nhiều bộ phận như vậy, có chỗ dễ đau mà.

Thấy tình huống này, Nguyệt Nguyệt hơi tức giận. Hừ, dám giả vờ trước mặt cô, quả thật là muốn chết. Muốn nói dối thì hãy giả vờ cho giống một tí, trước tiên mời không chế nhịp tim cho tốt được không? Nhịp tim mạnh mẽ đẩy sức sống thể này mà bảo không thoải mái, người khác hơi yếu một chút chắc chết từ lâu rồi.

Thế là Nguyệt Nguyệt đang muốn tiến lên trừng trị cậu ta, Tường Từ cười tủm tỉm đến bên cạnh cô nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Em đừng giận, đừng giận mà, giận quá làm hại sức khỏe, anh sẽ đau lòng.” Sau đó thấy Nguyệt Nguyệt dường như bình tâm lại rồi, lúc này anh mới buông tay. Tường Từ xoay người, sắc mặt lạnh lùng nhìn thằng bé giả vờ kia, ánh mắt lại lướt qua Quan Dương ở bên cạnh nó. Được thôi, mấy thằng nhóc này không thấy quan tài là không đồ lệ.

Ban này vừa bị trừng phạt, giờ lại muốn bày ra mảnh khỏe, thật là không có khuôn phép. Thực ra nếu đổi thành trường hợp khác Tường Từ còn có thể chơi đùa với bọn họ, nhưng hiện tại anh lười chẳng muốn dây dưa với bọn này.

Hừ, dám chọc bà xã anh tức giận? Phải phạt!!!

Tường Từ nói với Nguyệt Nguyệt: “Bà xã, em đi qua bên kia nghỉ ngơi một chút trước đi, để anh qua trừng trị cậu ta.” Nguyệt Nguyệt gật đầu, dù sao Tường Từ cũng là chồng cô, anh trừng trị cũng tương đương với việc cô ta tay. Vì thế cô không so đo, xoay người đi về phía ông lão kia.

Tiếp đó, Tường Từ vừa cười nham hiểm vừa đi đến chỗ thằng bé kia đang lăn lộn trên mặt đất.

Rốt cuộc lại có thể quang minh chính đại đánh người, thật là hưng phấn quá đi.

Quan Dương vốn dĩ có chút đắc ý, cậu ta chợt trông thấy Tường Từ vừa mới trừng trị mình đi về phía bọn họ, nụ cười trên mặt cậu ta bỗng cứng lại, có cảm giác như lọt vào hầm băng. Hình như cậu ta lại phạm sai lầm rồi... hu hu hu... .

Tường Từ đi vài bước là tới chỗ thằng bé kia, anh cười tủm tỉm hỏi: “Cậu đau dạ dày phải không?”

Thằng bé kia thấy dáng vẻ của Tường Từ, nhớ lại cảnh tượng anh đánh ngã Quan Dương ban nãy, cậu ta chợt rùng mình. Hết cách, cậu ta chỉ đành gắng gượng trả lời, “Phải.” Trong lòng an ủi bản thân, “Dù sao anh ta cũng không phải bác sĩ, chẳng biết mình có đau dạ dày thật không! Cho dù là bác sĩ thì sao, chỉ cần mình một mực chắc chắn là đau dạ dày, người khác cũng hết cách với mình, cùng lắm bị mắng vài câu thôi.”

“Hừm, cậu không lừa tôi chứ?” Tường Từ lại hỏi.

“Không có, huấn luyện viên, em làm sao dám lừa anh?” Cậu ta kiên quyết phủ nhận.

“Vậy cậu không cần chạy.” Tường Từ nói.

“Cám ơn huấn luyện viên.” Cậu ta vui đến mức khó mà kiềm chế, suýt nữa là nhảy dựng lên. Cũng may trong giờ phút then chốt nhớ mình đang “bệnh” nên cậu ta nhịn xuống.

Quan Dương đứng bên cạnh thằng bé kia thấy Tường Từ dễ dãi như vậy liền nảy sinh ý nghĩ, cậu ta lập tức đi qua dúi “người bệnh” lên, sau đó đề nghị với Tường Từ: “Huấn luyện viên, em đưa cậu ấy đến phòng y tế trước nhé.”

Tường Từ càng thêm hưng phấn, anh gật đầu, làm như có chút khó xử: “Thế có làm phiền cậu không hả?”

“Không đâu, không đâu! Tục ngữ nói, giúp bạn bè không tiếc mạng sống. Cho nên đây là việc em phải làm, sao lại làm phiền ả?” Quan Dương vội vàng trả lời, chỉ sợ Tường Từ không cho cậu ta “giúp đỡ”.

“Ồ, giữa bạn bè quả thật nên như thế.” Tường Từ gật đầu trả lời, “So với tình bạn, những việc này quả thật nhỏ nhặt không đáng kể.”

“Vâng!” Quan Dương thấy Tường Từ không làm khó mình, cậu ta nhất thời khí khái ngút trời đáp, “Vì bạn bè, tan xương nát thịt cũng không ngại.”

“Tốt lắm!” Tường Từ khen ngợi, sau đó anh chỉ Quan Dương nói với những thằng bé khác, “Thấy chưa, cậu ta chính là tấm gương của các cậu đấy.”

Những người khác không hề phản đối, đồng thanh trả lời: “Dạ phải! Huấn luyện viên!” Trong lòng bọn họ nhin không được mà nguyên rủa Quan Dương, hừ hôm nay cậu khoe mẽ, còn làm tấm gương, quả là mất mủ rồi!

Quan Dương hơi ngượng ngùng, khiêm tốn trả lời: “Đâu có, đâu có ả.”

Tường Từ xoay người đi đến bên cạnh Quan Dương, vỗ nhẹ bả vai cậu ta, anh cười tủm tỉm nói: “Thế thì cậu hãy giúp cậu ta chạy nhé, dù sao cậu ta là người bệnh. Làm bạn bè, tôi nghĩ cậu sẽ rất vui vì được san sẻ với cậu ta.”

Nhất thời nụ cười của Quan Dương cứng lại, hồi lâu sau chẳng nặn ra chữ nào.

Tường Từ hình như sợ cậu ta quên, anh khích lệ nói: “Dúi cậu ta đến phòng y tế trước đi. Nhớ là đi sớm về sớm, dù sao cậu còn sáu mươi vòng phải chạy, vì bạn bè nhiều đó tính là gì? Tôi rất thích cậu đấy.”

Giờ phút này Quan Dương không còn tâm tư để than vãn ông trời. Chuyện gì thế này? Sao lại biến thành sáu mươi vòng, trời ơi để cậu ta chết đi.

Thằng bé đứng bên cạnh vón giả bệnh, thấy tình thế bất thường, cậu ta lập tức đứng thẳng, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của Tường Từ, cậu ta nói với anh: “Huấn luyện viên, em khỏe rồi.”

“Dạ dầy hết đau rồi?” Tường Từ ra vẻ quan tâm hỏi.

“Không đau, nó đau từng đợt thôi ả, đau xong rồi sẽ không sao.” Thằng bé kia vội vàng giải thích, lại không biết nói thế ngược lại nảy sinh ngờ vực giấu đầu hở đuôi.

Tường Từ không hề vạch trần, anh tiếp tục cười thân thiện quan tâm nói: “Cậu muốn nghỉ thêm chút nữa không? Dù sao cậu cũng vừa khỏe lại.”

“Không cần đâu, huấn luyện viên. Em cảm thấy mình tập luyện quá ít, cho nên sức khỏe mới không tốt. Xin anh hôm nay nhất định cho em chạy, để em có cơ hội rèn luyện ả.” Thằng bé kia thành khẩn nói với Tường Từ.

“Thật không?” Tường Từ nhíu mày hỏi.

“Vâng ả.” Cậu ta gật đầu.

“Quả thật như thế?” Tường Từ lại lo lắng hỏi.

“Vâng ả.” Cậu ta kiên định gật đầu.

“Không thay đổi?” Tường Từ vẫn còn chút bận tâm.

“Không thay đổi ả!” Cậu ta trịnh trọng gật đầu. Sợ Tường Từ không đồng ý, cậu ta vội vàng bổ sung, “Huấn luyện viên, xin anh thành toàn.”

Tường Từ không nhiều lời nữa, anh gật đầu nói: “Được rồi.”

Thế là hai thằng bé kia đang muốn đi về phía trước chuẩn bị chạy bộ thì nghe được Tường Từ mở miệng chậm chậm nói: “Hai cậu đã có lòng như vậy, tôi cũng không ngăn nữa.” Sau đó, anh chỉ Quan Dương nói, “Để thành toàn tấm lòng ‘giúp bạn bè không tiếc mạng sống’ của cậu, tôi để cậu công cậu ta chạy mười lăm vòng nhé.” Tiếp theo, anh chỉ vào thằng bé kia tươi cười nói, “Vì để cậu rèn luyện sức khỏe bản thân, cậu công cậu ta chạy mười lăm vòng trước đi. Như vậy hai cậu coi như đồng cam cộng khổ, một công đôi việc rồi.”

Hai thằng bé kia muốn khóc, sao lại như vậy chứ?

Những đứa nhóc xung quanh vội vàng tán ra chạy bộ, chỉ sợ chậm một chút là bị Tường Từ bắt lại trừng phạt.

Tường Tử đi đến một bên, cười tủm tỉm với thằng bé đang khỏ sở khom lưng sắp cổng Quan Dương, anh cổ vũ nói: “Cố lên nhé.” Sau đó khi cậu ta đi ra bước đầu tiên, anh còn thêm một câu, “Tôi sẽ nhớ kỹ hai cậu.”

Nhất thời vang lên tiếng phịch, hai người ngã xuống đất. Hu hu hu... chúng tôi muốn về nhà.

Tường Tử cười càng vui vẻ hơn.

Tuy nhiên, Tường Tử đứng tại chỗ nhìn mấy đứa nhóc kia chạy loạn choạng được hai vòng, anh lại có phần không vui.

Đây không phải là chạy bộ, chỉ giống đi dạo thôi. Quả thật không để bà xã anh vào trong mắt, nói chạy thì phải chạy cho đúng nghĩa chứ. Lại không dám nghe lời vợ anh, to gan thế nhỉ. Thật là nực cười! Tường Tử chột híp mắt, suy nghĩ kỹ càng một lúc, anh nở ra một nụ cười tươi.

Ha ha ha... hôm nay lại có trò hay.

Tường Tử bình thần lấy ra di động, bấm một dãy số, sau khi nổi máy thì nghe được âm thanh bên kia hỏi: “Tường Tử, sáng sớm cậu gọi cho anh làm gì? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Anh ba, không có gì. Bây giờ anh có ở trong quân khu không ạ?” Tường Tử vội đáp.

“Ồ, đang làm đặc huấn đây. Phiền muốn chết, một đám ngốc như lợn. So với đám các cậu hồi đó thật là hết cách để dạy.” Khúc Hường Nam càu nhàu.

“Anh ba, anh có thể cho vài con quân khuyến sang chỗ em không?” Tường Tử đi thẳng vào vấn đề.

“Được chứ, nhưng mà cậu cần làm gì? Giữ cửa hả? Anh cho cậu một con chó ngao Tây Tạng được không?” Khúc Hường Nam nghi hoặc trả lời.

“Không có gì, em truy đuổi người ấy mà.” Tường Tử ra vẻ thần bí nói.

“Ồ, cậu ở đâu? Giờ anh không ra ngoài được, anh cho cậu một số điện thoại, cậu trực tiếp yêu cầu bọn họ đi. Cậu cứ nói anh đã duyệt rồi.” Khúc Hường Nam cũng lười nói nhiều.

“Dạ, được, cảm ơn anh ba.” Tường Tử nói lời cảm ơn.

Sau đó anh lại gọi một cú điện thoại.

Chưa đến một lúc, một hàng quân nhân mỗi người dắt một con quân khuyến đi vào cổng sân, mấy đứa nhóc đang chạy trong sân nhất thời hết hồn, sao lại có quân khuyến ở đây?

Tường Tử tươi cười đi qua, trao đổi một chút, sau đó chỉ thấy những người quân nhân này khom lưng, nói gì đó với quân khuyến.

Tiếp theo, Tường Tử trở vào trong sân, khen ngợi mấy đứa nhóc đang cố hết sức chạy: “Các cậu chạy rất tốt.” Mọi người không hèn mà cùng có một loại dự cảm, hình như sắp có tai họa xảy ra. Tuy rằng tiếp xúc với vị huấn luyện viên này không lâu, nhưng mỗi lần được anh khen ngợi đều không có kết cục tốt.

Tường Tử cười tí mắt nói: “Để cho các cậu giữ vững tốc độ chạy tốt như vậy, tôi quyết định cho những con chó nhỏ này chạy cùng các cậu.”

Quả nhiên là tai họa mà. Trong lòng mọi người dâng lên nỗi kích động muốn mắng chửi, nhưng may mắn thay được một tia lý trí cuối cùng ngăn lại, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Bọn họ khẳng định sẽ chết thảm hơn. Hiện tại nhiều nhất là sống vất vả, nếu thật sự mắng ra miệng, đoán chừng sẽ chết bí thảm.

Tường Tử ngừng lại một lúc, ra vẻ quan tâm nhắc nhở: “Mọi người coi chừng nhé, chạy chậm thì sẽ bị chó cắn đó.” Bề ngoài nghe có vẻ quan tâm, thực ra là cười trên nỗi đau của người khác, đám nhóc trong sân đều muốn khóc, bọn họ rất đáng thương.

Ngay sau đó, tiếng ra lệnh vang lên, những con quân khuyến đã được huấn luyện lập tức chạy nhanh như chớp vào trong sân, những thằng bé kia lúc đầu định làm qua loa giờ đây chỉ có thể cam chịu số phận mà chạy nhanh như bay.

Bởi vì nếu chạy chậm thì sẽ bị chó cắn.

Hu hu hu... Huấn luyện viên này thật là khủng khiếp!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: “Mùa xuân” của Lương Hường Huy

Ngày tháng bình thường nhưng không nhạt nhẽo cứ thế trôi qua, Nguyệt Nguyệt vừa làm sinh viên, vừa làm huấn luyện viên. Khi tâm trạng tốt cô sẽ đối xử tốt với học trò của mình, bảo họ chạy ít thôi, nếu tâm trạng không tốt thì bảo họ chạy nhiều vòng, nếu tâm trạng rất xấu thì dùng họ để luyện tập, lần lượt đánh từng người. Trước kia cô chỉ có thể đánh ông xã Tường Từ để trút giận, hiện tại có người thế chỗ cô rất hài lòng. Bởi vì nói thế nào thì Nguyệt Nguyệt cũng có chút không nỡ đánh Tường Từ.

Còn Tường Từ mỗi lần đám nhóc này chịu đòn thay anh thì anh sẽ đặc biệt ôn hòa đối với bọn chúng, khiến những đứa trẻ này đang gần kề ở địa ngục có phần cảm động đến rơi nước mắt. Tuy nhiên, khi tâm trạng của Tường Từ không tốt thì càng chà đạp bọn nhóc biến thái hơn, những đứa trẻ này sẽ hung hăng phỉ nhổ chính mình sao lại đơn thuần như vậy, cho rằng Tường Từ là người tốt...thật là ngốc mà.

Mà trong đó còn có một khúc đệm nhỏ chính là sự xuất hiện của Lương Hường Huy.

Thế là ngày tháng chịu khổ của cả đám càng thêm khó sống.

Việc này bắt đầu từ một ngày nọ Nguyệt Nguyệt lại vì “công việc” mà bỏ qua cuộc họp thường kỳ của hội sinh viên. Được rồi, nói đúng hơn là gần đây tay chân cô ngứa ngáy, muốn đánh người thôi. Ngoại trừ bọn học trò của cô, cô còn có thể tìm ai tốt hơn làm đối tượng để cô quang minh chính đại giày vò trút giận chứ?

Thật sự ngấm lại cũng rất thích thú.

Nguyệt Nguyệt nhịn không được mà mặt mày tươi tắn.

Mà Lương Hường Huy vốn rất nghe lời trước mặt Nguyệt Nguyệt, trông thấy tâm trạng của cô rất tốt, anh ta rút cuộc lấy dũng khí, run rẩy hỏi: “Nguyệt Nguyệt, tại sao cậu không đi họp thế?” Nói xong cảm thấy không ổn cho lắm, cảm thấy giọng điệu của mình như là chất vấn, anh ta lập tức bổ sung, “À, các bạn khác trong hội đều nói đã lâu không thấy cậu, rất nhớ cậu, nên nhờ tôi hỏi một chút.”

Có trời mới biết, những người trong hội sinh viên ngoài việc biết được hội trưởng là một nữ sinh năm nhất thì hoàn toàn không biết điều gì khác. Bởi vì Nguyệt Nguyệt chỉ xuất hiện tại ngày nhậm chức, những thời điểm khác đều do Tường Từ đứng ra đại diện phụ trách chuẩn bị mọi thứ. Sau này, toàn bộ công việc đều giao cho Lương Hường Huy. Bởi vậy, rất nhiều người không biết nội tình còn tưởng rằng Lương Hường Huy là hội trưởng.

Đối với những thành viên trong hội mà nói, họ làm sao có thể muốn gặp cô? Rõ ràng chỉ là do Lương Hường Huy bịa chuyện thôi.

Nhưng mà không sao, Nguyệt Nguyệt chẳng biết việc này, bằng không Lương Hường Huy sẽ bị đè bẹp.

Nguyệt Nguyệt hơi ngại ngùng cúi đầu không được tự nhiên trả lời: “Ặc...lần sau tôi không bỏ nữa...à, tôi phải đi ‘làm việc’...”

“Làm việc?” Lương Hường Huy có phần ngạc nhiên hỏi, “Việc gì thế?”

“À, là làm huấn luyện viên ấy.” Nguyệt Nguyệt hơi hưng phấn đáp lại.

“Huấn luyện viên?” Lương Hường Huy càng tò mò, hỏi tới cùng, “Cậu dạy cái gì?”

“Dạy võ cho mấy đứa nhóc...ở bên quân khu đó.” Nguyệt Nguyệt nói đại khái.

“Vậy, tôi có thể đi xem thử không?” Lương Hường Huy đầy hứng thú.

“Không phải cậu muốn họp sao?” Nguyệt Nguyệt nghi hoặc trả lời.

“Hủy bỏ không phải là được rồi sao? Họp, họp, không nên mở họp nhiều như vậy.” Lương Hường Huy sốt ruột nói, nhưng nghĩ lại Nguyệt Nguyệt đang ở bên cạnh, anh ta vội vàng cười nịnh nọt, “Nguyệt Nguyệt, cậu đưa tôi đi nhé.”

“Hum, để tôi hỏi ông xã đã.” Nguyệt Nguyệt suy nghĩ trả lời.

“Không thành vấn đề.” Lương Hường Huy lập tức gật đầu.

Nguyệt Nguyệt lấy di động ra gọi cho Tường Từ, nói sơ tình huống, Tường Từ ngấm lại sau khi tốt nghiệp anh sẽ đi thực tập cơ bản, chuẩn bị phát triển theo giới chính trị, nói vậy sẽ không có nhiều thời gian chăm sóc Nguyệt Nguyệt, lại càng không có thời gian dư thừa để quản lý đám nhóc kia. Nếu có Lương Hường Huy tiếp nhận công việc của anh, giúp đỡ quản lý cũng tốt, thế là anh bèn gật đầu đồng ý.

Rốt cuộc Lương Hường Huy có cơ hội làm chủ người khác mà không phải là đối tượng bị ngược.

Nguyệt Nguyệt đưa Lương Hường Huy vô cùng phấn chấn đến sân tập luyện.

Từ khi bị Nguyệt Nguyệt và Tường Từ thay phiên nhau trừng trị, đám nhóc này đã trở nên nghe lời, ngoan ngoãn vô cùng. Từ rất xa trông thấy bóng dáng của Nguyệt Nguyệt thì liền tự giác tập hợp, động tác gọn gàng ngăn nắp, tốc độ quả thật rất khó tưởng tượng.

Lương Hường Huy vừa đến nơi liền trông thấy một đám nhóc mặc quân trang đứng xếp thành hai hàng thẳng tắp trên sân, dáng dấp giống như quân nhân, vóc người cao thẳng, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, ra vẻ chuẩn bị sẵn sàng đón địch. Thật khiến người khác nhiệt huyết sôi trào theo.

Không thể không nói, Lương Hường Huy quả nhiên rất biến thái. Người bình thường nhìn thấy cảnh này nên cảm thấy hài lòng, thậm chí tán thưởng, nhưng anh ta lại muốn phá hoại, không phải biến thái thì là cái gì.

Song, Nguyệt Nguyệt nhìn thấy tình hình trước mắt, tại sao cũng muốn ra tay đánh người? Quả nhiên ở lâu với Lương Hường Huy, cô cũng học theo thói xấu rồi.

Nguyệt Nguyệt không nghĩ ngợi, muốn khoe khoang mặt mũi, cô cất tiếng ra lệnh với đám nhóc trước mặt: “Bây giờ chúng ta bắt đầu huấn luyện! Đầu tiên, chạy hai vòng sân thể dục, nhớ kỹ động tác phải ngay ngắn, tốc độ phải nhanh. Nếu người nào chạy không đều, tôi sẽ xử ngay.”

“Đạ, huấn luyện viên!” Mọi người đồng thanh trả lời. Sau đó, lão đại Quan Dương dẫn đầu bước ra khỏi hàng ngũ, chạy đi trước tiên, những đứa nhóc còn lại dùng tốc độ tương tự, bước chân tương tự, ngay cả khoảng cách chân trái chân phải nhắc lên cũng như nhau, chạy rất nhanh.

Bọn họ chạy xong một vòng, khi sắp chạy ngang qua Nguyệt Nguyệt, cô liền hét lớn, “Dừng!”, cả đám đang chạy nhanh trong phút chốc dừng lại ngay, thậm chí một chân còn đang nhấc lên cũng không dám hạ xuống.

Xem ra cách huấn luyện của Nguyệt Nguyệt vẫn có thành quả. Về phần kỷ luật nghiêm minh làm rất là tốt. Nguyệt Nguyệt gật đầu, mở miệng “Tiếp tục!”, đám nhóc lại bắt đầu chạy tiếp.

Lương Hường Huy đứng bên cạnh Nguyệt Nguyệt thấy thể liên có hứng thú, giống như phát hiện ra một món đồ chơi mới, anh ta nhìn đám nhóc đang chuyên tâm chạy bộ trong sân, nở nụ cười xấu xa, rồi hỏi Nguyệt Nguyệt, “Tôi có thể kiểm tra bọn nhóc một chút không?”

Nguyệt Nguyệt nhìn anh ta gật đầu.

Sau đó anh ta chạy lên vài bước đuổi theo hàng ngũ kia, nói với mọi người: “Huấn luyện viên của các cậu bảo tôi kiểm tra các cậu.” Không đợi bọn họ phản ứng, anh ta mở miệng hô lên, “Dừng!”

Mọi người lập tức dừng ngay, mới vừa đứng ổn định, chợt nghe anh ta cất tiếng “Tiếp tục!”, mọi người chạy tiếp, mới ra được nửa bước, anh ta lại nói, “Dừng!”, mọi người lại dừng nữa.

Sau khi tra tấn vô số lần được một lúc, có vài đứa nhóc đứng giữa vì mất cân bằng mà ngã xuống rồi bị Lương Hường Huy đá ra khỏi hàng ngũ. Thật là khiến bọn họ tức đến điên lên, nhưng không dám làm gì anh ta.

Dù sao anh ta cũng có chiêu bài là Nguyệt Nguyệt.

Cả bọn đều buồn bực không thôi.

Cuối cùng phần lớn số người không bị đá ra đều có cảm giác sống sót sau tai nạn, cảm thấy hạnh phúc vì mình quá may mắn. Còn Lương Hường Huy thì cười tủm tỉm ló mắt mấy đứa xui xẻo đến trước mặt Nguyệt Nguyệt, hỏi cô, “Nguyệt Nguyệt, nếu ngã thì tính sao?”

“Phạt!” Nguyệt Nguyệt trả lời thẳng thừng.

“Phạt thế nào?” Lương Hường Huy hỏi tiếp.

“Hít đất năm mươi cái.” Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Hừm, năm mươi cái nhiều quá.” Lương Hường Huy có lòng tốt nói. Nhất thời khiến cho mấy đứa nhóc kia vẻ mặt vốn như tro tàn chợt có chút thiện cảm. Thực ra con người anh ta cũng không tệ, thế là tất cả đều dùng ánh mắt cảm kích hướng về Lương Hường Huy.

Nguyệt Nguyệt nghe Lương Hường Huy nói, cô nhú mày hỏi: “Thế thì phải làm bao nhiêu cái?”

“Hai mươi cái là được rồi.” Lương Hường Huy trả lời, khiến cho đám nhóc sắp bị phạt cảm động đến rơi nước mắt. Thật là người tốt mà.

“Có thể ít quá không?” Nguyệt Nguyệt không hài lòng trả lời.

“Không đâu! Phải không?” Lương Hường Huy xoay người làm như dò hỏi mấy đứa trẻ kia.

“Phải, phải.” Tất cả vội vàng trả lời, chỉ sợ Nguyệt Nguyệt đổi ý.

Nguyệt Nguyệt cũng lười so đo, cô gật đầu nói: “Được rồi.”

Mặt mày của mấy đứa nhóc kia trở nên rạng rỡ, chỉ hít đất ít thôi, thật may mắn mà. Không chờ Nguyệt Nguyệt hỏi thúc, bọn họ tự động đi qua một bên, chuẩn bị hít đất.

Lương Hường Huy nở nụ cười xấu xa, đi theo qua bên kia, chỉ vào mấy đứa béo nhất trong nhóm không bị phạt, rồi cười nói với mấy đứa bị phạt: “Các cậu ngồi trên lưng bọn họ, dù hít đất ít cũng không thể bỏ bớt hiệu quả.”

Đám nhóc vừa quỳ rạp xuống đất, hai tay chuẩn bị chống lên liền “phịch” một tiếng, nằm bò dưới đất, hồi lâu sau ngẩng lên cái đầu đầy bụi bặm, tỏ vẻ đáng thương dò hỏi: “Bọn em có thể hít đất năm mươi cái không...?”

“Không được đâu.” Lương Hường Huy cười tươi từ chối, sau đó ra vẻ tốt bụng bổ sung: “Các cậu chỉ có mười phút thôi, làm không xong thì sẽ phạt thêm đây.”

Thế là tiếng kêu rên lại vang lên.

Người bị phạt vô cùng thống khổ, người không bị phạt đang trong vui mừng, may mà mình có số hên.

Tiếp theo là huấn luyện võ thuật chính thức, Lương Hường Huy cũng xưng phong nhận việc lên trước kiểm tra, Nguyệt Nguyệt vốn định đánh người cũng không ngại mà đồng ý. Thế là Lương Hường Huy hưng phấn đi lên, nói với mấy đứa nhóc vừa mới bị phạt: “Ban này các cậu bị tôi phạt quá nặng, trong lòng khẳng định khó chịu. Tôi cho các cậu cơ hội báo thù, muốn không?”

“Không ạ, không ạ!” Mấy người bị chỉ đích danh vội vàng phủ nhận. Đùa à, hận muốn chết cũng không thể nói.

Lương Hường Huy không quan tâm đến câu trả lời của bọn họ, anh ta ngạo mạn nói: “Các cậu cùng lên đi!!”

Thế là những đứa nhóc kia không ngần ngại nữa, là chính người này bảo bọn họ cùng lên, không được trách bọn họ lấy nhiều ăn hiếp ít đây. Mọi người cùng nhau tiến lên, vây quanh Lương Hường Huy.

Lương Hường Huy thấy thế, nhiệt huyết sôi trào, có loại tâm tình muốn ngửa mặt lên trời hét to. Có trời mới biết, hồi trước đám người bọn họ bao vây Nguyệt Nguyệt còn bị cô đánh thành cái đầu heo. Bây giờ rốt cuộc đến phiên người khác bao vây anh ta, mà anh ta sắp giống Nguyệt Nguyệt đánh đám nhóc kia thành đầu heo luôn.

Cảnh tượng khiến cho người ta hưng phấn biết bao.

Anh ta hét lên một tiếng, mạnh mẽ tiến lên, anh ta thích nhất lấy bạo chế bạo.

Lương Hường Huy giơ lên nắm đấm tay trái, vung thẳng qua những quả đấm kia. Nắm đấm tay phải thì đối phó với những cẳng chân dài kia. Động tác nhanh chóng chuẩn xác.

Tiếp theo, anh ta giải quyết nguy cơ trước mắt, chỉ vài chiêu đánh ngã mấy đứa nhóc kia nằm bò dưới đất, rồi chạy theo một đứa đang muốn chạy trốn, không đợi cậu ta phản ứng, anh ta từ sau đá một cú, toàn thân cậu ta bay lên, thoáng cái nằm trước mặt một đứa khác, lúc này Lương Hường Huy cười tùm tùm nói, “Cậu chạy đi đâu hả.”

Đứa trẻ kia bị hù dọa đến xanh mặt, ôm đầu tỏ vẻ đáng thương kêu lên với Lương Hường Huy: “Hu hu hu... Đừng đánh em...”

Lương Hường Huy đi lên, vuốt đầu cậu ta nói: “Tôi đâu có đánh cậu đâu?” Giây tiếp theo, anh ta vịn vai cậu ta một cái, biến cậu ta nằm thành hình chữ đại (大) dưới đất, rồi lại cười híp mắt nói, “Tôi không có đánh cậu nha.”

Thằng bé nằm đó ngay cả xoay người cũng không được, đang muốn cãi lại thì nghe Lương Hường Huy nói tiếp: “Tôi chỉ đẩy ngã cậu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ông xã, em sợ

Nhận thấy trải nghiệm lần này rất vui vẻ, Lương Hường Huy đối phó những phần tử không nghe lời giúp Nguyệt Nguyệt, anh ta muốn làm trợ lý của cô. Tường Từ xét theo tình hình của mình, cũng ngầm đồng ý với Lương Hường Huy, mà người quyết định cuối cùng là Nguyệt Nguyệt ngược lại không có yêu cầu gì. Chỉ là bảo anh ta tự nói với ông cụ kia, thế là Lương Hường Huy gọi điện qua, vừa báo một tiếng liền trở thành “huấn luyện viên”. Đương nhiên chức vị khẳng định thấp hơn Nguyệt Nguyệt, bên kia vốn muốn cho anh ta cùng cấp với cô, nhưng anh ta đâu dám.

Ở trước mặt Nguyệt Nguyệt, anh ta vĩnh viễn không dám đứng đầu.

Thế nhưng những điều này không hề quan trọng, quan trọng là anh ta rốt cuộc có chỗ để trút hết bực dọc. Không đúng, là có cơ hội đóng góp cho nước nhà, chỉ bảo mầm non nhỏ thành tài.

Còn người lãnh đạo chân chính Nguyệt Nguyệt, ngày tháng trôi qua cũng thoải mái. Chỉ có một điều khiến cô bất mãn chính là Tường Từ. Gần đây anh luôn đi sớm về muộn, ban ngày cô còn chưa thức dậy thì Tường Từ đã đi rồi, tuy rằng anh vẫn làm xong bữa sáng mới đi. Buổi tối khi cô ngủ rồi anh mới trở về, buổi trưa hiếm khi trở về một lần. Cả ngày rất ít khi nhìn thấy anh, Nguyệt Nguyệt bắt đầu dĩ chỉ có thể ra ngoài ăn cơm.

Tình hình Tường Từ thế này đã kéo dài hơn một tháng, trong lòng Nguyệt Nguyệt đã không còn nhẫn nhịn được nữa.

Cô không phải không biết hiện giờ Tường Từ mới bắt đầu làm việc, không được đặc cách riêng, phải cố gắng nỗ lực lập nên thành tích, anh không muốn bị người khác coi thường. Nhưng dạo này Tường Từ gầy đi nhiều lắm. Cô thậm chí không nỡ lấy chuyện mình ra làm phiền anh. Đôi khi cô rất muốn bảo anh đừng vất vả như vậy, nhưng trông thấy sự kiên trì của anh, cô liền nhịn xuống. Tường Từ luôn là người có tính khí cao ngạo.

Thế nhưng, cuối cùng Nguyệt Nguyệt vẫn không thể chịu đựng nữa.

Hôm nay là thứ năm.

Sáng nay Nguyệt Nguyệt có lớp, vì thế tối qua cô đã ngủ sớm. Lúc Tường Từ trở về hình như đã hơn nửa đêm. Hôm nay khi trời còn chưa sáng hẳn, Nguyệt Nguyệt đã tự tỉnh giấc. Cô nghiêng người, phát hiện bên cạnh còn có người. Hóa ra Tường Từ vẫn còn chưa thức dậy.

Thế là Nguyệt Nguyệt xoay người, muốn chui vào lòng Tường Từ, nhưng bỗng nhiên cô phát hiện có điểm bất thường.

Sao lại thế này? Tại sao toàn thân Tường Từ nóng như vậy?

Hơn nữa, khuôn mặt anh đỏ bừng, đúng là không bình thường.

Nguyệt Nguyệt hoảng hốt, vội vàng lung lay Tường Từ, cô cất tiếng hô to: “Tường Từ, Tường Từ...”

Tường Từ mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn Nguyệt Nguyệt, anh nói đứt quãng: “A, bà xã, anh phải nấu cơm cho em.” Nói xong anh đang muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân mệt mỏi, lập tức ngã lại xuống giường.

Nguyệt Nguyệt ngáy ngẩn cả người, cô ôm Tường Từ, lo lắng hỏi: “Tường Từ, Tường Từ, anh làm sao vậy?”

Hồi lâu sau anh mới trả lời lại: “Bà xã, có lẽ anh bị ốm rồi.”

Lúc này Nguyệt Nguyệt sợ hết hồn, cô nâng nửa người Tường Từ lên, dò hỏi: “Ông xã, làm sao đây? Chúng ta đi bệnh viện nhé.”

Tường Từ cười yếu ớt: “Không sao, anh ngủ một chút là khỏe thôi.” Sau đó anh có phần áy náy, thấp giọng nói, “Bà xã, anh xin lỗi, hôm nay không thể làm bữa sáng cho em.”

Nguyệt Nguyệt đâu có quan tâm đến những chuyện này, cô vội tiến gần đến khuôn mặt Tường Từ, nhớ lại hồi bé khi mình bị bệnh mẹ sẽ ti trấn của mẹ lên trán của mình, xem mình có phát sốt hay không, cô học theo, đặt trán mình lên trán Tường Từ, sau đó cô phát hiện, nóng quá.

Tường Từ phát sốt rồi.

Ban này cô còn an tâm, giờ đây hoảng hốt vô cùng.

Từ nhỏ đến lớn, cô sợ nhất là có người bị ốm. Cô còn nhớ hồi bé bà ngoại ngã bệnh, sau đó thi qua đời. Hiện tại Tường Từ cũng ngã bệnh, anh có thể sẽ chết hay không?

Nguyệt Nguyệt lập tức khiếp sợ.

Cô vội vàng đẩy Tường Từ, mang theo tiếng khóc nức nở: “Tường Từ, Tường Từ...” Lúc này anh đã sốt đến mơ hồ, làm sao có thể đáp lại?

Điều này lại càng khiến Nguyệt Nguyệt sợ hơn.

Thế là cô không thèm nghĩ ngợi, ngồi dậy đi xuống giường, ôm lấy cả người Tường Từ lẫn tẩm chăn trong hai cánh tay, cô không thay đồ ngủ của mình, cứ thế chạy xuống dưới lầu.

Tới dưới lầu, cô mở cửa định chạy ra ngoài, trông thấy bên ngoài nổi tuyết, đôi chân trần bước ra một nửa liền lạnh run. Cô quay trở lại, tùy tiện mang đôi dép lê mùa hè, ngay cả cửa cũng không đóng mà bỗng Tường Từ chạy về phía bệnh viện.

Nguyệt Nguyệt còn nhớ cách nhà cô không xa có một bệnh viện quân khu. Nhưng Nguyệt Nguyệt đã quên mất đường đi, trong ấn tượng của cô là không xa bởi vì Tường Từ lái xe.

Hiện giờ Nguyệt Nguyệt luống cuống, chỉ một lòng một dạ muốn bỗng Tường Từ chạy đến bệnh viện sớm một chút, cô không thể suy nghĩ được chuyện gì nữa. Cô chỉ muốn chạy nhanh lên thôi.

Cô rất sợ nếu mình chậm chạp thì Tường Từ sẽ có nguy hiểm. Cô sợ, cô thật sự rất sợ.

Dù rằng sợ hãi như vậy nhưng cô vẫn bỗng Tường Từ rất vững vàng, dùng chăn bao bọc anh kỹ càng. Vào buổi sáng sớm tuyết rơi này, Nguyệt Nguyệt chỉ mặc đồ ngủ dường như không cảm nhận được thời tiết rét lạnh, cô chỉ sợ Tường Từ sẽ lạnh, luôn dùng lại dùng chăn che kín Tường Từ. Cô chạy rất nhanh, dù ôm Tường Từ vẫn chạy nhanh hơn lúc thường huấn luyện nhiều. Cô không biết mình mất đi một chiếc dép từ khi nào, cũng không cảm thấy cánh tay cứng ngắc. Cô chỉ muốn nhanh hơn thôi.

Bởi vì cô rất sợ hãi, cho nên cô chỉ thông qua việc chạy thật nhanh để làm cho mình bớt sợ hãi.

Rốt cuộc, qua gần hai mươi phút, Nguyệt Nguyệt bỗng Tường Từ chạy tới cổng bệnh viện. Bất chấp những chuyện khác, cô bỗng anh lao đảo chạy tới phòng cấp cứu, khiến cho y tá trực ca sáng hết hồn.

Sao lại thế này? Y tá không màng đến hoảng hốt, vội vàng đi lên giúp cô đặt Tường Từ lên giường bệnh, còn chưa kịp mở miệng thì chợt nghe Nguyệt Nguyệt mang theo tiếng nghẹn ngào nói: “Bác sĩ, bác sĩ, mau cứu anh ấy! Xin các người hãy cứu anh ấy!” Tại khoảnh khắc này, kiều ngạo gì đó, kiên trì gì đó, quật cường gì đó, Nguyệt Nguyệt đều không quan tâm. Giờ khắc này cô chỉ muốn Tường Từ khỏe lại.

Y tá nhìn sơ qua Tường Từ, đoán chừng là phát sốt mê man. Thế là lập tức gọi bác sĩ trực ban tới, làm kiểm tra toàn diện cho anh. Nguyệt Nguyệt vẫn ngẩn ngơ nhìn chăm chăm bác sĩ, ngay cả ánh mắt cũng không dám chớp.

Lúc này y tá mới quan sát tỉ mỉ cô gái đưa bệnh nhân tới.

Di y tá liền sùng sốt.

Đây rõ ràng chỉ là một cô gái trẻ. Xem ra chưa tới hai mươi, cô chỉ mặc đồ ngủ phong phanh, một chân mang một chiếc dép lê, chân còn lại thì để trần, hai chân lạnh đến mức đỏ rần, thậm chí loáng thoáng còn có vết thương, chắc là bị thương rồi. Mùa đông tại thành phố B vốn đã lạnh, hôm nay lại có tuyết, bọn họ mặc áo lông mà vẫn còn lạnh, nhưng cô gái này chỉ mặc đồ ngủ lại chẳng nhăn mặt nhủ này. Thậm chí tới lúc này rồi, cô giống như không còn tri giác, chỉ là một mực nhìn bác sĩ, chờ câu trả lời của bác sĩ, hoàn toàn không chú ý tới bản thân mình hiện tại chật vật cỡ nào, đáng thương biết bao.

Di y tá đứng bên cạnh hơi đau lòng, nhìn không được mà đến gần Nguyệt Nguyệt, lấy tấm chăn của giường khác khoác lên người của cô, nhỏ giọng an ủi: “Cháu lên giường ngồi làm ấm người đi, đi kiểm tra một chút cho cháu, đừng để giá rét sinh bệnh trên người. Không sao đâu, cháu đừng lo!”

Nhưng Nguyệt Nguyệt quật cường, không yên lòng nói: “Cháu không đi, cháu không đi đâu hết. Cháu phải ở với anh ấy, cháu phải đợi anh ấy tỉnh lại.”

“Ngoan, nghe lời, cháu phải giữ gìn sức khỏe trước, ngộ nhờ cháu bệnh rồi, ai sẽ chăm sóc cậu ấy chứ?” Di y tá khuyên nhủ.

“Thế, cháu ở ngay bên cạnh anh ấy được không?” Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm Tường Từ trên giường bệnh không dời tầm mắt, nhỏ giọng hỏi.

“Cậu ấy là ai? Vì sao cháu lo lắng cho cậu ấy đến vậy?” Y tá hỏi.

“Anh ấy là Tường Từ, là ông xã của cháu, từ nhỏ chúng cháu đã cùng nhau lớn lên... cháu sợ lắm... cháu sợ anh ấy xảy ra chuyện. Di cho cháu ở đây nhìn anh ấy đi.” Nguyệt Nguyệt cầu xin.

“Haiz, thôi cháu qua cái giường trống kế bên nằm đi.” Y tá thấy tình huống này, không biết làm thế nào, đi ta mềm lòng, ôn hòa trả lời, “Số điện thoại của bố mẹ cháu là bao nhiêu? Di giúp cháu gọi bọn họ qua đây nhé.”

Lúc này Nguyệt Nguyệt có phản ngượng ngùng lúc đầu nói: “Cháu không nhớ số điện thoại của bọn họ, cháu không có mang di động theo.”

“Vậy cháu nhớ số điện thoại của ai? Bình thường có việc cháu sẽ tìm ai?” Y tá kiên nhẫn hỏi.

“Ông xã của cháu ạ, anh ấy cái gì cũng biết hết.” Nguyệt Nguyệt chợt có khoảnh khắc kiều ngạo, nhưng giây tiếp theo, cô lại lo lắng hỏi, “Anh ấy không sao chứ ạ? Tại sao bác sĩ kiểm tra lâu như vậy? Di có thể giúp cháu hỏi một chút không?”

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Y tá dịu dàng an ủi. Làm y tá nhiều năm như vậy, đi ta rất hiếm khi dao động tâm tư thế này. Mấy năm gần đây, đã thấy nhiều cảnh sinh lão bệnh tử, cảm giác cũng đã chai sạn rồi.

Nhưng hiện giờ, trông thấy một cô gái trẻ, mùa đông lạnh giá mặc đồ ngủ, mang dép lê bỗng cậu người yêu còn cao lớn hơn mình mà chạy đến bệnh viện, trái tim vốn bình tĩnh của đi ta cũng xúc động theo.

Thật là hiếm thấy mà.

Cô gái này nhìn nhỏ con như vậy, còn gầy yếu, lại có một loại kiên định khiến người ta khó mà xem nhẹ. Tựa như cô tốt đẹp biết bao.

Trên người của cô gái nhỏ bé này, đi ta dường như thấy được một thứ gì đó gọi là tình yêu.

Cho nên nhìn không được mà đối xử tốt với cô.

Nguyệt Nguyệt ngồi im lặng trên giường bệnh bên cạnh Tường Từ, cô bọc chăn, lẳng lặng nhìn anh, sau đó chờ bác sĩ chẩn đoán xong, rồi xoay người nói với Nguyệt Nguyệt: “Cô là người thân của bệnh nhân?”

“Anh ấy là ông xã của cháu, anh ấy sao rồi? Không có việc gì chứ ạ?” Nguyệt Nguyệt vội nói.

“Ừm...cậu ấy sốt bốn mươi độ, sốt đến hôn mê, nếu không kịp đưa tới trước tối nay thì không chỉ bị viêm phổi mà có khả năng ảnh hưởng đến bộ não.” Bác sĩ giải thích.

“VẬY... HIỆN TẠI ANH ẤY SAO RỒI Ạ?” NGUYỆT NGUYỆT LO LẮNG HỎI.

“KHÔNG CÓ GÌ, TRƯỚC HẾT TRUYỀN DỊCH, XEM CÓ THỂ GIẢM SÓT KHÔNG, NẾU ĐƯỢC THÌ COI NHƯ ỒN THỎA.” BÁC SĨ AN ỦI TRẢ LỜI.

“À, MAY QUÁ.” TRÁI TIM NGUYỆT NGUYỆT VỐN TREO TRÊN CAO RỒT CUỘC ĐƯỢC THẢ XUỐNG, SAU ĐÓ BÁC SĨ ĐƯA CHO CÔ MỘT TỜ GIẤY, NÓI, “ĐI ĐẾN PHÒNG PHÁT THUỐC LẤY THUỐC NÀY, LẮT NỮA ĐỂ Y TÁ TREO THUỐC NÀY LÊN, BÂY GIỜ TRUYỀN NƯỚC BIỂN TRƯỚC, CHỜ CẬU ẤY TỈNH LẠI RỒI CHO CẬU ẤY UỐNG THUỐC.”

NGUYỆT NGUYỆT VỘI VÀNG NHẬN LẤY, TRONG CHÓP MẮT CHỌT NGẠI NGỪNG.

THÌ RA CÔ KHÔNG MANG TIỀN THEO. HỒI SÁNG THẤY TƯỜNG TỬ NGÃ BỆNH, Ý NGHĨ DUY NHẤT TRONG ĐẦU CHÍNH LÀ ÔM ANH ĐẾN BỆNH VIỆN, NGAY CẢ QUẦN ÁO CŨNG KHÔNG THEO, LÀM SAO CÒN NHỚ MANG TIỀN THEO?

NHƯNG, KHÔNG CÓ TIỀN THÌ KHÔNG LẤY THUỐC ĐƯỢC, BÂY GIỜ PHẢI LÀM SAO ĐÂY?

BÁC SĨ VỪA DẶN DÒ XONG LIỀN RỜI KHỎI, TRONG LÒNG NGUYỆT NGUYỆT NHẤT THỜI KHÔNG CÓ CHỦ Ý, CHẴNG BIẾT LÀM SAO CHO PHẢI. LÚC NÀY Y TÁ TỪ BÊN NGOÀI ĐI VÀO CẦM THEO MỘT ĐÔI DÉP LÊ BẰNG LÔNG, ĐƯA CHO CÔ NÓI: “ĐÔI NÀY ĐI MANG KHI ĐI LÀM, CHÁU ĐỪNG ĐỂ MÌNH LẠNH NỮA, MANG CÁI NÀY VÀO ĐI.”

NGUYỆT NGUYỆT VỘI NÓI CẢM ƠN, NHƯNG CHẠM CHẠP KHÔNG CẦM LẤY.

THẾ LÀ DI Y TÁ KIA HỎI: “SAO THẾ?”

“ỪM, DI Y TÁ OI, DI CÓ THỂ CHO CHÁU MƯỢN CHỨT TIỀN KHÔNG, CHÁU KHÔNG CÓ MANG TIỀN THEO... CHÁU CAM ĐOAN SẼ TRẢ LẠI.” NGUYỆT NGUYỆT NGỪNG NGỪNG HỎI.

“À, ĐƯỢC THÔI.” Y TÁ NHÌN NGUYỆT NGUYỆT, GẬT ĐẦU. CŨNG CHỈ MẤY TRĂM TỆ, GIÚP ĐƯỢC THÌ GIÚP THÔI. HON NỮA, ĐỨA TRẺ NÀY CHẮC LÀ ĐƯỢC NUÔNG CHÌEU TỪ BÉ. TUY RẰNG LÚC TỐI NHÌN CÔ VẼ CHẶT VẬT, NHƯNG ĐỒ NGỦ CỦA CÔ CŨNG LÀ HIỆU VICTORIA’S SECRET, KHÔNG NÓI ĐẾN ĐẤT ĐỎ BAO NHIÊU, ÍT NHẤT KHÔNG PHẢI NGƯỜI BÌNH THƯỜNG CHỊU TIÊU XÀI LOẠI HÀNG NÀY.

NGUYỆT NGUYỆT NGHE Y TÁ NÓI VẬY CÔ LIỀN NÓI CẢM ƠN, ĐỘT NHIÊN NGHĨ TỚI GÌ ĐÓ, CÔ THÁO RA MIẾNG NGỌC BỘI ĐEO TRÊN CỔ, ĐƯA CHO Y TÁ NÓI: “CHÁU ĐƯA NGỌC BỘI CHO DI TRƯỚC, CHẮC LÀ CÓ THỂ THẾ CHẤP TIỀN THUỐC MEN.” ĐÂY LÀ MIẾNG NGỌC BỘI MÀ NHÀ HỌ LÂM ĐƯA CHO CÔ LÀM TÍN VẬT ĐÍNH HÔN KHI MỪNG TIỆC ĐẦY THÁNG. NHIỀU NĂM NHƯ VẬY NGUYỆT NGUYỆT VẪN MANG THEO TRÊN NGƯỜI, NGAY CẢ TẮM RỬA CŨNG KHÔNG THÁO RA. LÚC NÀY CÔ VẪN CÓ CHỨT LUYẾN TIẾC.

Y TÁ NHÌN THẤY CÔ THÁO RA MIẾNG NGỌC BỘI LIỀN LẮC ĐẦU NÓI: “KHÔNG CẦN, KHÔNG CẦN! KHÔNG CẦN DÙNG MIẾNG NGỌC BỘI CỔ XƯA NÀY THẾ CHẤP ĐẦU.” MẶC DÙ ĐI TA KHÔNG BIẾT, NHƯNG NHÌN THẤY MIẾNG NGỌC TRONG SUỐT NÀY CŨNG BIẾT ĐÓ LÀ THỨ VÔ GIÁ.

“CHÁU CHỈ CÓ MIẾNG NGỌC BỘI NÀY THÔI, ĐI CẦM ĐI. NẾU ĐI KHÔNG LẤY THÌ CHÁU RẤT NGẠI, SẼ KHÔNG THỂ VAY TIỀN.” NGUYỆT NGUYỆT THẬT THÀ NÓI, “DI OI, ĐI GIÚP ĐƯỢC CHÁU, CHÁU RẤT BIẾT ƠN DI, MẤY THỨ NÀY KHÔNG QUAN TRỌNG ĐỀU, CHÁU CHỈ MUỐN ÔNG XÃ CHÁU KHỎE MẠNH LÀ ĐƯỢC RỒI.”

Y TÁ THẤY TÌNH HUỐNG NÀY, CŨNG KHÔNG NGỪNG NGHỊU NỮA, ĐI TA NHẬN LẤY NGỌC BỘI, CẨN THẬN ĐẶT TRONG TÚI, RỒI LẤY ĐƠN THUỐC TRONG TAY NGUYỆT NGUYỆT ĐI LẤY THUỐC.

DI TA NHẬN LẤY GIÚP CÔ TRƯỚC, SAU ĐÓ TRẢ LẠI CHO CÔ, BẰNG KHÔNG CÔ KHẲNG ĐỊNH TIẾP TỤC ÉP DI TA CẦM LẤY.

LÚC NÀY NGUYỆT NGUYỆT DÈ DẶT ĐỨNG LÊN, BỌC CHẴN NGỒI XUỐNG BÊN CẠNH TƯỜNG TỬ, NHÉT GÓC CHẴN VÀO CHO ANH, NHỆ NHÀNG VỖ VỀ KHUÔN MẶT VẪN ĐỎ RÀN CỦA ANH, CÔ NHỎ GIỌNG NÓI: “TƯỜNG TỬ, ANH KHỎE LÊN NHÉ.”

MỘT LÚC LÂU SAU, MỘT GIỌT NƯỚC MẮT ROİ XUỐNG, TIẾP THEO KHÔNG THỂ CHỊU ĐỰNG TRONG LÒNG NỮA, NGUYỆT NGUYỆT NGHEN NGÀO BỎ NHÀO TRÊN NGƯỜI TƯỜNG TỬ, NHỆ GIỌNG NÓI: “ÔNG XÃ, EM SỢ LẮM.”

BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN *Có Vợ Hung Dữ* ĐƯỢC TÀI MIỄN PHÍ TẠI www.EbookFull.Net.

TÀI MIỄN PHÍ NHIỀU TRUYỆN HON Ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Em sưởi ấm cho anh

CHƯA ĐẾN MỘT LÚC, Y TÁ LẤY THUỐC TRỞ VỀ, KHÔNG CẨN THẬN THẤY CẢNH NHƯ VẬY, ÁNH MẮT ĐI TA CAY CAY. VÌ THẾ ĐI TA LÙI RA, CỖ Ý GỖ CỬA MỘT CÁI RỒI MỚI TIẾN VÀO. NGUYỆT NGUYỆT ĐỔ MẮT CƯỜI, HỎI ĐI TA: “KHI NÀO ANH ẤY SẼ TỈNH LẠI Ạ?”

“ỪM, ĐI TREO NƯỚC THUỐC CHO CẬU ẤY TRƯỚC, KHÔNG BAO LÂU SẼ TỈNH THÔI. CHÁU ĐỪNG LO LẮNG.” Y TÁ VỪA TREO BÌNH VỪA AN ỦI.

“VẮNG, CHÁU YÊN TÂM RỒI.” NGUYỆT NGUYỆT NGHE XONG GẬT ĐẦU, SAU ĐÓ CÔ ĐỘT NHIÊN NHỚ TỚI GÌ ĐÓ, CƯỜI VỚI Y TÁ, “DI OI, ĐI THẬT TỐT!”

Y TÁ LẬP TỨC KHÔNG PHẢN ỨNG LẠI NGAY, HÌNH NHƯ ĐI TA CÒN CHƯA LÀM GÌ MÀ, TẠI SAO CẢM THẤY MÌNH LÀ NGƯỜI TỐT CHỨ, NHƯNG ĐI TA CƯỜI CƯỜI, DỊU DÀNG HỎI: “CHÁU CÒN CHƯA ĂN CƠM PHẢI KHÔNG?”

“Ồ...cháu quên mất.” Nguyệt Nguyệt sờ bụng, nhẹ giọng trả lời.

“Vậy cháu cầm chút tiền đi ra ngoài ăn trước đi, đi ở đây trông chừng cậu ấy cho cháu.” Y tá đề nghị.

“Không cần đâu ạ, anh ấy chưa tỉnh, cháu ăn không vô.” Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn Tường Từ vẫn còn mê man trên giường bệnh, cô lắc đầu trả lời.

“Nhưng cháu cứ vậy cũng không được, chờ cậu ấy tỉnh rồi, sức khỏe của cháu lại không tốt.” Y tá vội vàng khuyên nhủ.

“Không sao ạ, ông xã cháu sẽ chăm sóc cho cháu.” Nguyệt Nguyệt chợt nở nụ cười dịu dàng, “Có anh ấy ở đây, cháu không sợ ngã bệnh.”

“Haiz, cô bé ngốc.” Y tá bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời đi. Sau đó, chưa đến một lúc, y tá xách theo một hộp giữ nhiệt quay trở về đưa cho Nguyệt Nguyệt, nói, “Ồ đây có chút cháo thịt nạc, còn có một trái trứng gà, cháu ăn lót bụng đi.”

Nguyệt Nguyệt thấy vậy ngược lại trở nên áy náy, có chút ngượng ngùng mà cầm lấy cái hộp, cô e thẹn nói: “Cám ơn đi.”

Y tá vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của Nguyệt Nguyệt, nói: “Đi đi tuần phòng trước, có việc thì bấm chuông đầu giường là được.”

“Vâng, cháu biết rồi.” Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó trong phòng chỉ còn lại Nguyệt Nguyệt và Tường Từ.

Nguyệt Nguyệt tùy tiện ăn mấy ngụm cháo, sau đó ngáy ngân leo lên giường bệnh của Tường Từ, cô cẩn thận nằm bên cạnh anh, lẳng lặng nhìn anh. Không có chút suy nghĩ lo lắng mình sẽ bị lây bệnh, cô chỉ muốn nhìn anh thế này thôi.

Một hồi lâu sau, Nguyệt Nguyệt không chịu nổi nữa, cô khẽ khàng nhích vào trong lòng Tường Từ, bắt giấc ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Tường Từ tỉnh lại, anh hơi mơ màng mở mắt ra, phát hiện một cái đầu nhỏ đang tựa trên vai mình, anh cười nhẹ một tiếng. Nhưng tiếp theo anh chợt ngỡ ngàng, đây là đâu vậy?

Anh còn nhớ mình đang ở nhà mà, sao lại tới bệnh viện rồi. Anh không hiểu gì, muốn hỏi nhưng chẳng biết hỏi ai. Dù sao bây giờ Nguyệt Nguyệt đang ngủ, anh không muốn quấy rầy cô.

Anh cố gắng không đụng tới Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng giơ tay lên, phát hiện có điểm bất thường, anh quay đầu nhìn, hóa ra anh đang truyền nước biển.

Xem ra, Nguyệt Nguyệt đã đưa anh tới bệnh viện.

Nhất thời anh hơi đau lòng. Từ nhỏ đến lớn Nguyệt Nguyệt đều là đối tượng được người khác chăm sóc, hiện tại anh ngã bệnh, còn phải nhờ Nguyệt Nguyệt đưa anh đến bệnh viện trong thời tiết lạnh giá này, ngẫm lại cảm thấy thật vất vả.

Lúc này Nguyệt Nguyệt đột nhiên thức dậy, cô mở mắt ra trông thấy Tường Từ đã tỉnh, cô sung sướng khẽ gọi: “Ông xã, anh tỉnh rồi.” Đồng thời, cô dường như muốn khẳng định nên nheo mạnh khuôn mặt của mình, “Đau quá!”

“Nguyệt Nguyệt, em nhéo mình làm gì thế?” Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt làm vậy, anh không vui hỏi.

“Em sợ mình đang mơ thôi. Ha ha, biết đau, xem ra anh thật sự tỉnh rồi. Tường Từ, anh biết không, ban nãy em gọi anh thế nào anh cũng không tỉnh, em sợ lắm! Anh làm em hết hồn.”

“Ừm. Anh không sao, bà xã, anh đến bệnh viện thế nào vậy?” Tường Từ cười với Nguyệt Nguyệt, hỏi.

“Em bồng anh tới đó.” Cô không để ý trả lời.

“Vậy em có mệt không?” Tường Từ hơi cảm động hỏi.

“Không mệt! Tường Từ, em thấy anh ngã trên giường, gọi thế nào anh cũng chẳng phản ứng, hù em hết cả hồn. Em không biết nên làm gì, đành phải bồng anh chạy tới bệnh viện. Cũng may hồi trước anh từng nói với em bệnh viện ở đâu, bằng không em thật không biết làm sao.” Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ sợ hãi nói.

“Nguyệt Nguyệt, em chạy tới ư?” Tường Từ đột nhiên giật mình hỏi.

“Ừm, bằng không thì làm sao tới nơi.” Nguyệt Nguyệt nghi ngờ đáp.

“Em không biết đón xe taxi sao? Làm như thế kia mệt lắm.” Anh hơi đau lòng.

“Hi hi, em quên mất. Lúc ấy em chẳng nghĩ ra được gì, vả lại em cũng không mang tiền.” Cô chợt ngượng ngùng trả lời.

“Bà xã ngốc, lần sau phải nhớ đó.” Tường Từ giơ lên bàn tay không truyền nước biển, nhẹ nhàng ôm lấy Nguyệt Nguyệt, đau lòng nói. Tiếp theo, anh chợt nhớ ra gì đó, cúi đầu hỏi cô, “Thế em lấy tiền ở đâu chữa bệnh cho anh?”

“Ha ha, ông xã, di y tá này tốt lắm, di ấy cho em mượn tiền.” Cô cười tủm tỉm, ngẩng đầu trả lời anh. Nhưng đột nhiên nhớ tới ngọc bội của mình, thế là cô chôn đầu trong lồng ngực anh, khẽ hỏi, “Nhưng em thấy ngại quá, nên đưa ngọc bội cho di ấy coi như thế chấp, anh có trách em không?”

“Không đâu.” Tường Từ cúi đầu, khẽ hôn lên mái tóc của Nguyệt Nguyệt, giọng nói khàn khàn bỏ sung, “Sao anh lại trách em chứ? Anh làm sao nữa trách em, Nguyệt Nguyệt, anh rất yêu em.” Tường Từ nói rõ ràng. Nhiều năm như vậy, anh làm sao không biết miếng ngọc bội kia có bao nhiêu quý báu đối với Nguyệt Nguyệt. Từ trước đến giờ cô chưa từng tháo ra, bây giờ vì anh cần khám bệnh, cô không hề chớp mắt thế chấp ra ngoài, anh sao nữa trách cô? Đau lòng vì cô còn không kịp đấy.

“Vây là tốt rồi, đúng rồi ông xã, anh đói bụng không? Vừa nãy di y tá có đưa cháo cho em, em giữ lại cho anh đấy. Ở trong hộp giữ nhiệt này, chắc là còn nóng, anh ăn một chút đi.” Nguyệt Nguyệt nhớ tới Tường Từ vẫn chưa ăn sáng, cô vội vàng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm anh mà nói, chỉ sợ anh không muốn.

“Ừ, được.” Tường Từ gật đầu. Anh biết, nếu anh không ăn, Nguyệt Nguyệt sẽ đau lòng.

Vì thế, Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng xốc lên một góc chăn, cả người nhanh chóng chui ra ngoài, sau đó lập tức đắp chăn lại kỹ càng, chỉ sợ hơi nóng trong chăn chạy mất. Sau đó cô mang đôi dép mà y tá đưa cho rồi đi về phía đầu giường, chuẩn bị dứt cháo cho Tường Từ.

Tường Từ thấy hành động của Nguyệt Nguyệt, anh hơi buồn cười, lại có chút đau lòng. Nhưng mà tiếp theo, nhìn thấy cô bận rộn bên giường, anh nhủ thầm, khàn giọng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, sao em còn mặc đồ ngủ vậy?” Anh cúi đầu, nhìn thấy quần áo của mình vẫn là đồ ngủ.

“À, là thế này, em quên mất. Lúc ấy em chỉ nhớ ôm cả người anh với chăn, chẳng còn nhớ tới cái khác nữa.” Dừng một chút, cô hỏi, “Tường Từ anh có bị lạnh không?”

Tường Từ đột nhiên bức tức, Nguyệt Nguyệt lại ngốc thế này, không biết quý trọng bản thân, nhưng anh càng đau lòng cho cô hơn. Nhịn hồi lâu anh mới nói: “Nguyệt Nguyệt, em mặc đồ ngủ chạy tới hả?”

“Ừm, đúng vậy.” Cô gật đầu, ngồi xuống mép giường, dùng thìa múc một miếng cháo trong hộp, rồi đưa tới miệng Tường Từ, anh bắt giác há miệng, không thèm nhai mà trực tiếp nuốt luôn.

Nguyệt Nguyệt bỗng giơ chân lên đóng cửa, cười tủm tỉm nói với Tường Từ: “Anh xem, di y tá cho em một đôi dép này.”

“Giày của em đâu?” Tường Từ nhủ thầm hỏi.

“Ừm, lúc đi ra ngoài thì mang hai chiếc, sau đó đến bệnh viện mới phát hiện không biết mất đi một chiếc lúc nào, hi hi, vẫn là di y tá tốt, cho em một đôi khác.” Nguyệt Nguyệt tươi cười trả lời, nhưng cũng không quên dứt thức ăn, lại thêm một thìa đưa tới bên miệng Tường Từ.

Nhưng không biết vì sao, Tường Từ cảm thấy rất khó há miệng ra.

Nguyệt Nguyệt chịu nhiều khổ cực như vậy, nhưng cô chẳng nhắc tới một câu nào về sự cực khổ của mình.

Bạn hỏi cô một câu, cô trả lời một câu, chưa bao giờ nói thêm. Chỉ là đơn giản thuật lại sự thật, không hề phàn nàn câu nào. Dường như không cảm thấy vất vả.

Hơn nữa điều khiến anh đau lòng là Nguyệt Nguyệt mệt mỏi vậy, thế nhưng vẫn tươi cười với anh.

Lúc đầu, Nguyệt Nguyệt nói cô quên gọi xe, quên thay quần áo, quên thay giày, nhưng lại không quên bao bọc anh kỹ càng trong chăn. Cô quên ăn cơm, quên mang theo tiền, nhưng không quên để lại cháo cho anh, không quên anh vẫn chưa ăn sáng, vì thế khi anh tỉnh lại, cô lo anh bị đói nên vội vàng dứt cháo cho anh.

Đây là Nguyệt Nguyệt mà anh nâng niu trong lòng bàn tay từ nhỏ đến lớn, yêu thương khôn xiết.

“Tường Từ, sao anh không ăn? Có phải không ngon không? Vây anh muốn ăn gì? Em đi mua cho anh.” Cô thấy anh không há miệng, tưởng rằng anh không thích ăn cháo, cô bèn hỏi ngay.

“Không cần, Nguyệt Nguyệt.” Anh vội lắc đầu, mau chóng há miệng ăn ngay, nuốt cháo vào bụng, anh hơi nghẹn ngào nói, “Anh thích, anh rất thích.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi.” Nguyệt Nguyệt có chút ngại ngùng cười nói, “Anh đừng lo, vẫn còn này, em để lại cho anh rất nhiều.”

Tường Từ thấy thế, cười hỏi cô: “Vây em có đói bụng không?”

“Ừm, em không đói bụng. Em vừa mới ăn một cái trứng gà.” Nguyệt Nguyệt lắc đầu trả lời, chuẩn bị tiếp tục sự nghiệp dứt cháo. Nhưng không biết làm sao, trong lúc này cái bụng của cô lại không chịu thua kém, kêu lên “ọt ọt”. Nhất thời Nguyệt Nguyệt ㄟㄎ, cô tức giận vỗ cái bụng của mình, tức giận trách mắng, “Ai bảo mày nhiều chuyện, ai bảo mày kêu bậy.”

Tường Từ vội ngăn cô lại, nói: “Nguyệt Nguyệt, em đừng như vậy.” Sau đó anh dỗ dành, “Lại đây, bà xã, chúng ta cùng ăn.”

“Nhưng mà...” Cô muốn nói lại bị anh giành nói trước, “Nếu em không ăn thì anh cũng không ăn.”

Nguyệt Nguyệt đành phải gạt đầu, cô lấy thìa múc cháo, cho mình một ngụm rồi cho Tường Từ một ngụm.

Chưa tới một lúc thì đã ăn hết cháo.

Nhưng Nguyệt Nguyệt vẫn còn hơi đói, cô hỏi anh: “Tường Từ, anh ăn no không?”

“Ừm, còn thiếu một chút.” Tường Từ thấy cô hỏi vậy, đoán chừng cô không ăn no, anh gạt đầu trả lời.

“Đã bảo cho anh ăn, anh còn chia phần cho em.” Nguyệt Nguyệt oán trách.

“Bà xã, em không ăn thì làm sao anh nuốt trôi.” Tường Từ trả lời.

“Vậy làm sao đây?” Cô cầm hộp giữ nhiệt, hỏi.

“Ha ha, bấm chuông gọi y tá đến. Chuyện tiếp theo giao cho anh là được rồi.” Tường Từ vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, nói.

“Nhưng mà, anh vẫn còn bị ốm.” Cô nhún mày nói.

“Không sao, anh lại không cử động lung tung.” Tường Từ an ủi, sau đó nói với Nguyệt Nguyệt, “Bà xã, ổ chăn hơi lạnh, em sưởi ấm cho anh đi.”

Thế là Nguyệt Nguyệt lập tức đặt hộp giữ nhiệt xuống, tiến vào ổ chăn, nhẹ nhàng ôm thắt lưng Tường Từ, cô nhỏ giọng nói: “Được, em sưởi ấm cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Có bà xã thật tốt

Mọi người tại đây đều đỏ mặt, cuối cùng vẫn là anh tư của Nguyệt Nguyệt, Khúc Hường Bắc có da mặt dày, kiên trì nói: “Mọi người đến thăm Tường Từ.”

“Mọi người thăm xong chưa?” Nguyệt Nguyệt lại hỏi.

“Ừm.” Khúc Hường Bắc gạt đầu.

“Vậy sao còn chưa đi?” Nguyệt Nguyệt nhún mày oán trách.

Nhất thời Khúc Hường Bắc như là ngã xuống hố băng, trái tim của mọi người vỡ nát. Nguyệt Nguyệt đang ghét bỏ bọn họ đây mà.

“Ặc...Nguyệt Nguyệt, Tường Từ ngã bệnh phải cần người khác chăm sóc.” Rốt cuộc bà Khúc không nhịn được nữa, tiến lên sờ đầu Nguyệt Nguyệt.

“Đúng vậy!” Cô gạt đầu bổ sung, “Không phải con đang chăm sóc anh ấy sao?”

“Ặc...Nguyệt Nguyệt, con có biết chăm sóc người khác không?” Bà Khúc làm cụt hứng.

“Biết ạ!” Cô tràn đầy tự tin trả lời, “Không tin mẹ hỏi Tường Từ đi.”

Thế là toàn bộ ánh mắt đều chuyển sang người Tường Từ. Dưới áp lực nặng nề của mọi người, Tường Từ suy nghĩ về hậu quả đắc tội Nguyệt Nguyệt, vì thế anh rất quyết đoán gạt đầu, trả lời: “Vâng, Nguyệt Nguyệt biết chăm sóc con ạ.” Dù sao, Nguyệt Nguyệt là bà xã của anh, đắc tội người trong nhà, cùng lắm thì không về nhà, nhưng nếu đắc tội với Nguyệt Nguyệt, anh chỉ có thể lưu lạc đầu đường xó chợ, hơn nữa khẳng định sẽ bị người của hai nhà khinh bỉ.

Cho nên nhẫn nhịn vẫn là tốt hơn.

“Nhưng Nguyệt Nguyệt à, con còn phải đi học, làm sao lo lắng chăm sóc cho Tường Từ được.” Phía bà Lâm có lòng tốt đề nghị. Dù sao cũng là con trai mình, không phải bà không tin Nguyệt Nguyệt, nhưng nhiều năm như vậy, Nguyệt Nguyệt có bao nhiêu phần lượng mọi người đều hiểu rõ. Đừng nói chăm sóc người khác, cô có thể không cần người khác chăm sóc là tốt lắm rồi. Nếu thật sự để Nguyệt Nguyệt sống một mình, thế thì ở thẳng khách sạn đi.

“Không sao ạ, con xin nghỉ là được. Hơn nữa bệnh cảm của Tường Từ chưa đến vài hôm là khỏe ngay.” Nguyệt Nguyệt vô tư nói.

“Ặc...Nguyệt Nguyệt, thế sẽ vất vả lắm.” Bà Lâm vẫn chưa có ý từ bỏ, tiếp tục thử khuyên nhủ.

“Không đâu ạ, Tường Từ là ông xã của con, con vất vả một chút cũng nên mà.” Nguyệt Nguyệt hiền ngang lẩm liết trả lời. Còn Tường Từ ngồi trên giường bệnh chợt có cảm giác vừa nóng vừa lạnh. Anh nên khóc hay nên cười đây?

“À, vậy được rồi.” Xem ra nói gì cũng vô dụng.

Lúc này Nguyệt Nguyệt nhớ tới vấn đề ban đầu, cô có chút mất kiên nhẫn nói: “Sao mọi người còn chưa đi nữa? Bọn con phải ăn cơm, mọi người cũng trở về ăn cơm đi.”

“Được, được. Đi ngay, đi ngay đây.” Khúc Hường Bắc vội vàng cất tiếng, chỉ sợ chọc giận Nguyệt Nguyệt, trước khi đi anh nhìn không được mà cho Tường Từ một ánh mắt thương hại, ý là —— em rề, cậu chịu ảm ức rồi.

Mấy người chị của Tường Từ thừa dịp trước khi đi mà tiến lên hỏi han Tường Từ, sắc mặt ai cũng tỏ vẻ luyến tiếc, khiến Tường Từ hơi nhức đầu, rốt cuộc khi đoàn người đến thăm thay phiên nhau tạm biệt xong thì Nguyệt Nguyệt đầu môi đến nỗi có thể treo được một chai dầu nhỏ.

Cô lẩm bẩm than thở: “Com nguội rồi.”

Tường Từ vội vàng trấn an: “Không sao, không nguội, không nguội đâu.” Lúc này anh mới cùng bà cô nhỏ ăn cơm, đi y tá ở bên cạnh trông thấy cảnh tượng này bỗng dưng có nỗi xung động muốn tông cửa xông ra, nhưng thấy Nguyệt Nguyệt cười tươi xới cơm cho dì ta nên chỉ đành nhẫn nại.

Bữa cơm này thật sự vất vả quá mà.

Có lẽ chỉ có mình Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cô ăn rất vui vẻ, còn thường xuyên khen ngợi nói: “Ăn ngon quá.”

Lần này Tường Từ ngã bệnh, bởi vì đưa đến đúng lúc nên không gặp nguy hiểm gì, hôm sau là có thể xuất viện. Trong lúc anh nằm viện, tuy rằng Nguyệt Nguyệt không làm gì nhiều, chỉ là ở cùng anh, bưng nước cho anh, đúng giờ thì giục anh uống thuốc. Nhưng ở trong mắt Tường Từ, Nguyệt Nguyệt đã làm rất tốt rồi.

Đối với những người tại bệnh viện, cuối cùng Tường Từ cũng phải rời khỏi. Suy cho cùng, bởi vì anh ở đây nên viện trưởng của bọn họ thỉnh thoảng đều chạy tới thăm hỏi một chút, khiến cho các y tá chịu trách nhiệm đều thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ xảy ra sai lầm gì. “Công thần” lớn nhất của bệnh viện lần này, y tá chăm sóc chính cho Tường Từ, vào ngày anh xuất viện được thăng chức y tá trưởng ngay, đây chỉ là bước đầu mà thôi. Đương nhiên, cũng là nhờ Nguyệt Nguyệt trước khi xuất viện có nói một câu: “Dì y tá ơi, có thời gian rảnh cháu sẽ đến thăm dì.”

Song, những điều đó cũng không quan trọng. Quan trọng là Nguyệt Nguyệt thật sự đảm đương gánh nặng chăm sóc người bệnh một mình. Hôm nay khi xuất viện vốn dĩ mọi người hai nhà Lâm Khúc đều đến, Khúc Hường Bắc làm việc phải làm, Lâm Uyên Nguyệt cũng không cam chịu đi sau, đều dự định đón Tường Từ về nhà chăm sóc, nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được Nguyệt Nguyệt.

Hết cách, bọn họ chỉ đành đích thân đưa Tường Từ về nhà, rồi sau đó đến siêu thị mua bổ sung những đồ đạc còn thiếu trong nhà. Thậm chí dự định bắt đầu từ tối nay sai người đưa cơm đưa canh sang đây. Nhưng Nguyệt Nguyệt lại nói một câu: “Trước khi ông xã em khỏe lại, không được phép đến nhà bọn em nữa.”

Lần đầu tiên trong cuộc đời của Nguyệt Nguyệt, cô bắt đầu học cách chăm sóc người khác.

Cơ mà, cụ thể phải làm những gì?

Cô không biết.

Về đến nhà, Nguyệt Nguyệt dìu Tường Từ ngồi xuống sofa trước, sau đó đuổi đi những người khác trong nhà, trở lại bên Tường Từ, cô không nói lời nào, hai cánh tay dùng sức bồng Tường Từ định đi lên lầu.

Là thế này phải không?

Dù sao trong tivi thường xuyên diễn như vậy, cô gái bị bệnh, bạn trai của cô ta liền bế cô ta lên rồi đi vào phòng. Thế thì ông xã ngã bệnh, bà xã cũng nên bồng ông xã về phòng nhỉ?

Tuy rằng trong tivi chưa từng diễn cảnh này, nhưng chắc là vậy, dù sao con người đều linh hoạt theo tình huống.

Lúc này Tường Từ mới nhận ra, cái này kỳ lạ quá? Anh cất tiếng: “Nguyệt Nguyệt, em làm gì đó?”

Nguyệt Nguyệt hơi cúi đầu, nhìn Tường Từ trong lòng mình, cô nói: “Bế anh lên lầu.”

“Ặc... bà xã, em thả anh xuống đi, anh tự mình đi được.” Tường Từ đỏ mặt nhỏ giọng trả lời.

“Không phải anh đang bệnh à? Em phải chăm sóc anh.” Cô không hiểu nên hỏi.

“Ừm... bà xã, em không cần bế anh lên lầu, như vậy em sẽ mệt đấy.” Anh nói.

“Không sao, anh đâu có nặng, em dùng một tay cũng bế anh được. Vả lại, em cũng không phải chưa từng bế, hôm trước cũng là em bế anh đến bệnh viện mà.” Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ chuyện này dễ như trở bàn tay.

“Nhưng mà...” Tường Từ còn muốn nói thì đã thấy Nguyệt Nguyệt nhìn anh chăm chăm, nói, “Chẳng lẽ, anh không cảm thấy hạnh phúc khi được em bế sao?”

“Hạnh phúc?” Suýt nữa anh cắn trúng đầu lưỡi.

“Đúng vậy, trong tivi đều diễn như thế, chàng trai bế cô gái về phòng, cô gái nói cô ấy cảm thấy rất hạnh phúc. Lẽ nào anh không thấy hạnh phúc?” Nguyệt Nguyệt nhún mày hỏi.

“Hạnh phúc, hạnh phúc, anh hạnh phúc đến mức không tìm thấy hướng đi.” Tường Từ nhin không được muốn khóc. Nguyệt Nguyệt à, em bảo anh một thằng đàn ông cao lớn sống sao đây? Mấy thứ trên tivi làm sao tin được chứ? Hơn nữa, giới tính hoàn toàn khác biệt mà, làm sao có cảm nhận giống nhau?

Nhưng không biết tại sao, Tường Từ nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Nguyệt Nguyệt, tại khoảnh khắc này, anh quả thật có một cảm giác không tên tràn ngập trái tim, khiến anh xúc động muốn rơi nước mắt.

Có lẽ, đây là hạnh phúc.

Bởi vì, cho dù thế nào, Nguyệt Nguyệt để tâm đến anh, cho nên mới muốn anh cảm thấy hạnh phúc.

Tường Từ không nói gì nữa, anh rất tự giác giơ tay lên, vòng qua cổ Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng nhích sát vào lòng cô.

Giờ khắc này, anh rất hạnh phúc.

Sau đó, Nguyệt Nguyệt đi từng bước lên lầu.

Chưa đến một lúc, cô đặt anh lên giường, để anh nghỉ ngơi, còn mình thì chạy xuống dưới lầu.

Cô cởi áo khoác ra, xắn tay áo lên, giống như là xông pha chiến trường mà vọt vào phòng bếp.

Cô muốn nấu cơm cho Tường Từ.

Nhưng khi vào đến phòng bếp rồi, cô sững sờ.

Cơm làm sao đây?

Nấu cơm thì phải dùng nồi nào? Xào rau thì sao? Nồi cơm điện kia thao tác thế nào nhỉ? Suy nghĩ hồi lâu, Nguyệt Nguyệt hạ quyết tâm, hay là nấu cháo đi.

Nhưng mà nấu cháo phải nấu ra sao?

Gạo ở đâu nhỉ?

Nguyệt Nguyệt mở tủ lạnh, chỉ thấy bên trong có rau cải, trứng gà, bánh mì, sữa... sao không có gạo? Thế là cô nghĩ kỹ lại, Tường Từ nấu cơm thế nào.

Suy nghĩ một hồi, cô bắt đầu lục tung trong phòng bếp, chắc là ở phòng bếp?

Cô mở từng ngăn tủ ra, một lúc sau rốt cuộc tìm được gạo.

Cô lau mồ hôi, đột nhiên ngẩn ra, nấu cháo thì cần bao nhiêu gạo đây? Cô tự hỏi lần nữa, dạo này anh ăn uống không được tốt, chỉ ăn một bát, còn cô một bát khẳng định là không no, ít nhất phải hai bát. Vậy thì nấu ba bát gạo thôi.

Còn nước thì sao?

Uhm, gạo không thể loãng quá, không thì ăn không no, cũng không thể quá đặc, vậy thì sẽ khó ăn. Thôi, ba bát nước vậy.

Nguyệt Nguyệt mở nồi cơm điện ra, sắp sửa đổ gạo vào, cô chợt nhớ một điều lập tức ngừng lại. À, còn chưa vo gạo, hồi trước Tường Từ từng nói, phải vo gạo mới nấu được.

Thế là cô múc ra ba bát gạo đổ vào thau, sau đó dùng tay chà xát. Một hồi sau cô thấy rửa sạch rồi, nước trong một chút nữa là được.

Ngay sau đó cô vui vẻ đổ gạo vào nồi, đổ nước vào. Ok! Cô xoay người chuẩn bị rồi đi.

Nhưng vừa lúc chuẩn bị lên lầu, cô đột nhiên nhớ tới gì đó, lập tức quay trở lại, cắm điện vào, ừ, ổn rồi.

Nguyệt Nguyệt rất bình tĩnh lên lầu, dự định chọn mất một lúc.

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt trở về, anh hỏi: “Bà xã, em làm gì thế?”

“Hi hi, không nói với anh.” Cô cười tủm tỉm trả lời.

“Nói đi nói đi, bà xã. Em tốt nhất!” Anh làm nũng.

Cô ngượng ngịu một lát, hơi mất tự nhiên nhỏ giọng nói: “Em đang nấu cháo.”

“Bà xã, em lợi hại quá.” Anh lập tức khen ngợi.

“Đương nhiên!” Cô nhin không được mà tự hào nói.

“Bà xã, em đã bật công tắc chưa, bằng không nó vẫn giữ ấm, sẽ không nấu đâu.” Anh chợt nhớ tới.

“Đương... đương nhiên rồi. Em... em sao lại không nhớ chứ?” Cô trả lời, trong lòng hơi chột dạ.

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt như vậy, anh cũng không vạch trần mà khen ngợi nói: “Ừ, bà xã, em thật tốt!”

“Ừm, em đi rót cốc nước.” Cô bỗng dưng nói, không đợi anh trả lời cô đã lập tức chạy xuống lầu. Anh nhìn thấy cốc nước ở đầu giường đã rót đầy, híp mắt cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hóa thân thành sói

Khi Tường Từ phát hiện bà xã không ổn...ha ha...đã muộn rồi.

Chưa đến một lúc thì đã thấy Nguyệt Nguyệt trở lại, xem ra làm xong “việc chính” vừa nãy quên mất, nhưng anh chẳng hề quan tâm, có quên thì sao chứ.

Nguyệt Nguyệt tươi cười trở về phòng, vén chăn lên nằm trên giường, ừm, cô nên ngủ trưa thôi. Trong lòng vui vẻ suy nghĩ: thức dậy là có thể ăn cháo rồi!

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt phấn chấn, anh cũng vui vẻ theo, chẳng nói gì mà ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh Nguyệt Nguyệt, đồng thời nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, chuẩn bị ngủ trưa.

Nhưng Nguyệt Nguyệt lại không nằm yên, cô gỡ ra cánh tay Tường Từ quàng trên lưng mình, sau đó cô nhìn sắc mặt khó hiểu của anh mà cất tiếng: “Ngao, em dỗ anh ngủ nhé.” Tiếp theo, không đợi Tường Từ phản ứng, cô vươn tay ôm eo anh, đồng thời dính sát vào người anh, nói, “Em làm ấm giường cho anh.” Cô vươn bàn tay còn lại ra đặt trên khuôn mặt Tường Từ, khép lại ánh mắt anh đang nhìn cô, có chút e thẹn nói, “Không được phép nhìn em...nhìn nữa, em sẽ mắc cỡ.”

Tường Từ nghe thấy câu trả lời của Nguyệt Nguyệt, anh nhếch khóe miệng, nở nụ cười hạnh phúc, thì ra Nguyệt Nguyệt cũng biết mắc cỡ đấy.

Thấy Tường Từ ngoan ngoãn nghe lời mình muốn làm gì thì làm, Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất hài lòng, thế là cô gtor lên bàn tay nhỏ bé đang vòng qua eo Tường Từ, khẽ khàng vỗ về trên lưng anh, dỗ anh ngủ. Đồng thời cô vừa vỗ về vừa khẽ hát: “Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối nhỏ của em...”

Rốt cuộc lúc Tường Từ ngã bệnh, anh nhận thức được một loại cảm giác có thể gọi là mùi vị thiên đường. Thật sự rất hạnh phúc! Nếu mỗi ngày Nguyệt Nguyệt đều có thể đối với anh như vậy, ngay cả bệnh nặng anh cũng bằng lòng.

Ngã bệnh, rất rất là hạnh phúc.

Tường Từ đang đắm chìm trong hạnh phúc không muốn thoát ra, còn Nguyệt Nguyệt thì hết sức trách nhiệm dỗ dành Tường Từ ngủ, giống như dỗ con nít, cô nhẹ nhàng vuốt lưng anh, khẽ xướng ca, nhưng không biết hát thế nào mà thành chính mình cũng ngủ luôn. Tường Từ lắng nghe giọng hát của Nguyệt Nguyệt, cảm nhận động tác của cô, anh hạnh phúc đến nỗi không ngủ được, chờ đến khi cô ngủ thiếp đi, động tác dừng lại, ngáy khò khò, bản thân anh rốt cuộc không ngăn nổi cảm giác buồn ngủ, thế là anh cũng thiếp đi.

Nếu hôm nay là cảnh trong mơ, hãy để nó vĩnh viễn dừng tĩnh lại.

Hai vợ chồng trẻ ôm chặt nhau, ngủ say sưa ngon lành.

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Nguyệt mơ mơ màng màng, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ cô không muốn mở mắt ra, giống như chỉ cần không mở mắt thì vẫn là đang ngủ. Tường Từ cũng ngủ rất ngon, tuy rằng mấy hôm nay ngã bệnh, nhưng toàn thân anh chìm đắm trong hạnh phúc khó mà diễn tả, khiến anh có ảo giác khó tin.

Tuy nhiên một lát sau, Nguyệt Nguyệt vẫn cam chịu số phận lên mở ra chút khe hở, nhìn xem Tường Từ có tỉnh không. Ô, còn chưa!

Mặt mày Nguyệt Nguyệt nhất thời tươi tắn lên, cô âm thầm tươi cười.

Nguyệt Nguyệt nhìn kỹ người trước mặt mình, thanh mai trúc mã của cô, ông xã của cô, Tường Từ của cô. Trong lúc nhất thời cô cảm thấy rất thỏa mãn, thỏa mãn hơn bất cứ thời điểm nào. Tựa như, chỉ cần có anh, tất cả đều rất mỹ mãn, hạnh phúc lắm.

Nhìn thấy gương mặt sáng bóng tựa ngọc ngà kia, cảm nhận được hô hấp khe khẽ kia, Nguyệt Nguyệt không nhịn được khẽ nâng đầu lên, thành kính hôn lên trán Tường Từ, cô muốn đóng một con dấu trên Tường Từ ngay bây giờ.

Mà Tường Từ thường không ngủ sâu, bởi vì đừng nói cái khác, chỉ là phải chăm sóc Nguyệt Nguyệt thích đá chăn thì đã không cho phép anh ngủ rồi. Khoảnh khắc bờ môi Nguyệt Nguyệt vừa chạm trên trán anh, Tường Từ đã tỉnh giấc. Thế nhưng anh không mở mắt ra, cũng chẳng dám mở mắt, anh sợ dọa phải Nguyệt Nguyệt.

Bởi vì ở phương diện nào đó Nguyệt Nguyệt rất then thừng. Lỡ như lần này Nguyệt Nguyệt then quá hóa giận, không bao giờ “chiếm” lời anh nữa thì sao. Anh thật sự rất hưởng thụ mùi vị được Nguyệt Nguyệt chiếm lời, hận không thể mỗi ngày đều được Nguyệt Nguyệt trêu ghẹo vô số lần. Được rồi, anh thừa nhận, anh rất không tự trọng. Cơ mà, đây là giới hạn của bà xã anh.

Hồi lâu sau, trong lúc Nguyệt Nguyệt không có động tác gì thì Tường Từ “tự nhiên” tỉnh giấc. Sau đó anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt đang đỏ bừng chỉ cách khoảng một thước, anh cười tủm tỉm nói: “Bà xã, em tỉnh rồi à.”

“Ừm à... anh thấy sao rồi? Có khó chịu hay không?” Nguyệt Nguyệt vẫn rất quan tâm Tường Từ.

“Không.” Tường Từ mang chút ý xấu thấp giọng hỏi, “Bà xã, anh muốn ‘ăn đậu hủ’.”

“Ồ... em không biết làm.” Nguyệt Nguyệt đỏ mặt, hơi khó xử cất tiếng.

“Bà xã, cái này không cần làm, có ngay trực tiếp, chỉ cần em đồng ý là anh ăn được liền.” Tường Từ cười mỉm cười lên tiếng giải thích.

“Thật sao?” Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu, hơi nghi hoặc hỏi.

“Ừ! Thật đó! Một trăm phần trăm!” Tường Từ lập tức cam đoan.

“Ừm, được rồi. Anh ăn đi.” Nguyệt Nguyệt gật đầu đồng ý. Tuy rằng cô hoàn toàn không hiểu Tường Từ nói đậu hủ ở đâu, cơ mà anh có thể ăn liền thì ăn đi.

“Vậy, anh ăn... em không được đánh anh đó.” Tường Từ vẫn có chút bối rối.

“Ừ, không đánh anh! Em bảo đảm không ra tay với anh.” Nguyệt Nguyệt cam đoan.

Nguyệt Nguyệt vừa dứt lời, Tường Từ dùng tốc độ nhanh như chớp nhào sang người Nguyệt Nguyệt, xoay người một cái đặt cô dưới thân, sau đó anh hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô. Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không chuẩn bị chỉ đành trừng to mắt nhìn hành động của Tường Từ.

Mà khi Nguyệt Nguyệt có phản ứng lại, cô đang muốn vươn tay đánh Tường Từ theo bản năng thì chợt nhớ tới mình hình như đã đồng ý để Tường Từ “ăn đậu hủ”, nói rằng không đánh anh. Thế là cô thả tay xuống.

Giờ đây Tường Từ có thể nói là trong phút chốc hóa thân thành sói, mút mát trên đầu gối với cái miệng nhỏ của Nguyệt Nguyệt, anh lúc thì với đầu lưỡi của mình khuấy động trong miệng cô, khi thì quần quýt chơi đùa với đầu lưỡi của cô, toàn thân anh đắm chìm bên trong trò chơi này.

Nguyệt Nguyệt lúc bắt đầu xấu hổ bực bội, giờ đây cô trở nên hơi say mê.

Có điều sau đó Tường Từ lại không thành thật.

Một tay Tường Từ ôm lấy cổ Nguyệt Nguyệt, tay kia thì lặng lẽ luồn vào vạt áo của cô, tựa như loáng thoáng lướt qua bên hông cô khiến cô khẽ run một chút, cảm giác đó vừa biến mất thì ngay giây phút tiếp theo, bàn tay kia lao thẳng tới mục đích, lập tức chạm vào bộ ngực nhỏ của Nguyệt Nguyệt.

Nhất thời Nguyệt Nguyệt trừng to mắt, cô không biết nên phản ứng thế nào.

Tường Từ hoàn toàn không cho Nguyệt Nguyệt cơ hội ngẫm nghĩ phản ứng, trong nháy mắt anh liều mạng hôn Nguyệt Nguyệt, khiến cô ngay cả hô hấp cũng khó khăn, càng không có đầu óc để nghĩ ngợi, cùng lúc đó anh khẽ kháng vịn về phía nắn bộ ngực nhỏ của Nguyệt Nguyệt khiến cô chẳng thể hô hấp trong phút chốc.

Nguyệt Nguyệt ở nhà không thích mặc áo lót, cảm thấy rất mệt mỏi, Tường Từ cũng tùy cô, giờ đây lại khiến Tường Từ trực tiếp chiếm lời.

Bộ ngực Nguyệt Nguyệt không lớn, hồi trước khi Nguyệt Nguyệt xem tivi nhìn thấy rất nhiều cô gái trong tivi có bộ ngực thật lớn, cô đã từng có chút lo lắng hỏi Tường Từ, mình có bệnh hay không, tại sao bộ ngực không lớn lên gì cả? Tường Từ đáp, em mới là bình thường, là tự nhiên! Những người trong tivi đều làm thẩm mỹ.

Thế là Nguyệt Nguyệt yên tâm.

Hiện tại Tường Từ đang vuốt ve bánh bao nhỏ của Nguyệt Nguyệt, đó là một sự phấn khích. Tuy rằng kích cỡ có chút không đủ, nhưng vừa vặn đủ để anh nắm trọn. Hơn nữa cảm nhận kia không cần phải nói, mềm mại biết bao! Tường Từ rất hài lòng về điểm này.

Ai dám nói bộ ngực Nguyệt Nguyệt quá nhỏ, anh liền đánh người đó! Dù sao anh lại không uống sữa, cần lớn vậy làm gì?

Và lại, càng khiến anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là khi anh vừa chạm vào, bộ ngực Nguyệt Nguyệt dần dần cứng lên, thậm chí cái núm nhỏ của Nguyệt Nguyệt dựng thẳng đứng, thật sự khiến tâm tư anh nhộn nhạo.

Phản ứng trực tiếp nhất khiến toàn thân Tường Từ cứng đờ, sau đó anh dùng rất nhiều sức lực mới khống chế bản thân mình. Hôm nay còn chưa thích hợp.

Thế nhưng, anh vẫn nên nắm bắt nếm thử chút ngon ngọt.

Tường Từ bèn dời miệng đến vành tai Nguyệt Nguyệt, lập tức ngậm lấy, dùng răng khẽ nhấm nháp, khiến toàn thân Nguyệt Nguyệt run rẩy vài lần, cô giờ hai tay lên muốn đẩy Tường Từ ra, nhưng khoảnh khắc chạm vào Tường Từ, cô hung hăng vòng tay qua cổ anh, dùng sức một cái đặt anh trên người mình.

Tiếp theo, bàn tay còn lại của Tường Từ cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh của Nguyệt Nguyệt, khiến cô run rẩy một cái, sau đó tựa như khiêu khích, anh bắt đầu cởi ra nút áo ngủ của Nguyệt Nguyệt, mà miệng cũng theo động tác tay, đi xuống từng bước một, hôn lên cần cổ trắng như tuyết tựa bạch ngọc của cô, thậm chí anh còn gặm cắn như đùa giỡn, để lại một chuỗi dấu vết.

Chưa đến một lúc, Tường Từ đến xương quai xanh của Nguyệt Nguyệt, nơi mà anh mơ ước đã lâu. Tường Từ bèn vươn ra đầu lưỡi, khẽ kháng liếm qua chỗ lõm trên xương quai xanh của Nguyệt Nguyệt, anh dùng sức cắn mạnh gặm cắn xương quai xanh của cô, mà bàn tay anh chẳng hề lơ lửng, cởi ra áo của Nguyệt Nguyệt, làm lộ cơ thể nõn nà của cô ra bên ngoài.

Sau đó bàn tay này không rảnh rỗi, phủ trên bánh bao nhỏ còn lại của Nguyệt Nguyệt, bắt đầu chơi đùa. Chưa tới một lúc, hình như Tường Từ gặm đủ rồi, anh lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt mặt đỏ tai hồng xuân tình phoi phoi trước mắt, anh có phần không thể kiềm chế hít sâu một hơi.

Đẹp quá!

Nguyệt Nguyệt vốn không có khuôn mặt đặc biệt xinh đẹp, tại khoảnh khắc này cặp mắt to kia mờ ảo, khuôn mặt đỏ bừng, khoe miệng còn có sợi bọt mỏng, từng chỗ trên cổ xương quai xanh đều là một chuỗi dấu hôn, tất cả đều khiến cô trong phút chốc xinh đẹp không gì sánh bằng. Nguyệt Nguyệt dừng mảnh lợi hại như vậy, bà xã tài ba của anh. Trong khoảnh khắc này toàn thân cô dường như lập tức mềm mại, ánh mắt nhìn anh chăm chăm, nằm dưới người anh, giống như mặc anh muốn làm gì thì làm, quả thực khiến anh nổi điên.

Tường Từ không thể kiềm chế cúi đầu xuống lập tức ngậm lấy nụ hoa của Nguyệt Nguyệt, khẽ kháng gặm cắn, dường như khiến cô không chịu nổi kích thích, toàn thân cô co quắp, ngón chân quắp chặt, nửa người trên ưỡn lên, phoi bày đường cong hấp dẫn, giống như đưa tới cửa. Càng khiến Tường Từ muốn ngừng mà không được.

Khiến Tường Từ càng nổi điên hơn là giọng nói khàn khàn của Nguyệt Nguyệt, lại tựa như uất ức trầm thấp nói, “Ông xã.”

Giờ phút này còn lý trí gì nữa?

Cơ mà cũng may, khi Tường Từ vươn tay tới quần ngủ của Nguyệt Nguyệt, rốt cuộc anh thu hồi một tia lý trí, còn chưa được. Anh không thể như vậy, anh muốn cô cam tâm tình nguyện, anh phải đợi đến lúc cô hiểu được mọi chuyện này, tự nguyện mới được. Anh không thể thừa lúc Nguyệt Nguyệt không hiểu gì bây giờ để chiếm lấy cô.

Đó là Nguyệt Nguyệt của anh!

Bởi vậy anh không thể.

Tường Từ bèn ôm Nguyệt Nguyệt hôn môi nhiều lần, cứ nói mãi “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt...” Trước sau anh vẫn không dám vượt qua giới hạn. Như thế cho đến khi thời gian trôi qua rất lâu.

Đợi khi Tường Từ và Nguyệt Nguyệt khôi phục lại sau cơn kích thích, bụng cô kêu ục ục. Thế là cô thẹn thùng đẩy anh ra rồi cầm áo mặc vào, cô chẳng thèm nhìn Tường Từ mà chạy xuống dưới lầu, bỏ lại Tường Từ nằm trên giường, anh thầm nói, “Người anh em, khiến mày uất ức rồi.”

Nguyệt Nguyệt đỏ mặt xông vào phòng bếp, nhìn thấy nồi điện tắt rồi, cô rất vui vẻ cầm bát lên, rồi cầm cái muôi chuẩn bị múc cháo, nhưng phút chốc mở ra cô ngây ngẩn cả người.

Ồ...đây là cơm sao?

Nhìn thế nào vẫn là gạo mà?

Cô múc ra một miếng, lấy tay chọc vào, cứng, cô chưa từ bỏ ý định, cắn nhẹ một cái, ơ...còn sống! Thật sự vẫn là gạo mà.

Vậy làm sao bây giờ?

Nguyệt Nguyệt một tay cầm bát một tay cầm muối, ngo ngắ nhìn nồi com điện, không biết làm gì mới được.

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt rời khỏi cũng không nằm nướg, anh xốc chấ lên, chạy đến phòng tắm an ủi người anh em của mình một chút, sau đó anh đỏ mặt đi ra, vẫn không thấy cô đi lên. Anh mặc đồ ngủ rồi chạy xuống lầu, trông thấy cô vẫn mang sắc mặt khổ sở đứng tại chỗ.

Thế là Tường Từ chẳng nói hai lời, tiến lên đoạt lấy cái bát trong tay Nguyệt Nguyệt, anh đặt lên bàn, rồi dịu dàng an ủi: “Nguyệt Nguyệt, sao vậy? Cháo chưa chín à? Không sao, em nấu gì anh cũng thích ăn.” Thấy Nguyệt Nguyệt thế này, đoán chừng bát cháo có lẽ khét hơn phân nửa rồi. Cơ mà chẳng sao cả, chỉ cần Nguyệt Nguyệt nấu, cho dù có khó ăn cỡ nào anh cũng ăn được.

Thế nhưng cô lắc đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm nồi com điện.

Tường Từ đã chuẩn bị tâm lý xong, dự định nhìn thấy gì cũng khen ngợi Nguyệt Nguyệt. Thế là anh quay đầu, trông thấy... cái này không phải com? Đây là gạo mà...

Chẳng lẽ anh có thể khen Nguyệt Nguyệt rằng —— bà xã, em nấu gạo này ngon thật.

☐.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Phá địa bàn của Nguyệt Nguyệt

Cho dù thế nào, Nguyệt Nguyệt có lòng tốt. Bởi vậy tuy rằng sau đó không hề tăng bốc, nhưng có giác ngộ này cũng là rất hiếm thấy.

Vậy nên, Tường Từ vẫn ca ngợi Nguyệt Nguyệt thêm một phen, nói cô có thể làm bà xã tốt thế kỷ “điển hình”. Cơ mà đại biểu là vợ “nhàn” mẹ “hiền” thôi.

Dưới sự chăm sóc “tỉ mỉ” của Nguyệt Nguyệt, Tường Từ bình phục rất nhanh chóng. Thực ra là bởi vì anh thật sự không thể bệnh nữa, cứ bệnh vậy thì nhà bọn họ chắc chắn biến thành đồng gạch vụn.

Thế là Tường Từ lại đảm nhận trọng trách “chồng tốt”, mỗi ngày giặt quần áo, nấu com, lau nhà, cung phụng Nguyệt Nguyệt thật tốt. Cơ mà những cái này tính là gì, anh thích.

Lần này Nguyệt Nguyệt cũng nhận thức đầy đủ bản thân chưa làm tốt việc nhà, thế là cô nghĩ ngợi, giao trọng trách làm việc nhà cho Tường Từ, bản thân ngoan ngoãn để Tường Từ chăm sóc là được rồi, tranh thủ làm vợ “nhàn”.

Sau khi Tường Từ khỏe lại, Nguyệt Nguyệt cuối cùng có thời gian tới xem học trò của cô! Nhảm rồi, là giáo dục.

Vì thế thứ bảy Nguyệt Nguyệt không có lớp, cô có ý dậy rất sớm, chính là vì đi tận “nghĩa vụ” huấn luyện viên, đi sớm dạy dỗ học trò.

Mà mấy tháng nay bởi vì Nguyệt Nguyệt vắng mặt, đám nhóc bị Lương Hướg Huy dày vò sắp thành mắc bệnh thần kinh, khoảnh khắc nhìn thấy cô, bọn họ quả thực có cảm giác nước mắt vui mừng.

Sau khi Lương Hướg Huy biết hôm nay Nguyệt Nguyệt đi qua, anh ta chán chường trực tiếp chạy trốn, tại sao? Bởi vì anh ta gặp rắc rối rồi.

Lẽ ra chính anh ta có thể giải quyết, cơ mà nếu Nguyệt Nguyệt ở đây, dù anh ta giải quyết vấn đề, cũng không tránh khỏi bị Nguyệt Nguyệt đánh một trận.

Thế nên vẫn chạy thôi.

Nguyệt Nguyệt thấy Lương Hướg Huy vắng mặt, còn đám học trò thì đều hai mắt ngấn lệ nhìn cô, cô cảm thấy ngượng ngùng, dù sao nói thật cô ít khi thật sự tròn trách nhiệm làm “huấn luyện viên”. Tuy nhiên, bây giờ nhìn thấy học trò của mình có cảm tình với mình, trong lòng cô cũng hơi cảm động.

Nguyệt Nguyệt vừa đứng trước hàng ngũ, chợt nghe đám nhóc này cùng kêu to: “Huấn luyện viên, rốt cuộc chị về rồi. Bọn em rất nhớ chị.” Còn có một câu không dám nói, “Chúng em sắp bị huấn luyện viên Lương tra tấn sắp chết rồi.”

Nguyệt Nguyệt thấy cảnh tượng này, vội vàng xua tay, cô ra hiệu bọn họ im lặng, cất tiếng: “Ừ...dạo này các cậu huấn luyện thế nào?”

“Tốt lắm ạ.” Mọi người cùng lên tiếng trả lời. Có Lương Hướg Huy ma quỷ kia ở đây, có thể không được sao?

“Ồ, tốt lắm.” Nguyệt Nguyệt hài lòng gật đầu, đang muốn khen ngợi bọn họ một chút, cô trông thấy cách đó không xa có người kêu to, “Đám nhóc kia ra đây cho tôi.”

Nguyệt Nguyệt quay đầu, trông thấy một hàng huấn luyện viên đứng tại cửa chính sân huấn luyện, phía sau là một đám binh lính chi chít, chắc là lính đặc chủng ở sân huấn luyện bên cạnh.

Xảy ra chuyện gì đây?

Nguyệt Nguyệt nhú mày, không để ý tới bọn họ. Đám học trò thấy dáng điệu Nguyệt Nguyệt thế này, trong lòng thầm nghĩ “xong rồi”. Đã nói đi theo Lương Hường Huy là hồng bát rồi. Cô mới vắng mặt mấy ngày, anh ta liền ép bọn họ đắc tội với mọi người xung quanh.

Mấy hôm trước còn là từng người tới tính sổ, kết quả không đánh lại Lương Hường Huy, việc này cũng vốn quên đi như vậy, ai biết cái tên Lương Hường Huy gây họa kia ép bọn họ đến trụ sở của nhóm người kia, đi khiêu khích từng chỗ, đắc tội toàn bộ người xung quanh một lượt.

Đây không phải tìm đòn sao?

Thế nhưng kẻ đầu tên Lương Hường Huy đã sớm chuồn mất.

Mà đám con nít đáng thương bọn họ, làm sao bây giờ...

Quan Dương bèn tiến lên một bước, cõi lòng đầy hy vọng nhẹ giọng hỏi: “Huấn luyện viên, huấn luyện viên Lâm ở đâu ạ? Anh ấy có đến không?” Đây có thể là một cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Hồi trước cứ cảm thấy huấn luyện viên Lâm rất nghiêm khắc, nhưng so với tên tồi Lương Hường Huy kia thì huấn luyện viên Lâm giống như thiên thần. Con người tốt lắm đó. Hơn nữa, xem tình huống này cũng chỉ có huấn luyện viên Lâm có bản lĩnh giải quyết phiền toái trước mắt.

Dù sao, không phải bọn họ khinh thường Nguyệt Nguyệt, mà là một cô gái như Nguyệt Nguyệt không lớn hơn họ mấy thì có thể lợi hại bao nhiêu? Cho dù cô thật sự rất lợi hại, nhưng cô có thể đối đầu với lính đặc chủng sao? Và lại đã lâu rồi bọn họ chưa thấy Nguyệt Nguyệt ra tay, đoán chừng cô chỉ là loại người ra lệnh.

Ngoài ra, nhìn cơ thể nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, mới cao hơn vai cậu ta một chút, càng không thể diễn trò.

Bởi thế chỉ có thể gửi gắm mọi hy vọng trên người Tường Từ.

Tuy nhiên, Nguyệt Nguyệt lắc đầu, trả lời: “Anh ấy đi làm rồi.”

“Hu hu hu... thôi rồi...” Chỉ nghe toàn sân kêu rên, xem ra hôm nay sẽ bị đánh hội đồng rồi.

Thật là quá xui xẻo mà.

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng thảm thương trước mặt, cô có phần khó hiểu.

Lúc này, nhóm huấn luyện viên kia dẫn theo lính đặc chủng đi tới đứng trước mặt Nguyệt Nguyệt, xem thường cô cất tiếng nói: “Huấn luyện viên các người là ai?”

Đám nhóc kia rất có nghĩa khí, cái gì cũng không nói, chỉ sợ những người kia giận cá chém thớt sang Nguyệt Nguyệt, nếu cô có nguy hiểm, đoán chừng huấn luyện viên Lâm sẽ róc xương lóc thịt bọn họ cho hả giận.

Nguyệt Nguyệt thấy đối phương nhìn mình với vẻ khinh thường, cô nhất thời nổi giận, ngẩng đầu ưỡn ngực, đáp lại: “Chính là tôi.”

“Cô? Trời, đừng nói đùa chứ! Một cô nhóc bao lớn còn muốn làm huấn luyện viên ư?” Huấn luyện viên đứng ở giữa cười nhạo nói. Mà người bên cạnh anh ta chỉ vào Nguyệt Nguyệt, “Đừng hòng chơi xấu, mau gọi Lương Hường Huy ra đây, bằng không chúng tôi trừng trị nhóm các người một lần đó!”

Nguyệt Nguyệt nghe bọn họ nói vậy, cô hết sức tức giận, tiến lên một bước, theo ngón tay người nọ híp mắt hỏi: “Trừng trị chúng tôi? Các người giờ muốn phá địa bàn hả?”

“Hừ! Chúng tôi không đánh phụ nữ, biết điều chút đi!” Người kia khiêu khích.

Đây quả thực chính là đồ dầu vào lửa! Nếu cô còn có thể nhẫn nhịn thì cô không phải là Khúc Nguyệt Nguyệt.

Nhiều năm như vậy, ai dám ở trước mặt cô kiêu ngạo như vậy. Cho dù có chút khinh thường đối với cô cũng chẳng có kết cục tốt gì.

Không tin thì có thể đi hỏi Cố Ninh Viễn và Lương Hường Huy, hai người họ chính là ví dụ tàn khốc.

Nguyệt Nguyệt giơ tay lên nhanh như chớp bắt lấy cánh tay người nọ, cô “ha” một tiếng, cả cánh tay dùng sức, trực tiếp kéo lên người kia sau đó dùng sức quăng ra sau, tiếng “phịch” vang lên, người kia nện mạnh xuống đất rồi ngất đi.

Tất cả mọi người có mặt đều nuốt nước bọt, nhìn không được rùng mình.Ặc...dừng mãnh quá đi. Lúc này, Nguyệt Nguyệt giống như chẳng tốn chút sức

lực, nhẹ nhàng phôi tay, cô hướng về đám người kia khinh thường nói, “Đồ vô dụng.”

Mà ở đằng sau Nguyệt Nguyệt, đám nhóc vốn đã chuẩn bị bị ăn đòn, thấy cảnh tượng này nhất thời phần nào không tưởng tượng nổi, khó tin dụi mắt, phát hiện “chứng cứ” còn nằm trên mặt đất, đám nhóc vây quanh Nguyệt Nguyệt hoan hô, “Huấn luyện viên chị ngầu quá đi! Huấn luyện viên vạn tuế, huấn luyện viên vạn tuế...”

Nhóm huấn luyện viên vốn đầy khí thế tới nơi giờ đây lạnh mặt, cũng cảm thấy hết sức xấu hổ. Còn nhóm lính đặc chủng ở phía sau bọn họ thì đều há hốc mồm nhìn Khúc Nguyệt Nguyệt trước mắt giống như siêu nhân, bọn họ hơi kinh hãi. Thật là lợi hại, trong nháy mắt giải quyết ngay một huấn luyện viên.

Nhóm huấn luyện viên kia liền đưa mắt nhìn nhau, lòng nói “không thể đợi nữa”. Bọn họ gật đầu, không hẹn cùng bước lên, nói, “Hôm nay lấy nhiều khi ít, đắc tội.”

Nguyệt Nguyệt thấy tình huống này, có phần nhiệt huyết sôi trào. Thế là cô vội gật đầu, nói: “Mau lên đi!” Đám nhóc con đằng sau hận không thể đánh Nguyệt Nguyệt một cái, sao huấn luyện viên ngốc như vậy hả? Lại muốn một mình đối đầu với cả đám người. Hơn nữa, còn không phải đám người bình thường, đều là huấn luyện viên lính đặc chủng đầy lão luyện.

Cơ mà dù thế nào, bọn họ cũng không thể nhìn huấn luyện bị bắt nạt. Thế là cả đám đồng thời tiến lên, đứng bên cạnh Nguyệt Nguyệt, tỏ vẻ “có nạn cùng chịu”, dự định liều mạng. Nhóm lính đặc chủng ở đối diện thấy tư thế của đám nhóc cũng tiến lên vài bước, vây quanh mười mấy đứa nhóc này, chuẩn bị ra tay.

Giao chiến hết sức căng thẳng.

Lúc này Nguyệt Nguyệt không vui, cô nhíu mày mắng đám nhóc đi tới bên cạnh mình: “Các cậu đi lên làm gì? Chạy trở về.”

Đám nhóc tỏ vẻ khó tin, hoảng hốt hô lên: “Huấn luyện viên...”

Đáp lại bọn họ là tiếng rống to của Nguyệt Nguyệt: “Cút.”

Thế là đám nhóc lùi ra sau, không dám làm trái lời Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt xông tới nhóm huấn luyện viên nói, “Bắt đầu đi!” Sau đó thấy đối phương gật đầu cô mới sải chân về phía trước, ngồi xổm xuống sau đó mau chóng duỗi chân dùng sức quét ngang, khiến mấy người phía trước đang bất chấp tiến lên liền vội tránh đi. Cơ thể Nguyệt Nguyệt bay vọt lên chạy tới người ở trước nhất, sau đó ra quyền như tia chớp, tấn công khuôn mặt của anh ta, lại một cú đá chân giò lóc, trực tiếp đón ngã.

Lúc này thật sự không thể tránh khỏi.

Thế là anh ta lùi xuống một bước, hai người sau vội vàng chống lưng anh ta, chuẩn bị cứng rắn đối kháng quả đấm của Nguyệt Nguyệt, kiểm chế Nguyệt Nguyệt, cho người bên cạnh có cơ hội vây đánh.

Nguyệt Nguyệt thấy vậy, cô rất vui vẻ. Thế là cô mau chóng thu chân về, hai tay nắm lại, hít sâu một hơi, kêu lên “Bá vương quyền pháp —— thiên hạ vô song”, sau đó hai quả đấm đồng loạt xuất ra hướng tới trước mặt một người.

Hừ, anh thích chơi khó, trùng hợp, bởi vì tôi cũng thích.

Thế là anh chàng kia nhanh chóng nắm hai tay lại, đặt trước ngực đón đỡ. Chỉ cần anh ta có thể ngăn cản Nguyệt Nguyệt, thế thì người xung quanh có thể hình thành thế bao vây cô. Và lại cho dù anh ta không ngăn được, phía sau còn có hai người, Nguyệt Nguyệt cũng không thể phá vòng vây.

Không thể không nói, tính toán này rất tốt.

Nhưng hiện thực quả là tàn khốc.

Quả đám người nọ đón đỡ Nguyệt Nguyệt, khoảnh khắc chạm vào quả đấm của Nguyệt Nguyệt liền có cảm giác núi lớn đè ép. Sau đó trong lúc bản thân còn chưa có phản ứng thì toàn thân tính luôn hai người chống đỡ đằng sau, cùng nhau bị đánh bay. Chết như vậy, còn muốn bao vây thế nào nữa.

Người xung quanh thấy thế đều há hốc mồm vì kinh ngạc, mợ nó đây là con người sao?!!!

Trong phút chốc bọn họ ngây người, Nguyệt Nguyệt đập một cái nhảy đến một người gần cô nhất, sau đó túm lấy áo anh ta, coi như món đồ chơi, nâng lên người đàn ông cao hơn cô hai ba lần, sau đó cô dùng sức ném về phía đám người đang muốn chạy tới giúp đỡ.

Cú ném này, đám người ngã xuống trước sau một mảnh.

Bấy giờ Nguyệt Nguyệt đang có hứng đánh, chỉ chốc lát sau cô lại ra quyền, thậm chí tới sau đó chỉ cần cô tới gần một chút, mọi người xung quanh chạy trốn như tia chớp, chỉ sợ chống lại cô sẽ bị cô ném bay đi.

Rốt cuộc chẳng phải là trận đánh hội đồng căng thẳng...

Trước kia có người cho rằng, chọn đơn lẻ, một người chơi một đám; chọn nhóm, một đám chơi một người, như vậy làm một người bị khiêu chiến khăng định rất bị thảm.

Thế nhưng điều kiện trước tiên loại trừ Nguyệt Nguyệt. Cô vẫn rất hưởng thụ mùi vị một người đánh một đám.

Vậy nên mọi người nên biết rằng:

Tất cả phái phản động, trước mắt quả đám của Nguyệt Nguyệt —— đều là hồ giấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khiêu khích

Trải qua lần giáo huấn này, các huấn luyện viên xung quanh nhìn thấy Nguyệt Nguyệt liền trốn ngay, cho dù cách rất xa cũng phải chạy nhanh. Bởi vậy chỉ cần là nơi Nguyệt Nguyệt xuất hiện, trên cơ bản có thể gọi là “Tiêu diệt vết tích vạn người”!

Có điều ngoại trừ học trò của cô.

Xét thấy lần trước biểu hiện của Nguyệt Nguyệt diệt toàn cuộc gần như trong giây lát, học trò của cô vốn không nghe lời hiện tại hết sức ngoan ngoãn trước mặt cô, không ai có gan mang ý tưởng không nghe lời trong đầu. Thế nên Nguyệt Nguyệt rất hài lòng.

Mà học trò của cô cũng rất hài lòng.

Tuy rằng Nguyệt Nguyệt vẫn giống như trước đây, không có việc gì lấy bọn họ ra luyện tập, so với phương pháp sấm vang chớp giật thu thập đám người kia, Nguyệt Nguyệt vẫn rất ôn hòa. Thậm chí gần như có thể nói là Nguyệt Nguyệt dịu dàng tàn phá bọn họ.

Nhưng cũng vì Nguyệt Nguyệt tàn phá, khiến tập thể học trò bức bối, vì thế đề hạ giận bọn họ luôn chạy xung quanh, làm gì nhỉ? Trút giận đó.

Bọn nhóc này bỏ chạy đến sân diễn tập lính đặc chủng bên cạnh, đánh hội đồng trút giận những lính đặc chủng kia. Ban đầu đám nhóc này làm sao có thể đánh lại lính đặc chủng giàu kinh nghiệm? Thế nhưng bọn họ có chỗ dựa vững chắc. Nguyệt Nguyệt ở đây, ai dám động tới bọn họ?

Bọn họ đánh bạn, các bạn có thể đánh trả, nhưng ai dám ra tay hung hãn? Ai dám làm bị thương một sợi tóc của bọn họ? Ai dám thật sự động tới bọn họ? Thế nên nhóm lính đặc chủng chỉ có thể nhẫn nhịn... Cho đến khi có một lần có người không nhịn được nữa thực sự ra tay nặng đánh trả. Kết quả chưa tới một lúc thì Nguyệt Nguyệt đã tới nơi.

Nếu Nguyệt Nguyệt đến đánh người dám đánh học trò cô thì thôi đi. Thế nhưng, cô sẽ không lấy lớn bắt nạt nhỏ mà trực tiếp tìm huấn luyện viên của bọn họ, để cô đánh một trận. Dù sao nuôi không dạy là không tròn nhiệm vụ. Vậy nên học trò không ngoan khẳng định là “lỗi” của huấn luyện viên.

Những vị huấn luyện viên kia đều kêu rên “Vì sao người bị thương luôn là mình?” Vì thế mỗi lần bị Nguyệt Nguyệt đánh, các huấn luyện viên đều lấy “đầu sỏ” dưới quyền mình hung hăng trút giận, luyện tập bọn họ nghiêm khắc. Lại là tiếng kêu than dậy trời đất...

Ngày tháng như vậy duy trì một khoảng thời gian, các huấn luyện viên không thể nhịn được nữa.

Thế là liên danh chống án.

Mà kết quả chờ đợi được lại là tàn khốc!

Chống án không bao lâu, phía trên phái người xuống giải quyết vấn đề. Bởi vậy trong lòng mọi người chứa đầy hy vọng. Người đến là sư trưởng quân khu Khúc Hường Nam, nghe nói là sĩ quan công chính nghiêm minh, làm chuyện gì cũng rất công bằng. Thậm chí có một lần hình như có một vị sĩ quan cấp cao quân khu sau khi uống say ầu ẩu, đánh bị thương một binh lính bình thường đến nỗi vào bệnh viện cũng do Khúc Hường Nam ra mặt, anh bắt lấy vị sĩ quan cấp cao kia, đưa đi xử lý. Sau đó nghe nói trong quá trình có rất nhiều nhân vật lớn đưa ra vô số ám chỉ cho anh, thậm chí giáp mặt anh dàn xếp cũng không ít, thế nhưng anh vẫn chống lại tất cả, đưa vị kia vào trại tạm giam.

Vậy nên lần này cấp trên phái Khúc Hường Nam xuống giải quyết vấn đề vẫn khiến bọn họ rất hài lòng.

Thế nhưng khi bọn họ vui mừng bồi đen Nguyệt Nguyệt một tràng, được rồi, là kẻ ra từng chuyện hung bạo của Nguyệt Nguyệt, sau đó chỉ thấy Khúc Hường Nam mang về tức tối hậm hực đi tới địa bàn của Nguyệt Nguyệt.

Bọn họ vốn muốn cùng đi qua, nhưng Khúc Hường Nam lại nghiêm lệnh nói: “Tiếp tục huấn luyện!” Thế là bọn họ đều không yên lòng mà huấn luyện, chờ tin tốt của Khúc Hường Nam, chờ anh làm chủ cho bọn họ, chờ đợi rửa sạch oan khiên.

Thế nhưng kết quả mà bọn họ mãi mãi mong chờ chính là Khúc Hường Nam nổi giận dưng dưng trở về, gọi ra những huấn luyện viên vừa tố cáo vào doanh địa, đánh một đám một trận. Cuối cùng anh còn nói —— ai dám trêu chọc Nguyệt Nguyệt, anh sẽ đánh chết người đó.

Hu hu hu... thôi đời thay đổi mà...

Bởi vậy bắt đầu từ ngày đó, Nguyệt Nguyệt quả thật một tay che trời.

Cho đến khi có một ngày ông cụ phái Nguyệt Nguyệt tới làm huấn luyện đến nơi giải quyết. Bởi vì trong lúc ông cụ tới thị sát, bọn họ gần như dùng hết mọi từ ca ngợi có thể nghĩ ra, ở giữa còn lặp lại nhiều lần từ đã dùng. Khi nhắc tới thành quả huấn luyện của Nguyệt Nguyệt biểu hiện của học trò cô, từ hình dung như “tuổi trẻ đầy hứa hẹn”, “trường cột nước nhà”, “kỳ tài võ học” gần như mỗi câu xuất hiện mấy lần. Thật sự làm khó bọn họ phải ghen ra nhiều từ như vậy.

Thế là ông lão hải lòng, bàn tay vung lên cười tuyên bố “Huấn luyện chấm dứt!” Nhất thời toàn sân hoan hô. Những binh lính bình thường bị đám nhóc thuộc hạ của Nguyệt Nguyệt bắt nạt giận mà không dám nói lần này thật sự mừng muốn khóc. Thậm chí không so đo hiềm khích lúc trước mà tiến lên ôm đám nhóc này.

Trời cao đất rộng à, những tai họa này rốt cuộc sắp đi rồi.

Nguyệt Nguyệt cũng rất hải lòng, cô ở bên cạnh cười tùm tùm. Hôm nay Tường Từ biết ông lão sẽ tới, anh cũng sớm đi cùng Nguyệt Nguyệt, chứng kiến thời khắc vui vẻ này.

Thế là nhóm Nguyệt Nguyệt kiêu hãnh rời khỏi trong sự hoan hô nhiệt tình của các quân binh.

Cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Nguyệt Nguyệt, đám nhóc sắp lên xe rời khỏi được Nguyệt Nguyệt ra hiệu, nước mắt vui mừng tiễn biệt với mọi người la lên nói: “Tạm biệt! Chúng tôi sẽ nhớ các anh.”

Thế là nhóm binh lính che giấu lương tâm trả lời: “Chúng tôi cũng sẽ nhớ các cậu.” Có trời biết, bọn họ hận không thể cho đám nhóc này lập tức biến mất.

Mà đám nhóc thấy các binh lính bình thường bị bọn họ bắt nạt luyện tiếc mình như vậy, bọn nhóc cũng cảm động, kiềm lòng không được cất cao giọng đáp lại: “Chúng tôi sẽ trở về.”

Nhất thời toàn sân lặng ngắt như tờ, giờ phải trả lời sao đây? Hu hu hu... sớm biết vậy không nói tiếp rồi, giờ phải làm sao? Lẽ nào lại trả lời “Hoan nghênh bất cứ lúc nào” ư? Bọn họ chẳng muốn gặp lại đám ôn thần này nữa.

Thế là bầu không khí trở nên bị trảng, người có phản ứng đầu tiên là huấn luyện viên đứng đầu hô to: “Tạm biệt!” Trực tiếp vượt qua vấn đề nan giải này. Chúng tôi không nghe thấy, chẳng nghe được gì cả. Đó là ảo giác, ảo giác thôi.

Đoàn người Nguyệt Nguyệt lên xe lăm lết đi khỏi. Còn những binh lính đưa tiễn đoàn người Nguyệt Nguyệt thì rốt cuộc không nhìn được toàn thể đều hoan hô, rốt cuộc thái bình rồi.

Đoàn người Nguyệt Nguyệt dưới sự dẫn dắt của ông lão đến khách sạn lớn nhất thành phố B, hôm nay coi như tổ chức tiệc mừng công cho Nguyệt Nguyệt. Tuy rằng cô không vào sinh ra tử làm chuyện gì lớn, nhưng mà công lao của cô cũng không thể xóa nhòa. Hiện tại các cấp trên cao cấp tương lai này dưới sự “giáo dục” của Nguyệt Nguyệt thật sự lột xác như có kỳ tích. Hình tượng “quần là áo lượt” hồi trước đã hoàn toàn tan biến, giờ coi như công đức viên mãn.

Cho nên mừng công là phải rồi.

Cơ mà ông lão cũng biết, mình là loại người không được lòng người cho lắm, thế là bao trọn phòng riêng, thanh toán tiền, rồi khích lệ tượng trưng một phen, sau đó lấy cớ có việc rời khỏi buổi tiệc.

Thế nên giờ đây chính là thiên hạ của đám nhóc.

Có điều còn phải được Nguyệt Nguyệt cho phép.

Lại là Quan Dương được mọi người đề cử, nom nớp lo sợ hỏi Nguyệt Nguyệt: “Huấn luyện viên, hôm nay bọn em có thể chơi tới bến không?”

Nguyệt Nguyệt gật đầu, trả lời: “Hôm nay tùy các cậu chơi, muốn thế nào cũng được.”

Nhất thời mọi người bắt đầu hoan hô. Giờ đã có lời nói của Nguyệt Nguyệt, giống như được uống thuốc an thần vậy.

Tuy nhiên vẫn còn hơi lo lắng, thế là Quan Dương lại bị giao cho “trọng trách” —— kính rượu!

Quan Dương trưng ra khuôn mặt đau khổ, sợ hãi rụt rè từ trên bàn cầm lấy một ly rượu nhỏ, rót đầy rượu Mao Đài, nói lấp bắp với Nguyệt Nguyệt: “Huấn... huấn luyện viên... em kính... kính chị một ly...”

Sau đó Nguyệt Nguyệt còn chưa nói gì, ánh mắt lạnh lùng của Tường Từ lướt qua, ánh mắt tựa nhát dao bay qua, khiến Quan Dương có cảm giác bị ngửi mũi phân thây. Cậu ta nuốt nước bọt, run rẩy bổ sung: “Chị uống đồ uống là được rồi.” Câu này cuối cùng không nói lắp. Cùng lúc đó, Quan Dương vừa vội nói, vừa lấy đồ uống rót đầy nước trái cây đưa tới trước mặt Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt nghe Quan Dương nói vậy, cô bất giác nhú mày, nhìn thấy động tác cậu ta lại thấy khó chịu. Thế là cô vỗ một cái lên bàn, tiếp theo đứng

lên, trợn mắt nhìn cậu ta, cô không vui nói: “Không được.”

Nhất thời mọi người đều kéo áo nuốt nước bọt, ở trong lòng mặc niệm cho Quan Dương một lần. Dù sao chọc tới Nguyệt Nguyệt, cậu ta xong rồi.

Hy vọng cậu ta có thể để lại toàn thân, A-men.

Mọi người đều cầu nguyện.

Quan Dương thấy tình huống như vậy, lập tức muốn nhận sai, xin Nguyệt Nguyệt tha thứ, nhưng cô đã cất tiếng: “Khinh thường tôi phải không? Bảo tôi uống nước trái cây à? Hừ! Uống rượu!”

Sau đó Quan Dương vốn chuẩn bị sẵn sàng, đang định nhắm mắt chịu sự hành hung của Nguyệt Nguyệt, cô lại không trách cậu ta? Thật là kỳ tích mà. Quan Dương cảm thấy hạnh phúc tràn đầy trong lòng khó nói nên lời. Cậu ta bất chấp mọi thứ, vội vàng dùng hai tay run rẩy rót ly rượu cho Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt vẫn không hài lòng, cô giành lấy chai rượu trên tay Quan Dương, rồi mở nắp ra, trợn mắt nhìn cậu ta nói: “Rót rượu trong ly làm gì?”

Quan Dương ngớ ra hỏi: “Vậy rót vào đâu ạ?”

“Cái này.” Nguyệt Nguyệt trực tiếp tự làm, rót rượu vào trong cái bát rỗng trước mặt, sau đó hét sức khí phách nói, “Dùng ly tính là gì? Muốn uống phải dùng bát.”

Thế là mọi người đều sùng sốt.

Bà cô của tôi ơi, đó không phải là rượu nếp, rượu đỏ có nồng độ thấp. Đó là rượu đế đó. Bạn thấy người nào dùng bát uống rượu đế chưa?

Tuy nhiên, không thể lay chuyển được Nguyệt Nguyệt, Quan Dương chỉ đành nghe lời làm theo, rót đầy rượu trong bát, thấp thòm giờ bát lên, cung kính hướng về phía Nguyệt Nguyệt nói: “Huấn luyện viên, em kính chúc!” Cậu ta đang định không đếm xỉa gì hết, nhắm mắt lại uống một ngụm lớn.

Nguyệt Nguyệt đã đầy khí phách giờ bát lên, uống một hơi hết bát rượu, sau đó cô đặt cái bát lên bàn vang một tiếng, lớn tiếng nói: “Được lắm.”

Quan Dương cầm bát, có phần khóc không ra nước mắt.

Hu hu hu, cũng không thể uống vậy chứ.

Thế nhưng cậu ta bất cẩn liếc thấy ánh mắt Tường Từ gần như muốn chém cậu ta, cậu ta phải nhận mệnh.

Nếu cậu ta không dám uống, Tường Từ sẽ chính chết cậu ta. Đầu tiên là do cậu ta đốt lửa, khiến Nguyệt Nguyệt uống rượu, và lại còn là rượu đế, thậm chí vừa uống là cá bát.

Nếu cậu ta dám giờ trò quỷ, muốn chơi xấu, Tường Từ sẽ chẳng do dự lột da cậu ta.

Quan Dương bèn một tay bóp mũi, một tay cầm bát, nhắm hai mắt lại, tỏ vẻ bất cứ giá nào liều mạng uống vào. Vừa nuốt xuống ngụm đầu tiên, cảm giác như lửa đốt từ cổ họng tràn tới dạ dày, phản ứng trực tiếp nhất chính là khóe mắt Quan Dương bắt gặp giọt nước mắt. Đó là máu mắt của cậu ta, thật sự rất khổ cực.

Hu hu hu... sặc chết người ta rồi.

Sau đó Quan Dương uống xong, cũng bất chước Nguyệt Nguyệt đặt bát thật mạnh xuống bàn.

Nguyệt Nguyệt thấy vậy đang muốn khen ngợi Quan Dương thì đã thấy cậu ta như bần nhào ngã phịch xuống đất.

Xem tư thế này, nhất thời không đứng nổi.

Quả nhiên, bất cứ lúc nào cũng không thể khiêu khích Nguyệt Nguyệt.

Bằng không chẳng có kết cục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Say sưa loạn tính

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Quan Dương không chịu nổi cô liền cảm thấy không vui, cô lập tức dùng ánh mắt lướt một vòng nhìn mọi người đang ngồi, nhất thời cả đám người vốn vui đùa như cơm giống như tăng thêm can đảm, “xoạt” một tiếng đồng thời đứng lên. Không cần Nguyệt Nguyệt lên tiếng, cả đám đều rất tự giác cầm chai rượu rót vào trong bát.

Được rồi coi như liều mình tiếp quân tử đi.

Mà là người nhà của Nguyệt Nguyệt, huấn luyện viên trên danh nghĩa Tường Từ cũng không thể ngoại lệ, anh cũng đứng lên theo, cầm lấy chai rượu rót vào trong bát, nhưng bị Nguyệt Nguyệt ngăn lại.

Thế là Tường Từ thấy khó hiểu, bèn nhẹ giọng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, sao vậy?”

“Người bệnh vừa mới khỏi không được phép uống rượu.” Nguyệt Nguyệt bá đạo ra lệnh.

“Nhưng mà, Nguyệt Nguyệt, em xem tình hình bây giờ...” Tường Từ nhướn lông mày bên trái, nói với cô.

Nguyệt Nguyệt nhìn lướt xung quanh một vòng, trông thấy các “học trò” đều rất “ngoan ngoãn” rót rượu trong bát, chuẩn bị “kính rượu”. Thực ra bọn họ không ngoan như vậy, nhưng nhớ tới nắm tay nhỏ của Nguyệt Nguyệt, bọn họ còn muốn sống lâu mấy ngày, bởi vậy chẳng xá gì.

Tường Từ lại cất tiếng: “Nguyệt Nguyệt, em xem, các học trò đều đã rót rượu, anh có thể không uống sao?”

“Không được! Dù sao em cũng không cho phép uống.” Nguyệt Nguyệt bắt kẻ ra sao cũng không định để Tường Từ uống rượu.

“Vậy làm sao đây?” Tường Từ cau mày hỏi.

“Ừm, nhìn em này!” Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ rồi trả lời.

Sau đó Nguyệt Nguyệt nhìn lướt qua đám học trò xung quanh đã rót rượu xong, chuẩn bị liều chết “kính rượu”, cô cất tiếng: “Ai bảo các cậu rót rượu?”

“Không phải nên kính rượu sao?” Một nam sinh dè dặt nhẹ giọng đáp lại, chỉ sợ khiến Nguyệt Nguyệt tức giận.

“Ai bảo các cậu kính rượu?” Nguyệt Nguyệt nhú mày, không vui hỏi tiếp.

“Vừa nãy Quan Dương đã kính...” Một nam sinh khác run rẩy trả lời.

“Cậu ta kính thì liên quan gì đến các cậu? Các cậu muốn bắt chước cậu ta phải không?” Nguyệt Nguyệt nhướn mày, đây là tức giận rồi!

“Không dám, không dám!” Mọi người vội vàng trả lời, cùng hô lên giải thích, “Ồ trong mắt bọn em, Quan Dương lại dám khiêu khích huấn luyện viên, không chỉ là tìm chết, và lại là chết chưa hết tội. Bọn em nhất trí khinh bỉ cậu ta, phỉ nhổ cậu ta, kiên quyết coi là bài học kinh nghiệm.”

“Ừ!” Nguyệt Nguyệt nghe xong thì gật đầu, nói, “Các cậu hiểu là tốt rồi.”

“Hiểu được, hiểu được. Bọn em tuyệt đối không giẫm lên vết xe đổ.” Đám nhóc đều lanh lợi, lẽ nào không hiểu ý này là gì.

“Vậy, rượu này còn uống không?” Nguyệt Nguyệt lại hỏi.

“Không uống, không uống.” Cả đám nào dám không biết điều.

“Không được!” Cô lại lắc đầu.

“Tại sao?” Mọi người ngạc nhiên hỏi.

“Buổi tiệc nào mà không uống rượu chứ?” Cô nhú mày hỏi.

“Ặc, hình như là vậy.” Một người nói theo Nguyệt Nguyệt.

“Vậy dùng ly đi.” Cô chợt nghĩ tới, gật đầu trả lời.

“Được!”

Mọi người vội vàng đổ rượu trong bát vào ly. Lúc chuẩn bị kính rượu thì Nguyệt Nguyệt đột nhiên lên tiếng: “Tôi đi ra ngoài một chút.” Sau đó, không đợi bọn họ nói gì thì cô đã ra ngoài, Tường Từ đang định đi theo Nguyệt Nguyệt thì bị ánh mắt của cô ra hiệu dừng lại.

Nguyệt Nguyệt ra khỏi phòng riêng, đóng cửa lại, sau đó cô đến bên cạnh nhân viên phục vụ nói: “Cho tôi lấy một chai Mao Đài thượng hạng.”

Cô nhân viên phục vụ vội vàng gật đầu, dù sao quản lý đã nhắc nhở ngay từ đầu, bảo cô ta coi sóc cẩn thận, thứ gì cũng phải là tốt nhất. Thế là chưa đến một lúc, nhân viên phục vụ đặc biệt bung một chai Mao Đài năm 80 trở về, sau đó Nguyệt Nguyệt cầm lấy đi về phía toilet, cô nhân viên không hiểu ý của Nguyệt Nguyệt bèn đi theo sau cô.

Vào tới toilet, Nguyệt Nguyệt mở chai rượu, sau đó dưới con mắt khó tin của nhân viên phục vụ cô đổ rượu vào trong bồn rửa tay.

Trời, đó chính là Mao Đài năm 80 mà! Một chai rượu hơn mười vạn đó, còn đắt hơn cả vàng. Hơn nữa quan trọng nhất là cái này không phải có tiền là mua được. Cả khách sạn bọn họ cũng chẳng có bao nhiêu, không phải nhân vật lớn mới lấy ra một chai à?

Mao Đài đắt tiền như vậy thế mà đổ đi như vậy?

Ông trời của tôi ơi!

Mà còn chưa xong đâu.

Nguyệt Nguyệt đổ rượu xong, rồi xoay người nói với nhân viên phục vụ: “Các người có nước đun sôi để nguội không?”

“À, bên này.” Tuy rằng cô nhân viên còn chưa lấy lại tinh thần, cơ mà tổ chức chuyên nghiệp vẫn còn đó, bằng không cũng chẳng tới phiên cô ta phụ trách căn phòng riêng này.

Thế là cô nhân viên mang về mặt nghi hoặc dẫn Nguyệt Nguyệt đi vào phòng trà nước, sau đó bung qua một cái ấm nhỏ, nói: “Trong này là nước đun sôi để nguội.”

Nguyệt Nguyệt cầm cái ấm, dưới con mắt giật mình của cô nhân viên, cô rót nước vào trong chai rượu.

Trời, Mao Đài năm 80 chính tông đã bị nước đun sôi không hề có giá trị thay thế? Chuyện này không phải là sự thực đúng không? Cô nhân viên này sắp phát điên rồi.

Nguyệt Nguyệt rót đầy chai rượu rồi đây nắp lại, sau đó trả ấm lại cho cô nhân viên, nói: “Cám ơn cô.” Nguyệt Nguyệt đi thẳng về phía phòng riêng, để lại cô nhân viên một mình sững sờ tại chỗ thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Cái này không phải nằm mơ chứ?

Nguyệt Nguyệt trở về phòng đặt riêng, dưới ánh mắt của mọi người, cô đặt cái chai bề ngoài Mao Đài năm 80 thực ra là nước đun sôi quang minh chính đại ở trước mặt Tường Từ, tỏ rõ là cho Tường Từ. Đám nhóc thấy tình huống này cũng chẳng dám nói gì, rõ ràng chính là Nguyệt Nguyệt thiên vị người đàn ông của mình, cho anh uống loại tốt nhất. Bọn họ sao có thể không biết điều, dám đi tranh giành quyền lợi chứ? Tuy rằng bọn họ quả thực thêm muốn. Có điều nghĩ tới bản lĩnh sấm chớp của Nguyệt Nguyệt, bọn họ vẫn nên biết thân phận để sống lâu dài hơn.

Thế là đám nhóc này đứng dậy, bung lên ly rượu trước mặt, kính rượu với Nguyệt Nguyệt nói: “Huấn luyện viên, chị vất vả rồi! Chúng em kính trước.” Sau đó cả đám đầy khí phách uống một hơi.

Nguyệt Nguyệt cũng không ngại ngừng trực tiếp uống cạn bát rượu, mọi người xung quanh đều phải bội phục. Mà Tường Từ rất tự giác rót rượu Mao Đài Nguyệt Nguyệt cố ý đưa cho anh, uống cùng mọi người. Thế nhưng, rượu vừa vào miệng anh liền cảm thấy bất thường.

Đây không phải Mao Đài, là nước thường mà.

Tuy nhiên Tường Từ cũng không thay đổi sắc mặt, uống hết một hơi, anh còn hơi nhú mồm, nhẹ nhàng phả ra một hơi, toàn thân giống như hết sức thỏa mãn, khiến người ta có cảm giác lâng lâng. Đám nhóc bên cạnh hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm Mao Đài năm 80 trước mặt Tường Từ, hận không thể giành lấy uống một ngụm. Có điều bọn họ lại bất giác nhìn lướt qua sofa, cảnh tượng Quan Dương ngủ như lợn chết áp chế lòng chộn rộn kia, rượu này cho dù có ngon thế nào cũng phải có mệnh lệnh mới uống được.

Mà Tường Từ sau khi “đắm chìm” trong dư vị rượu thì một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, anh cười với mọi người, để đám nhóc khẳng định thứ Tường Từ uống là rượu ngon quý giá, bằng không, đối với bọn họ gần như ngoại trừ cười lạnh, cười nham hiểm, cười gian thì huấn luyện viên Lâm không có sắc mặt hòa nhã sẽ bất ngờ cười dịu dàng với họ như vậy. Quả thực rất lạ lùng!

Lúc này Tường Từ mới nhìn về phía Nguyệt Nguyệt, nhìn thấy cô mặt mày tươi tắn cười với anh, rất động lòng người. Giờ đây tim gan của Tường Từ giống như muốn nhảy ra, đập rất dữ dội! Không đúng, anh say thật rồi.

Dù sao có câu nói rằng, rượu không say người tự say. Nguyệt Nguyệt trước mắt cười với anh xinh đẹp như vậy, anh làm sao có thể bình tĩnh chứ?

Hơn nữa, Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ nhìn mình chăm chăm, đoán chừng anh đã biết trong rượu có mờ ám, thế là cô nháy mắt mấy cái với anh, cười càng vui vẻ hơn. Giờ phút này, Tường Từ hoàn toàn không tìm ra phương hướng.

Mao Đài năm 80 tính là gì? Rượu nổi tiếng giá trị mấy chục vạn thì sao? Ở trong mắt Nguyệt Nguyệt, so với sức khỏe của Tường Từ thì những cái đó tính là gì chứ? Còn thua một chai nước thường.

Ở trong mắt cô, chỉ cần Tường Từ tốt thế thì cái gì cũng tốt.

Lúc này mọi người đều rất vui vẻ. Nguyệt Nguyệt thoải mái uống chút rượu, ăn chút ít, thường xuyên uống một ly với Tường Từ, mà đám nhóc kia cũng tự vui vẻ, muốn chơi trò đổ nhau thì chơi, muốn ăn thì ăn, biểu diễn vài tiết mục trong phòng, không khí trở nên rất high. Đường nhiên nên kính rượu thì cũng không quên. Thường uống một ly với Tường Từ, trò chuyện hai câu, đồng thời không quên nịnh nọt Nguyệt Nguyệt.

Hiện tại ai cũng biết, ở trước mặt Tường Từ nói lời tốt về Nguyệt Nguyệt thì hữu hiệu hơn bất cứ thứ gì. Không tin, bạn xem đi, Tường Từ hào hức lắng nghe, còn thường thường gật gù, có đôi khi thậm chí ôn hòa vỗ vai đứa nhóc bên cạnh, tỏ vẻ trẻ con dễ dạy, thật là dịu dàng.

Chưa đến một lúc, bầu không khí vốn sôi động trong phòng đột nhiên bị tiếng gõ cửa ngắt ngang, sau đó một người đàn ông trung niên bụng một cái khay đầy tám lạng đồ tiến vào, hơi khom lưng nói với mọi người bên trong: “Đây là rượu vang thượng hạng của khách sạn chúng tôi, các vị có muốn nếm thử chút không?”

Hóa ra sau khi cô nhân viên kia lấy lại tinh thần thì vội vàng chạy đi tìm quản lý, chỉ sợ xảy ra sự cố. Bởi vì cô ta lấy Mao Đài chính tông thật, mà Nguyệt Nguyệt lại đổ nước đun sôi vào, nếu không xảy ra chuyện thì thôi, nếu có chuyện thì phải do cô ta chịu trách nhiệm. Dù sao, ai sẽ tin có khách đổ đi rượu đắt tiền mà bỏ nước đun sôi vào chứ? Đến lúc đó một khi xảy ra chuyện, khẳng định truy cứu trách nhiệm của cô ta, cô ta có miệng cũng chẳng thể nói rõ. Cô ta làm sao gánh nổi trách nhiệm này.

Quản lý cũng không biết làm sao, bèn gọi điện hỏi tổng giám đốc. Tổng giám đốc vừa nghe được hai cái tên Khúc Nguyệt Nguyệt và Lâm Tường thì lập tức căn dặn quản lý đích thân đi lấy ra một chai “Louis XIII” trong hầm rượu, cái này có thể gần như coi là vật quý trong khách sạn bọn họ. Phải biết rằng, “Louis XIII” ở trong hầm rượu trải qua năm mươi năm được coi là cực phẩm trong “Rémy Martin”, mà ông chủ bọn họ hao tốn trăm nghìn cay đắng mới có được một chai như vậy, bản thân cũng không nỡ uống.

Hơn nữa, bình thường cũng không phải không có nhân vật lớn nổi tiếng đến, kết quả đều bị hạ thấp. Ông chủ bọn họ rất cứng rắn, thật không nghĩ ra vì sao hôm nay ông chủ làm thế. Cơ mà nếu quản lý biết được ông chủ bọn họ Lương Hường Huy chính là bị Nguyệt Nguyệt đánh thành bao thịt người, tất cả sẽ không kinh ngạc như vậy.

Cho dù thế nào quản lý vẫn nghe theo lời làm việc.

“Hừ! Có thứ gì tốt mà chúng tôi chưa từng thấy chứ? Chỉ một chai rượu mà còn không biết ngượng lấy ra khoe khoang! Hừ!” Đám nhóc kia khinh thường lên tiếng, có điều tuy là nói vậy, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cái khay kia.

Vị quản lý kia làm như không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm người làm chủ là Nguyệt Nguyệt, cho đến khi cô gật đầu trả lời, “Được.” Lúc này quản lý mới có động tác. Ông chủ bọn họ đã nói, ngoại trừ cô gái kia và chàng trai bên cạnh cô thì không cần nể mặt những người khác.

Thế là tay quản lý kéo ra tám lạng, nhất thời một tràng hít không khí vang lên, trời ơi là Louis XIII... Cái này cũng không phải có tiền là mua được, gần như là rượu vang cao cấp nhất thế giới. Ở đâu cũng coi là bảo bối cất giấu, bây giờ lại ở trước mặt bọn họ, kỳ tích mà.

Lúc này không ai mạnh miệng nữa, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt.

Chỉ nghe được cô nói: “Cái chai này đẹp lắm.” Nhất thời cả phòng yên tĩnh. Hồi lâu sau, mọi người cùng khen ngợi, “Cái chai này đẹp ghê.”

Quản lý lau mồ hôi lạnh, trời ơi người gì đây, Louis XIII đấy! Thế mà chỉ nhìn cái chai, không nhìn rượu. Cái chai này có thể đánh đồng với rượu sao? Tuy nhiên quản lý cũng chỉ dám phàn nàn trong lòng, trên mặt vẫn là nụ cười hùa theo, “Phải, quả thật như thế.”

Quản lý nhẹ nhàng đặt chai rượu xuống, để lại dụng cụ mở nắp rồi rời khỏi. Tường Từ cầm lấy rượu, dưới ánh mắt phát sáng nhìn chằm chằm của đám nhóc nín thở tập trung, anh mở nắp chai ra, rót cho bọn họ mỗi người nửa ly.

Dù sao cũng không nhiều rượu lắm.

Mà chính anh cũng không nhận được rót một ly nhỏ. Cuối cùng dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, anh rót một cốc lớn cho Nguyệt Nguyệt. Chẳng ai dám có ý kiến.

Mọi người hơi híp mắt, nhẹ nhàng hớp một ngụm nhỏ, sau đó vẻ mặt đều là hạnh phúc. Giờ khắc này lặng ngắt như tờ.

Nguyệt Nguyệt vẫn như trước, uống một hơi. Thật là phí của trời.

Sau đó mọi người nhắm mắt, thời khắc dư vị lắng lặng, bỗng nghe “phịch” một tiếng, Nguyệt Nguyệt ngã xuống.

Trời, đây là chuyện gì?

Tường Từ thấy vậy liền kéo Nguyệt Nguyệt lên, anh đang muốn véo nhân trung của cô thì đã thấy cô mở mắt ra, mặt mày choáng váng, mắt say lơ lơ mông lung nhìn anh, cô khẽ khàng làm nũng, “Ông xã...”

Xem ra Nguyệt Nguyệt say rồi.

Kỳ tích quá đi!

Uống nhiều rượu trắng vậy cũng không sao, một ly rượu vang liền say, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Cơ mà chuyện này cũng bình thường. Hồi trước Nguyệt Nguyệt đi theo ông cụ Hạng học bá vương quyền pháp, gần như coi rượu trắng làm nước uống, hiện tại một chút như vậy tính là gì. Cơ mà rượu khác thì cô chưa từng uống. Ai biết cô có thể say hay không?

Dù sao đâu có ai quy định người biết uống rượu trắng, nhất định cũng biết uống rượu vang.

Thế là Nguyệt Nguyệt say rồi.

Tường Tử thấy Nguyệt Nguyệt ngã vào khuỷu tay mình, anh làm sao còn lo chuyện khác nữa, anh ôm Nguyệt Nguyệt ra ngoài phòng riêng, nói: “Các cậu tùy tiện.”

Ra khỏi phòng, Tường Tử muốn ôm Nguyệt Nguyệt về nhà, ai ngờ cô bắt đầu giãy dụa, bắt đắc dĩ, Tường Tử trực tiếp mở phòng tổng thống tại khách sạn ở lại trước.

Đi vào phòng, Tường Tử ôm Nguyệt Nguyệt tới nằm trên giường, còn anh thì muốn vào nhà vệ sinh lấy khăn lau mặt cho cô, lại không đề phòng bị cô kéo tay, cô hơi nhồm đậy ôm cánh tay anh, làm nũng nói: “Ông xã, em muốn đi tắm... giúp em tắm đi... ông xã.”

Tường Tử thấy vậy, làm sao còn có thể bình tĩnh, không chỉ nói giúp cô tắm, bảo anh giúp cô giết người cũng được. Thế là anh không nói hai lời, bồng lấy Nguyệt Nguyệt hướng về phòng tắm.

Tới nơi, Tường Tử để Nguyệt Nguyệt dựa trên tường trước, bảo cô đứng vững, còn anh thì đến bồn tắm lớn mở nước, Nguyệt Nguyệt đi tắm luôn thích dùng thùng nước. Bây giờ không có thì dùng bồn tắm cũng được.

Chờ khi anh điều chỉnh nước nóng, mở nước xong xoay người lại thì đã thấy cô mềm nhũn ngồi xổm dưới đất, phần áo nửa thân trên đã cởi ra một nửa, chỉ còn lại mấy nút áo cuối cùng chưa tháo ra, thế nhưng Nguyệt Nguyệt đã có phần mất kiên nhẫn, cô dùng sức một chút, kéo một cái nút áo văng ra khắp nơi.

Tường Tử thấy Nguyệt Nguyệt lộ ra một nửa như vậy, đột nhiên anh cảm giác khí nóng dâng lên. Nhiệt độ sao lại nóng như vậy. Anh vội vàng trấn tĩnh, tiến lên giữ lại Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng giúp cô cởi áo ra, cho cô tựa đầu, để tránh Nguyệt Nguyệt không kiên nhẫn, kéo tóc lung tung.

Lúc này Nguyệt Nguyệt thấy Tường Tử giúp đỡ, cô cười hi hi nhìn anh, luôn âm ái gọi, “Ông xã.” Còn nói, “Hôn em” Tường Tử vừa giúp Nguyệt Nguyệt cởi đồ, vừa trả lời, “Bà xã.” Còn vừa hôn Nguyệt Nguyệt, bận đến mù mịt, cơ mà mùi vị này, chắc...

Đôi khi Tường Tử cởi hết đồ cho Nguyệt Nguyệt chỉ còn chừa lại đồ lót thì nước đã mở xong. Anh định bồng cô vào bồn tắm, rồi tự mình ra ngoài, để cô tự tắm. Thế nhưng Nguyệt Nguyệt không vui, hai tay cô túm lấy áo Tường Tử, dùng sức một cái, tình cảnh tái hiện, áo Tường Tử cũng hy sinh. Nguyệt Nguyệt ra lệnh nói, “Cởi cho em” Anh dở khóc dở cười nhìn quần áo của mình, sau đó nghe lời. Cho dù thế nào, anh sẽ không làm trái lời Nguyệt Nguyệt.

Chưa đến một lúc, Tường Tử đã cởi hết nửa thân trên, sau đó anh định bồng cô tới bồn tắm, nhưng Nguyệt Nguyệt vẫn không hài lòng, muốn vươn tay “giúp” Tường Tử cởi quần. Lúc này Tường Tử hoảng sợ, vội hỏi, “Bà xã, em làm gì?”

“Cởi cho em” Nguyệt Nguyệt chỉ quần Tường Tử nói.

“Được, được, anh cởi, anh cởi.” Tường Tử lắc đầu cười khổ trả lời.

“Ừm, ngoan.” Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu hôn Tường Tử một cái, coi như khen ngợi anh.

Cuối cùng Tường Tử chỉ mặc một cái quần lót đứng bên cạnh Nguyệt Nguyệt, cô hài lòng, sau đó ngoan ngoãn để anh bồng đi tới bồn tắm lớn. Khi anh muốn ra ngoài thì cô giữ anh lại, chỉ vào đồ lót của mình âm ái nói, “Cởi...”

Giờ phút này Tường Tử không nhận được có phần muốn phun máu mũi.

“Nguyệt Nguyệt, em nói thật à?” Tường Tử ép mình hỏi.

“Ừm, ông xã, cởi cho em” Nguyệt Nguyệt cười tùm tùm gật đầu, còn sợ anh không tin, cô vội vàng lấy tay chỉ bộ ngực nhỏ của mình, trả lời.

Lúc này nếu Tường Tử còn có thể nhẫn nhịn, vậy thì anh không phải là đàn ông.

Tường Tử liền nhào tới, hung hăng hôn lấy Nguyệt Nguyệt, hai tay anh vòng ra sau, linh hoạt khều ra áo lót, trong nháy mắt liền rơi xuống, lộ ra thỏ ngọc trắng như tuyết bên trong. Rất đáng yêu! Đặc biệt là quả anh đào nhỏ trên đỉnh kia, quả thực khiến anh có nỗi xung động muốn chảy máu mũi.

Anh ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, hướng tới bộ ngực nhỏ rồi ngậm lấy. Mút mát nhiều lần, còn dùng bàn tay nắm lấy bên còn lại, vuốt ve hết lần này tới lần khác, khiến Nguyệt Nguyệt thờ gáp liên tục.

Nguyệt Nguyệt chịu đựng trọng lực của Tường Tử, toàn thân rơi vào trong nước, từ lưng tới bộ ngực, chậm rãi bị ai đó bao phủ, mà anh cũng theo cô rơi vào trong nước.

Chỉ trong chốc lát, hai người đều bị chìm trong nước sau đó trong chớp mắt xông lên mặt nước, điều khác biệt là thân hình hai người hoán đổi.

Lúc này, Nguyệt Nguyệt ở trên, Tường Tử ở dưới.

Nguyệt Nguyệt kéo lên Tường Tử trước ngực mình làm việc xấu, sau đó hung hãn hôn lên, hai tay bắt chước Tường Tử làm chuyện anh đã làm với cô, nhẹ nhàng bao phủ đỉnh đầu trên ngực Tường Tử. Nhưng cô không giống anh khê khằng vân vân, mà là dùng sức bóp mạnh, anh đau đến hít một hơi lạnh, trong nháy mắt lại ngừng hô hấp, một loại cảm giác thoải mái khó mà nói ra chọt lan tràn.

Hóa ra Nguyệt Nguyệt ngậm lấy bộ ngực Tường Từ, liếm nhẹ.

Lúc này Tường Từ dù đau cũng thấy vui sướng.

Nguyệt Nguyệt bắt đầu không định buông tha anh, tay trái cô lại tấn công bộ ngực Tường Từ, bao phủ bên còn lại, nhưng không giống động tác vừa rồi, mà là giống như khiêu khích xoay vòng xung quanh, không trực tiếp vùn về chỗ kia. Thật là đáng giận mà! Tường Từ thầm nghĩ, nhưng không dám lên tiếng.

Nguyệt Nguyệt trêu đùa Tường Từ một hồi mới đổi chỗ, ngậm lấy bên còn lại của Tường Từ, anh thì hơi cau mày, muốn cắn Nguyệt Nguyệt, lại muốn hung hăng hôn cô một cái.

Thế là cứ vừa đau đớn vừa vui sướng như vậy.

Cho đến hồi lâu, Nguyệt Nguyệt nằm sấp trên người anh bất động.

Ông trời, để anh chết đi.

Hai tay Tường Từ dùng sức, kéo người Nguyệt Nguyệt lên, anh ngậm lấy vành tai cô hỏi: “Nguyệt Nguyệt, sao em không nhúc nhích?”

Nguyệt Nguyệt chớp đôi mắt to, vô tội trả lời: “Em chỉ biết cái này...”

Sau đó Tường Từ không nhìn được kêu một tiếng trầm thấp, anh xoay người đặt Nguyệt Nguyệt dưới thân, không để ý cô gãy dựa, anh kéo ra quần lót của cô rồi ngón tay di chuyển vào bên trong.

Bởi vì ở trong nước nên lực cản khá nhỏ, tuy nhiên Tường Từ sợ Nguyệt Nguyệt bị thương, anh nhẫn nại vừa hôn cô vừa hành động, ngoài miệng thì nói lời yêu thương: “Nguyệt Nguyệt, anh thích em. Bà xã, anh rất thích em.”

Sau đó, Tường Từ đoán chừng thời gian được rồi, anh hơi động một tí còi ra quần lót của mình, đẩy “em trai nhỏ” đã căng ra đau đớn vào trong huyệt sâu của Nguyệt Nguyệt, ánh mắt anh đầy thâm tình nhìn cô nhẹ giọng hỏi, “Nguyệt Nguyệt, em muốn anh được không?”

Nguyệt Nguyệt đã động tình, cô ôm chặt bờ vai rộng của Tường Từ, dịu dàng nói: “Được.”

Thế là không còn lời nói nào nữa, Tường Từ dùng sức một cái đâm sâu vào trong, khoảnh khắc Nguyệt Nguyệt chịu đau đớn, cô cắn mạnh bờ vai Tường Từ, thật lâu không buông ra, cho đến khi đau đớn dần dần tàn đi cô mới nhả ra.

Tường Từ cũng đợi Nguyệt Nguyệt thích ứng mới thông thả di chuyển, mà tại nơi hai người giao hợp, theo động tác của anh mà bắt đầu chảy ra tơ máu, từ giờ trở đi, Nguyệt Nguyệt là bà xã danh xứng với thực của Tường Từ.

Sau một lúc lâu, hai người mới ngừng lại, Tường Từ vội ôm lấy Nguyệt Nguyệt, mở ra vòi nước cùng Nguyệt Nguyệt tùy ý cọ rửa một chút, sau đó đi về phía phòng ngủ.

Một lần như vậy khẳng định là không được, anh thủ thân như ngọc nhiều năm rồi, dù sao cũng phải có hồi báo.

Hơn nữa, ở trên giường vẫn thoải mái hơn.

Bồn tắm quá nhỏ, không dễ hành động.

Lúc này Nguyệt Nguyệt dịu dàng ở trong vòng tay Tường Từ, thật sự là mê người mà. Đây có lẽ là thời điểm duy nhất Nguyệt Nguyệt dịu dàng, mặc anh tùy tiện đòi lấy.

Ai nói Nguyệt Nguyệt không biết dịu dàng?

Cô dịu dàng muốn chết đây.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Gia quy

Có lẽ tối qua quá vất vả, thế nên sáng nay Tường Từ ngủ đặc biệt sâu. Mà cũng có lẽ vì tối qua đặc biệt hạnh phúc, thế nên anh ngủ rất ngon, ôm chặt Nguyệt Nguyệt trong lòng, khoe miệng anh mỉm cười đi vào giấc ngủ, thật sự hết sức khoan khoái.

Vì thế Nguyệt Nguyệt muốn trở mình đá chần cũng không được.

Điều này làm khó dễ Nguyệt Nguyệt. Cô bắt giắc bắt đầu gãy dựa, muốn thoát khỏi vòng tay của Tường Từ. Mà anh theo phản xạ càng ôm cô chặt hơn.

Vì thế bị kịch đến rồi.

Nguyệt Nguyệt ngay cả mắt còn chưa mở ra thì đã giờ căng chân đá một cước “mau, hết sức, chuẩn” trên người Tường Từ, hoàn toàn không cần động não, cơ thể phản ứng tự nhiên, bản năng đó.

Tường Từ bất hạnh chẳng có bản năng phòng ngừa chuyện này, vậy nên kết cục anh bắt giắc bị Nguyệt Nguyệt đá trên lưng một cước, sau đó cùng với sức chân của cô, toàn thân anh không thể không chế bay tới mép giường.

Một tiếng “phịch” vang lên, Tường Từ bị đá xuống giường, nện trên sàn nhà.

Lúc này Nguyệt Nguyệt dẫu môi, không bị gò ép trong vòng tay của Tường Từ, cô tự do trở người, tùy tiện đá chần, sau đó cô tiếp tục nhấp cái miệng nhỏ ngủ ngon lành.

Tường Từ trần truồng mơ màng từ mặt đất đứng lên.

Tại sao thời khắc tốt đẹp như vậy, anh vẫn không chạy thoát vận mệnh bị đá xuống giường chứ?

Trời ơi, rốt cuộc là vì sao hả?

Cơ mà cho dù thế nào, quan hệ giữa hai vợ chồng họ vẫn đạt được sự tiến triển vượt bậc. Đối với điểm này, bất kể thế nào Tường Từ vẫn rất hài lòng. Dù sao ở trong mắt anh, anh cho rằng mình có thể động phòng sớm nhất vào năm Nguyệt Nguyệt tròn hai mươi. Thế nên nói, theo anh thấy anh còn phải ngoan ngoãn thủ thân như ngọc, làm hòa thượng hai năm nữa.

Trời ơi, hai năm đó! Mỗi ngày cùng giường chung gối bà xã ngoan ngoãn nằm trong lòng cũng không thể động tới cô, đó là chuyện tàn khốc cỡ nào. Mà lần này cô say rượu, trực tiếp cắt ngắn thời gian, quả thực chính là kỳ tích. Đây là việc khiến Tường Từ phần nào vừa mừng lại lo.

Bởi vậy dù bị Nguyệt Nguyệt đá xuống giường, tâm trạng Tường Từ vẫn rất tốt nghĩ ngợi “Mùi vị bà xã tốt quá xá.” Thế là anh hơi xung động, vội vàng xốc lên góc chần, tiến vào ổ chần, ôm Nguyệt Nguyệt vào lòng. Thân hình người con gái nõn nà thật sự là chết người mà.

Thế nhưng Nguyệt Nguyệt sẽ cho anh toại nguyện sao?

Khà khà...

Đó là không có khả năng!

Nguyệt Nguyệt vừa khôi phục sự tự do, có thể tùy ý lăn lộn trên giường, lúc này cô làm sao sẽ bằng lòng để Tường Từ ôm ấp? Thế là cô theo bản năng thụt khuỷu tay ra sau, dùng sức một cái, Tường Từ chịu đau bụng cô ra, anh co người hơi ôm bụng mình, chắc là bầm rồi.

Nguyệt Nguyệt thật là hung hãn.

Mà kẻ đầu sỏ là Nguyệt Nguyệt chẳng có tí cảm giác nào, cô vẫn ngủ rất ngon lành, một tay hất đi tám chần trên người, rồi trở mình lần nữa nhõm người một cái đặt Tường Từ dưới thân, tiếp tục chảy nước bọt.

Thật là đau khổ mà. Giờ phút này Tường Từ vừa đau lại thoải mái, thật là hoàn toàn tương phản. Một bên là Nguyệt Nguyệt tron bóng mịn màng, một bên là bụng bị bầm, vừa hấp dẫn lại cảnh báo, khó khăn này vượt qua sao đây? Vượt qua rồi, vận khí tốt, không có việc gì, còn có thể ôm người con gái trong lòng, thế nhưng nếu vận khí không tốt, không vượt qua rơi vào khó khăn, đó chính là tan xương nát thịt, ngay cả vụn cũng không còn thừa.

Vậy nên anh rất phiền não.

Mà lúc Tường Từ đang rối rắm, Nguyệt Nguyệt cảm thấy hơi lạnh, cô tìm chần khắp nơi nhưng lại không đụng tới, dù sao chần đã bị cô đá xuống giường, làm thế nào sẽ mò ra?

Thế là Nguyệt Nguyệt khó chịu.

Cô mơ màng mở mắt ra, trông thấy ngủ trước mặt mình là một anh chàng trần truồng, bất chấp thấy rõ là ai, Nguyệt Nguyệt cũng nhấc chân lên đá mạnh một cái, lại đá Tường Từ xuống giường lần nữa.

Chỉ khác với lần trước, lần này Nguyệt Nguyệt tỉnh giấc, là hành vi có ý thức. Tuy nhiên, so với hành vi vô ý thức thì càng khiến Tường Từ đau khổ hơn, dù sao lúc vô ý thức Nguyệt Nguyệt đá anh xuống giường, anh có thể an ủi chính mình đó là tự phòng vệ. Thế nhưng lúc cô tỉnh giấc vẫn là hành động này, liền chứng minh cô không tin tưởng anh.

Thế là Tường Từ tiếp xúc thân mật với tám tám, lần này anh không lập tức đứng dậy, mà tiếp tục nằm bò dưới đất, rồi rầm về hàm ý hành động của cô.

Lúc này Nguyệt Nguyệt mới lấy lại tinh thần, cô nhìn thấy khoảng trống bên giường, còn đang suy nghĩ về hành động ban nãy của mình, cô cũng hơi ngượng ngùng, đang muốn cất tiếng gọi Tường Từ đứng lên, cô lại phát hiện mình thế mà khóa thân nằm trên giường. Gì đây, anh phản rồi! Thế là cô kéo lên tấm chăn choàng trên người, nhìn nhin cảm giác khó chịu nóng rát dưới thân, cô xoay người ngồi dậy, giận dữ hét với Tường Từ, “Tường Từ, anh đứng lên cho em!”

Tâm can Tường Từ vốn bị thương, đang một mình ăn năn hối hận thì nghe được Nguyệt Nguyệt gọi, anh làm sao còn lo lắng tới những chuyện này, vội vàng chống hai tay từ mặt đất nhảy lên, thấy Nguyệt Nguyệt choàng chăn ngồi trên giường, anh đang muốn nói chuyện thì không đề phòng cô nhanh như chớp vuron ra bàn chân từ trong chăn đánh về phía anh, rồi lại dùng tốc độ như sét đánh thu chân về. Thế nên, cả quá trình anh chỉ bắt kịp một bóng chân trắng nõn, sau đó lại ngã xuống lần nữa.

Trời, khẩu vị có thể nặng quá như vậy không, anh không chịu nổi đâu.

Có người đàn ông nào sau hôm động phòng bị bà xã mình đá xuống giường? Không phải ai cũng nói lúc này phụ nữ dịu dàng nhất sao? Anh không hy vọng xa vời Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn phục tùng đối với anh, nhưng cũng không nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy chứ? Trong thời gian ngắn vậy, anh đã bị Nguyệt Nguyệt đá xuống giường ba lần, anh thật sự rất tủi thân.

Thế là Tường Từ ngã dưới đất run rẩy hỏi: “Bà xã anh làm sai cái gì? Vì sao em lại đá anh?”

“Anh không mặc quần áo.” Nguyệt Nguyệt nhú mày trả lời.

“Ặc...” Tường Từ chẳng biết nói gì cho phải.

Nguyệt Nguyệt lại chẳng lo tới Tường Từ, cô hỏi tiếp: “Quần áo của em đâu?”

Anh không nói gì, dứt khoát giả chết không nói lời nào.

Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ tới gì đó, lúc này mới nhận ra, gương mặt bất giác ửng đỏ, sau đó giọng cô cũng hạ thấp: “Anh còn không đứng lên.” Nói xong, cô lập tức nằm trên giường, kéo chăn lên che khuất đầu mình.

Tường Từ nghe Nguyệt Nguyệt nói vậy như được đại xá, anh vội vàng đứng dậy trèo lên giường. Haiz, mới sáng sớm bị đá xuống giường nhiều lần như vậy, không phải người bình thường nào cũng có khả năng thể nghiệm.

Cơ mà đây mới là Nguyệt Nguyệt.

Tường Từ kích động trèo lên giường, rồi dè dặt ôm Nguyệt Nguyệt vào lòng, khẽ thăm thi bên tai cô: “Bà xã, anh yêu em”

Lúc này lỗ tai Nguyệt Nguyệt đỏ lên. Cô muốn nói gì đó nhưng không biết làm sao mở miệng, chỉ có thể co quắp lại, đáp lại Tường Từ: “Anh là của em.”

“Ừ, anh là của em, anh cam đoan!” Tường Từ trịnh trọng trả lời.

Giờ phút này bọn họ cảm thấy rất hạnh phúc.

Cũng từ hôm nay trở đi, Nguyệt Nguyệt không biết có đạt tiêu chuẩn hay không, nhưng làm người chủ gia đình, Nguyệt Nguyệt không thể nghi ngờ là gương mẫu dũng mãnh.

Sau khi trở thành vợ chồng chân chính với Nguyệt Nguyệt, Tường Từ đã được nếm thử cuộc sống “thị tẩm”. Hóa ra phi tử thời cổ đại cũng không dễ làm, chẳng trách bọn họ chẳng sống lâu.

Giờ phút này Tường Từ mới chính thức cảm nhận loại tâm tình này, nhưng mà muộn rồi, bởi vì anh đã bước trên con đường “oán phụ” không lối về.

Muốn trèo lên giường Nguyệt Nguyệt, phải xin phép trước, được cô đồng ý anh mới có thể trèo lên giường. Cái này cũng chưa tính, trèo lên giường chỉ có thể đơn thuần ngủ thôi, không được động tay động chân, bằng không sẽ bị cô đá xuống giường. Mà muốn động phòng với Nguyệt Nguyệt thì phải xem tâm tình của cô. Tâm tình cô tốt thì gặt đầu, uống chút rượu không thành vấn đề, lúc tâm trạng không tốt, ngay cả trèo lên giường cũng không được.

Thực ra Tường Từ cũng không phải không nghĩ tới đường tắt, anh biết Nguyệt Nguyệt uống rượu vang vào thì sẽ hết sức hào hứng, thế nên thường xuyên vào lúc cô ăn cơm thì sẽ rót một ly rượu vang. Ban đầu cô không rõ, mơ hồ uống vào để anh đạt được ý nguyệt một lần. Lúc Tường Từ muốn dùng lại mảnh khỏe cũ thì anh nhận được quả đấm nhỏ của Nguyệt Nguyệt, sau đó ngủ sà nhà một tuần.

Thế là Tường Từ ngoan ngoãn.

Dựa theo cách thức của Nguyệt Nguyệt, mỗi tuần xin phép ba lần, Nguyệt Nguyệt xem tình hình trả lời, thường hay cho điểm thưởng, dù sao ngày tháng trải qua vui vẻ.

Mà Nguyệt Nguyệt làm chủ gia đình từ giờ trở đi chân chính bắt đầu quản lý việc nhà.

Muốn quản lý nhà cửa, thế thì khẳng định phải có gia pháp.

Thế nên từ nay về sau Tường Từ trải qua ngày tháng nước sôi lửa bỏng.

Mà điều thứ nhất trong gia quy khiến Tường Từ có chút dờ dẫm khó đỡ cười.

Sau khi Tường Từ khỏe lại rồi, anh bắt đầu trở về đi làm, mà cô hiện tại ngoài đi học thì thường mang theo đám nhóc kia ra ngoài “chấp hành nhiệm vụ”, thực ra là vì không để bọn họ gây chuyện, cho cô dẫn bọn họ đi chơi khắp nơi thôi. Sau khi trở về đi làm Tường Từ trở nên hết sức bận rộn, thường thường buổi tối về nhà rất khuya, buổi sáng thức dậy rất sớm, mà khiến cô cảm thấy rất đáng ghét chính là sau khi anh trở về đi làm thì hiếm khi có thời gian nấu ăn cho cô.

Thực sự khiến cô không vui!

Với lại vào lúc cuối tuần, căn bản không thấy bóng dáng Tường Từ. Cái này còn chưa tính, điều khiến Nguyệt Nguyệt không thể chịu được là buổi tối Tường Từ trở về càng ngày càng muộn, ban đầu từ sáu giờ đến bảy giờ, rồi tám chín giờ về đến nhà, tối hiện tại gần như có thể nói là nửa đêm mới về nhà. Có đôi khi, anh trở về trên người đầy mùi rượu, quả thực khiến chiến giới hạn chịu đựng của Nguyệt Nguyệt.

Thế thì khẳng định không được rồi.

Vì vậy, tối hôm nay tuy rằng Nguyệt Nguyệt buồn ngủ không thôi, cô vẫn kiên trì ngồi trên sofa đợi Tường Từ về nhà.

Vào lúc sắp mười hai giờ, Tường Từ rốt cuộc trở về, vừa vào cửa đã thấy Nguyệt Nguyệt ngồi trên sofa buồn ngủ đánh ngáp, anh hơi đau lòng, vội vàng đi tới bên cạnh cô, muốn bông cô lên đi vào phòng ngủ, nhưng lại bị cô ngăn cản, sắc mặt cô nghiêm nghị cất tiếng: “Em có việc nói với anh.”

“Bà xã, chúng ta về phòng ngủ rồi nói.” Tường Từ hơi đau lòng trả lời.

“Không cần, ngồi ở đây.” Nguyệt Nguyệt kiên trì.

“Được, em nói đi.” Anh không muốn làm trái lời cô.

“Anh là ông xã của em phải không?” Cô hỏi.

“Phải.” Anh vội vàng gật đầu.

“Anh đã nói cái gì cũng nghe theo em?” Nguyệt Nguyệt lại hỏi.

“Đúng vậy.” Tường Từ vội hòa theo.

“Vậy, em muốn lập ra gia quy.” Cô chẳng hề úp mở nói thẳng.

“Gia quy? Gia quy gì?” Tường Từ hoảng hốt kêu lên.

“Thì là quy định anh phải tuân thủ.” Nguyệt Nguyệt giải thích.

“Ặc...” Tường Từ không lời để nói.

Nguyệt Nguyệt mặc kệ Tường Từ, cô tự nói: “Em ra quy định thứ nhất trước —— mỗi ngày không được về nhà quá mười một giờ tối.”

“Mười một giờ? Anh sẽ cố gắng!” Bởi vì dạo này Tường Từ có khả năng sắp lên chức, thế nên khá nhiều việc, bởi vậy trở về hơi muộn. Anh sực nhớ tới gì đó, bổ sung, “Thế nếu muộn thì sao?”

Cô đột nhiên híp mắt nhìn anh nói: “Vậy phải tiếp nhận gia pháp.”

“Gi cơ, gia pháp?” Tường Từ hoảng hốt kêu lên.

Ông trời ơi, đây là gia bạo trong truyền thuyết mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Gia pháp

Nguyệt Nguyệt nhướn mày, sắc mặt u ám nhìn chằm chằm Tường Từ: “Anh có ý kiến gì sao?”

Tường Từ còn chưa khôi phục lại từ trong nỗi khiếp sợ ban nãy, anh ngây ngốc chạm thẳng họng súng, bất mãn đáp lại: “Dựa vào gì phải có gia pháp chứ?”

Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ kích động như vậy, cô điềm tĩnh trả lời: “Bởi vì anh không nghe lời.”

Tường Từ ngược lại chẳng nói gì, hồi lâu sau đáp lại một câu: “Anh nghe lời còn không được sao? Bà xã, chúng ta đừng lập gia pháp gì đó được không?”

“Không được!” Nguyệt Nguyệt thẳng thừng lắc đầu.

Tường Từ thấy Nguyệt Nguyệt cứng rắn khó mà thông suốt, anh vội vàng hạ mình, nhẹ nhàng kéo cánh tay cô qua ôm vào trong lòng, vuốt ve khe khẽ, sau đó anh hơi nghiêng người, dính sát người Nguyệt Nguyệt, run rẩy làm nũng nói: “Bà xã, anh sợ, chúng ta đừng lập gia pháp được không? Được không em?”

Nguyệt Nguyệt rất bình tĩnh giờ tay lên, đẩy ra Tường Từ, nổi giận nói: “Không được phép làm nũng!”

Tường Từ thấy thế, vội vàng mang giọng điệu ảm ức run rẩy giải bày: “Anh không làm nũng.” Giờ phút này anh như con thỏ nhỏ hoảng sợ, rất đáng thương, thật sự khiến người ta đau lòng.

Mà đáp lại Tường Từ là Nguyệt Nguyệt đánh một cái trên ót anh, cô không vui cất lời dạy dỗ: “Không được giả vờ đáng thương!” Mà sau khi bị cô đánh, anh vội vàng ho nhẹ một tiếng, dùng âm thanh bình thường trả lời, “Anh sai rồi.”

Nguyệt Nguyệt hình như còn phần nào chưa hài lòng, cô lại đánh một cái trên vai Tường Từ, ra lệnh: “Ngồi đằng hoàng cho em.” Lúc này anh không còn cách nào khác. Ở trước mặt cô, hình như có hạ thấp luôn cúi thể nào cũng vô dụng, bởi vậy anh nên ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Không phải Tường Từ muốn suy nghĩ trù tính, mà là Nguyệt Nguyệt căn bản mặc kệ anh làm cái gì, trực tiếp không nhìn anh, chỉ để ý suy nghĩ của bản thân là được rồi. Vậy nên bất cứ chuyện gì, ở trước mặt cô đều có ngoại lệ.

Muốn cứng rắn, Tường Từ lại không đánh lại Nguyệt Nguyệt. Cho dù bề ngoài anh là một người đàn ông rất thành công, anh có tiền có quyền, có nội hàm có khí chất, có phong độ, gần như có thể nói là người đàn ông hoàn mỹ điển hình. Hơn nữa, anh cũng không phải loại đàn ông hào hoa phong nhã, theo phương diện nào đó anh vẫn là một người đàn ông hư hỏng, chỉ là bị Nguyệt Nguyệt quản rất nghiêm, không có cơ hội ra ngoài làm chuyện xấu thôi. Mà một người đàn ông tập hợp ưu khuyết của đàn ông không thể nghi ngờ mới là giàu có hấp dẫn nhất.

Thế nhưng, anh thế này ở trước mặt Nguyệt Nguyệt, phân lượng nặng nhất chỉ là ông xã cô thôi. Là một vật lệ thuộc cô. Cho dù Tường Từ có lợi hại bao nhiêu, ở trước mặt cô anh cũng chỉ là ông xã cô thôi.

Vậy nên nếu anh muốn tiến công Nguyệt Nguyệt, kết quả là bị cô hung hãn trừng trị một trận, đánh tới mức anh không dám có ý nghĩ này trong đầu nữa mới thôi. Kết hợp với lịch sử bị đánh đau khổ gần hai mươi năm của Tường Từ, anh nên thành thật thì tốt hơn.

Muốn mềm nhẹ, anh cũng từng dùng rất nhiều tâm tư.

Nguyệt Nguyệt là một cô gái đơn thuần, rất nhiều thứ cô không biết, nếu muốn lừa cô là một chuyện rất dễ dàng. Nói cách khác, anh nói với cô dựa hấu hái từ trên cây xuống, cô cũng sẽ tin tưởng không nghi ngờ, ngay cả đi thăm dò kiểm chứng cũng không, bởi vì Nguyệt Nguyệt rất tin tưởng Tường Từ. Hơn nữa hồi tiểu học cô muốn đi học võ, rất nhiều thứ mang tính thường thức của xã hội cô căn bản không rõ, nếu muốn lừa cô thì rất là dễ.

Thế nhưng ai dám chứ?

Nguyệt Nguyệt đơn thuần như vậy, chính là vì sự đơn thuần của cô cho nên không ai dám lừa gạt cô, tại sao ư? Bởi vì một khi cô phát hiện bạn gạt cô, dù chỉ là một việc rất nhỏ, bạn sẽ mất đi toàn bộ sự tin nhiệm của cô đối với bạn. Bắt đầu từ khoảnh khắc cô phát hiện bạn lừa cô, bạn chính là kẻ thù của cô.

Đối với kẻ thù, Nguyệt Nguyệt chẳng hề nương tay.

Và lại, sau khi trở thành kẻ thù của cô, bạn sẽ phát hiện đó là một chuyện rất đáng sợ. Bởi vì Nguyệt Nguyệt vốn hết sức đơn thuần, gần như từ trên xuống dưới đều là sơ hở, sau khi cô biến thành kẻ địch của bạn, có thể nói là không có một nhược điểm. Điểm này cũng bởi vì cô đơn thuần, thế nên chuyện cô đã nhận định thì sẽ chấp nhất, sẽ không bởi vì chuyện gì mà thay đổi. Điều mà trước đó ai cũng biết là nói dối, ví dụ như $1+1=3$, cô sẽ chẳng do dự gạt đầu hòa theo. Mà hiện tại khi cô không còn tin nhiệm bạn, cho dù bạn nói thật, bạn nói với cô $1+1=2$, cô vẫn không tin bạn. Mặc bạn nói gì cô cũng sẽ không thay đổi ấn tượng về bạn, cho đến khi cô tiêu diệt bạn. ... Vậy nên khoảnh khắc bạn trở thành kẻ địch của cô, bạn nhất định diệt vong.

Đó là lý do không ai dám lừa Nguyệt Nguyệt, bởi vì trả giá quá đắt.

Mà Tường Từ từ trước tới giờ luôn là người thông minh, anh biết suy nghĩ trù tính, nhưng không dám thực sự dùng trên người Nguyệt Nguyệt. Anh hiểu được, cô tin tưởng anh, đáng quý cỡ nào.

Anh không muốn, cũng chẳng dám!

Anh tình nguyện bị Nguyệt Nguyệt đè phía dưới bất nạt cũng không dám trù tính phản kháng, bởi vì anh thực sự yêu cô.

Lúc này Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng, cô vươn tay vỗ lưng anh hài lòng gật đầu, mở miệng nói: “Giờ em bắt đầu lập ra gia pháp.”

Tường Tử nhìn sắc mặt kiên định của Nguyệt Nguyệt, anh biết không còn đường cứu vãn, thế là ngoan ngoãn cam chịu số phận, gật đầu, phối hợp trả lời: “Được.”

Nguyệt Nguyệt đứng dậy, nhìn Tường Tử ngồi trên sofa từ trên cao xuống, cô gần từng tiếng mở lời: “Buổi tối không được về nhà sau mười giờ. Về quá mười giờ thì ngủ sofa, quá mười một giờ thì ngủ sàn nhà, quá mười hai giờ thì anh không được ngủ, quỳ lên tấm ván giặt đồ cho em”

“Tấm ván giặt đồ?” Tường Tử không nhìn được hoảng sợ kêu lên, sao lại thế này, Nguyệt Nguyệt làm sao biết loại tấm ván giặt đồ kia? Nhà bọn họ dùng máy giặt mà, tấm ván giặt đồ là sao hả? Cái tên khốn nào dạy hư Nguyệt Nguyệt?

“Thế nào? Anh có ý kiến hử?” Nguyệt Nguyệt không vui nhưn mảy tròng mắt Tường Tử dám ngắt lời cô.

“Không phải, bà xã, điều cuối cùng có hơi quá chút không? Em đã thấy người đàn ông nào quỳ trên tấm ván giặt đồ chưa?” “Phải quỳ cũng là nữ quỳ được không?” Tường Tử không nhìn được thêm một câu trong lòng, ngoài mặt vẫn không dám nói. Bằng không anh sẽ bị Nguyệt Nguyệt trừng trị, không chừng đúng lúc để anh tự thể nghiệm gia pháp, đi quỳ tấm ván giặt đồ đấy.

“Cũng không có quy định nói nam không thể quỳ tấm ván giặt đồ.” Nguyệt Nguyệt không kiên nhẫn trả lời, tiếp theo cô sức nhớ gì đó, bổ sung, “Trong ‘Thiên tiên phối’ không phải có người đàn ông quỳ tấm ván giặt đồ rất tốt sao?”

“‘Thiên tiên phối’?” Tường Tử nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại, anh muốn tiêu diệt người quay bộ phim ‘Thiên tiên phối’, đặc biệt là cái người đàn ông Nguyệt Nguyệt nói tới kia, đều tại người đó dạy hư cô.

Nguyệt Nguyệt thấy Tường Tử lặp lại, cho rằng anh không hiểu, cô vội vàng giải thích: “Hồi xưa có người đàn ông rất hư hỏng, rất bay bướm, nhưng từ khi vợ anh ta thực hành gia pháp, anh ta ngoan hơn nhiều, hiếm khi dám trêu hoa ghẹo nguyệt lộ liễu bên ngoài. Thế nên gia pháp rất hữu dụng.” Sau đó cô dùng một chút rồi bổ sung, “Quỳ tấm ván giặt đồ cũng rất có hiệu quả.”

Ông trời ơi, vì sao nhà bọn họ phải có cái thứ tivi kia? Anh thật là khờ mà, hiện giờ xã hội hỗn loạn như vậy, sao anh không lanh lợi, không biết xu lợi tránh hại, không biết lo trước tính sau, không nắm chắc công việc dạy bảo Nguyệt Nguyệt, thế nên cô bị loại phim truyền hình rác rưởi này đầu độc, đây chẳng lẽ là báo ứng sao?

Hu hu hu, anh nên làm gì đây?

Lẽ nào anh đường đường một nam tử hán đại trượng phu sau này thực sự phải làm bạn với tấm ván giặt đồ sao?

Thần linh ơi, cứu con đi. Tường Tử nhất thời “cuống lên mới ôm chân Phật”, bắt đầu cầu nguyện trong lòng.

Hallelujah...

Nhưng Tường Tử hình như quên rồi, đối tượng anh cầu nguyện là thần phương Tây, mà thần phương Tây chắc là không nghe hiểu tiếng Trung đâu.

Cho dù anh cầu nguyện được thần nghe được, thần cũng chỉ có thể coi là tiếng ồn xem nhẹ, bởi vì thần không nghe hiểu.

Trở ngại ngôn ngữ mà!

Giờ phút này Tường Tử vô cùng thành kính dùng tiếng Trung cầu nguyện với thượng đế phương Tây, hứa hẹn đủ điều, chỉ hy vọng thượng đế có thể phù hộ anh vượt qua cửa ải khó khăn này.

Kết quả là Tường Tử từ nay về sau trở thành người vô thần kiên định, ai nhắc tới thượng đế với anh, anh xử người đó. Bởi vì bắt đầu từ giây phút gia pháp lập ra, anh đã có một cộng sự kiên định vô cùng trung thành —— tấm ván giặt đồ.

Hu hu hu...

Hóa ra cuộc sống rất khó khăn.

Đang lúc Tường Tử oán thán, Nguyệt Nguyệt vươn tay sờ đầu anh, cười tủm tỉm lại lên tiếng: “Ừm, còn có một điều em quên nói.”

“Gì cơ? Còn nữa?” Tường Tử vốn không chịu nổi đã kích, sau khi nghe Nguyệt Nguyệt nói vậy, anh trực tiếp hơi xung động. Đây là ác mộng phải không? Thế nhưng lúc nào anh mới có thể tỉnh lại đây?

Nguyệt Nguyệt cười tủm tỉm gật đầu, cô giơ tay vỗ nhẹ đầu Tường Tử, thuận tiện đến gần trước mặt anh, cô nói: “Nếu anh dám cả đêm không về ngủ, vậy anh chuẩn bị quỳ tấm ván giặt đồ một tháng đi.”

“Nhưng mà bà xã, lỡ như anh phải đi công tác thì sao?” Tường Tử vội lên tiếng ngắt đầu, đáng thương hỏi. Lần này không cần giả vờ, anh thực sự cảm thấy rất đáng thương. Mà hiện tại Nguyệt Nguyệt cũng có thể cảm nhận được tâm tình của anh, thế là cô làm như an ủi dùng má mình cọ vào má anh, còn hôn anh một cái, lúc Tường Tử cho rằng sự việc có khả năng chuyển biến tốt thì cô đáp lại một câu, “Xin phép em trước, sau khi em đồng ý mới được.”

“Nhưng bà xã nếu là nhiệm vụ khẩn cấp thì sao?” Anh tiếp tục bổ sung.

“Hi hi, xem tâm tình của em đã.” Cô hơi mệt mỏi, trực tiếp ngồi trên đùi anh trả lời.

“Có gì khác nhau ư?” Tường Từ nhẹ nhàng ôm lấy Nguyệt Nguyệt, cũng cởi ra áo khoác của mình rồi bao bọc cô, đã muộn thế này, anh sợ cô bị lạnh, anh ôm chặt cô trong lòng, lúc này mới nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, nếu tâm tình em tốt thì sẽ không phạt anh.” Nguyệt Nguyệt dịu dàng nép trong lòng Tường Từ, ngáp một cái, cô hơi ưỡ ỏi không có hứng giải thích.

“Vậy nếu tâm tình em không tốt thì sao?” Tường Từ bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Nguyệt Nguyệt nhìn Tường Từ không đáp lại, cô luồn bàn tay lạnh lẽo của mình dưới lớp áo của anh để sưởi ấm, rồi đá dếp ra, nâng lên hai chân lạnh đến tê dại cuộn mình ngồi trên đùi anh, Tường Từ thấy vậy cũng bất chấp mọi thứ, vội vươn tay ôm bàn chân cô, bỏ vào phần eo mình sưởi ấm, nhưng lạnh đến mức khiến bản thân anh khẽ run.

Lúc này, Nguyệt Nguyệt tựa như một con búp bê dính sát trên người Tường Từ, đầu nhẹ nhàng tựa trên vai anh, cô trả lời: “Vậy anh quý tám ván giặt đồ đi.”

Quả nhiên là Nguyệt Nguyệt mà.

Mặc Tường Từ đang dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho cô, đối với cô như bảo bối, tại khoảnh khắc ấm áp này, cô vẫn đứng mẫn trước sau như một.

Đã hạ quyết tâm thì có chết cũng không thay đổi.

Vậy nên ở thời điểm ấm áp thế này, Nguyệt Nguyệt vẫn không thay đổi sắc mặt, theo lẽ thường nói hết lời khắc nghiệt, quả nhiên đây mới là Nguyệt Nguyệt.

Tuy nhiên, sau khi nghe Nguyệt Nguyệt nói xong, Tường Từ lại chẳng bức bối tí nào, ngược lại anh nở nụ cười, nhẹ nhàng giơ tay bồng lên Nguyệt Nguyệt còn buồn ngủ, vô cùng trìu mến hôn một cái trên má cô, sau đó anh thông thả mà kiên định đi tới phòng ngủ trên lầu.

Đây mới là bà xã anh —— Khúc Nguyệt Nguyệt!

Bởi vì là cô, cho nên anh bằng lòng chấp nhận.

Hơn nữa, cũng bởi vì cô, cho nên anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Anh hiểu được, Nguyệt Nguyệt làm vậy chỉ là vì —— cô thương anh!

Vậy nên cô dùng phương thức này để yêu thương anh.

Anh bằng lòng chấp nhận “gia pháp”.

Bởi vì anh cũng yêu cô.

Bọn họ là hai đứa gốc thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Hồ Ly tinh

Đối với gia quy và gia pháp, trong tình huống một người nguyên đánh một người nguyên chịu đựng cùng nhất trí, Tường Từ trải qua ngày tháng nước sôi lửa bỏng.

Có điều dù sao cũng là cuộc sống phía sau cánh cửa, vì lẽ đó Tường Từ không mất mặt, nhưng mà khi Nguyệt Nguyệt là người chủ gia đình, khí thế của cô hướng về tất cả phái nữ ham muốn Tường Từ, anh trở thành “tai nằm sắp” lừng danh xa gần... cũng chính là tục xưng sợ vợ.

Nhưng chuyện này rốt cuộc là sao?

Hóa ra chuyện này phải nói tới từ một “hồ ly tinh” nọ muốn quyến rũ Tường Từ.

Kể từ khi gần gũi da thịt với Nguyệt Nguyệt, Tường Từ trải qua ngày tháng thú vị, mỗi ngày làm gì cũng hết sức hứng thú, tinh thần gấp trăm lần, cách xử

sự với người khác thì càng không còn lời nói, anh thay đổi sắc mặt lạnh băng thường ngày, đối với ai cũng tươi cười chào hỏi, bởi vậy xảy ra vấn đề.

Ngoại hình Tường Từ vốn điển trai, gương mặt khôi ngô, vóc người rắn rỏi, cùng với khí chất lịch lãm phát ra từ trong ra ngoài, vốn đại biểu bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích.

Trước đây ngoài Nguyệt Nguyệt ra thì Tường Từ đối với ai cũng mang sắc mặt lạnh lùng, bởi vậy mọi người đều có cảm giác cao không với tới, mà từ khi anh tình trường đặc ý, toàn thân tựa núi băng tan chảy, được gọi là một người đầy nhiệt tình.

Thực ra điều này cũng không có gì không được, chỉ ít Nguyệt Nguyệt thấy Tường Từ vui vẻ, tâm trạng của bản thân cô cũng tốt hơn, nhưng ở trong mắt người khác thì lại khác biệt, đặc biệt ở trong mắt một số người đẹp tự cao tự đại, điều này càng có ý sâu xa khác.

Vì lẽ đó đã gây họa.

Tường Từ mà mọi người biết là một nhân tuyển bạn trai nam kim cương sáng loáng, cho dù từ tướng mạo, ăn nói, khí chất hay là gia thế, mọi thứ đều không thể xoi mói, điều này làm sao có thể không khiến phụ nữ chạy theo anh?

Hơn nữa, quan trọng nhất là anh còn trẻ!

Mới mười chín tuổi đã lên làm thị ủy, và lại còn chỉ là bắt đầu, thế thì tương lai sẽ thế nào? Không chừng rất có khả năng làm chức lãnh đạo cao lớn.

Đối với những cô gái xinh đẹp mang tư tưởng “chim sẽ biến thành phượng hoàng”, người này chắc chắn là bạch mã hoàng tử trong lòng họ. Còn trẻ vậy muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, còn có ngoại hình anh tuấn, bạn bảo bọn họ làm sao có thể bình tĩnh đây?

Thế là cả đám nhào tới.

Tường Từ bèn buồn bực!

Anh vốn đang làm việc nghiêm túc dự định đạt được thành tựu trong sự nghiệp, giờ đây có phần phiền phức, mỗi ngày khi anh đi làm đều sẽ có một số người thỉnh thoảng chạy đến văn phòng anh lướt qua lướt lại. Chuyện này cũng chẳng sao, nhưng mà những cô gái đến đây người này đẹp hơn người kia, từ thanh thuần đến lộng lẫy, từ nhỏ nhắn đến cao gầy, từ bình hoa di động đến loại có khí chất cũng chẳng thiếu, quả thực giống như tuyển chọn người đẹp.

Tuy nhiên Tường Từ cũng chỉ có thể cười trừ đối phó, bình tới tướng đỡ nước tới đất ngăn, ngược lại chẳng hề gì. Nhưng ai có thể nói cho anh biết không, bây giờ mới đầu xuân, những cô gái này ăn mặc giống như nghỉ hè, người này thiếu vải hơn người kia. Tường Từ anh hiện tại ăn chay, chỉ thích bánh bao nhỏ Nguyệt Nguyệt nhà họ, bởi vậy những người phụ nữ mang theo “hung khí” rêu rao khắp nơi này có thể chết xa một chút không?

Song, Tường Từ nghĩ tới mình sắp thăng chức, anh nhẫn nhịn, không bao lâu mình sẽ rời khỏi, những người này thích ở đây thì ở đi.

Thế nhưng tại một buổi tiệc xã giao đã xảy ra vấn đề.

Tối nay Tường Từ đại diện tòa thị chính tiếp đón tập đoàn tài chính đến thành phố bọn họ khảo sát việc đầu tư, ban đầu mọi việc đều tiến hành tốt đẹp, tối nay dự định ký kết, việc hai bên hợp tác tốt đẹp cũng viết lên một nét xinh đẹp trên lý lịch của Tường Từ, nhưng mà vấn đề đến rồi.

Lần này người phụ trách tập đoàn tài chính là nữ, hơn nữa là người rất kiêu ngạo. Cô ta là hòn ngọc quý trên tay tổng giám đốc công ty, đứa con gái duy nhất, ở đâu cũng được nâng niu trong lòng bàn tay. Hơn nữa cô ta có vẻ ngoài xinh đẹp cùng với khí chất cao quý được bồi dưỡng từ nhỏ, càng khiến người ta không thể tự chủ quỹ gối dưới váy cô ta, ở đâu cũng là tiêu điểm khiến người ta chú ý.

Mà lần này cô ta đại diện bố mình đến đại lục khảo sát, điều này khiến cô ta vui mừng.

Từ nhỏ đến lớn cô ta luôn rất hưởng thụ lạc thú được đàn ông theo đuổi, anh chàng nào nhìn thấy Juliet Stern mà không thích chứ? Hơn nữa anh họ cô ta là lão đại mafia Italy, trên cơ bản có thể nói là hoàng đế ngầm Italy. Có bối cảnh như vậy, ánh mắt cô ta càng xoi mói hơn.

Qua nhiều năm vậy, cô ta qua lại với mấy người bạn trai, nhưng sau đó cô ta đều cảm thấy bọn họ không xứng với mình. Không phải ngoại hình không đủ đẹp thì là nội hàm không đủ, cuối cùng đều là kết cục chia tay. Nhưng hôm nay cô ta đã gặp được rồi!

Ban đầu cô ta mang tâm trạng giết thời gian đến đại lục, thuận tiện biểu hiện vài điểm trước mặt ông già nhà mình, nhưng sau khi gặp Tường Từ mọi thứ đều thay đổi.

Người đàn ông trẻ tuổi đầy sức sống, toàn thân tràn ngập khí chất bất phàm, không, hay là nên nói rằng người đàn ông khiến cô ta thực sự rung động.

Lần đầu tiên cô ta mang tâm trạng ngượng ngùng, thậm chí khi đang trò chuyện với anh sẽ đỏ mặt, nhịp tim sẽ đập nhanh, ngay cả đầu óc cũng thường xuyên trống rỗng.

Đây chính là tình yêu chăng?

Thế là cô ta rung động.

Juliet vốn định tiêu cực lười biếng, sau đó việc mong đợi nhất mỗi ngày là Tường Từ đến, tuy rằng còn có một số nhân viên đi theo cùng, chỉ cần Tường

Từ ở bên cạnh, cô ta hoàn toàn quên mất suy nghĩ, bỗng nhiên không nhớ rõ bây giờ mình đang làm gì, sắp sửa làm gì, cô ta chỉ biết mình muốn ở bên anh, ở cùng một chỗ với anh.

Ban đầu cô ta thỉnh thoảng ám chỉ muốn cùng Tường Từ đi ăn tối, muốn “thảo luận” riêng với anh việc hợp tác, cô ta chỉ muốn hẹn hò với anh thôi.

Thế nhưng vẫn không có cơ hội.

Cô ta đến đại lục khảo sát gần một tháng, cơ hội ở riêng với Tường Từ chỉ có hai lần, cộng lại chưa tới nửa tiếng đồng hồ, thật là khiến cô ta phát điên. Mỗi lần hẹn anh ăn tối, anh đều nói phải về nhà, hẹn anh buổi tối đến quán bar, anh nói buổi tối không thể ra cửa... Đến nỗi cho tới giờ, việc hợp tác đã tới bước cuối cùng, sắp xong xuôi. Từ đây, cô ta không có lý do ở lại chỗ này nữa, cũng có nghĩa là không còn gặp Tường Từ nữa rồi.

Chuyện này sao có thể?

Bởi vậy tối nay là tiệc chúc mừng, cơ hội cuối cùng của cô ta.

Hôm nay Tường Từ vốn định cùng Nguyệt Nguyệt đi xem phim, nhưng tiệc chúc mừng không thể không đi, lại giống như muốn kéo dài thời hạn. Anh định ngày mai đưa Nguyệt Nguyệt đi, nhưng cô không đồng ý, cuối cùng anh nhượng bộ, sáu giờ bốn lăm cô ở dưới lầu đợi anh rồi hai người cùng đi xem phim. Tường Từ chỉ có thể tranh thủ tốc chiến tốc thắng, rời khỏi sớm chút.

Sáu giờ rưỡi, tại khách sạn lớn nhất thành phố B tổ chức tiệc chúc mừng, Tường Từ mặc bộ âu phục casual màu xám bạc, phối hợp với nụ cười khéo léo, là tiêu điểm tại ánh đèn nơi này, mà Juliet càng ăn mặc trang điểm lộng lẫy hơn, một bộ đầm dạ hội trễ ngực màu đỏ rực phối hợp với dây chuyền kim cương long lánh, còn kèm thêm khuyên tai hồng ngọc quý giá, mái tóc dài vàng óng búi lên thật cao, tóc rối tùy ý rũ xuống như có như không trên cần cổ trắng như tuyết duyên dáng của cô ta, cô ta hơi ngẩng đầu, đường nét cần cổ phối hợp với gương mặt xinh đẹp có một không hai, nhất thời phác họa vẻ quyền rũ không gì sánh bằng.

Đây là một ngọn lửa hừng hực!

Cám dỗ vô số đàn ông thiêu thân lao đầu vào.

Hai người này không thể nghi ngờ là tiêu điểm của buổi tiệc, hơn nữa khi hai người đi cùng nhau càng ăn đứt vô số phim ảnh. Một cặp hoàn mỹ!

Juliet chậm rãi duỗi ra cánh tay trắng mịn, khẽ mở đôi môi đỏ, dịu dàng nói với Tường Từ: “Rất vui được hợp tác với anh!”

Tường Từ cũng hào phóng gơ tay bắt lấy tay Juliet, đáp lại, “Tôi cũng vậy!” Sau đó vừa chạm vào là lập tức thả ra, anh chẳng lưu luyến xúc cảm mịn màng mềm mại này, anh chỉ nghĩ đến một chuyện —— Nguyệt Nguyệt còn đang ở dưới lầu chờ mình! Nhất thời trong lòng anh lại gấp gấp thêm mấy phần.

Thế nhưng Juliet thì không nghĩ vậy, cô ta đột nhiên hạ thấp giọng, nghiêng người về phía Tường Từ, mùi nước hoa như có như không truyền vào đáy lòng anh, có cảm giác mê hoặc không gì để nói, khóe miệng Juliet nhếch lên, thấp giọng hỏi: “Tường Từ, đêm nay em đẹp không?”

Bởi vì Tường Từ đang cúi đầu, trong nháy mắt anh lập tức ngẩng lên, thậm chí còn hơi đỏ mặt. Lẽ nào anh ấy cũng thích mình ư? Juliet không nhận được nghĩ vậy.

Thực ra cô hiểu lắm rồi đó!

Tường Từ đỏ mặt là vì khi anh cúi đầu nhìn thấy “hung khí nhân gian” sóng lớn mãnh liệt của Juliet nổi bật dưới bộ đầm đỏ rực trễ ngực kia nhô ra rõ rệt, Tường Từ cúi đầu trực tiếp nhìn một cái không sót gì. Thế là trong lòng Tường Từ không nhận được hiện ra cặp thỏ trắng nhỏ của Nguyệt Nguyệt, nhất thời lòng anh ngứa ngáy khó chịu, nhưng vừa dời ánh mắt nhìn xung quanh thấy nhiều người vậy anh liền có phản ứng, lúc này mới hơi đỏ mặt. Đối với bộ ngực đẹp của Juliet, Tường Từ chỉ nghĩ đến một từ —— bỏ sữa.

Ngại quá, anh không thích bú sữa.

Nhưng Juliet thì không nghĩ thế, cô ta thấy Tường Từ đỏ mặt, vội vàng ra tay ngay, sải bước tới nắm lấy cánh tay anh, nói với anh rằng, “Chúng ta chụp ảnh chung đi!” Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, cô ta trắng trợn đem cánh tay Tường Từ chạm phải bộ ngực mình, nhất thời một mảnh đèn trắng, ánh đèn flash không hề ngừng lại.

Lúc này Tường Từ mới phát hiện điểm bất thường, anh theo bản năng phản cảm, đang muốn tránh né thì nghe được tại cửa truyền đến một tiếng hét to: “Đem bộ ngực của cô rời khỏi cánh tay chồng tôi!”

Âm thanh quen thuộc cỡ nào.

Là Nguyệt Nguyệt!

Nguyệt Nguyệt mặc quần bò đơn giản thêm áo khoác ngoài, khí thế hừng hực gào thét về phía Tường Từ, sau đó khi mọi người còn chưa phản ứng, cô vọt tới trước mặt anh, dắt anh đang sững sờ qua đây, sau đó cô chẳng nhìn thẳng người phụ nữ kia, mà tức giận quát Tường Từ: “Anh đang làm gì ở đây?”

“Nguyệt Nguyệt? Sao em tới đây?” Tường Từ còn chưa phản ứng lại.

“Em đến thì sao? Em còn chưa đến thì hai người có phải là muốn ôm nhau không?” Nguyệt Nguyệt không vui cau mày nói.

“Sao có thể chứ?” Tường Từ lập tức phản bác, đang định giải thích rõ thì thấy Juliet lách người một cái muốn hướng về anh dựa vào anh, mà Tường Từ thấy vật thể đồ rục tập kích về phía mình, anh theo bản năng kéo Nguyệt Nguyệt qua tránh né đòn tấn công. Sau đó tiếng “phịch” vang lên, Juliet ngã xuống sàn nhà trơn bóng như gương tại phòng tiệc.

Tường Từ hoàn toàn không có ý muốn nâng cô ta dậy, trái lại anh kéo Nguyệt Nguyệt tới gần kiểm tra tỉ mỉ từ trên xuống dưới một lần, anh cẩn thận cất tiếng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, không đụng tới em chứ?”

“Không có.” Nguyệt Nguyệt có phần không kiên nhẫn hất ra tay Tường Từ, sau đó cô cau mày nhìn người phụ nữ rất xinh đẹp ngã dưới sàn, hồi lâu chẳng nói gì.

Juliet còn chưa hết hy vọng, khoe mắt rung rung, uất ức đưa tay về phía Tường Từ, muốn để anh kéo cô ta lên, tiếp theo cô ta tỏ vẻ đáng thương nói: “Tường Từ, anh không dìu em lên sao?”

Tường Từ hơi lúng túng nhìn Nguyệt Nguyệt, thấy cô đột nhiên tròn to mắt nhìn mình, anh nhất thời rất sáng suốt ngẩng đầu lên, nhìn đèn treo thủy tinh trên trần nhà, hờ hững không nói gì, cái đèn này đẹp ghê.

Đùa à, anh làm sao có thể đắc tội bà xã anh Nguyệt Nguyệt?

Juliet thấy Tường Từ không để ý tới mình, cô ta bức bối, tính khí đại tiểu thư lập tức dâng trào, nhất thời không kịp nhớ giả vờ yếu ớt, cô ta đứng dậy, sau đó chẳng hề có hình tượng quát Nguyệt Nguyệt: “Cô tính là thứ gì hả?” Sau đó không đợi Nguyệt Nguyệt đáp lại, cô ta cao giọng nói, “Bảo vệ, các anh làm sao tùy tiện người nào cũng cho vào hả? Còn không kéo người phụ nữ này ra ngoài cho tôi.”

Nhưng bảo vệ chỉ đứng phía sau Nguyệt Nguyệt, không có phản ứng.

Đùa hả, từ lần trước cô gái này dẫn một đám nhóc tới, ông chủ bọn họ đã ân cần dạy bảo, đó chính là trời của khách sạn có đến cũng không cần thanh toán, có chuyện gì ông chủ chịu trách nhiệm. Nhưng mà nếu ai dám chọc tới bà cô này, ông chủ sẽ băm người đó thành tám mảnh. Bởi vậy đối với bọn họ, hình tượng Nguyệt Nguyệt đã ăn sâu tận xương tủy.

Bởi thế bọn họ chẳng nghe được gì cả.

Tường Từ nghe Juliet nói thế anh liền nổi giận, sắc mặt lạnh lùng hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Juliet tưởng rằng anh quan tâm mình, cô ta trả lời: “Tường Từ, em sợ...”

Mà đáp lại cô ta là Tường Từ và Nguyệt Nguyệt đồng thời hét to: “Cút.”

Juliet sửng sốt, khó tin trừng mắt hỏi Tường Từ: “Tại sao?”

Sau đó Tường Từ không thèm để ý ánh mắt u oán của Juliet, anh chạy đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt nịnh nọt, vỗ nhẹ lưng cô, không coi ai ra gì mà khuyên nhủ: “Nguyệt Nguyệt ngoan, đừng tức giận... Cô ta không đáng để em tức giận, nếu như làm hại sức khỏe thì anh sẽ đau lòng đó.”

Juliet nghe lời này lập tức thốt lên hỏi: “Cô ta là ai?”

Tường Từ kiêu hãnh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng ôm Nguyệt Nguyệt vào lòng, hết sức hân hoan khoe khoang với cả phòng tiệc: “Đây là bà xã đại nhân của tôi.”

Tất cả đều hóa đá.

Bà xã?

Đại nhân?

Trời, anh ấy có bà xã rồi? Các quý cô chưa kết hôn mang ý đồ không an phận với Tường Từ xoắn xuýt nói trong lòng.

Trời, bà xã đại nhân? Anh ấy là “thê nô”? “Tai nằm sấp”? Những phụ nữ đã kết hôn nói.

Chuyện này lạ lùng quá đi!

Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không nhìn phản ứng của mọi người, tay trái cô nhẹ nhàng kéo góc áo Tường Từ, nụ cười anh nhất thời cứng lại rồi cười khổ hơi khom lưng xuống, sau đó cô giơ tay lên, làm như khen ngợi vỗ đầu Tường Từ, như vỗ đầu cún con, lần thứ hai để mọi người mở rộng tầm mắt.

Sau đó Nguyệt Nguyệt không thèm nhìn tới mọi người, cô chẳng hề tự cảm thấy mình là tiêu điểm chút nào, không coi ai ra gì kéo tay Tường Từ đi về phía lối ra, mà anh thì giống như chú cún con, ngoan ngoãn để cô dắt đi.

Tiếp đó nghe được tiếng răn dạy từ xa của Nguyệt Nguyệt.

“Tuồng Tử, anh nhanh chút cho em, nếu như đến rạp chiếu phim muộn, đêm nay anh quỳ ván giặt đồ cho em.”

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, tiếp theo lại hóa đá lần nữa.

Trời, ván giặt đồ.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thú cưng

Bắt đầu từ ngày đó, chuyện Tuồng Tử sợ vợ lan truyền như tia chớp, ban đầu Tuồng Tử còn hơi ngượng ngùng, cơ mà sau đó thì điềm tĩnh.

Anh sợ vợ thì sao? Ai có bà xã lợi hại như anh? Anh sợ vợ là bình thường, không sợ mới không bình thường. Ai dám khinh bỉ anh, anh sẽ mách Nguyệt Nguyệt, bảo cô trừng trị người đó.

Hừ!

Tuy nhiên, điều này cũng có chỗ tốt.

Bởi vì Tuồng Tử sợ vợ, những cô gái vốn vây quanh anh muốn trào cao lập tức giảm bớt hơn phân nửa, chỉ còn một số ít là phần tử thánh mẫu ngoan cố, một lòng muốn cứu anh ra khỏi hồ lửa, ngày càng tảo tợn ân cần hỏi han, bày ra một mặt dịu dàng của mình, kết quả Tuồng Tử càng trốn nhanh hơn. Đùa à, anh cũng chẳng phải mất não thích loại con gái này, so với Nguyệt Nguyệt nhà bọn họ thì tính là gì chứ? Đừng nói cái khác, ngay cả rách giầy cho Nguyệt Nguyệt cũng không xứng.

Dáng vẻ dịu dàng nhu nhược của bọn họ có thể bảo vệ anh không bị ức hiếp không? Có thể làm người chủ trong nhà bọn họ, có thể hăm dọa Lương Hưởng Huy, Cố Ninh Viễn bọn ma vương hại đời kia sao? Hoàn toàn không cần suy nghĩ, chưa lên sân đã bị diệt rồi.

Ngoại trừ giả vờ non nớt, thuần khiết, dịu dàng thì còn có thể làm gì nữa?

Kém xa bà xã anh!

Thế nên Tuồng Tử rất sáng suốt lựa chọn không nhìn tới những ong bướm kia.

Bởi vậy, Tuồng Tử và Nguyệt Nguyệt bắt đầu trải qua ngày tháng bình thản chân chính.

Song, chưa an phận được mấy ngày thì lại có chuyện.

Nguyệt Nguyệt vốn định tình tâm làm bà xã tốt của Tuồng Tử, tranh thủ làm hiền thê lương mẫu, mới đây việc anh thăng chức đã được quyết định, trong giai đoạn chuyển giao công việc nên rảnh rỗi, đúng lúc trải qua thế giới hai người, ngọt ngào hạnh phúc, hâm mộ chết mất. Mà học trò của Nguyệt Nguyệt dạo này biết điều hơn, không dám gây hấn sinh sự, rất là an phận, cô chỉ cần thường xuyên đưa đám nhóc ra ngoài, không để bọn chúng làm càn, tất cả đều tốt đẹp.

Thế nhưng, ván đề đến rồi.

Một tối nọ ăn xong bữa cơm, Nguyệt Nguyệt bỗng có ý nghĩ muốn đi dạo trong vườn hoa ở tiểu khu, để lại một mình Tuồng Tử rửa chén trong phòng bếp, Tuồng Tử thấy chẳng sao cả, dù sao anh đã rất thành thạo chức vụ làm chồng trong gia đình này, vậy nên anh rất điềm tĩnh tăng nhanh tốc độ rửa chén, chuẩn bị đi cùng Nguyệt Nguyệt sớm chút, thậm chí anh còn có thể vừa rửa chén vừa suy nghĩ lát nữa phải mang theo hộp sữa chua cho cô.

Không thể không thừa nhận, đây là một người đàn ông dũng mãnh.

Nhưng mà khi Tuồng Tử còn chưa rửa xong thì Nguyệt Nguyệt đã vội vã chạy về.

Có chuyện gì rồi đây!

Tuồng Tử vội đặt chén bát sang một bên, anh lau khô tay rồi nắm tay Nguyệt Nguyệt hỏi: “Bà xã, sao em trở về rồi?”

Cô không trả lời câu hỏi, thẳng thắn mở lời yêu cầu: “Tuồng Tử, em muốn nuôi chó.”

“Nuôi chó?” Anh không hiểu nguyên do nên hỏi, “Được được, sao em bỗng nhiên muốn nuôi chó thế?”

Nguyệt Nguyệt kéo Tuồng Tử tới cạnh cửa sổ, chỉ vào một cô gái đang dắt một chú chó chần cừ oai phong lẫm liệt nói: “Cô ấy có...” Hóa ra họa tử

hàng xóm đối diện.

Lúc Nguyệt Nguyệt ra ngoài tản bộ thì thấy người ta dắt chó, nhàn nhả bao nhiêu, oai phong biết bao. Cô ngược lại chỉ có một mình, được rồi, còn Tường Từ là hai người, nhưng mà người ta dắt chó, cô cũng không thể dắt Tường Từ.

Thế nên Nguyệt Nguyệt không thoải mái trong lòng, lập tức chạy về, muốn Tường Từ mua chó cho cô. Mà anh thấy chuyện này cũng chẳng to tát gì, hai ba động tác rửa bát sạch sẽ cất dọn xong xuôi, rồi anh mặc áo khoác nắm tay Nguyệt Nguyệt ra ngoài.

Không phải là một con chó thôi sao?

Em nói mua, bây giờ anh đi mua!

Thế là hai người đi vào tiệm thú nuôi lớn nhất thành phố B, để tự mình Nguyệt Nguyệt chọn lựa. Thực ra Tường Từ muốn tìm người cho Nguyệt Nguyệt một chú chó poodle thuần chủng, chính là loại chó tỏ tông nổi tiếng tám đời, thế nhưng anh chợt nghĩ đến tính tình có mới nới cũ của Nguyệt Nguyệt nhiều năm qua liền bỏ đi ý nghĩ này trong đầu. Không chừng mua về nhà chưa tới hai ngày thì cô đã chán, đến lúc đó còn phải làm phiền anh đưa đi, vậy vẫn để tự mình cô chọn đi, bớt phiền toái.

Nguyệt Nguyệt vốn muốn mua một chú chó lớn oai phong lẫm liệt giống như nhà hàng xóm, ai ngờ sau khi cô nhìn thấy chú chó chihuahua xinh xắn đáng yêu trong tiệm thì chẳng hề dời tầm mắt.

Cho dù cá tính Nguyệt Nguyệt có dũng mãnh bao nhiêu, nội tâm cô vẫn là một nữ sinh đơn thuần, thế nên đối với chihuahua gần như có thể chinh phục các thiếu nữ trong giây lát, Nguyệt Nguyệt đương nhiên không ngoại lệ, bởi vậy sau đó cô dắt về một con chó chihuahua lông dài màu kem gần một tuổi nhỏ nhắn. Chỉ một con chó nhỏ như vậy, Tường Từ chỉ hơn hai vạ, nói đắt không đắt, nói rẻ cũng không rẻ, dù sao hai người họ cũng không đặt chuyện này trong lòng.

Điều thật sự khiến Tường Từ buồn bực là từ khi Nguyệt Nguyệt dắt con chó chihuahua này về nhà thì anh thất sủng rồi.

Con chihuahua này tròn trịa như quả táo, ánh mắt tựa ngọc đỏ kết hợp với bộ lông dài màu kem, cùng với lỗ tai lớn dựng thẳng tắp, đáng yêu không thôi, Nguyệt Nguyệt đi đâu cũng mang theo nó.

Tường Từ vốn đang xem tâm tình của Nguyệt Nguyệt mới có thể có cơ hội leo lên giường cô, sau khi chihuahua gia nhập, anh trực tiếp bị cô ném sang phòng ngủ dành cho khách. Một tuần tổng cộng chỉ có ba ngày leo lên giường Nguyệt Nguyệt, giờ biến thành một ngày một tuần, thỉnh thoảng một tuần còn chẳng có một cơ hội, khiến anh có nỗi xung động muốn chết.

Bởi vì từ khi Nguyệt Nguyệt đưa chihuahua về nhà, vị trí của Tường Từ đã bị con chó này chen lên, mỗi ngày cô ngủ cùng con chó nhỏ của mình, anh ở phòng ngủ dành cho khách mất ngủ mỗi ngày, thật là tạo nghiệp chướng mà.

Cơ mà, anh có thể làm sao đây? Vứt đi con chihuahua kia ư? Trời ơi, bây giờ địa vị của nó ở trong lòng Nguyệt Nguyệt quan trọng hơn anh, mỗi ngày cô đều gọi cục cưng bảo bối, trời biết nhiều năm trôi qua, cô chưa bao giờ gọi anh là bảo bối gì đó, mỗi lần mở miệng thì chính là “Tường Từ”. Anh thật muốn đâm đầu vào tường. Điều duy nhất khiến Tường Từ còn có thể tiếp tục chịu đựng có lẽ là vì con chihuahua này là giống cái. Nếu là đực thì anh sẽ tiêu diệt con chó này.

Thật là rối rắm mà.

Tuy nhiên khi Tường Từ sắp không thể nhẫn nhịn, định quyết đánh tới cùng, liều mạng mất cả chì lẫn chài với con chihuahua kia thì bước ngoặt chợt tới.

Hôm nay sau khi ăn no rồi đi bộ, thực ra ý chính là dắt “bảo bối” nhà bọn họ ra ngoài tiêu thực, Nguyệt Nguyệt nhân tiện dắt theo Tường Từ, để anh cũng tiêu thực.

Thật là không còn gì để hỏi ông trời.

Thế nhưng theo thời gian Tường Từ cũng quen, thực ra phải thừa nhận, nếu con chó này không giành Nguyệt Nguyệt với anh thì anh vẫn rất thích nó.

Tường Từ như thường lệ ném món đồ chơi của chihuahua nhà mình cho nó trên bãi cỏ ở vườn hoa, rồi cùng Nguyệt Nguyệt ngồi xuống ghế dựa ở bên cạnh, ai ngờ mong hai người còn ngồi chưa nóng thì cục cưng bảo bối nhà bọn họ kêu “ăng ăng” rên rỉ, Nguyệt Nguyệt lập tức đứng lên, hất tay một cái trước mặt Tường Từ rồi chạy về phía cục cưng bảo bối của cô, thật là lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này Tường Từ cũng không ghen tị, dù sao nói thế nào con chó này cũng là của nhà bọn họ, tuy rằng anh mang oán giận rất sâu với nó, đó chỉ là ở nhà, ra ngoài anh sẽ không để nó bị ức hiếp.

Nguyệt Nguyệt và Tường Từ mau chóng chạy tới hiện trường, phát hiện cục cưng bảo bối nhà bọn họ co quắp run bần bật trên bãi cỏ, kêu rên không ngừng, mà bên cạnh thân thể bé nhỏ của nó là một con chó chặn cừu vô cùng to lớn liên tục dùng móng vuốt khều chó nhà bọn họ, rồi lại ghé sát người người, còn vờn đầu lưỡi liếm một cái, quả thực chẳng phải dọa ngất xiu bảo bối chihuahua nhà bọn họ à, tội ác quá mà.

Nguyệt Nguyệt thấy tình huống này làm sao còn bình tĩnh được, cô tiến lên ôm bảo bối của mình vào lòng, hung hăng trừng mắt nhìn con chó chặn cừu hận không thể lột da nó trút giận cho chó nhà cô, có điều cô vẫn chưa nói gì. Lúc này, người chủ của chú chó chặn cừu kia, cô gái hàng xóm nhà bọn họ mới chậm chạp xuất hiện, làm ra vẻ nói: “Ồ kìa, thật là ngại quá, tôi không biết chó nhà các người là gan nhỏ vậy. Chó nhà chúng tôi chỉ là muốn chơi cùng nó thôi.”

Nguyệt Nguyệt hết sức tức giận, đang muốn lên tiếng thì nghe được Tường Từ nói: “Hết cách rồi, chó nhà chúng tôi được nuông chiều hơn nhà người khác, thấy động vật lớn liền sợ hãi, lần đầu gặp được sao không sợ chứ? Chúng tôi trở về dạy dỗ nó đang hoảng. Lần sau gặp chó nhà cô nhất định sẽ không sợ hãi, cô yên tâm.” Nói xong anh kéo Nguyệt Nguyệt xoay người bỏ đi.

Lúc này Tường Từ cũng tức giận.

Không cho bảo bối nhà họ thể diện chính là không nể mặt Nguyệt Nguyệt, không nể mặt cô thì chính là không nể mặt anh. Không nể mặt anh, anh còn có thể nhẫn nhịn, nhưng không nể mặt vợ anh thì anh không nhịn được nữa.

Thế là về đến nhà, không cần Nguyệt Nguyệt can ngăn, Tường Từ liền trực tiếp cầm di động gọi điện thoại, mà cô thì đang ôm an ủi bảo bối nhà mình.

Thật là bao che mà.

Tường Từ nói chuyện điện thoại xong thì gần như nửa tiếng sau nghe tiếng chuông cửa vang lên, anh mở cửa ra thì thấy Khúc Hường Nam đứng ngoài cửa, dắt trong tay một con chó lớn cao hơn nửa người, đặc biệt hung dữ. Con này, là chó phải không? Nhưng mà sao trông hung hãn thế? Lẽ nào là sói?

Nguyệt Nguyệt chưa quyết định, cô cất tiếng hỏi: “Anh, anh dắt con gì đó?”

Khúc Hường Nam nở nụ cười thần bí, hơi ngắc đầu, sắc mặt kiêu ngạo trả lời: “Chó ngao Tây Tạng!!!”

“Chó ngao Tây Tạng?” Tường Từ hô lên. Anh chỉ bảo Khúc Hường Nam cho anh một con quân khuyến là được rồi, thế mà mang chó ngao Tây Tạng sang đây, trước hết không nói đến dọa người, chihuahua nhà bọn họ đoán chừng bị hù chết trước rồi. Con này có lẽ có thể so sánh với sư tử.

Khúc Hường Nam tiếp lời: “Con này cũng là quân khuyến! Thành công mới nhất của bọn anh, vừa thuần hóa xong, cả quân khu chỉ có một con. Vừa nghe nói em cần, anh liền đưa tới đây!”

Tường Từ đang muốn nói gì đó thì Nguyệt Nguyệt cất tiếng: “Ừm, tốt lắm!” Nếu cô đã mở lời thì anh nói thêm gì cũng vô dụng.

Nguyệt Nguyệt cầm dây dắt qua, định đóng cửa, ai ngờ Khúc Hường Nam còn đứng cạnh cửa, cô bèn nói: “Sao anh còn chưa đi?”

“Anh...” Làm ơn, Khúc Hường Nam vừa nghe nói Nguyệt Nguyệt cần quân khuyến liền gấp gấp đưa sang đây, anh không tham lam muốn Nguyệt Nguyệt cảm ơn cái gì, nhưng mà cũng không đến nỗi bị đối xử như thế chứ?

Ai ngờ Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không để ý tới anh trai, trực tiếp dắt chó đi vào phòng khách, cô suy nghĩ trong lòng, “Bảo bối nhà chúng ta có vệ sĩ rồi.”

Tường Từ và Khúc Hường Nam liếc nhìn nhau, cùng cười khỏ, sau đó Tường Từ tiễn Khúc Hường Nam lên xe.

Khi Tường Từ trở về bên cạnh Nguyệt Nguyệt thì anh nhìn thấy một màn hết sức mướt mề hôi.

Nguyệt Nguyệt ôm chihuahua ngồi trên sofa, đứng trước mặt là chó ngao Tây Tạng cao gần bằng Nguyệt Nguyệt đang ngồi, mà chihuahua nằm trong lòng cô thì đang run rẩy, kêu lên “ư ư ư”, nhưng vẫn không dám phát ra tiếng lớn, mà kẻ đầu sỏ —— chó ngao Tây Tạng oai phong lẫm liệt thì tỏ vẻ khinh thường nhìn chằm chằm Nguyệt Nguyệt ôm con chó nhỏ, nó cứ luôn lắc đầu, càng khiến chihuahua nhà bọn họ sợ tới mức chết khiếp.

Tường Từ thấy tình hình này, đang muốn tiến lên dắt chó ngao Tây Tạng đến một bên thì đã thấy Nguyệt Nguyệt cầm lên thịt bò khô trên bàn, ném vào cái bát riêng của chihuahua trên mặt đất, sau đó cô đặt chihuahua xuống, ra hiệu cho nó ăn, chó ngao không nhịn được gừ một tiếng, nhất thời chihuahua nhà bọn họ lập tức ngồi phịch trên mặt đất run lấy bầy, chẳng dám nhúc nhích.

Thế là chó ngao rất hài lòng, lắc đầu, nó tiến đến bát ăn của chihuahua định ăn thịt bò khô, Nguyệt Nguyệt đập một phát nhanh như chớp khiến chó ngao nằm bò dưới đất, sau đó cô dúi chihuahua qua, bảo nó ăn.

Lúc này Tường Từ rốt cuộc hiểu được, Nguyệt Nguyệt đang lập uy phong, nhân tiện thuần phục chó.

Nếu anh đoán không sai, Nguyệt Nguyệt đang huấn luyện chó ngao Tây Tạng trở thành vệ sĩ cho bảo bối chihuahua nhà bọn họ.

Ông trời ơi, sắp điên rồi sao?

Thế là trong một tháng kế tiếp, chó ngao Tây Tạng vốn oai phong nhanh nhẹn dũng mãnh đặc biệt, ở nhà bọn họ đã bị Nguyệt Nguyệt chẳng hề lưu tình ngược đãi, sai tí thôi là hành hung. Tường Từ nhìn thấy cũng hết hồn, huấn luyện một chú chó ngao vô cùng hung hãn giống như con cạp bị nhốt rãnh, hoàn toàn thu lại mũi nhọn, trở nên ngoan ngoãn như mèo con. Đương nhiên đây là trước mặt Nguyệt Nguyệt, được rồi, còn ở trước mặt chihuahua, ở trước mặt Tường Từ nó vẫn rất hung hãn.

Cơ mà Tường Từ không thêm để ý tới những điều này.

Rốt cuộc đã tới lúc kiểm tra thu nhận thành quả.

“Vệ sĩ” do Nguyệt Nguyệt đóng cửa huấn luyện một tháng rốt cuộc được dắt ra ngoài.

Nguyệt Nguyệt đứng giờ, dắt chó tới vườn hoa. Lại đặt bảo bối nhà mình trên bãi cỏ, còn chó ngao Tây Tạng thì giấu bên trong cây cối.

Thế là tình cảnh tái hiện.

Tuy nhiên, điều khác biệt là chihuahua nhà bọn họ không nhìn đầu chó thật to trên đầu, nó hoàn toàn chẳng có chút cảm giác sợ hãi, tiếp tục chơi với bóng cao su của mình.

Đùa à, một tháng nay nó ở cùng chó ngao mỗi ngày, hiện tại nó còn không sợ chó ngao, con chó săn cừu hào nhoáng bên ngoài này tính là gì?

Thế là con chó chăn cừu kia mất bình tĩnh. Nó vurun móng vuốt, chuẩn bị khêu chihuahua thì nhìn thấy bóng đen chạy ra nhanh như chớp, lập tức bỏ nhào nó ngã xuống đất, sau đó gầm gừ một tiếng to, tập kích về phía cổ con chó chăn cừu.

Lúc này cô gái hàng xóm không giả vờ không nhìn thấy, vội hét lên chạy qua, muốn cứu chó săn cừu của mình, sau khi dừng chân nhìn rõ ràng quái vật to lớn trên người chó nhà mình, cô ta hít một hơi lạnh, hồi lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần, trời ơi đây là chó ngao Tây Tạng mà.

Cứu mạng!

Phản ứng đầu tiên của cô gái kia là xoay người muốn bỏ chạy, so với chó nhà mình thì mạng mình quan trọng hơn, dù sao không còn chó thì vẫn có thể nuôi lại.

Ai ngờ cô ta vừa xoay người, trông thấy Nguyệt Nguyệt và Tường Từ tay nắm tay cười tùm tùm đi tới, Nguyệt Nguyệt lên tiếng: “Ô kìa, thật là ngại quá, tôi không biết chó nhà cô là gan nhỏ vậy. Chó nhà tôi chỉ là muốn chơi với nó thôi.” Cô ta lập tức hiểu ra, đây là gây ông đập lưng ông.

Cô ta đang muốn cãi lại, nhưng sau khi vô tình nhìn sang con chó ngao hung tợn kia thì nhịn xuống, dù sao hoàn cảnh mạnh hơn người, nên nhẫn nhịn thôi.

Nguyệt Nguyệt thấy cô ta không nói lời nào, tâm tình cô lập tức tốt lên rất nhiều, cô lên tiếng, “Đứng lên.” Sau đó chó ngao rất nghe lời đứng dậy, buông ra con chó săn cừu bị dọa ngồi phịch dưới đất sợ hồi lâu không đứng dậy nổi, chờ nó rất vất vả mới đứng lên thì một tiếng gừ phát ra, lúc này nó lại nằm bò nữa.

Bảo bối chihuahua nhà Nguyệt Nguyệt không cẩn thận đá bóng cao su ra ngoài, thế là nó kêu “ăng ăng” hai tiếng với chó ngao, chú chó ngao liền ngoan ngoãn quắp đuôi đi nhặt bóng cao su cho chihuahua.

Cái này có thể gọi là vô quýt có móng tay nhọn không?

Thật là khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Phục sủng

Từ khi Nguyệt Nguyệt giải quyết vấn đề con chó chăn cừu hàng xóm kia, gia đình Tường Từ mới chính thức trải qua cuộc sống một nhà bốn miệng tốt đẹp.

Sau đó Nguyệt Nguyệt mới có thời gian phát hiện khoảng thời gian trước bởi vì hai chú chó mà làm lo Tường Từ, thế là cô cũng muốn bù lại một chút.

Chiều nay Nguyệt Nguyệt ăn xong bữa cơm, lần đầu tiên cô không mang theo chihuahua và chó ngao ra ngoài dạo, mà bảo chúng nó tự chơi, còn mình đi theo Tường Từ vào phòng bếp, cùng anh rửa chén bát.

Tường Từ thấy hành động này của Nguyệt Nguyệt, anh cảm thấy hơi khó hiểu, tưởng rằng cô có chuyện gì, vì thế anh cất tiếng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, sao em không cùng Nụ Nụ ra ngoài tản bộ?” Nụ Nụ là chihuahua nhà bọn họ.

“Em bảo Muộn Đôn chơi cùng Nụ Nụ.” Nguyệt Nguyệt trả lời, Muộn Đôn chính là chó ngao Tây Tạng! Có trời mới biết một chú chó uy phong凛凛 như vậy lại bị gọi là Muộn Đôn. Nếu nó biết nói thì khẳng định sẽ bỏ nhà đi. Tiếc là nó không nghe hiểu tiếng người.

() muộn đôn ý chỉ ít nói phản ứng chậm chạp.*

Tiếp theo Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng thốt lên: “Em muốn ở cùng anh.” Nói xong, cô hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Âm cuối của Nguyệt Nguyệt vừa thốt ra thì chợt vang lên một tiếng “rắc”, chén đĩa trên tay Tường Từ rớt xuống đất, vỡ thành một mảnh, mà anh lại hoàn toàn không nhận thấy, anh tiếp tục cầm miếng rửa chén lau chùi không khí.

Trời ơi, anh không phải nằm mơ chứ?

Anh thế mà có thể đánh bại Nụ Nụ và Muộn Đôn nhà mình, được sủng ái lần nữa? Điều này khó tin quá đi! Tường Từ bất giác nhếch miệng nở nụ cười, có phần không khẳng định thấp giọng hỏi, “Thật hay giả thế?”

“Thật!” Nguyệt Nguyệt thấy đáng vẻ ngớ ngẩn của Tường Từ, cô cũng rất vui, cô bèn vội vàng tiến lên vài bước đi tới phía sau anh, vờn tay nhẹ nhàng vòng qua eo anh, cô dán khuôn mặt trên bờ lưng rộng lớn của anh, trịnh trọng trả lời, “Ông xã, em ở cùng anh!”

Giờ phút này, Tường Từ thực sự hạnh phúc đến nỗi không tìm ra phương hướng.

Từ nhỏ đến lớn, anh luôn biết Nguyệt Nguyệt nhanh nhẹn dũng mãnh. Mà số lần cô dịu dàng trên cơ bản có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thế nhưng anh vẫn tin chắc rằng khó ai có thể so sánh với cô! Nguyệt Nguyệt không dịu dàng là bởi vì cô không cần dịu dàng. Chỉ một mặt hết sức dũng mãnh của cô đã khiến anh say mê đến thần hồn điên đảo, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt thì trong lòng anh hoàn toàn không chất chứa bất cứ ai khác. Mà cô giàu có quyền rũ như vậy nếu còn có thể dịu dàng vậy thật sự là sẽ muốn lấy mạng anh.

Bởi thế mỗi lần Nguyệt Nguyệt dịu dàng với anh, anh liền cảm thấy trái tim sắp nhảy ra ngoài. Giờ khắc này, anh cơ bản giống như một tên ngốc, chẳng biết làm gì cả, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Nguyệt Nguyệt dịu dàng sẽ khiến anh nghiện. Đến lúc đó anh tuyệt đối không bỏ được, dù biết rõ đây là thuốc độc độc nhất đối với anh, anh cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. Bởi vì đó là Nguyệt Nguyệt mà.

Mỗi lần cô dịu dàng với anh, anh đều hơi sợ hãi, anh sợ mình sẽ ham mê, một khi đã vậy anh sẽ yêu cầu càng nhiều hơn. Mà anh cũng không xác định, có có bằng lòng cho hay không.

Tường Từ không thể đè nén sự run rẩy.

Tường Từ lấy lại tinh thần trong nháy mắt Nguyệt Nguyệt kẻ sát, vừa định lên tiếng thì bị cô ngắt lời, lúc cô nói xong anh tháo ra bao tay ném vào bồn nước, không hề phòng bị xoay người một cái, hết sức bá đạo dùng một tay ôm Nguyệt Nguyệt vào lòng, không đợi cô phản ứng, anh giữ lấy đầu cô hôn xuống.

Tường Từ càng hôn càng dùng sức, thậm chí nảy sinh chút ý xấu muốn cắn môi Nguyệt Nguyệt, bàn tay anh lại hơn run rẩy, càng dùng thêm sức giày vò anh. Thật muốn nhào nặn cô tiến vào trong cơ thể mình.

Tường Từ dường như nảy sinh ý ác độc, cho đến khi miệng có một chút mùi tanh ngọt anh mới phản ứng lại, vội vàng buông Nguyệt Nguyệt ra, nhìn thấy khoe miệng cô đỏ máu, anh hơi đau lòng, anh đang muốn nhận lỗi lại phát hiện cô hoàn toàn không tức giận, chỉ là mở to hai mắt mơ màng nhìn anh, thậm chí trong đôi mắt óng ánh sóng nước còn có chút ý mời gọi, Tường Từ ngây ngẩn cả người.

Bởi vì dựa theo mọi khi thì cô sẽ đánh anh.

Thế nhưng Nguyệt Nguyệt chỉ thờ ơ gấp trong lòng anh, thậm chí còn có chút dụ hoặc mở ra cái miệng nhỏ, trong ánh nhìn của Tường Từ, đầu lưỡi đỏ au vờn ra khe liếm khoe miệng đỏ máu, giờ đây Tường Từ mất đi một tia lý trí cuối cùng.

Tường Từ hoàn toàn dựa vào bản năng, trực tiếp bồng Nguyệt Nguyệt lên đi về phía phòng ngủ trên lầu. Anh ra phòng bếp trông thấy Nụ Nụ và Muộn Đôn đứng ở cửa, bọn chúng có phần cảnh giác nhìn anh, sợ anh làm hại Nguyệt Nguyệt. Mà anh làm sao quan tâm đến điều này, anh thẳng thừng giận dữ hét lên, “Cút!” Nụ Nụ nằm sấp dưới đất, Muộn Đôn dù sao cũng là chó ngao còn có thể chống chọi, Tường Từ nổi giận đang muốn đá nó một cước thì Nguyệt Nguyệt đang bao bọc trong vòng tay anh nhẹ nhàng quay đầu, cô ra lệnh với Muộn Đôn, “Cút ngay!”

Bây giờ Muộn Đôn hoàn toàn hiểu được.

So sánh với Tường Từ, nó và Nụ Nụ đã thất sủng.

Thế là nó lập tức ôm đầu, che mắt nằm sấp bên cạnh Nụ Nụ, bảo vệ Nụ Nụ ở sau người, nhường một lối đi cho Tường Từ.

Hu hu hu... nó chỉ còn Nụ Nụ.

Nhưng Nụ Nụ hoàn toàn không cảm kích, có phần mất hứng đứng dậy, xoay người đi về phía khác, dùng móng vuốt đối diện Muộn Đôn, trong lòng nghĩ ngợi, “Đều do Muộn Đôn không biết điều, còn khiến nó thất sủng theo.”

Lúc này Muộn Đôn hoàn toàn bị vứt bỏ.

Nguyệt Nguyệt được Tường Từ ôm trong lòng lần đầu tiên cảm nhận được một mặt thô bạo đàn ông bá đạo của anh, lần đầu tiên anh không dịu dàng mà như cuồng phong bão táp thổi quét cô, mặc cô rên ri cầu xin trong lòng mình, anh vẫn không mềm lòng, cho đến khi cô kiệt sức mới bỏ qua.

Vì thế Nguyệt Nguyệt hiểu được, đàn ông à, không thể cung chiều.

Một khi cung chiều thì sẽ tạo phản.

Vậy nên sau đó Tường Từ đã ngủ trên sàn rất nhiều ngày.

Thấm thoát mùa xuân đến, lại tới thời khắc học trò Nguyệt Nguyệt sinh sự. Giống như là mằm độc, mỗi năm luôn có mấy ngày như vậy, những đứa nhóc này càng táo bạo hơn.

Vì lẽ đó, ông cụ dựa vào nguyên tắc thua người không thua trận, dưới yêu cầu mạnh mẽ của đám nhóc, đồng ý với đề nghị đi Paris. Cơ mà người dẫn đi trở thành Nguyệt Nguyệt.

Hết cách rồi, vừa nghe nói là dẫn theo đám nhóc này, mỗi người bằng lòng hiến dâng đều giả chết. Cũng chỉ có Nguyệt Nguyệt cảm thấy chẳng sao cả, thậm chí còn vui mừng, bởi vì cô chưa từng xuất ngoại.

Ông cụ thấy Nguyệt Nguyệt gật đầu đồng ý liền cảm động tột đỉnh. Ông ta nhiệt tình cất tiếng, “Nguyệt Nguyệt, lần này cháu đi Paris, thích mua gì thì mua, tôi chi trả hết cho cháu.”

Nguyệt Nguyệt lắng nghe có chút vui mừng. Bởi vì cô phần nào mơ hồ, luôn không nhớ được mặt mã thẻ ngân hàng, thế nên tiền bạc trên người tới giờ chưa vượt qua hai trăm đồng, cô mua gì đều phải đi cùng Tường Từ mới được.

Tường Từ biết khuyết điểm này của cô, mỗi lần đều nhét mấy trăm đồng tiền tiêu vặt bên trong quần áo cô mặc, đủ để cô ăn quà vặt, nếu thật sự muốn mua gì thì không có tiền.

Hồi trước cô cũng không phải chưa từng thử viết mặt mã trên thẻ, kết quả cô ăn kem xong, lúc bỏ rác liền ném đi cùng tấm thẻ. Tấm thẻ nhét trong túi quần không thoải mái, cầm trên tay thì rất tự nhiên ném đi.

Cũng may sau khi Tường Từ biết được lập tức đi báo mất giấy tờ, bằng không bọn họ sẽ biến thành khổ rách áo ôm.

Bởi vậy Nguyệt Nguyệt ra ngoài không mang theo thẻ.

Không phải cô không có tiền, mà là cô có tiền không lấy ra được.

Lần này có thể được chi trả, trong lòng cô cũng rất vui. Tuy nhiên Nguyệt Nguyệt chợt nhớ tới gì đó, hỏi: “Cháu có thể mang theo Nụ Nụ và Muộn Đôn nhà cháu không?”

“Đó là ai?” Ông cụ không hiểu nên hỏi.

“Bảo bối của nhà bọn cháu.” Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Được, không thành vấn đề!” Nếu là gia đình họ thì không có vấn đề. Cơ mà hôm đó tại sân bay ông ta thấy “bảo bối” trong miệng Nguyệt Nguyệt thì hoảng hốt hồi lâu chưa lấy lại tinh thần.

Đây là bảo bối nhà họ? Một con chihuahua lanh lợi đáng yêu cùng một con chó ngao Tây Tạng oai phong lẫm liệt? Trời! Ông ta tưởng thân thích nhà họ chỉ là một đứa nhỏ nào đó thôi.

Lúc này có hơi đau đầu.

Tuy nhiên, khi ông ta nhìn thấy Quan Dương trong đám tình ranh gây họa kia tiến lên, chợt trên mặt chihuahua nhỏ nhắn, lúc cậu ta bị chó ngao đuổi theo cắn, ông ta cảm thấy hai bảo bối này cũng rất tốt.

Ít nhiều có thể trông chừng đám tiểu ma vương này.

Đương nhiên đi đưa tiễn không thể thiếu Tường Từ.

Tường Từ vốn muốn đi cùng Nguyệt Nguyệt, ai ngờ anh có lệnh thuyền chuyển, nhất thời chẳng thể thoát thân, chỉ đành để cô đi trước, hai hôm sau anh bay qua đó.

Chỉ là khi anh vắng mặt, nếu Nguyệt Nguyệt bị bắt nạt thì làm sao đây? Anh lo lắng! Thế là anh giao nhiệm vụ nặng nề nhất cho Muộn Đôn —— bất cứ sinh vật nào đến gần Nguyệt Nguyệt trong vòng ba thước, bắt luận nam nữ, đều cắn chết cho anh!

Không thể không thừa nhận, Tường Từ vẫn rất độc.

Ai nói độc nhất là lòng đàn bà?

Có đôi khi đàn ông cũng rất độc!

Ngồi máy bay không biết bao lâu, khi đến Paris Nguyệt Nguyệt mệt mỏi không thôi. Mà bởi vì lần này đến Paris đều là những đứa trẻ có thân phận bối cảnh, thế nên ông cụ đặc biệt phái đi máy bay riêng, đồng thời có lính đặc chủng đi theo. Không phải để bảo vệ bọn họ, mà là khi bọn họ gây chuyện chỉ có những lính đặc chủng trải qua huấn luyện đặc thù mới có thể xử lý công bằng. Lính đặc chủng hộ tống tới đích đến, không phải để phòng ngừa bị người khác tập kích, mà là vì phòng ngừa đám nhóc sinh sự.

Cơ mà có ích sao?

Nói chính xác là vô dụng!

Một đội lính đặc chủng còn không bằng một câu nói của Nguyệt Nguyệt.

Lúc ở trên máy bay, đám nhóc kia làm sao ngồi yên, cả đám đuổi theo Nụ Nụ chơi đùa, Nguyệt Nguyệt không quen ngồi máy bay, sắc mặt hơi không tốt, cô ngồi tại chỗ nhắm mắt nghỉ ngơi, thậm chí ngủ thiếp đi, thế là Muộn Đôn khó xử.

Một mặt nó phải bảo vệ Nguyệt Nguyệt, mặt khác nó lại không nỡ nhìn Nụ Nụ chịu khổ. Lúc này nó gấp đến độ xoay vòng vòng. Mà đám nhóc kia cũng tỉnh ranh, vừa thấy dáng vẻ đứng đắn của Muộn Đôn là biết không dễ chọc, bọn họ liền cách xa Nguyệt Nguyệt và Muộn Đôn, chặn Nụ Nụ ở bên kia, lúc này Muộn Đôn muốn giúp cũng chẳng được. Chỉ nghe được Nụ Nụ kêu to “ăng ăng” ở bên kia.

Còn nhóm lính đặc chủng thấy đám nhóc chỉ chơi đùa với chó, không làm ra chuyện quá giới hạn nên cũng lười quản, dù sao ông cụ có cản dận, chỉ cần bọn nhóc không quá giới hạn thì mở một con mắt nhắm một con mắt thôi.

Rốt cuộc Muộn Đôn không nhịn nổi nữa, nó nhào tới bên chân Nguyệt Nguyệt, ngẩng đầu cọ trên eo cô, sức lực cũng không dám dùng quá mạnh, miệng còn kêu “gâu gâu”, quả thực rất cấp bách.

Nguyệt Nguyệt vốn không ngủ sâu, cô mở mắt liền nhìn thấy Muộn Đôn hơi sốt ruột cọ trên người cô, thế là cô giơ tay sờ đầu nó, đang muốn hỏi nó làm sao vậy Nụ Nụ đang ở đâu thì chợt nghe phía sau truyền đến tiếng kêu của Nụ Nụ, nhất thời cô nổi giận.

Nguyệt Nguyệt vỗ đầu Muộn Đôn, dặn dò, “Muộn Đôn, cẩn cho tao!!!”

Thế là Muộn Đôn nhào thẳng về phía Nụ Nụ, sau đó đụng mạnh vào một đứa nhóc đứng chặn đường phía trước, sau đó nó bỏ nhào trên người cậu ta, gầm gừ một tiếng làm ra vẻ muốn cắn, khiến những đứa nhóc vốn bất nạt Nụ Nụ sợ tới mức run rẩy.

Nhóm lính đặc chủng thấy tình huống này, đang muốn tiến lên ngăn cản, nếu con chó này thật sự cắn người nào thì nguy rồi. Nhưng lại nghe được Nguyệt Nguyệt giận dữ thốt lên, “Ngồi xuống hết cho tôi!”

Bọn họ rất nghe lời ngồi xuống. Bởi vì ông cụ từng nói, bất cứ chuyện gì đều nghe theo Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt thấy tình huống này, cô lớn tiếng dặn dò Muộn Đôn, “Chơi với bọn họ!” Thế là nó giơ lên một chân đập người phía dưới một cái, sau đó nó đuổi theo đám nhóc xung quanh, giống như muốn trả thù hành vi chọc Nụ Nụ của bọn họ ban nãy, đuổi đi bọn họ trở thành tình trạng hỗn loạn, cả đám ngồi trên ghế không dám xuống dưới, chỉ sợ bị Muộn Đôn cắn. Mà Muộn Đôn ở phía dưới nhẹ nhàng bảo vệ Nụ Nụ trong người, sau đó làm ra vẻ nhào tới một cái ghế cách nó gần nhất, sau đó vang lên một tiếng phịch, đứa nhóc ngồi trên cái ghế kia ngã xuống.

Lúc này Muộn Đôn thông thả đi qua, nhào đầu tới gần vờ muốn cắn, thế là đứa nhóc kia kêu lên: “Huấn luyện viên, cứu mạng.”

Muộn Đôn tỏ vẻ khinh thường quay đầu, theo dõi mục tiêu khác.

Dù sao chơi đùa cùng các người mà.

Bằng không chỉ cao chút vậy, nó làm sao không thể nhào lên chứ? Nó chính là chó ngao Tây Tạng, hơn nữa là vua chúa trong nhóm chó ngao Tây Tạng thuần chủng.

Hừ, ai bảo các người bắt nạt Nụ Nụ.

Theo điều này có thể thấy được, Muộn Đôn tuyệt đối là một thành viên trong gia đình Nguyệt Nguyệt, bởi vì nó cũng biết bao che.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Người nếu phạm ta

Vất vả lắm mới xuất ngoại một lần, mọi người hết sức hưng phấn, ngay cả Nguyệt Nguyệt cũng tò mò nhìn ngắm xung quanh. Cô không phải chưa từng gặp người nước ngoài, trường bọn họ có sinh viên trao đổi, nhưng dù sao cũng là số ít. Hơn nữa với vốn liếng tiếng Anh trúc trắc của cô hoàn toàn không thể giao tiếp với người khác.

Bây giờ Nguyệt Nguyệt là năm hai đại học, tiếng Anh cũng chỉ biết “yes” và “no”, còn có “thank you”. Không đúng, cô còn được Tường Từ dạy một câu “I love you”. Thế nên đối với người nước ngoài cô chỉ biết cười ngây ngô.

Paris là thành phố thời thượng, ngay cả Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không quan tâm cũng biết, càng không nói đến đám nhóc “con trời” này. Nếu đến Paris, khẳng định phải mua quần áo, Nguyệt Nguyệt đã hạ quyết tâm từ trước, và lại lần này còn có người chi trả, cô càng phải mua hơn.

Thậm chí Nguyệt Nguyệt còn suy nghĩ, cô mua giúp Tường Từ nhà mình cũng được chi trả nhĩ? Dù sao, vợ chồng là một thể, mua cho anh cũng là mua cho cô. Nghĩ vậy, cô quyết tâm, nữ mà có mấy ai không ham lợi. Lúc trước Nguyệt Nguyệt không tham lam, bởi vì cô chưa bao giờ có cơ hội lấy việc công làm việc tư, đều dùng tiền trong nhà, vậy nên cô vẫn rất tiết kiệm, mỗi lần cô về nhà mẹ đẻ đều mang về thứ tốt bao lớn bao nhỏ cho thấy cô vẫn rất “lo cho gia đình”. Hơn nữa cô vẫn nhớ hồi bé thầy cô từng dạy, phải “cần cù tiết kiệm”. Vậy nên ở trong mắt ông cụ, cô là một cô gái không nữ tính, nhiều lần nhìn thấy cô ăn mặc rất giản dị, ông ta quyết định chi trả cho cô nghĩ rằng cũng chẳng tốn kém bao nhiêu, suy cho cùng cô cũng không giống đám nhóc kia sẽ đốt tiền.

Lần này còn có ông xã của Nguyệt Nguyệt, vì Tường Từ cô càng mua sắm nhiều hơn.

Đợt này trở về, nhìn thấy hóa đơn của Nguyệt Nguyệt, ông cụ sẽ khóc đấy.

Mới vừa xuống máy bay, Nguyệt Nguyệt ôm Nụ Nụ cẩn thận, dắt Muộn Đôn đi đầu gối lên chiếc xe Lincoln dài, hoàn toàn không để ý tới ý kiến của người khác, trực tiếp căn dặn đi tới đại lộ Champs-Élysées, cô bắt chấp không mang theo hành lý, cô muốn đi mua quần áo. Nơi này chính là thủ đô thời thượng, ra ngoài không thể quê mùa sẽ bị người ta cười cho.

Đoàn người đi thẳng tới Versace, Nguyệt Nguyệt nhớ rõ Tường Từ mặc nhãn hiệu này. Không thể không nói, anh vẫn rất có phân lượng trong lòng cô. Nguyệt Nguyệt dẫn đám nhóc xuống xe, sau đó cô căn dặn nhóm lính đặc chủng đi cùng đem hành lý của đám nhóc đưa tới khách sạn rồi trở lại, đội trưởng vốn định để lại một hai người làm vệ sĩ, ai ngờ đám nhóc kia chẳng thích bọn họ đi theo chút nào, hoàn toàn không để ý tới khổ tâm của bọn họ mà đuổi đi.

Tới cửa hàng Versace, nhìn thấy mặt tiền cửa hàng trang hoàng lộng lẫy, cùng với cô nhân viên bán hàng của cửa tiệm tươi cười nhiệt tình, trong lòng Nguyệt Nguyệt rất vui vẻ, cô ôm Nụ Nụ nhà mình muốn bước vào, nhưng không để phòng có một người từ cửa đi ra, chỉ thẳng vào cô gọi, “Cô đứng lại đó cho tôi!”

Nguyệt Nguyệt sững sờ nhìn xung quanh, thấy mọi người đang nhìn mình lúc này cô mới nhận ra hỏi: “Là nói tôi sao?” Cô vừa nói vừa hướng về phía người mới cất tiếng, ô, hóa ra là người quen.

Đây không phải là Juliet Stern gì đó kia sao? Lần trước có chủ ý với Tường Từ, kết quả lau nước mắt trở về, lúc này lại gặp ở đây, có thể nói là oan gia ngõ hẹp không?

Nguyệt Nguyệt không để ý cô nàng đeo kính râm, mang túi xách hàng hiệu phát sáng lấp lóe, mặc váy ngắn màu đen bó sát người, khoác áo lông trắng, mang đôi giày cao gót đỏ tươi trước mặt. Cô nhìn sắc trời dần mờ tối bên ngoài, có chút xấu xa nghĩ rằng, “Buổi tối mang giày cao gót cao thế còn đeo kính râm, sớm hay muộn cô cũng ngã chết!”

“Đúng, chính là cô.” Juliet cao ngạo trả lời.

Nguyệt Nguyệt chẳng thèm để ý tới cô ta, cô đi thẳng về phía trước chuẩn bị bước vào cửa, cô còn phải mua quần áo cho Tường Từ đấy, không có thời gian dây dưa với người phụ nữ điên rồ này. Đám nhóc đằng sau Nguyệt Nguyệt lại chỉ sợ thiên hạ không loạn, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt và Tường Từ, được rồi còn có Lương Hường Huy, bọn họ còn sợ ai chứ? Đám nhóc dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Juliet, Quan Dương thậm chí chắn trước mặt Juliet, dùng tiếng Anh trác nôi, “Good dog don’t stand the way.” Nhưng chẳng ai hiểu được ý tứ của cậu ta, thế nên Juliet dùng sắc mặt lơ lơ nhìn cậu ta, Quan Dương xám xịt bỏ đi.

Tuy nhiên trong đám thảm họa này cũng có đứa giỏi tiếng Anh. Một thằng bé trông chừng mười ba mười bốn tuổi hơi ngại ngần đi tới trước mặt Juliet, đồ mặt chỉ vào cô ta có lòng nói: “Cậu ta dùng tiếng Anh có ý là Great barkers are no biters, tiếng Trung nghĩa là —— chó ngoan không cắn.”

Ban nãy Juliet nói tiếng Trung, chứng tỏ cô ta hiểu tiếng Trung, trông cô ta tóc vàng mắt xanh, khẳng định là người nước ngoài, thế thì cô ta hiểu được hai thứ tiếng. Nhưng không khéo là Quan Dương nói tiếng Anh kiểu Trung Quốc. Vì lẽ đó Juliet không hiểu, cô ta tưởng rằng Quan Dương nói “good dog” là chỉ Nụ Nụ trong tay Nguyệt Nguyệt, hoặc là Muộn Đôn ở phía sau cô, kết quả chó này ý chỉ cô ta.

Cô ta nổi giận, xoay người muốn tiến về phía Nguyệt Nguyệt, lại không phòng bị đằng trước vươn ra một cái chân, toàn thân cô ta ngã xuống sàn cửa hàng Versace, mà kẻ đầu sỏ Quan Dương thì ôm chân mình ở một bên làm bộ làm tịch điên cuồng, “Ôi, chân đứt rồi, đau quá, đau quá à.” Cái tên bại hoại này.

Lúc này Juliet hoàn toàn bị chọc giận. Dù thế nào cô ta cũng là đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ, một thành viên của gia tộc Stern, hiện giờ lại bị đám nhóc choai choai to gan lớn mật ức hiếp, sao có thể chịu được chứ?

Cô ta bắt chấp đau đớn, đứng dậy ra lệnh với bốn vệ sĩ cao gần hai mét ở đằng sau nói: “Ngăn lại người phụ nữ kia cho tôi!”

Bốn người kia đồng loạt chạy về phía Nguyệt Nguyệt, đám nhóc vừa gây họa chẳng thèm ngăn cản, ngược lại mau chóng nhường đường cho bốn người kia, khiến người ta không lần ra ý nghĩ, bọn họ còn định phân ra hai người để ngăn đám nhóc này đấy.

Thực ra bọn họ không biết đám nhóc này tinh ranh biết bao, biết mình cơ thể nhỏ, không thể ngăn cản, cần gì tiến lên bị đánh chịu khổ, ở một bên thưởng thức huấn luyện viên của mình ra oai đánh người không phải tốt hơn sao? Có một số lớn gan tự tập một chỗ bắt đầu đánh cuộc, “Tôi dám đánh cá huấn luyện viên không cần dùng ba mươi giây đã có thể đánh ngã bọn họ.” “Không đúng, không đúng, hai mươi giây.” “Không đúng, nhiều nhất mười giây.”

Đám nhóc này có sự sùng bái mù quáng đối với Nguyệt Nguyệt, bọn họ không tin thần phạt, chưa từng mong đợi từ thượng đế, điều duy nhất khiến bọn họ có loại thành kính tin ngưỡng chính là Nguyệt Nguyệt.

Nắm tay nhỏ của Nguyệt Nguyệt là biểu tượng của vô địch!

Mấy người lướt qua đám nhóc muốn chạy tới bên người Nguyệt Nguyệt lại bị một tiếng hét chói tai làm dừng bước chân, Juliet vốn hết sức tức giận phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết lợn, “Help, help...”

Cô nàng xinh đẹp vừa đứng dậy giờ đây lại chật vật ngã xuống đất, còn chẳng dám nhúc nhích tí nào, chỉ thấy chú chó ngao oai phong lẫm liệt đang tru lên trên người cô ta, chuẩn bị cắn cổ cô ta bất cứ lúc nào, hoặc là cào một cái trên khuôn mặt xinh đẹp kia, hủy hoại nhan sắc của cô ta.

Hừ, dám thách thức chủ nhân của nó, hỏi nó có đồng ý không trước đã.

Muộn Đôn tỏ vẻ khinh thường nhìn người phụ nữ bị mình đặt dưới người sợ tới mức không có chút máu, kêu rên thảm thiết liên tục, trong lòng nó khinh bỉ cô ta, kêu thật chướng tai. Thật là, cũng là phụ nữ, tại sao cô ta và chủ nhân của nó lại chênh lệch lớn vậy? Chỉ biết kêu khóc. Nếu là chủ nhân nhà nó thì sẽ một quyền đánh bay nó, sau đó giãy vò một cách chậm rãi cho hả giận, người phụ nữ này ngoài hét chói tai thì vẫn là thế, chẳng thủ vị gì cả.

Mấy người vệ sĩ dòi mục tiêu, nhào về phía Muộn Đôn muốn cứu Juliet. Mà đám nhóc xung quanh chuẩn bị xem kịch vui thỏ thẻ nói: “Haiz, đáng tiếc quá.”

Không đợi đám vệ sĩ kia ra tay, một tiếng “bang” vang lên, một viên đạn bắn về phía Muộn Đôn, nó dựa theo bản năng tránh sang một bên, viên đạn bắn xuống đất, lúc này mọi thứ đều tĩnh lặng, không ai động dậy.

Tiếp theo, một chiếc xe màu đen nhanh chóng dừng lại ở ven đường, đi xuống trước là vài người đàn ông ngoại quốc cao to, sau đó rất cung kính đi tới trước chiếc xe Rolls-Royce nằm ở giữa, nhẹ nhàng mở cửa ra, bước xuống xe là một chàng trai trẻ đầy khí thế mang ngưu quan lập thể, sau đó anh ta cau mày nhìn lướt xung quanh một lần, rồi mới nghiêng người hơi cúi đầu, chờ đợi nhân vật chính thực sự bên trong xuất hiện.

Nguyệt Nguyệt ở một bên nhìn thấy mọi chuyện, cô ôm Nụ Nụ dạy bảo học trò bên cạnh mình: “Cái này gọi là ta đây.” Đám nhóc ban đầu hơi băn khoăn giờ đây cười phá lên, Nguyệt Nguyệt giả vờ ho khan một tiếng, hoàn toàn không nhìn đằng trước còn nhân vật chính chưa lên sân khấu, cô gọi Muộn Đôn, “Muộn Đôn trở về, bên kia nguy hiểm.”

Lúc này Quan Dương mù mờ, nguy hiểm, nguy hiểm gì? Nguyệt Nguyệt lợi hại thế còn sợ nguy hiểm ư? Thế là cậu ta khó hiểu hỏi, “Huấn luyện viên, chị còn sợ nguy hiểm hả? Ai có thể đánh lại chị chứ?”

Sau đó Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt, tỏ vẻ đạo mạo trả lời: “Tôi không sợ người, tôi sợ trời.”

“Trời? Trời gì hả?” Đám nhóc xung quanh cũng kêu lên hỏi han.

“Mệnh trời không thể trái!” Nguyệt Nguyệt lăm bằm.

“Là ý gì?” Lúc này càng mù mịt hơn.

“Tường Tử từng nói, đừng ra về ta đây sẽ bị sét đánh đó!” Nhất thời mọi người cười to, đâu còn quần xung quanh là hoàn cảnh gì, Nguyệt Nguyệt lại không cười, thấy Muộn Đôn chạy đến bên cạnh cô mới yên tâm, cô sờ đầu nó nói, “Tôi lo lắng Muộn Đôn nhà chúng tôi bị liên lụy, lỡ như ông trời cho sét đánh nhầm chỗ, làm Muộn Đôn nhà chúng tôi bị thương thì làm sao đây?”

Đám nhóc càng cười vui vẻ hơn.

Đợi một hồi lâu, một người đàn ông vô cùng tuấn tú tóc vàng mắt xanh bước xuống xe, mặc bộ âu phục casual màu đen, trong lúc giơ tay lên khuy măng sét ánh ra tia sáng dưới sắc trời âm u, có thể thấy được giá trị xa xỉ, hơn nữa, nhìn một vòng đàn ông mặc đồ đen mang vẻ mặt cảnh giác phía sau hắn, đoán chừng người này là một nhân vật lớn.

Thế nhưng Nguyệt Nguyệt đã phần nào mất kiên nhẫn, cô nhìn người đàn ông gần như có thể được gọi là “hồ mưa gọi gió” nói: “Tại sao anh nỏ súng?” Nếu bọn họ không chen vào, cô đã đi vào mua quần áo rồi. Quấy rầy cô mua đồ cho Tường Tử nhà cô cũng không phải người tốt. Nếu không phải người tốt thế thì nên bị trừng phạt. Trong lòng Nguyệt Nguyệt thầm nghĩ thế.

Còn chưa đợi người đàn ông kia lên tiếng, Juliet nằm bò trên mặt đất vội vàng đứng dậy, nghiêng ngả lao đảo nhào về phía người đàn ông kia, ầm Ức khóc lóc hô lên: “Anh họ Douglas, cô ta ăn hiếp em, anh phải làm chủ cho em.” Thế nhưng còn chưa chờ cô ta bỏ nhào tới bên cạnh người đàn ông, chàng trai phía sau tiến lên một bước, móc súng ra chĩa vào đầu Juliet, mà người được Juliet gọi là anh họ cất tiếng, “Đi một bước nữa cô sẽ phải chết.”

Thật là cay nghiệt vô tình mà.

Juliet không dám nói gì, tuy nói Douglas là anh họ của cô ta, nhưng chỉ là họ hàng xa, hắn là người đứng đầu mafia Ý.

Lúc này người đàn ông gọi là Douglas ngẩng đầu lên, có chút khinh thường nhìn Nguyệt Nguyệt ôm Nụ Nụ đáp: “Tuy rằng người phụ nữ này không ra hồn, nhưng cô ta có vô dụng cỡ nào cũng là người của gia tộc Stern chúng ta, làm thế nào cũng không tới phiên một con chó Ức hiếp.”

Không đợi hắn nói xong Nguyệt Nguyệt đã ngắt lời: “Muộn Đôn nhà chúng tôi là chó ngao Tây Tạng, không phải chó thường, không được phép sỉ nhục nó.” Phối hợp với lời nói của Nguyệt Nguyệt, Muộn Đôn rất khí thế gầm một tiếng, chân động đến mức cây cỏ và mèo bên cạnh đều hỗn loạn.

“Được rồi, cho dù nó là chó ngao Tây Tạng, cũng không tới phiên con súc sinh này ức hiếp.” Douglas chẳng để ý nói.

“Vậy anh muốn làm sao?” Nguyệt Nguyệt sờ đầu Nụ Nụ, trấn an nó vừa bị Muộn Đôn dọa đến tim gan.

“Giao con chó kia cho tôi, ân oán hôm nay liền xóa bỏ.” Douglas thờ ơ trả lời, hôm nay tâm trạng hắn tốt, không so đo với cô gái chẳng có chút tố chất gì, tuy rằng hắn không ưa người phụ nữ ngu ngốc Juliet này, nhưng ai bảo cô ta là một thành viên của gia tộc Stern, mà hắn là người đứng đầu của gia tộc. Hắn không thấy thì thôi, thấy rồi thì phải giải quyết, không phải vì người phụ nữ này mà là gia tộc bọn họ không chấp nhận sự khiêu khích của bất cứ ai.

Là người đứng đầu gia tộc Stern, hắn có nghĩa vụ bảo vệ danh dự gia tộc.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Nguyệt Nguyệt lạnh lùng cất tiếng, ngoài mặt điềm tĩnh, không nhìn ra chút vẻ giận dữ, thế nhưng nếu Tường Từ ở đây, anh khẳng định hiểu được cô đang tức giận. Nguyệt Nguyệt là loại người càng tức thì càng bình tĩnh.

“Vậy thì các người cùng ở lại đi.” Douglas hồ hững đáp lại, nhiều năm qua chưa có ai dám nói chữ không trước mặt hắn, bởi vì những người đã nói đều chết.

Nguyệt Nguyệt căn bản không để ý tới hắn, cô cẩn thận giao Nụ Nụ trong tay cho Quan Dương, ngang ngạnh dặn dò: “Ôm Nụ Nụ nhà tôi cho tốt, nếu nó có tí xúu khó chịu, chờ tôi lột da cậu cho nó hết giận.” Quan Dương vội vàng hăng hái ôm tiêu tởn tởn, miệng mồm cam đoan, “Huấn luyện viên, chị yên tâm đi, em tuyệt đối không để nó chịu khổ chút nào.”

Lúc này Nguyệt Nguyệt không còn buồn phiền.

Cô bèn tiến lên vài bước, khởi động bàn tay, phát ra tiếng “rắc rắc”. Âm thanh truyền đến, những người vốn xem thường Nguyệt Nguyệt bắt đầu nhìn thẳng vào cô, còn đám nhóc sùng bái cô tốt đỉnh mở to hai mắt long lanh, nhìn cô không chớp mắt, chỉ sợ bỏ lỡ một màn phản kích.

Cô bước ra một bước, xuất quyền với một hàng đàn ông đứng trước mặt cô, cô hét to, “Bá vương quyền pháp —— bạt sơn cái thể.” Sau đó trong lúc đám đàn ông đồ đen khó tin, dưới ánh mắt của đám nhóc, đứng trước mặt Douglas là bảy tám người đàn ông, từng người một bị đánh bay.

Lúc này chỉ còn lại Nguyệt Nguyệt và Douglas đứng thẳng đối diện nhau, không có bất cứ gì cản đường, lúc này cô mới thờ ơ thả nắm tay của mình, giống như quyền vừa rồi chẳng tốn hơi sức nào, sau đó cô đột ngột ngừng đầu, hướng về phía trước thấy Douglas nhìn mình với vẻ kinh ngạc, cô gần như tiếng nói, “Vậy, anh cũng ở lại đi.”

Than ôi, chọc tới Nguyệt Nguyệt, còn muốn toàn thân trở ra ư?

Hai chữ, nằm mơ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Một đám tiểu ma vương

Đối với Nguyệt Nguyệt, cô không phải loại người thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, rất nhiều thời điểm cô vẫn phân rõ phải trái. Được rồi, cô chính là loại người dựa vào nắm đấm để nói chuyện, nắm đấm ai cứng hơn thì nghe người đó, điều này có thể nghiệm chứng rõ ràng trên người Lương Hướng Huy và Tường Từ, nhưng thế thì sao?

Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ vô duyên vô cớ ra tay đánh người, trừ phi là thực sự chọc tới cô, cô mới có thể ra tay, hơn nữa bình thường chỉ dùng ba phần sức, bằng không hề khi chọc tới cô thì đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi. Mà Tường Từ làm sao còn có thể sống lâu vui vẻ như vậy chứ, trực tiếp bị cô đánh bẹp trong một quyền.

Vậy nên Nguyệt Nguyệt là một người rất đúng mực, không tới lúc cần thiết thì không thực sự ra tay mạnh, dù hiện tại cô thực sự tức giận cũng không ra tay nặng, bằng không Douglas còn có thể đứng trên mặt đất sao? Bị đánh bay từ đời nào rồi.

Nguyệt Nguyệt vẫn còn chừa lại con đường sống.

Thế nhưng có một số người chẳng biết điều, bạn có thể làm gì đây?

Douglas vốn kinh sợ bởi bản lĩnh sấm chớp của Nguyệt Nguyệt, vào lúc cô cất tiếng hắn liền có phản ứng, sau đó theo trực giác nhú mào, theo bản năng hạ một mệnh lệnh khiến hắn hối hận, “Phé cô ta cho tôi.”

Hắn nổi giận! Vào năm hắn mười ba tuổi ông cụ nhà bọn họ bất ngờ qua đời, hắn bị ép kế nhiệm vị trí lão đại, tẩm máu mọi phản loạn sau đó, đã bao nhiêu năm rồi chưa có ai dám nói chữ không trước mặt hắn, càng không nói tới có người dám trắng trợn dọa dẫm hắn, quả thực chính là muốn chết. Nếu trắng trợn khiêu khích như vậy mà hắn còn nhịn được thế thì hắn không xứng đáng là người đứng đầu của gia tộc Stern. Hắn còn có uy nghiêm gì để

thống lĩnh mafia Ý.

Nếu thiên đường có đường cô không đi, địa ngục không cửa cô càng muốn xông tới, thế thì hấn đại diện thần chết, thu phục Nguyệt Nguyệt. Dù sao thứ hấn am hiểu nhất chính là giết người.

Thế là theo tiếng ra lệnh của Douglas, người đàn ông áo đen phía sau hấn ra tay trước, trực tiếp quay hòng súng về phía Nguyệt Nguyệt, chẳng hề do dự bóp cò, nhưng không phát ra tiếng vang nào, quả nhiên là xã hội đen cao cấp, súng cũng lắp ống giảm thanh. Đám nhóc vốn ở đằng sau Nguyệt Nguyệt xem náo nhiệt thấy người áo đen kia thế mà nổ súng với cô, lúc này bọn họ không còn bình tĩnh, cả đám bắt chước mọi thứ không biết lấy súng lục súng máy từ đâu ra. Trong tất cả mọi người quá đáng nhất là Quan Dương.

Cậu ta bế Nụ Nụ thấy chuyện không ổn bèn lập tức đặt Nụ Nụ trên lưng Muộn Đôn, rồi mở ra ba lô của mình, lấy ra một thứ trông như kính viễn vọng cùng một hộp đồ thật to, tiếp theo dưới ánh mắt khó tin của mọi người, cậu ta lắp ráp mấy cái thành một cây súng cối cầm tay, khoe miệng lạnh lùng nhìn một đám mốc súng ra đằng trước, cậu ta cười nham hiểm.

Đã nói đám nhóc này không phải người yên phận. Bọn nhóc bại hoại này thế mà âm thầm mang đạn pháo súng ống sang đây. Quan Dương chẳng hề cảm thấy điều này có gì bất thường, cậu ta thấy người đối diện nổ súng, thậm chí phần nào hưng phấn chuẩn bị bắn, trong đầu óc suy nghĩ một phát bắn hết, cảnh tượng tiêu diệt toàn bộ kẻ địch thật khiến cậu ta háng hái sôi nổi.

Cái này cũng chưa tính, cậu nhóc ban đầu đồ mặt nói chuyện với Juliet từ trong ba lô ngay ngừng lấy ra một loạt lựu đạn, sau đó chỉ vào chúng nói: “Những thứ này là bà nội cho tôi phòng thân.”

Trời ơi!

Đám tiểu ma vương trứng thối này, lấy lựu đạn phòng thân?

Tuy nhiên, nhìn đám nhóc ban đầu cột nhà giờ đều cầm súng, mặt không biểu cảm đối diện những người đàn ông mặc đồ đen, thật là một kỳ quan lớn đó.

Douglas vốn chuẩn bị ra tay lập tức giờ đây không biết làm sao. Nên biết rằng hấn là xã hội đen, súng ống đạn dược cái nào mà không kiểm soát chứ? Những thứ vũ khí hạng nặng này là sao đây hả? Hấn đột nhiên có cảm giác khóc không ra nước mắt, thế là chỉ đành dập lửa. Dù sao người ta chỉ cần bắn một phát là tiêu đời, biết nhóm người họ sẽ game over, còn đánh rầm gì nữa.

Song, điều khiến hấn tuyệt vọng nhất chính là không còn kịp rồi.

Lúc đầu hấn không để ý tình hình đối diện, bởi vậy hạ lệnh bảo người mình nổ súng tiêu diệt Nguyệt Nguyệt. Nhưng giờ bảo ngưng cũng vô dụng, bởi vì người của hấn đã nổ súng rồi. Người nổ súng là vệ sĩ đứng đầu của hấn, sát thủ đứng nhất trên thế giới, chỉ cần nổ súng thì hoàn toàn không có người sống. Giờ phút này, hấn dường như nghe thấy thần chết ở bên cạnh đếm ngược thời gian, thậm chí tránh né cũng chẳng kịp, bởi vì trừ khi hấn có thể trong một giây đồng hồ tung ra mấy chục mét, bằng không khẳng định bị nổ tan xương nát thịt.

Hấn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi lúc này Nguyệt Nguyệt còn nói chuyện.

Cô ra lệnh với đám phần tử khủng bố nguy hiểm ở phía sau mình: “Không được phép nổ súng!” Sau đó thì cô không nói nữa, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm viên đạn kia. Đám nhóc phía sau cô theo bản năng cứng đờ sau khi cô dứt lời, tay giữ cò súng không nhúc nhích tí nào, chỉ ngáy người nhìn cô.

Đoàn người Douglas vừa được miễn chết cũng quên chạy trốn, chỉ nhìn Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt sẽ khiến người ta thất vọng sao?

Rất hiển nhiên là không rồi.

Cô nín lặng tập trung tinh thần, toàn thân điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, tại khoảnh khắc này, cô gần như có thể nhìn thấy quỹ đạo vận hành của viên đạn kia, sau đó trong nháy mắt tay phải vươn ra nhanh chóng, ngón trỏ và ngón giữa dùng sức kẹp lại, miệng cô quát to, “Kim chung trảo!” Trong lúc mọi người khó tin, hai ngón tay Nguyệt Nguyệt kẹp lấy viên đạn phát sáng bị ma sát thành màu trắng.

Trời, đây là kỳ tích ư?

Vậy mà có người có khả năng một tay kẹp lấy viên đạn và lại chẳng tổn thương tí nào, đây vẫn là con người sao?

Nhưng Nguyệt Nguyệt không cho bọn họ cơ hội kinh ngạc, cô nhủ hai mắt lại, sau đó tay phải dùng sức hướng về phía Douglas, bắn viên đạn trở về, đây chẳng lẽ là “đạn chỉ thần công” trong truyền thuyết ư? Nguyệt Nguyệt khinh thường trả lời, “Trả lại cho anh.”

Ngay lúc Douglas không kịp trốn tránh, cho rằng sắp không còn mạng nữa thì viên đạn lướt qua bên tai hấn, trúng thẳng hòng súng do người đàn ông vừa nổ súng kia, sau đó chọt phát ra một tiếng phịch, súng lục nứt ra, cả bàn tay của người đàn ông kia đều là máu thịt lẫn lộn.

Hừ, đây là giá phải trả!

Trong mắt Nguyệt Nguyệt, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta thì chuẩn bị chết đi.

Lúc này Nguyệt Nguyệt mới xoay người, căn bản không thèm nhìn tới mọi người xung quanh kinh hoàng hồi lâu không thể nhúc nhích, cô đi thẳng tới bên cạnh Quan Dương, nhẹ nhàng ôm lấy Nụ Nụ nom nớp lo sợ nằm trên lưng Muộn Đôn nhà cô, cô đóng cửa sổ về nó, sau đó giơ tay đập một phát lên đầu Quan Dương, cô mắng: “Cậu chăm sóc bảo bối nhà chúng tôi sao thế hả?!” Tiếp đó cô còn chưa hết giận, lại đập một phát nữa.

Sau khi chứng kiến bản lĩnh tựa như kỳ tích kia của Nguyệt Nguyệt, Quan Dương nào dám nói gì, ngay cả biện bạch cũng không dám, cậu ta trực tiếp nhận sai, nín nọt túm góc áo của cô mở lời cầu xin: “Huấn luyện viên, em sai rồi. Chị tha thứ cho em đi, hu hu hu, em không dám nữa.” Khóc lóc khiến người ta đau lòng, đầu còn đang về ông trời con bạn này, đây rõ ràng chính là một gã tay sai.

Nguyệt Nguyệt phân nào mắt kiên nhẫn ra lệnh: “Nói chuyện đằng hoàng cho tôi. Giả bộ đáng thương tôi sẽ đánh cậu.” Thế là Quan Dương lập tức đứng thẳng lưng, cúi đầu trả lời cô, “Huấn luyện viên, em sai rồi.” Lúc này mới giống nói chuyện.

Nguyệt Nguyệt dùng bàn tay vừa sờ đầu Nụ Nụ làm như khen ngợi sờ đầu Quan Dương, khiến cậu ta thực sự khóc không ra nước mắt. Cậu ta dám phản kháng sao? Không dám rồi! Cậu ta không chỉ không dám phản kháng, thậm chí còn mỉm cười nín nọt, làm như sự vỗ về của cô tựa trời ban ân, khiến mọi người xung quanh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn qua.

Nguyệt Nguyệt vừa phê bình Quan Dương xong giờ mới chính thức tĩnh tâm, được rồi, xử lý vấn đề.

Cô ôm Nụ Nụ, đi theo sau là Muộn Đôn, chậm rãi tới trước mặt Douglas, hỏi: “Anh còn bảo tôi ở lại không?”

Douglas nào dám nói không, hần vội lắc đầu trả lời: “Không dám, không dám.”

“Anh còn muốn phét tôi không?” Cô lại hỏi.

“Không dám, không dám.” Douglas tiếp tục lắc đầu.

“Còn cần chúng tôi để lại Muộn Đôn không?” Nguyệt Nguyệt nhìn sang Muộn Đôn bủn rủn, mà nó rất nể tình gầm lên một tiếng về phía Douglas, phun nước bọt trên người hần mà hần cũng chẳng dám nói gì, chỉ có thể tiếp tục lắc đầu trả lời, “Không cần, không cần.”

Nguyệt Nguyệt cảm thấy ổn rồi, cô nói với Douglas: “Các người đi đi.” Cho dù bản thân nắm chắc thắng lợi, đối với bại tướng dưới tay mình, cô sẽ không si nhục bọn họ. Nghe Nguyệt Nguyệt nói vậy, Douglas như được đại xá lập tức xoay người, dẫn đoàn người rời khỏi, nhưng cô đột nhiên xoay người lạnh lùng nhìn hần chăm chăm, khiến hần nhất thời chày ròng mồ hôi lạnh.

Trời, chẳng lẽ cô ta đối ỷ? Douglas đang muốn lên tiếng hỏi thì Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ thần bí mở miệng: “Anh sẽ trả thù mắng chửi tôi chứ?” Douglas vừa nghe lời này lập tức áp chế tâm tư kia đang dâng lên trong đáy lòng, hần tỏ vẻ thành khẩn đáp, “Không đâu, tôi dùng danh nghĩa thượng đế tuyên thệ.” Hừ, bọn họ cũng không tin thượng đế, bọn họ tin thần chết.

Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không coi trọng những điều này, cô nói thẳng: “Lần sau anh chọc tới tôi, tôi sẽ không nương tay đâu. Tôi sẽ đánh bẹp anh đó.” Ai quan tâm hần thế thốt, cô chỉ tin tưởng vào nắm đấm của mình. Nói xong cô xoay người đi. Lúc này trong đầu Douglas chợt nảy sinh ý nghĩ, hần không đáp lại vội vàng bước vào xe, dặn tài xế lái đi.

Nguyệt Nguyệt ôm Nụ Nụ đá vào đồng “vũ khí nguy hiểm” bên chân, cô hỏi đám nhóc kia: “Mấy thứ này từ đâu ra?”

Sau đó mọi người cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, cùng cất tiếng trả lời: “Trong nhà đưa cho.”

Nguyệt Nguyệt không truy xét, cô lại lên tiếng hỏi: “Mang theo làm gì?”

Mọi người lại liếc nhìn nhau, đồng lòng cắn răng đáp lại: “Phòng thân!”

“Phòng thân?” Nguyệt Nguyệt nhướn mày.

“Phòng thân!” Đám nhóc kia lại cắn răng, dù sao có chết cũng không thể thừa nhận bọn họ lấy trộm muốn phá phách, bằng không cô sẽ trừng trị bọn họ.

“Ồ.” Cô nghĩ nghĩ, gật đầu, dịu dàng trả lời, “Còn không thu lại. Làm dọa tới Nụ Nụ nhà tôi.” Thế là mọi người mau chóng thu dọn, cất vào ba lô.

Nguyệt Nguyệt xoay người đi tới bên đường. Haiz, đã trễ thế này, cô nên gọi điện thoại cho Tường Từ, quần áo vẫn để mai mua thôi.

Đương nhiên, cô đột nhiên muốn gọi điện cho anh, tại sao anh không cho cô đồ “phòng thân” chứ?

Chưa đến một lúc, lính đặc chủng đi theo đoàn người Nguyệt Nguyệt đi tới, thế là cô mang theo đám nhóc có thể nói là thuốc nổ di động đi về khách sạn.

Thật là một ngày không thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Trở thành gia đình (thượng)

Trở về khách sạn, Nguyệt Nguyệt trực tiếp ném ra một câu, “Cấm chạy loạn.” Sau đó cô ôm Nụ Nụ dẫn Muộn Đôn đi thẳng về phòng mình, cô muốn gọi điện cho Tường Từ.

Lần đầu tiên đi xa nhà rời khỏi Tường Từ, tâm tình cô vẫn có phần không yên, cô luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, cô đặt Nụ Nụ trên tấm thảm, bảo nó cùng Muộn Đôn tự mình chơi, lúc cầm điện thoại phòng cô vẫn hơi do dự. Cơ mà cuối cùng vẫn không chống lại được tâm tư nhớ nhung đối với Tường Từ, cô gọi điện thoại.

Nguyệt Nguyệt chỉ nhớ số điện thoại của Tường Từ, cô chỉ cần nhớ kỹ dãy số này là được rồi. Bởi vì bất cứ thời điểm nào, anh đều sẽ mở máy vì cô. Tuy nhiên cô chỉ nghe được tiếng “đồ đồ” nhưng chẳng ai bắt máy, lòng cô rối loạn.

Tường Từ đi đâu rồi?

Bởi vì gần như mỗi lần cô gọi điện cho anh, vang lên một tiếng là anh liền bắt ngay, hôm nay sao lại kỳ quái như vậy? Nguyệt Nguyệt hơi nghi hoặc giờ điện thoại lên suy nghĩ, cơ mà vẫn ổn, không để cô chờ bao lâu, Tường Từ nhận điện thoại, giọng anh mệt mỏi từ một chỗ khác trên địa cầu truyền đến, “Bà xã...”

Nguyệt Nguyệt vừa nghe được giọng anh, cô vội hỏi: “Tường Từ, anh đang làm gì đó? Tại sao lâu như vậy mới nhận điện thoại của em?”

Tường Từ ngoan ngoãn đáp lại: “Anh đang ngủ.”

“Sớm vậy anh đã ngủ rồi à?” Cô nhìn thời gian trên điện thoại, mới sáu giờ hơn thôi.

“Bà xã, không phải em quên rồi chứ, anh còn ở Trung Quốc mà.” Tường Từ cười trả lời.

“Không quên, nếu em quên còn gọi cho anh làm gì, em hỏi anh tại sao việc anh ngủ có liên quan gì với việc anh ở Trung Quốc?” Cô nhún mày hỏi.

“Ha ha, bà xã, chẳng lẽ em không biết thời gian chênh lệch à? Hiện tại giờ Bắc Kinh là 1 giờ 47 phút sáng, anh không ngủ thì còn có thể làm gì. Ha ha bà xã, em đáng yêu quá.” Tường Từ cười đáp lại.

“Hả? Còn có cái này à? Sao em không biết nhỉ? Hi hi...” Nguyệt Nguyệt hơi ngượng ngùng trả lời, cái này cũng không thể trách cô, cô chưa từng xuất ngoại, ai biết thời gian nước ngoài khác với trong nước. Hơn nữa cô còn chưa học xong tiểu học đã đi học võ, tuy rằng thiên văn địa lý thi từ ca phú học không ít, nhưng ông cụ Hạng chưa từng dạy cô điều này.

“Bà xã, em ở Paris thế nào rồi? Có mệt không?” Tường Từ không nói gì, vội quan tâm hỏi han.

“Ừ, cũng ổn, chỉ là em hơi ghét ngồi máy bay.” Nguyệt Nguyệt cười hi hi trả lời, đột nhiên cô chợt nhớ ra, vội hỏi, “Tại sao anh không cho em đồ ‘phòng thân’?”

“Phòng thân?” Tường Từ nhất thời không có phản ứng, anh khó hiểu hỏi, “‘Phòng thân’ gì?”

“À, chính là...” Nguyệt Nguyệt kể vắn tắt ngắn gọn “trận ác chiến” vừa xảy ra, giải thích qua loa một lần, cô nhấn mạnh ý chính là tại sao học trò của cô, người nhà bọn họ sẽ đưa vũ khí phòng thân cho họ, mà là ông xã của cô, Tường Từ ngoại trừ dặn dò cô chú ý sức khỏe, đừng để sinh bệnh thì không chuẩn bị gì cho cô cả, khiến cô hơi buồn bực. Đây không phải đại diện Tường Từ không quan tâm và coi trọng cô sao?

“Gì cơ? Súng?” Tường Từ vừa nghe đến đoạn Nguyệt Nguyệt nói đối phương nổ súng, anh lập tức bật dậy, suýt nữa ném điện thoại ra ngoài, anh lớn tiếng gào thét.

“Ừm, không chỉ là súng đâu. Anh ta còn muốn phết em đó.” Nguyệt Nguyệt không để ý lắm nói.

“Gì hả? Thằng đó dám nói phết em à? Nguyệt Nguyệt em đừng chạy loạn, đợi anh tìm người qua đó, mụ nội nó, dám to tiếng với em, ông đây diệt cả nhà hần.” Tường Từ lần đầu tiên gắt gỏng như vậy.

Một khi liên quan tới Nguyệt Nguyệt, anh làm sao bình tĩnh được, hận không thể bây giờ mau chóng bay tới bên cạnh cô, dám làm hại vợ anh, anh phải diệt hần triệt để. Ai khiến vợ anh thiếu mất một cọng tóc, anh liền lấy mạng người đó.

Ai quan tâm người đó là ai?

Chọc tức anh, anh sẽ đem hỏa tiễn qua nổ chết kẻ đó.

Hiện tại quân khu đang tiến hành diễn tập quân sự, anh giữ một cái hỏa tiễn cũng không phải chuyện không có khả năng.

“Hãy, dừng!” Nguyệt Nguyệt vội ngăn cản, “Chúng ta có phép lịch sự của người Trung Quốc, không chấp nhặt với bọn họ.”

“Hừ, Nguyệt Nguyệt, em không biết đâu, đối phó với một số người man rợ còn chưa tiến hóa hoàn toàn chỉ có thể sử dụng bạo lực.” Tường Từ khuyến nhủ ngay, trước kia đối với Nguyệt Nguyệt anh sử dụng bạo lực rất có giới hạn, tận sức để cô chọn phương thức hòa bình để giải quyết vấn đề, kết quả có hiệu quả rồi anh cũng không hài lòng. Sớm biết vậy anh nên phổ cập “cường quyền là chính trị” cho cô.

Song, vừa nghe Nguyệt Nguyệt kể cô kẹp lấy viên đạn rồi phẩy tay kẻ nổ súng, trong lòng anh mới dễ chịu một chút, hừ, quả nhiên là cá mè một lứa.

Nguyệt Nguyệt đánh người, đó là người nên đánh, bị cô đánh đó là phúc khí của người đó, mà ai dám ra tay với cô, đó chính là không biết điều, nên bị tiêu diệt.

Cô bỏ mặc điều này, trở lại chủ đề của mình: “Vậy tại sao anh không cho em vũ khí ‘phòng thân’ hả?”

“Bà xã, là bởi vì anh tin tưởng em mà. Em lợi hại cỡ nào, đâu cần dùng vũ khí chứ, nắm đầm của em chính là vũ khí vô địch.” Tường Từ vội tăng tốc.

“Ồ, cũng đúng.” Nguyệt Nguyệt lắng nghe trong lòng vui vẻ, “Vậy em đi ăn cơm, em còn chưa ăn bữa tối, đói quá.” Cô hơi làm nũng nói.

“Ừm, ngoan, bà xã lát nữa anh sẽ tới sân bay, ngày mai là đến rồi! Tối lúc đó anh gọi em thức dậy.” Tường Từ trả lời.

“Được, em chờ anh.” Nguyệt Nguyệt cười tủm tỉm trả lời.

“Ừ, bà xã.” Anh đáp.

“Vậy em cúp máy nhé?” Cô hỏi.

“Ừ, bà xã, anh yêu em.” Anh dịu dàng nói.

Nguyệt Nguyệt lập tức đỏ mặt, sau đó ngượng ngùng đáp lại, “Em cũng vậy.” Cô không lo anh có nghe hay không liền cúp máy ngay. Nguyệt Nguyệt cười hi hi chạy tới phòng khách, ôm lấy Nụ Nụ ngủ trên sofa ném nó lên cao khiến nó sợ hết hồn, chưa kịp kêu lên thì đã được cô đón lấy, sau đó bị ném càng cao hơn, hu hu hu, lúc này Nụ Nụ hoàn toàn mù mịt, không biết làm sao, nó dứt khoát nhắm mắt lại cam chịu số phận.

Muộn Đôn ở một bên thấy tình huống này, nó vội vàng lên muốn chuồn đi, nhưng bị Nguyệt Nguyệt giữ lấy chân trước, sau đó cô dùng một tay ném Nụ Nụ gần như bị dọa ngất xỉu lên sofa, tay còn lại tung Muộn Đôn to lớn lên trần nhà mà không tốn nhiều công sức, vừa tung vừa cười.

Muộn Đôn theo gót Nụ Nụ, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác lên không, thật sự rất dọa người. Cơ mà nó vẫn lợi hại hơn Nụ Nụ, bởi vì nó còn có thể lên tiếng cầu xin Nguyệt Nguyệt.

Chờ tâm trạng vui sướng của Nguyệt Nguyệt dịu xuống, để Muộn Đôn về mặt đất, nó đã bị dọa đến nửa sống nửa chết, ngay cả đứng lên cũng không nổi, tứ chi mất sức, bấp bệch bủn rủn, thật là hù chết mà.

Hu hu hu, Nguyệt Nguyệt khùng khiếp quá.

Bọn chúng không phải món đồ chơi, bị đối xử như món đồ chơi, quả là bị thảm cực kỳ.

Nguyệt Nguyệt vẫn còn vương vấn lời ngon tiếng ngọt của Tường Từ, làm sao nghĩ đến những điều kia. Thế là cô bỏ lại Muộn Đôn và Nụ Nụ, mở cửa ra chuẩn bị đi ăn bữa tối.

Tối đại sảnh lầu một, cô lại chẳng thấy học trò của mình, ban nãy tự cô đi nhanh, vẫn không biết đám nhóc đang ở đâu, thật sự rối rắm mà. Thế là cô cũng lờ đi bọn họ, trông thấy cách đó không xa có một người mặc trang phục bồi bàn, cô vội tiến lên muốn nhờ người ta đưa mình tới nhà ăn.

Nhưng thực sự đi qua rồi cô mới phát hiện vấn đề —— cô không biết nói tiếng Pháp, cũng chẳng biết tiếng Anh, thế là cô khoa chân múa tay hồi lâu với người ta, người ta cũng không hiểu được cô đang nói gì.

Haiz, vẫn là thời gian ở cùng Tường Từ tốt hơn, trước kia Tường Từ dẫn cô đi ăn đủ loại ẩm thực, gọi món gì luôn là việc của anh, hơn nữa ngẫu nhiên là anh đến nhà hàng nào thì nói ngôn ngữ đó, ăn món Hàn nói tiếng Hàn, ăn sushi Nhật nói tiếng Nhật, đến nhà hàng Pháp nói tiếng Pháp, rồi Đức, Tây Ban Nha, Anh... Trên cơ bản tất cả ẩm thực trong thành phố B, Tường Từ đều dẫn cô đi ăn. Có một lần đến một nhà hàng Ả Rập, anh thế mà có thể dùng tiếng Ả Rập gọi món, thật là thần tiên mà.

Hóa ra có Tường Từ làm ông xã tốt lắm, ít nhất anh tương đương với phiên dịch và ông xã, bảo mẫu, quản gia... một thể hỗn hợp đủ loại vai diễn, văn võ song toàn cỡ nào.

Haiz, hồi trước mình còn thường xuyên đánh anh ấy, thật là không nên mà.

Từ phía sau, một người đàn ông ngoại quốc mặc bộ âu phục tinh xảo đi tới bên cạnh Nguyệt Nguyệt, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi tôi có thể giúp cô điều gì không?”

Khi Nguyệt Nguyệt đang lúng túng thì nghe được tiếng Trung quen thuộc, cô lập tức ngẩng đầu muốn trả lời lại phát hiện một người đàn ông ngoại quốc diện mạo hết sức tuần tú, ánh mắt màu xanh sẫm, tóc đen nói năng rất rõ ràng. Thế là cô khựng lại, đắn đo mở lời, “Tôi muốn đến nhà ăn, nhưng không biết đi thế nào, anh có biết không?”

“À, tôi biết, đi qua bên này rồi quẹo, đi lên cầu thang bên kia, tới lầu hai thì quẹo trái đến phòng tiệc, rồi quẹo phải là tới nhà ăn.” Người đàn ông kia cười trả lời, lúc này cô nhân viên bên cạnh Nguyệt Nguyệt đã mê đến thần hồn điên đảo, người đàn ông khôi ngô tuấn tú biết bao, trong cử chỉ tán ra khi chất cao sang.

Nguyệt Nguyệt nghe người đàn ông nói một tràng, đầu óc trở nên mơ hồ, cô vốn là người mù đường, đâu biết đi thế nào, cô chỉ có thể cười ngượng ngùng với người ta, tiếp tục dùng ánh mắt mù mịt nhìn người ta.

Thế là người đàn ông cười như hiểu biết, nói với cô: “Tôi đưa cô qua đó.”

Nguyệt Nguyệt vừa nghe vậy, lập tức mỉm cười đáp lời: “Cảm ơn anh.”

Người đàn ông kia chẳng nói gì, nhắc chân dẫn đầu đi về phía trước, trong phút chốc lướt qua bên người Nguyệt Nguyệt, hần nỡ nụ cười, ánh mắt hiện lên một tia máu tươi.

Mà Nguyệt Nguyệt thì cực kỳ hăng hái đi theo bước chân người đàn ông kia, cô đói bụng lắm rồi.

Đi chưa tới vài bước, hần nói với Nguyệt Nguyệt: “Qua bên này còn phải đi vòng mấy đường nữa, tôi dẫn cô đi đường gần nhất.” Cô vốn không thích đi đường, vừa nghe có thể đi đường tắt, cô càng cười tươi hơn, vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thế là người đàn ông dẫn Nguyệt Nguyệt đi qua đám người, đi tới một cánh cửa hông, sau đó hần mở cửa ra bước vào trước, cô cũng chẳng nghi ngờ vội bước theo.

Thế nhưng, lần này thực sự xảy ra vấn đề.

Ra khỏi cánh cửa, người đàn ông dẫn Nguyệt Nguyệt tới một hẻm nhỏ phía sau khách sạn, vừa đi vừa nói: “Chúng ta đi qua hẻm nhỏ này rồi đi thẳng là tới nhà ăn.” Cô theo sát bước chân hần, vừa đi vừa gật đầu trả lời, “Ừ, cảm ơn anh.”

Tuy nhiên, hai người đi được hai ba phút, lúc này vẫn còn chưa đi tới, xung quanh hoàn toàn chẳng có ai, Nguyệt Nguyệt lập tức cảnh giác, theo bản năng nâng cao tinh thần vận đủ nội lực, sau đó cô dừng bước hỏi người đàn ông kia: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Ồ? Cô phát hiện điểm bất thường nhanh vậy à?” Người đàn ông kia hơi giật mình hỏi, “Đây chính là sở trường độc đáo của tôi, người bình thường hoàn toàn không thể cảm giác được thời gian trôi qua.”

Nguyệt Nguyệt chẳng cho hần thể diện, cô nắm chặt nắm đấm, cau mày hỏi thẳng: “Anh muốn làm gì?” Không biết tại sao đáy lòng cô chợt dâng lên cảm giác âm u lạnh lẽo, khiến cô không thoải mái, phải biết rằng từ bé thứ cô học chính là nội công thuần túy và quyền pháp võ thuật, thế nên tính khí mới nóng nảy, song lúc này cô lại cảm giác được một hơi thở âm hàn, vậy chứng minh là có vấn đề.

“Cô trả lời câu hỏi của tôi trước, tôi sẽ nói cho cô biết tôi muốn làm gì.” Người đàn ông kia đột nhiên lộ ra nụ cười vô cùng mỉa mai.

“Tôi không phát hiện thời gian trôi qua, tôi chỉ là cảm nhận được có càng ngày càng nhiều khí lạnh ập tới, thế nên khẳng định có vấn đề.” Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Khí lạnh?” Hần nhíu mày, khó hiểu lắm lắm, “Đó là gì?”

“Trực giác! Luyện võ tới một cảnh giới nhất định sẽ sinh ra một loại bản năng, có thể khiến người ta biết lợi tránh hại, tiến thêm bước nữa chính là mở thiên nhãn trong truyền thuyết.” Nguyệt Nguyệt không vội vàng, chủ động giải thích điểm nghi hoặc.

“Thiên nhãn?” Hần càng mù mịt hơn.

Lúc này cô không để ý tới vấn đề của hần, hỏi lại: “Anh muốn làm gì?”

“Ha ha, tôi vốn định trực tiếp giết cô, nhưng hiện tại tôi thấy cô thú vị lắm, tôi lại không muốn giết cô, vậy cô làm thú cưng của tôi đi.” Người đàn ông kia nhíu mày, cười như không cười trả lời.

“Thú cưng?” Nguyệt Nguyệt vừa nghe đến từ này, nhin không được nở nụ cười, “Anh thật là tự đề cao chính mình. Cái dạng như anh, một quyền của tôi có thể đánh bay một tá.”

“Ha ha, tôi biết cô có bản lĩnh đánh đấm, nhưng võ thuật võ dụng đối với tôi, cô vẫn nên ngoan ngoãn làm thú cưng của tôi đi, bằng không tôi ra tay thì cô phải chịu khổ đấy. Cần gì phải vậy chứ?” Hần chẳng hề để ý cười nói.

“Thật không? Anh thực sự không sợ võ thuật ư?” Nguyệt Nguyệt vừa dứt lời liền vung ra nắm tay phải như tia chớp, một quyền trúng ngay ngực người đàn ông, sau đó hần bị đánh bay ra ngoài như đạn pháo.

Nguyệt Nguyệt khinh thường phui tay nói: “Ngu ngốc.” Nhưng cô còn chưa dứt lời thì người đàn ông kia đứng trước mặt cô lần nữa, giống như một quyền ban nãy của cô là ảo giác, chuyện này, không thể nào.

Nguyệt Nguyệt giật mình nhìn người đàn ông trước mắt, bất giác cất lời: “Điều này sao có khả năng được?” Phải biết rằng ban nãy tuy rằng cô chưa dùng bá vương quyền pháp, nhưng cô thực sự dùng mười phần sức, không nói tới việc một quyền tiêu diệt hần, nhưng bị thương nặng là điều không thể nghi

ngờ, lúc này hấn lại như chẳng có việc gì đứng trước mặt, rất khó tin.

“Tôi đã nói vô dụng rồi, thú cưng của tôi, cô vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời đi.” Người đàn ông kia cười nói với Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt thấy tình huống này, cô nghĩ ngợi trong lòng, lấy lại tinh thần rồi khẳng định nói: “Anh không phải là con người...”

“Tôi là ma cà rồng, bá tước Nicholas Phippen ma cà rồng vĩ đại.” Hấn đứng thẳng người, nghiêm mặt nói.

Nguyệt Nguyệt chẳng để ý tới điểm đó mà đáp: “Vậy thì thế nào?”

“Chẳng lẽ cô không cảm thấy tôi rất lợi hại sao?” Người đàn ông hơi kinh ngạc hỏi, phải biết rằng hôm nay người phụ nữ tên là Juliet kia vừa nghe nói hấn là ma cà rồng thì đã sợ tới mức chết khiếp, cô làm sao bình tĩnh được vậy? Cơ mà cũng phải cảm ơn người phụ nữ kia, bằng không hấn sẽ chẳng gặp được đồ ăn ngon vậy, cho nên để cảm ơn cô ta, hấn đại diện thần chết ban chết cho cô ta.

Mà trước mặt hấn là một cô gái phượng Đông máu tươi thuần khiết không tí vết, hấn đứng ở một bên cũng ngửi được mùi máu phát ra từ cô, thật khiến hấn đói khát khó nhịn. Nếu không phải ma cà rồng thể hệ trước cảnh báo rằng có sự tồn tại đạo sĩ khủng bố, hòa thượng. Lạt-ma, hấn đã chạy sớm tới phượng Đông. Có điều trong tình huống nhìn thấy máu tươi ngon lành của cô, hấn miễn chết cho cô, để cô đặc cách làm thú cưng của hấn, cung cấp máu tươi cho hấn.

Nguyệt Nguyệt nghe hấn nói thế lại coi nhẹ lắc đầu: “Không cảm thấy.”

“Ha ha, vậy để tôi cho cô hiểu biết một chút.” Hấn vừa dứt lời liền biến mất trong không khí, lại khiến Nguyệt Nguyệt hết sức kiêng dè, đề cao tinh thần phòng bị, bên trái! Cô chẳng hề do dự đánh ra một quyền bên trái, trúng vào người Nicolas, nhưng trong nháy mắt lại mất đi tung tích của hấn, cô chỉ nghe được âm thanh của hấn từ bốn phương tám hướng truyền đến, giống như tiếng ma chui vào trong lỗ tai cô khiến tâm trạng cô không yên.

Nguyệt Nguyệt lắc lắc đầu, muốn trấn định tinh thần, nhưng mà muộn rồi.

Cô theo bản năng muốn giơ quyền đánh sang bên phải thì đã thấy hai tay Nicolas ôm lấy cổ cô, giọng u ám nói: “Muộn rồi.”

Sau đó hấn mở to miệng, nhô ra răng nanh lạnh lẽo của mình, định cắn xuống cần cổ trắng mịn của Nguyệt Nguyệt, mà cô vẫn còn giãy dụa, nhưng phát hiện mình hoàn toàn chẳng thể nhúc nhích.

Xong rồi!

Lần đầu tiên Nguyệt Nguyệt có cảm giác nguy hiểm, nhưng cô chẳng biết làm thế nào.

Nicolas mặc kệ trong lòng Nguyệt Nguyệt suy nghĩ cái gì, giờ phút này hấn chỉ muốn nhắm nháp máu tươi ngon lành của cô. Thế là hấn mau chóng hướng tới cô, giờ khắc này hấn dường như có cảm giác nhịp tim tăng nhanh, bắt đầu từ lúc hấn trở thành ma cà rồng, trái tim này chưa từng đập.

Lúc này Nguyệt Nguyệt cắn răng, hai tay nắm chặt tạo thành quả đấm, chuẩn bị phản công bất cứ lúc nào, cho dù là chết cô cũng muốn khiến hấn chôn cùng.

Nicolas vốn tràn đầy tự tin trong khoảnh khắc sắp đâm vào làn da Nguyệt Nguyệt thì bị đánh bay như tia chớp, mà răng nanh của hấn còn bốc hơi, là sao hả?

Toàn thân Nguyệt Nguyệt nóng lên, miếng ngọc bội đính hôn mà cô mang từ nhỏ đến lớn lại phát ra ánh sáng chói mắt, trong ánh sáng đó loáng thoáng có con rồng vàng lay động, có thể nói là vết tích thần linh.

À, cô nhớ ra rồi, hồi trước sư phụ cô là ông cụ Hạng đem miếng ngọc bội này của cô tới Miêu Cung, để sư đệ ông ấy làm phép thần rồng cổ xưa, dùng để trừ tà, cứu tế tai họa, giữ bình an. Con rồng vàng trong đây hấn là rồng cổ thần linh.

Nicolas vừa bị đẩy lùi đứng dậy thì thấy Nguyệt Nguyệt gào thét tấn công về phía hấn, hấn nghe được “Bá vương quyền pháp —— bạt sơn cái thế” một quyền bên trái đánh hấn ngã xuống đất, “Bá vương cử đỉnh” quyền bên phải đánh tới bụng của hấn, khiến bụng hấn hóp vào. Ngay sau đó một quyền “Đập nổi chìm thuyền”, phát ra tiếng răng rắc, hấn bị gãy mười mấy cái xương sườn. Tiếp đó cô chẳng cho hấn cơ hội thở ra, hai quả đấm nắm chặt, hô to “Thiên hạ vô song” hướng về ngực hấn, nện xuống tựa như cuồng phong bão táp, tuy nhiên cô vẫn chưa dừng lại, cắn răng nôi giận nói, “Âm kiếm ô giang”, giờ phút này quả đấm của Nguyệt Nguyệt tựa như phát sáng, loáng thoáng có loại ánh sáng vây quanh bên ngoài, cô chẳng hề do dự tấn công tới trái tim hấn, nhất thời toàn thân hấn dường như nhuộm máu.

Thế nhưng Nicolas đang cười, hấn sẽ không chết. Chỉ cần Nguyệt Nguyệt ngừng lại, hấn có thể lập tức khôi phục.

Nguyệt Nguyệt thấy tình hình vậy, sắc mặt nghiêm túc lại u ám thêm mấy phần, cô nhắc chân dùng sức dậm một cái, sau đó từ từ nhắm hai mắt, thông thả giơ tay phải lên, lúc tay giơ lên tới trước ngực cô phun ra một ngụm máu, cô cắn răng hô to, “Cổ vũ kĩ —— phá sơn không.” Sau đó, cô dùng hết sức lực toàn thân nện xuống Nicolas, toàn thân cô cũng mất sức ngã xuống một bên. Lần này là liều mạng thực sự.

Nicolas bị Nguyệt Nguyệt đánh một quyền trên người lại chẳng cảm nhận được chút gì, cái đó khác với mấy quyền trước đánh hấn đau tới mức như chết, lần này chẳng hề cảm thấy khó chịu, thế nhưng đáy lòng hấn có dự cảm xấu, tựa như một quyền này của cô là cú đánh trí mạng của hấn.

Hấn giơ tay lên, đang muốn đọc thần chú biến thành con dơi chạy trốn thì lại phát hiện đã muộn rồi.

Khoảnh khắc Nicolas giờ tay, toàn thân hấn nỗ mạnh, chỉ có một vòng sương máu tung bay bên người Nguyệt Nguyệt. Lúc này hấn thật sự chết rồi.

Hèm nhỏ vốn tĩnh lặng bắt đầu dần dần tiêu tán, nơi này vốn dĩ là cửa khách sạn. Ánh mặt trời chiếu vào, làn sương máu của Nicolas tiêu tán như băng tuyết, ngoại trừ Nguyệt Nguyệt ngất xỉu ngã dưới đất thì nơi này không có gì khác thường.

Người đi đường qua lại xung quanh đột nhiên phát hiện một cô gái hôn mê bất tỉnh nằm trên đường, bắt đầu trở nên hỗn loạn. Còn chưa chờ người xung quanh có hành động, bỗng nhiên gặp được một chàng trai phương Đông diện mạo tuấn tú từ bên ngoài cùng chen vào, anh chạy như điên ôm lấy cô, khóc lóc kêu lên, “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, em sao vậy? Em sao vậy? Anh là Tường Từ, anh là Tường Từ đây.”

Khi Tường Từ đưa Nguyệt Nguyệt đến bệnh viện, đội bác sĩ kiểm tra anh mới hơi yên tâm chút, hóa ra cô chỉ mất sức, toàn thân hơi suy yếu thôi, cơ mà cụ thể còn phải làm kiểm tra toàn diện.

Tường Từ nghe bác sĩ nói vậy mới rốt cuộc bình tĩnh, anh chống đỡ không nổi nữa đặt móng ngồi trên sàn hành lang bệnh viện, làm sao còn trấn tĩnh như thường ngày.

Lúc anh xuống máy bay đi tới cửa khách sạn thì thấy Nguyệt Nguyệt bất tỉnh nhân sự ngã tại đó, anh cảm giác đó là tận thế.

Cơ mà cũng may, may quá Nguyệt Nguyệt không có việc gì.

Khi bác sĩ kiểm tra toàn diện có kết quả, thật sự khiến Tường Từ vui mừng, cũng khiến anh ưu tư.

Hóa ra Nguyệt Nguyệt có em bé, mới một tháng.

Vậy thì anh sắp làm bố rồi?

Thế là Tường Từ lại ngớ ra.

Khi Nguyệt Nguyệt tỉnh lại nhìn thấy Tường Từ nhìn mình chăm chăm cười ngây ngô. Cô nhẹ nhàng hỏi: “Tường Từ, anh sao vậy?”

“Ha ha, anh vui mà.” Tường Từ cười ngây ngô trả lời.

“Anh vui gì thế?” Cô hỏi.

“Cái gì anh cũng vui hết.” Anh vẫn ngây ngô, nhưng anh sức nhớ tới, vội nắm tay cô hỏi, “Bà xã, sao hôm nay em lại ngất xỉu trên đường thế?”

“Em không biết... em định đi ăn cơm.” Nguyệt Nguyệt hơi trốn tránh trả lời, cô không muốn nói với Tường Từ hôm qua xảy ra chuyện gì, thế nhưng cô vẫn cảm thấy ảm ức, nhìn chăm chăm anh nói, “Ông xã, ôm em một cái đi, em sợ...” Anh vội vàng ôm lấy cô, lúc này cô mới chân chính bình tĩnh lại, òa khóc lên, nhất thời khiến anh đau lòng muốn chết. Anh dỗ dành hồi lâu không được, cuối cùng đưa ra đòn sát thủ, “Bà xã ngoan nào, em đừng khóc, như vậy không tốt cho em bé đâu.”

Nguyệt Nguyệt lập tức ngừng nức nở, cô chớp đôi mắt to, hoang mang hỏi: “Em bé?”

Tường Từ nhìn thấy vành mắt đỏ ngầu của Nguyệt Nguyệt, anh đau lòng không thôi, vội vàng tiến đến gần, mặt đối mặt, mũi đối mũi, môi kề môi, anh nhẹ giọng trả lời: “Phải, bà xã, chúng ta có em bé rồi.”

“Vậy em không đi Paris nữa, chúng ta về nhà đi.” Nguyệt Nguyệt trả lời.

“Ừ, được!” Tường Từ gật đầu, sau đó hỏi, “Bà xã, chúng ta đã có em bé rồi, em muốn lúc nào mới đồng ý cho anh danh phận chính thức đây, tổ chức hôn lễ, công báo anh cho tất cả mọi người hả?”

Nguyệt Nguyệt ngẫm lại, mình còn trẻ, ai cũng nói con gái gả sớm quá không có tiền đồ, thế nên cô không muốn để người khác biết cô đã kết hôn, có thể kéo dài thì kéo dài đi, việc hôn nhân này không cần tổ chức sớm.

Cô vỗ đầu anh, tỏ vẻ hiền lành an ủi: “Tin tưởng em, sẽ có ngày này.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Trở thành gia đình (hạ)

Sau khi Nguyệt Nguyệt kiểm tra việc mang thai tại bệnh viện Paris, Tường Từ lập tức báo tin cho người trong nhà, qua sự bàn bạc chung của hai nhà, quyết định phải máy bay riêng của ông cụ Khúc đón Nguyệt Nguyệt trở về, để cô hưởng thụ đãi ngộ của lãnh đạo. Thế nhưng cô vẫn hơi lo lắng, học trò

cô còn đang ở đây. Cô trở về thì bọn họ làm sao đây?

Tuy nhiên sau khi Tường Từ gọi một cú điện thoại cho Lương Hường Huy trước mặt Nguyệt Nguyệt, mọi vấn đề đều được giải quyết. Khi nhận được điện thoại của Tường Từ thì Lương Hường Huy đang ngâm mình, vừa nghe Tường Từ báo anh ta đến Paris dẫn dắt đám nhóc trúng thối kia, anh ta lập tức định cúp máy, nhưng sau khi anh nói là mệnh lệnh của Nguyệt Nguyệt, anh ta vội vàng gạt đầu nói được, hoàn toàn không có chút ý nghĩ phản kháng nào trong đầu, anh ta cũng không muốn cô trở về trừng trị anh ta.

Chẳng phải là Paris thôi ư? Anh ta cũng không phải chưa từng đi, hơn nữa Cố Ninh Viễn vẫn đang ở Anh, đúng lúc dẫn dắt đám nhóc theo đi phá phách, cũng không uổng phí tình bạn “cách mạng” nhiều năm vậy giữa anh ta và Cố Ninh Viễn, có chuyện xấu anh ta nhất định sẽ nghĩ đến Cố Ninh Viễn, yên tâm đi.

Sau khi trông chừng Nguyệt Nguyệt ngủ say, Tường Từ nhét góc chăn cho cô, cố ý dận dò y tá trông chừng bên cạnh, nói nếu cô tỉnh lại thì gọi điện cho anh ngay. Sau đó anh xoay người rời khỏi, rồi đi tới khách sạn.

Anh muốn tìm người tính sổ!

Đi vào khách sạn, anh lười đi tìm đám nhóc kia, trực tiếp gọi điện thoại cho Quan Dương, vừa nói mấy anh liền thấp giọng ra lệnh: “Tôi cho cậu ba phút, gọi hết mấy đứa nhóc con kia tới đại sảnh khách sạn!” Sau đó anh chẳng để cho Quan Dương có cơ hội nói chuyện mà cúp máy ngay.

Tuy rằng Nguyệt Nguyệt không nói gì về nguyên nhân bất tỉnh, có điều đám người mà cô nhắc tới không thể thoát được liên quan, nếu cô không muốn kể thì anh sẽ không truy đến cùng, bởi vì có làm cũng vô dụng, anh không có lá gan chất vấn cô đâu. Cơ mà lúc ấy ngoài Nguyệt Nguyệt ra thì còn có những người khác, chẳng phải sao?

Quan Dương vừa nhận được điện thoại của Tường Từ, tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, cậu ta chỉ ngây ngốc cảm di động đứng trong phòng riêng KTV, hồi lâu chẳng lấy lại tinh thần, cho đến khi cậu bạn bên cạnh đi qua vỗ vai cậu ta thì cậu ta mới lấy lại tinh thần, cậu ta giống như mộng bị đốt nhảy lên, cầm micro gào thét với lũ bạn trong phòng, “Mau theo tôi xuống đại sảnh dưới lầu tập hợp, huấn luyện viên Lâm ma quý tới rồi!!!”

Nhất thời cả phòng yên tĩnh, sau đó chợt nghe tiếng ly tách vỡ vụn, nhưng bọn họ làm sao còn lo lắng tới những điều này, cả đám cầm đồ đạc trong tay chẳng biết của ai mà chạy ra ngoài, hận không thể mọc thêm hai cái chân nữa.

Đợi đến khi Quan Dương và những người liên quan tóc tai bù xù nhếch nhác chạy đến đại sảnh khách sạn, nhìn thấy Tường Từ mang sắc mặt u ám đứng bên cạnh cây cột, cả đám lập tức có nỗi xung động xoay người bỏ chạy, cơ mà cũng may bọn họ còn có đầu óc, vẫn nhìn xuống.

Đám nhóc ăn mặc lôi thôi đứng ngay ngắn trước mặt Tường Từ, sắc mặt trắng bệch nghiêm nghị cùng cất tiếng cúi đầu: “Huấn luyện viên Lâm, bọn em xin lỗi, bọn em đã tới trễ.”

“Ồ? Vậy phải làm sao?” Tường Từ lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Bị phạt!” Mọi người cắn răng trả lời.

“Ừ, tốt, các cậu vẫn còn nhớ.” Anh gạt đầu.

Mọi người chẳng dám tiếp lời.

Tường Từ không để ý, tùy ý đi vài bước về phía trước, anh tự nhiên nghiêng người nhìn đám nhóc nói: “Đáng lẽ tôi nên phạt các cậu, có điều nghe Nguyệt Nguyệt nói hôm qua các cậu có giúp cô ấy giữ thẻ điện, lần này tôi sẽ không phạt các cậu.”

“Huấn luyện viên vĩ đại!” Đám nhóc lập tức vui vẻ ra mặt.

“Cơ mà tôi có chuyện muốn hỏi các cậu.” Lúc này Tường Từ nghiêm mặt nói.

“Anh cứ sai bảo.” Quan Dương trả lời trước.

“Hôm qua người nảy sinh xung đột với các người là ai?” Tường Từ híp mắt suy nghĩ, lạnh lùng nói.

“Hình như tên là Juliet gì đó.” Quan Dương nghĩ ngợi rồi trả lời, cậu nhóc bên cạnh cậu ta bổ sung, “Cái người tên Douglas Stern mới là nhân vật chính.”

“Juliet? Douglas? Gia tộc Stern ở Ý kia sao?” Tường Từ nghe xong lăm lăm.

“Đúng vậy huấn luyện viên, chính là hắn, ngày hôm qua còn la hét muốn phé huấn luyện viên Khúc đấy.” Mọi người vội vàng bỏ đá xuống giếng.

“Thật không? Tôi xem thử hắn có bao nhiêu lá gan. Hừ!” Tường Từ bình tĩnh thầm nghĩ, “Chẳng phải gia tộc Stern sao? Chọc giận ông đây thì ông dùng hỏa tiễn gặt hàng ở của hắn! Tôi không tin đảng mafia của hắn dám đùa với ông đây!”

Đám tiểu ma vương lại sợ thiên hạ không loạn, vội vàng thêm mắm thêm muối: “Huấn luyện Khúc đâu rồi? Em thấy hôm qua bọn họ thua không cam tâm, coi chừng bọn họ trở lại tìm huấn luyện viên gây phiền toái đấy.”

“Hừ, tôi đoán cũng là bọn họ.” Tường Từ nghĩ đến Nguyệt Nguyệt hôn mê ở cửa khách sạn, càng nghĩ anh càng thấy bất thường, dè nén lửa giận bùng

bùng. Anh nắm chặt quả đấm ra lệnh nói, “Xử tên kia cho tôi, tập hợp ở bãi đỗ xe. Chúng ta đi tính sổ.” Lời nói này như gió xã hội đen.

Cả đám một ngày không gây họa toàn thân khó chịu, giờ nghe mệnh lệnh của Tường Từ, ai ai cũng hưng phấn, luống cuống chạy đi xử tội kẻ thù.

Tường Từ xoay người đi xuống bãi đỗ xe ngầm, may mà anh cũng có chuẩn bị.

Mọi người hăng hái tự ôm ba lô của mình, kiêng một đồng vũ khí, ngoài mặt trông rất bình thường, trong lòng đã rõ nhưng không nói ra.

Tường Từ lái xe đỗ lại trước mặt đám nhóc đặc biệt phấn khích, anh chỉ vào tám chiếc Hummer ở phía sau, “Các cậu lái xe đi theo tôi.” Nói rồi anh lái đi trước.

Đám nhóc này hoan hô hướng lên xe, thật sự khiến bọn họ nhiệt huyết sôi trào.

Tường Từ vừa thăm dò được, đoàn người Douglas Stern ngủ lại ở một pháo đài cổ kính tại vùng ngoại thành Paris, trong phạm vi năm mét đều là địa bàn của hắn, cấm xe người bên ngoài chạy vào, nhưng thế thì sao chứ? Đám động tới Nguyệt Nguyệt, sẽ tự cảm giác bị trả thù.

Nhóm Tường Từ lái xe Hummer chạy như bão táp đi vào vùng ngoại thành, pháo đài cổ nằm giữa sườn núi, phía dưới có số lượng lớn bảo vệ mặc đồ đen cầm súng trường trong tay, tại mấy trạm gác còn có bóng dáng súng máy.

Tường Từ mang theo mọi người dừng lại trước, sau đó anh xuống xe, từ trong xe anh lấy ra một cái túi thật to, “Mở cốp xe của các cậu, lấy mấy cái túi kia ra, bên trong là đạn gây mê, bom gây mê, còn có thứ khác, khá khá.”

Mọi người làm theo lời, kích động mà làm theo, Quan Dương nhìn không được hỏi: “Huấn luyện viên Lâm, chúng ta không dùng bom thật à, dùng đạn gây mê gì chứ? Lực sát thương nhỏ lắm.”

Tường Từ vỗ mạnh vào trán Quan Dương, trách mắng: “Chúng ta không phải phần tử khủng bố, muốn giết người làm gì? Cho bọn họ biết tay là được rồi.”

“Vâng, huấn luyện viên.” Sau đó đám nhóc không nói lời thừa nữa, đều tự mình hí hoáy lắp ráp.

Chưa đến một lúc, Tường Từ mất kiên nhẫn hỏi: “Lắp ráp xong chưa?”

“Xong rồi!” Cả đám cùng lên tiếng trả lời.

“Vây lên xe, chúng ta đi thôi.” Tường Từ gật đầu, trả lời.

“Lái xe?” Lúc này bọn họ mù mờ, dựa theo huấn luyện viên trước đây dạy bọn họ, gặp phải nơi có trạm gác này, bọn họ nên bỏ xe, một mình lên vào.

“Đừng vậy, các cậu ấn cái nút bên phải vô-lăng, sau đó nghe mệnh lệnh của tôi, khi tôi kêu bắn ra thì ấn cái nút màu xanh bên cạnh nó.” Tường Từ lên tiếng nói.

“Ồ!” Mọi người tuy rằng vẫn rất lơ mơ, có điều vẫn ngoan ngoãn làm theo, ấn cái nút kia, kết quả khiến bọn họ chấn động.

Chiếc xe Hummer vốn bình thường đột nhiên không biết từ đâu ra chia ra mấy cái pháo đồng, nếu bọn họ không nhìn nhầm, đây nên là khẩu pháo nòng trơn. Nhưng còn chưa kịp kinh ngạc, chợt nghe Tường Từ hô lên, “Bắn.” Thế là cả bọn đồng thời ấn xuống, tiếng “phịch phịch phịch” vang lên. Tiếng xé gió truyền đến, chỉ thấy trạm gác cách đó không xa bị sương khói bao trùm, thật vất vả sương khói tan đi, những người mặc đồ đen vốn tinh táo đã ngủ như lợn chết.

“Trời, lợi hại ghê. Nếu đây là đạn thật thì đoán chừng nổ sạch không còn một mảnh rồi.” Đám nhóc kia bình thường coi trời bằng vung cũng thò thốc, xem ra, nghe lời Tường Từ là rất sáng suốt.

Sau đó bọn họ chợt nghe Tường Từ ra lệnh, anh giẫm lên chân ga, chạy lên sườn núi trước, đám nhóc phía sau cũng không rút lại, giẫm chân ga đuổi theo.

Dọc đường đi các trạm gác đều bị Tường Từ phóng đạn gây mê, một đường chiến thắng đi thẳng tới pháo đài. Tới ngoài cổng lớn chạm trở bên ngoài, Tường Từ đâm vào cổng trước, thể hiện tính năng việt dã mạnh mẽ của Hummer, chưa tới hai cú cánh cổng mang vỏ bọc đẹp đẽ kia đã bị Tường Từ phá hủy.

Thế là nhóm người ngông cuồng phá hoại đi vào trong, chợt nghe Tường Từ ra lệnh: “Bây giờ tấn công cho tôi, bắn ngã hết tất cả đồ sống bên trong cho tôi.”

“Không thành vấn đề, huấn luyện viên.” Đám nhóc ôm một túi lựu đạn gây mê trên người, kiêng súng máy trên vai, trên lưng đeo rất nhiều dây đạn gây mê, hân hoan chạy về phía cửa, chẳng thèm nhìn bên trong mà ném gây đạn gây mê.

Gần mười phút sau, đám nhóc trở về hai tay trống trơn, xem ra chơi rất vui. Thế là Tường Từ hỏi: “Cái gã Douglas có ở bên trong không?”

“Ồ trong đó, lúc bọn em tới hắn còn ăn cơm đó, bọn em ném thẳng mười mấy trái lựu đạn, chưa đến ba giây, cả bọn đều nằm bò hết.” Đám nhóc khoa tay múa chân nói.

“Các cậu khiêng ra tất cả người sống bên trong ra đây, nhớ kỹ, từng người một.” Tường Từ căn dặn.

“Được, không thành vấn đề.” Việc này đơn giản bao nhiêu.

Chưa đến năm phút đồng hồ, mọi người bên trong được khiêng ra bị ném tới ngoài cửa. Lúc này Tường Từ mới gọi Quan Dương tới hỏi: “Tên nào là Douglas?”

Quan Dương chỉ vào người đàn ông cao to bên cạnh: “À, là hắn.”

Tường Từ gật đầu, đi vài bước tới bên người Douglas, anh ngồi xổm xuống lấy ra một cái bình nhỏ, sau đó đặt ngay mũi hắn để ngửi một chút, Douglas từ từ tỉnh lại.

Lúc này Tường Từ cười tủm tỉm với hắn: “Anh là Douglas phải không?”

“Anh muốn làm gì?” Douglas bình tĩnh đáp lại.

“Khà khà, tôi không muốn làm gì, chỉ cho anh xem thôi.” Anh đứng dậy nói với Quan Dương, “Nâng hắn dậy, đối diện pháo đài này.”

“Dạ.” Quan Dương vội vàng tiến lên dùng sức nâng Douglas lên.

Tường Từ đột nhiên xoay người, ra lệnh: “Tất cả lên xe, lùi lại năm mươi mét, chĩa thẳng pháo đài, ấn cái nút màu cam trên vô-lăng.”

“Dạ.” Đạn pháo lần lượt phóng ra, sau đó chợt vang lên tiếng nổ mạnh đùng đoàng, cả pháo đài bị đạn pháo bao phủ, Tường Từ tiếp tục ra lệnh, “Bắn ba lần liên tục.”

Thế là khi bọn họ ấn nút, cảm thấy mặt đất giống như đang run rẩy, trước mắt là ánh lửa hùng hục, pháo đài cổ kính vốn lộng lẫy gần như bị san bằng, trời, đây là bom thực sự.

Đám nhóc này lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, nhìn không được nuốt nước bọt, run rẩy nhìn Tường Từ vẫn cười tủm tỉm trước mặt, bọn họ thầm nghĩ, “Thật đáng sợ.”

Lúc này Tường Từ mới từ tốn thông thả bước đến trước mặt Douglas nói: “Đây là cái giá anh phải trả vì tổn thương bà xã tôi Nguyệt Nguyệt.”

Sau đó anh vung tay, dẫn đám tiểu ma vương lên xe đi mất.

Douglas ở một bên hận không thể băm thầy Tường Từ thành ngàn khúc.

Thế nhưng, đêm đó Tường Từ cùng Nguyệt Nguyệt trở về, Douglas có ngao mạn cỡ nào cũng không dám chạy đến Trung Quốc giờ thối ngang ngược. Có điều ngày đó bọn tiểu ma vương bị Tường Từ bỏ lại lần đầu tiên chân chính cảm nhận được cái gì gọi là bỏ mạng chân trời.

Tường Từ đi rồi, bọn họ vẫn ở lại. Douglas quyết định trừng trị bọn nhóc trước coi như lợi tức đi. Mà Lương Hường Huy bị gọi tới cũng bị đưa vào tròng, bị mafia Châu Âu truy bắt, đuổi theo bọn họ cả ngày đêm, nếu không trốn thì đợi bị đánh đi. Thế là đoàn người chạy trốn, sau đó tới địa bàn của Cố Ninh Viễn, dựa vào sự giúp đỡ của anh ta mới chạy trốn trở về, thật là một bộ lịch sử máu và nước mắt.

Khi bọn họ trở về Trung Quốc thì Nguyệt Nguyệt đã mang thai năm tháng.

Tường Từ quả thật cực kỳ độc ác.

Trời đất ơi, hãy phát lòng từ bi, khống chế tai họa này đi.

Nhưng sự thật khắc nghiệt. Tai họa này không chỉ chẳng sao cả, mà còn có sau này.

Thế nên cuối cùng Lương Hường Huy hiểu được, phong kiến mê tín hại người.

Đám người Lương Hường Huy vốn trải qua sự đào vong thê thảm còn sống trở về, hiện tại bọn họ cảm thấy thần kinh đã đủ mạnh mẽ, dù ở trước núi băng cũng không thay đổi sắc mặt, song vào khoảnh khắc nhìn thấy Tường Từ diu Nguyệt Nguyệt xuất hiện, bọn họ đều sụp đổ, tập thể gào khóc.

Cuộc đời của bọn họ hoàn toàn bị Tường Từ và Nguyệt Nguyệt làm hỏng.

Hiện giờ bọn họ thề cầu nguyện, hy vọng Nguyệt Nguyệt không sinh ra một bé Nguyệt Nguyệt. Bằng không lại xuất hiện một cô nàng hung dữ, thế giới này sẽ bị hủy diệt.

Cơ mà ai biết được chứ?

Dù sao Tường Từ cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

-Hoàn chính văn-

Chương 61: Ngoại truyện 1: Bảo Bảo

Sau khi mang thai Nguyệt Nguyệt cảm thấy chẳng có gì khác biệt, cô vẫn ăn ngủ bình thường, cơ mà ăn nhiều chút, ngủ lâu hơn thôi. Sau khi mang thai, Nguyệt Nguyệt liền tạm nghỉ học, cô vốn định học thêm mấy tháng, chờ bụng lộ ra rõ ràng rồi hẵng tạm nghỉ, ai ngờ vẫn không địch lại bố mẹ hai nhà, cô có thể không để ý bố mẹ mình hay là bố mẹ Tường Từ, nhưng cô không thể phớt lờ ý nguyện của ông cụ Khúc và ông cụ Lâm.

Hiện tại Nguyệt Nguyệt ở nhà hưởng thụ đãi ngộ như bà hoàng, ngay cả Tường Từ muốn cùng cô ra ngoài dạo chơi cũng phải xin phép trước. Thật là buồn bực mà.

Hết cách rồi, người hai nhà quá xem trọng khối thịt trong bụng cô.

Sau khi biết Nguyệt Nguyệt mang thai, người lớn hai nhà giành nhau muốn sang đây chăm sóc cô, kết quả bị cô gạt bỏ, cô nói có Tường Từ chăm sóc là được rồi. Thế là trọng trách của Tường Từ trở nên nặng nề hơn.

Để học cách làm sao chăm sóc phụ nữ mang thai, Tường Từ đặc biệt học một lớp huấn luyện, mỗi ngày sau khi tan tầm thì đi thẳng qua đó, trải qua cuộc sống bận rộn. Cơ mà sự nỗ lực của anh cũng có thu hoạch, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của anh, Nguyệt Nguyệt tựa châu tròn ngọc sáng, nhiều năm vậy, lần đầu tiên cô tròn ra, tuy rằng mang thai chiếm một phần nguyên nhân rất lớn, cơ mà cũng không thể phủ nhận, cô quả thật đầy đặn không ít, vùng sản bay vốn bằng phẳng phát triển lớn cỡ nào, Nguyệt Nguyệt hồi trước ngay cả A cũng không nhét đầy giờ đã tăng vọt lên B, thật là một kỳ tích.

Cho nên sự cố gắng của Tường Từ cũng được hồi báo.

Tuy nhiên, điều khiến Tường Từ buồn bực là sau khi Nguyệt Nguyệt mang thai, anh bị mẹ mình ép cách ly. Từ đó lưu lạc tới phòng ngủ dành cho khách, mỗi lần muốn trèo lên giường Nguyệt Nguyệt còn phải xin phép cô trước, cô đồng ý mới có thể chuyển sang xin phép bố mẹ mình và bố mẹ cô, thật sự lòng chua xót mà.

Nhưng khi anh nhìn thấy bụng cô ngày một lớn lên, anh phát hiện mọi thứ đều đáng giá. Đó là bảo bối của anh mà. Nguyệt Nguyệt cũng dần dần thích ứng thân phận phụ nữ mang thai của mình, vì khối thịt trong bụng, cô giảm bớt đánh quyền, theo điểm này mà nói, cô coi như xứng với chức danh người mẹ.

Song, vợ chồng trẻ không có vấn đề gì, người lớn hai nhà lại rối rắm.

Trong bụng Nguyệt Nguyệt mang con trai hay là con gái?

Già trẻ lớn bé nhà họ Khúc mỗi ngày thấp hương bái Phật mong ngóng bên trong là một đứa con gái, nhà họ Lâm gần như có thể nói là viếng thăm tất cả chùa chiền to nhỏ trong thành phố B, mong ước một đứa con trai.

Nếu Nguyệt Nguyệt sinh con trai thì nhà họ Khúc sẽ thất vọng, nếu là con gái thì nhà họ Lâm sẽ thất vọng, chuyện này cũng không dễ làm.

Nguyệt Nguyệt chẳng để việc này trong lòng, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, hoàn toàn chẳng khó chịu chút nào. Khiến hai nhà khó hiểu là cô không nôn ọe, cũng chẳng kiêng ăn, chưa ngọt đắng cay ngoài đắng ra thì cái gì cũng được. Điều này làm khó hai nhà họ Khúc và họ Lâm.

Cái này là mang thai con trai hay con gái đây? Đã qua năm tháng, bọn họ chờ sốt ruột rồi.

Thế là người hai nhà bắt đầu nói bóng nói gió muốn bảo Nguyệt Nguyệt đi bệnh viện làm kiểm tra, xem thử rốt cuộc là trai hay gái, cho một cái tin chính xác, lần này chọc giận đến cô. Cô giận dữ hỏi Tường Từ: “Gia đình anh có phải trọng nam khinh nữ không, chỉ thích con trai thôi?”

Tường Từ vội an ủi: “Đâu có đâu có, gia đình anh thích em mà. Em là nam hay nữ?”

“Em đương nhiên là nữ rồi.” Nguyệt Nguyệt gạt đầu khó hiểu, “Nhưng tại sao mẹ cứ bảo em đi bệnh viện làm kiểm tra?”

“Ặc...” Anh không còn lời nói, cũng không thể nói mẹ anh muốn biết cô mang con trai hay con gái.

“Vậy nếu trong bụng em là con gái thì sao?” Cô hỏi tiếp.

“Tốt lắm, gia đình em sẽ vui ngất trời.” Anh vội trả lời.

“Nhưng mà là trai hay gái quan trọng ư?” Cô vuốt ve cái bụng mình nhô ra rõ ràng hỏi. Không biết có phải vì vóc dáng nhỏ nhắn của cô hay không, cứ khiến người ta cảm thấy bụng cô to hơn người bình thường.

“Không quan trọng.” Tường Từ ôm lấy cô lắc đầu trả lời, “Quan trọng là đứa bé là con của chúng ta, cho dù là trai hay gái anh đều thương cả.”

“Ừ, em cũng vậy.” Nguyệt Nguyệt gật đầu, khi ngừng đầu lần nữa, cô mỉm cười hỏi, “Sao còn muốn đi bệnh viện hả?”

“Đi bệnh viện gì chứ, chúng ta ngủ trưa.” Tường Từ bá đạo bồng Nguyệt Nguyệt đi tới phòng ngủ.

Nguyệt Nguyệt và Tường Từ kết thành mặt trận thống nhất, hai gia đình không có biện pháp ưu thế đáng nói, quả nhiên thân nhất vẫn là vợ chồng.

Thời gian trôi qua mấy tháng nữa, bụng Nguyệt Nguyệt đã to đến mức khó tin, theo lời bác sĩ, cô hẳn là mang thai sinh đôi. Việc này khiến hai nhà hết sức vui mừng, cách ngày sinh còn khoảng một tháng thì Nguyệt Nguyệt ở lại bệnh viện. Dù sao cũng là thai sinh đôi, mức nguy hiểm cao hơn.

Cũng may Nguyệt Nguyệt sinh nở rất thuận lợi, từ lúc vỡ nước ối đến sinh con chỉ hơn một tiếng mấy, đau bụng cũng ít, xem ra ông trời quả nhiên rất săn sóc cô.

Lúc mọi người biết được Nguyệt Nguyệt sinh ra thai long phượng thì đã vui mừng đến nỗi chẳng nói ra lời, ông cụ Khúc giờ đi tới đâu cũng vui vẻ ra mặt, mà ông cụ Lâm thì chẳng rời cháu trai cháu gái bảo bối của nhà bọn họ, quả thực chính là tâm can bảo bối của ông.

Vào lúc Tường Từ được bồng lấy hai đứa con của mình, nước mắt anh bất giác tuôn rơi, thật là mất mặt mà nhưng anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Qua sự bàn bạc của hai gia đình, dưới sự bằng lòng của Nguyệt Nguyệt và sự tán thành của Tường Từ, anh trai sinh trước một phút tên là Lâm Khiêm, quân tử khiêm tốn, tao nhã tựa ngọc thạch, nhũ danh Bảo Bảo. Con gái theo họ mẹ, tên là Khúc Mi, tựa nước không phải nước, lấy ý thanh khiết linh hoạt, nhũ danh Bối Bối.

Theo thời gian, Lâm Khiêm trải qua ngày tháng nước sôi lửa bỏng, ở trên có một người mẹ vô cùng nhanh nhẹn dịu dàng và một người bố xấu bụng tới cực điểm, ở dưới có một cô em gái phát triển mạnh mẽ theo tính cách của mẹ mình, cậu thật là đáng thương mà.

Đừng nói tới cái này, mượn thú cưng nhà bọn họ mà nói đi.

Cậu là con trai, thích chó lớn là theo lẽ thường đúng không? Mà Khúc Mi là con gái, làm thế nào cũng nên thích chihuahua nhỉ? Thế nhưng gia đình bọn họ khác biệt, mẹ cậu Khúc Nguyệt Nguyệt nói một câu, “Nam nữ phân công làm việc”, đem Nụ Nụ giao cho cậu, còn Muộn Đôn mà cậu rất thích thì giao cho em gái.

Chuyện này còn có thiên lý không?

Cậu không nhận được bèn đi tìm bố mình phân xử, đòi lấy một bàn tay của bố, mông đều sưng lên, bố cậu còn cười tủm tỉm ôm lấy Khúc Mi đang chơi cùng Muộn Đôn ở bên cạnh, “Lời mẹ con nói là gia quy, không nghe lời sẽ bị đánh.”

Khiến cậu hăm mộ là các người cậu của cậu thường bồng em gái cậu chơi cưỡi ngựa, ngồi xỏm trên bãi cỏ để em gái cậu cưỡi trên cổ chạy khắp nơi, mà cậu chỉ có thể bị mấy người bác ôm trong lòng, ngay cả quyền đi đường cũng bị tước đoạt.

Mỗi lần cậu nhớ tới việc em gái được cưỡi Muộn Đôn đi dạo phố bên ngoài, oai phong cỡ nào. Bố cậu Tường Từ thậm chí đặc biệt làm một cái đệm nhỏ cho em gái, để em gái ngồi thoải mái một chút. Còn mỗi lần cậu ra ngoài đều phải bồng Nụ Nụ, còn phải để ý tư thế.

Hu hu hu, cậu muốn làm em gái.

Cuộc sống của cậu khó khăn quá đi, lúc cậu ba tuổi, mẹ dẫn cậu theo tới buổi tụ họp của các chị em, các dì hỏi cậu: “Bảo Bảo, bố con tên là gì?”

Cậu thông minh biết bao, ngay cả suy nghĩ cũng chẳng cần, trực tiếp thốt ra câu trả lời: “Lâm Tường!” Nói xong cậu còn kiêu ngạo ngẩng cao cái đầu nhỏ, tỏ vẻ khinh thường. Vấn đề đơn giản vậy còn hỏi cậu, thật là không có trình độ. Lúc này các dì lại tỏ ra thần bí nói, “Bảo Bảo, vậy mẹ con tên là gì?”

Nhất thời hai mắt cậu sáng ngời, chẳng hề do dự đáp: “Bà xã!” Nhất thời mọi người phá cười lên, mà cậu thì bị mẹ đánh một trận. Hu hu hu, cậu đâu có nói sai, bố cậu mỗi ngày kêu mẹ là bà xã mà, hu hu hu, cái này cũng muốn đánh cậu, đáng thương quá đi.

Những dì kia cười rất lâu, sau đó có một dì ngồi xuống kế bên cậu, sờ cái đầu nhỏ của cậu vừa bị mẹ gõ, dịu dàng hỏi: “Bảo Bảo ngoan, nói cho dì Kha biết, lớn lên rồi con muốn làm gì?”

Cậu đắm chìm trong lồng ngực của dì xinh đẹp hồi lâu không nói gì, hu hu hu, dì này dịu dàng quá, đối với cậu rất tốt, cậu rất thích dì ấy, sau này cậu nhất định phải giống chú Cô, cưới một bà xã dịu dàng như vậy. Cậu cứ lơ đãng cho đến khi Nguyệt Nguyệt ho nhẹ một tiếng cậu mới có phản ứng, mọi người đang chờ cậu trả lời, cậu vội vàng ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đáng yêu, mỉm cười với mọi người, lúc này mới bình tĩnh trả lời, “Con muốn làm bố.”

Mọi người khó hiểu, lập tức ngạc nhiên hỏi: “Tại sao? Làm bố có gì tốt à? Sao con lại muốn làm bố?”

Cậu ưỡn ngực, tỏ vẻ thần bí trả lời: “Làm bố có thể ôm mẹ ngủ.”

Thế là cậu lại gặp rắc rối...

Lần này không biết tại sao hậu quả càng nghiêm trọng hơn, hồi trước bị mẹ đánh một trận rồi thôi, giờ đây hoàn toàn mở màn cho cuộc đời bi kịch của cậu.

Bởi vì lần này cậu gặp được “vật thần linh” của gia đình cậu —— tấm ván giặt đồ.

Hu hu hu, từ nay về sau, cậu cùng tấm ván giặt đồ trải qua cuộc sống nương tựa lẫn nhau.

Mỗi lần cậu mắc lỗi, mẹ cậu sẽ rất bình tĩnh bảo cậu, “Cút sang một bên quỳ lên ván giặt đồ.” Mà em gái cậu thì chưa bao giờ quỳ lên cái này, đừng nói đến quỳ lên ván giặt đồ, ngay cả số lần bị mắng cũng rất ít, không như cậu, gần như có thể nói là một ngày ăn đòn ba trận.

Có đôi khi cậu thường nghi ngờ có phải mình bị đánh một phần cho em gái hay không, có trời biết cậu không muốn làm con trai.

Bảo Bảo không những thông minh, hơn nữa rất có tinh thần tìm tòi. Khi cậu lên nhà trẻ, cậu từng nhìn lên toilet của các cô bạn học, hơn nữa vì điều này mà nhận sự kích động lớn.

Cậu thờ hồng học chạy về nhà nói với Nguyệt Nguyệt: “Mẹ ơi, con phát hiện một chuyện lớn.”

Nguyệt Nguyệt tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Cậu tỏ vẻ thần bí trả lời: “Con bắt cần phát hiện các cô bé ở nhà trẻ bọn con đều không đi tiểu bằng JJ, mà dùng móng để đi tiểu.”

Sau đó, chào đón cậu là một trận đòn từ Nguyệt Nguyệt.

Thế là cậu rơi vào bi kịch, chẳng lẽ giữ tinh thần tìm tòi đối với sự vật không xác định thì cũng sai sao?

Vào một ngày nọ, bố cậu cũng mắc lỗi bị mẹ phạt quỳ, cậu rút cuộc mới tìm về một chút cảm giác cân bằng. Hóa ra buổi tối hôm trước bố cả gan một đêm không về ngủ. Lúc này cậu không cô đơn nữa.

Cậu nhanh chóng ôm ra tấm ván giặt đồ trong phòng mình cùng quỳ với bố, phát hiện bố nghiêm chỉnh quỳ gối trên bàn phím. Ô, ván giặt đồ lỗi thời rồi ư?

Lúc này bố cậu Tường Từ vẫy tay gọi cậu, bảo cậu quỳ xuống kế bên, sau đó Tường Từ sờ đầu cậu, anh chỉ vào tấm ván của cậu trông có phần hả hê nói: “Tấm ván giặt đồ con đang quỳ chính là của bố quỳ hồi trước, từ sau khi con bị phạt, bố chợt thoải mái hơn rất nhiều, con nên biết rằng hồi trước bố gần như quỳ mỗi ngày.” Cuối cùng anh còn thêm một câu, “Bảo Bảo cố lên, quỳ hư tấm ván này sớm chút là tốt rồi.”

Cậu bèn sinh ra niềm hy vọng vô hạn, mở to hai mắt long lanh hỏi: “Vậy nếu cái này hư rồi thì con không cần quỳ nữa phải không?”

“Không phải, hỏng rồi đúng lúc bố mua cái mới cho con.” Tường Từ cười như kẻ trộm nói.

Trời, để cho cậu chết đi...

Khi cậu không chịu được đả kích, đang muốn ngã xuống đất thì chợt ngó thấy mẹ và em gái ăn uống ngon lành trong phòng khách, cậu nhất thời có loại kích động muốn học máu.

Hai bố con họ quỳ gối ở chân tường, mà một đôi mẹ con thì đang ăn uống vui vẻ, trời ơi đây là nữ tôn sao?

Hu hu hu, làm con trai thảm quá, cậu không muốn làm con trai, cậu muốn làm con gái...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ngoại truyện 2: bồi bồi

Cô bé tên là Khúc Mi, mi của bờ nước, mi của lông mày con gái, ai còn vấy bẩn nói tên cô bé là chữ mi quyền rũ kia, cô bé sẽ chém kẻ đó.

Khúc Mi nữ danh là Bối Bối, bởi vì anh trai sinh đôi của cô bé gọi là Bảo Bảo. Nhưng từ trước đến giờ cô bé chưa bao giờ gọi anh trai, bởi vì Bảo Bảo ngốc đến mức khiến cô bé khó có thể mở miệng, làm em gái, cô bé cũng sẽ bị chê cười.

Trong mắt mọi người, Bối Bối là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, từ bé đã rất ít khóc, mỗi lần đặt hai đứa cùng nhau, Bảo Bảo đều là đứa khóc lóc. Vào lúc hơn mười tháng, Bối Bối có thể bước đi, mà khi đó Bảo Bảo vẫn chỉ biết bò, quả thực cấp bậc chênh lệch.

Hơn nữa, điều khiến Bối Bối khó chịu nhất là Bảo Bảo chỉ biết khóc.

Đói bụng, khóc! Khát, cũng khóc! Ăn quá no, cũng khóc! Thật là chán ghét! Vậy nên mỗi lần Nguyệt Nguyệt đặt Bảo Bảo và Bối Bối cùng một chỗ, lúc Bảo Bảo khóc thì sẽ bị Bối Bối đánh. Đó là nguyên nhân tại sao Bảo Bảo sợ Bối Bối từ nhỏ.

Bối Bối kế thừa tôn chỉ và tư tưởng của Nguyệt Nguyệt, lấy việc dựa vào quả đấm để nói chuyện, quyền ai cứng thì nghe người đó. Thế là từ bé Bảo Bảo sống dưới quả đấm thép của Bối Bối, trong thời gian dài hai mươi năm, ngoại trừ Cố Tây Tước thì Bảo Bảo chính là bao cát bằng thịt chuyên dụng của Bối Bối.

Năm Bối Bối hai tuổi thì đã đánh Bảo Bảo trở nên nghe lời, ở trước mặt em gái Bảo Bảo không dám thờ ơ, cho tới nay Bảo Bảo cũng chưa từng nghĩ đến phản kháng.

Mỗi lần Nguyệt Nguyệt và Tường Từ đi làm, đều do bà Lâm và bà Khúc ở nhà trông chừng Bảo Bảo và Bối Bối. Mà hai người vừa lên chức bà vốn là bạn thân hồi trẻ, sau đó thành thông gia, giờ có cháu trai cháu gái, hai bên đã thân càng thân hơn.

Bảo Bảo và Bối Bối lúc đầu cũng rất ngoan tự mình chơi, thế là hai bà không để ý, buông thả hai đứa nhỏ đang chơi đồ chơi, bản thân thì ở trong phòng khách xem phim tán gẫu buồn chuyện.

Thế là thảm kịch xảy ra.

Mỗi lần chơi đồ chơi, Bối Bối sẽ thích những món như súng, xe tăng, còn búp bê gì đó thì cô bé không nhìn tới. Mà Bảo Bảo là con trai, khẳng định cũng thích vài thứ, thế là xảy ra mâu thuẫn. Lần nào chỉ cần là món đồ chơi Bảo Bảo thích, cậu còn chưa ra tay thì đã bị Bối Bối cầm lấy, cho dù cậu lấy trước cũng sẽ bị Bối Bối giành lại, rồi ném đi búp bê, cô bé rất vui vẻ. Tình huống thế này duy trì rất lâu, cho đến khi Bảo Bảo chịu đựng đủ rồi, thế là chiến tranh bùng nổ.

Bảo Bảo ra tay trước, đẩy ngã Bối Bối đang chơi đùa giành lấy món đồ chơi súng trên tay em gái, coi như trực tiếp chọc giận Bối Bối, Bối Bối vốn dĩ truyền khuyh hướng bạo lực từ Nguyệt Nguyệt, Bảo Bảo là đồ dầu vào lửa.

Bối Bối nhồm người dậy nhào tới bên chân Bảo Bảo, cả thân hình tròn vo đâm thẳng vào Bảo Bảo, khiến cậu cũng ngã xuống đất, chờ cậu nhồm dậy, Bối Bối liền lăn trên người Bảo Bảo, đè cậu dưới người, sau đó cô bé quơ nắm tay nện xuống người Bảo Bảo, Bảo Bảo òa khóc, nhưng cậu còn càng khóc thì cô bé càng đánh dữ dội hơn, giống như tiếng khóc của cậu khiến cô bé có cảm giác thành tựu.

Hiệu quả cách âm ở nhà Nguyệt Nguyệt hoàn hảo, Bối Bối chính Bảo Bảo không dám khóc nữa, chỉ có thể nói là số mệnh.

Song, Bảo Bảo cũng rất gian trá, có lẽ di truyền tính xấu bụng từ Tường Từ, cậu biết nhẫn nhịn, sau đó chờ đến tối khi Nguyệt Nguyệt về nhà, cậu khóc sụt sùi chạy tới trước mặt Nguyệt Nguyệt mách với cô: “Hu hu hu, mẹ ơi, mẹ ơi...”

“Bảo Bảo, con sao vậy?” Nguyệt Nguyệt hơi đau lòng ôm lấy con trai.

“Hu hu hu, mẹ ơi, Bối Bối ăn hiếp con.” Bảo Bảo mách ngay, lại khóc nức nở, trông rất đáng thương.

“Ăn hiếp con? Bối Bối ăn hiếp con thế nào?” Nguyệt Nguyệt vội vàng vỗ lưng con trai dỗ dành nói.

“Hu hu hu, Bối Bối giành đồ chơi của con, còn đánh con nữa, đau quá à, hu hu hu... mẹ ơi con thảm quá...” Bảo Bảo khóc lóc kể lể trong lòng Nguyệt Nguyệt.

Thế là tinh thần trọng nghĩa của Nguyệt Nguyệt xuất hiện, cô lập tức gọi Bối Bối hỏi: “Bối Bối, hôm nay con giành đồ chơi của Bối Bối sao?”

“Đúng ạ.” Bối Bối kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, cô bé tỏ vẻ khinh thường nhìn Bảo Bảo trốn trong lòng Nguyệt Nguyệt mách lẻo.

“Vậy có phải con ra tay đánh Bảo Bảo không?” Nguyệt Nguyệt lập tức hỏi.

“Dạ.” Bối Bối vẫn rất dám làm dám chịu.

“Là con làm Bảo Bảo khóc?” Nguyệt Nguyệt nhú mày hỏi.

“Khóc lóc ồn ào quá.” Bối Bối bĩu môi trả lời.

“Bối Bối, con đánh đúng!” Nguyệt Nguyệt tức giận giáo dục, “Bảo Bảo là anh trai của con, con đánh đúng, hai đứa là anh em, phải yêu thương lẫn nhau, muốn đánh cũng đừng phân biệt, biết không?”

“À...con hiểu rồi.” Bối Bối lắng nghe gật đầu, đừng đánh phân biệt mới đúng. Tường Từ đứng bên cạnh nghe lời Nguyệt Nguyệt nói mà nhin mỗ hôi chảy ròng ròng, đánh anh mình là đúng, muốn đánh cũng đừng phân biệt. Giáo dục con cái vậy sao? Thôi, anh vẫn nên đừng mở miệng, chẳng muốn làm trái ý Nguyệt Nguyệt.

“Ừm, hiểu là tốt rồi.” Nguyệt Nguyệt gật đầu, sờ đầu Bối Bối nói, “Lần sau muốn đánh con nhà người khác thì đánh anh trai.”

“Con sẽ cố gắng.” Bối Bối cất tiếng, cô bé không thêm lo, ai chọc tới cô bé thì sẽ đánh người đó, ai lo là con nhà nào.

Thế là vượt qua cửa của Nguyệt Nguyệt, Bối Bối lại chẳng để yên.

Hôm sau, khi Nguyệt Nguyệt và Tường Từ đã đi làm, Bảo Bảo bị Bối Bối hung hăng đánh một trận, vừa đánh vừa mắng, “Ai bảo anh mách lẻo, dám mách lẻo.” Trà thù trắng trợn quá mà.

Bắt đầu từ đó, Bảo Bảo hiếm khi đối kháng Bối Bối, bởi vì cậu thật sự không muốn bị ăn đòn.

Năm Bối Bối ba tuổi, Cố Ninh Viễn có đứa con trai gọi là Cố Tây Tước.

Khi Nguyệt Nguyệt mang theo Bảo Bảo và Bối Bối đi ăn tiệc đầy tháng, Bối Bối đặc biệt nhìn đứa nhỏ chảy nước dãi nằm trên giường trẻ con híp mắt ngủ, thậm chí trong tình huống người lớn không để ý, cô bé xốc lên tã lót quần quanh Cố Tây Tước, sau đó cô bé bĩu môi nói, “Thật vô dụng, còn mang tã.” Bảo Bảo ở bên cạnh không dám lên tiếng, chỉ lén nói trong lòng, “Hủy rồi, hủy rồi, sự trong sạch của Cố Tây Tước mất rồi.”

Có lẽ là định mệnh rồi.

Mỗi tối kể chuyện cổ tích cho Bối Bối là việc đầu đầu nhất của Tường Từ, bởi vì lần nào cô bé đặt câu hỏi anh cũng sẽ á khẩu không trả lời được. Giống như ngày hôm qua, anh kể chuyện “Công chúa Bạch Tuyết” cho Bối Bối, khi kể đến làn da công chúa rất trắng, Bối Bối hỏi, “Cô ấy mắc bệnh bạch cầu à?” Tường Từ bình tĩnh trả lời, “Không.” “Thế tại sao cô ấy trắng vậy?” Bối Bối hỏi tiếp. “Bởi vì cô ấy là người nước ngoài.” Tường Từ nói liêu. Thế là Bối Bối gật đầu coi như hiểu biết.

Khi Tường Từ kể tới mẹ kế độc ác của công chúa, Bối Bối hỏi: “Tại sao công chúa không đánh bà ta?” Tường Từ nhăn nhó khóe mắt co giật, trả lời, “Bởi vì mẹ kế từng đánh cô ấy.”

Khi anh kể tới việc công chúa ăn táo độc hôn mê bất tỉnh, Bối Bối lại hỏi: “Tại sao không đưa tới bệnh viện phẫu thuật?” Khóe miệng anh run rẩy đáp lại, “Ồ đó không có bệnh viện.” Bối Bối cảm thán nói, “Thật đáng thương.”

Rốt cuộc đến thời điểm cao trào, Tường Từ kể tới sự xuất hiện của hoàng tử cứu tỉnh công chúa, sau đó khi công chúa yêu hoàng tử, Bối Bối lên tiếng: “Tại sao công chúa thích hoàng tử ạ?”

“Bởi vì hoàng tử cứu cô ấy.” Tường Từ nhăn nheo trả lời.

“Hóa ra người ngoại quốc của biết lấy thân báo đáp à.” Bối Bối làm như cảm thán tổng kết.

Tường Từ đánh mất lời nói.

Cuối cùng tới kết cục, Tường Từ kể công chúa Bạch Tuyết cưới hoàng tử, Bối Bối hoàn toàn nổi giận, chất vấn: “Hoàng tử biết nấu cơm không?”

“Biết.” Tường Từ ngậm lại, trong truyện không viết, cứ trả lời là biết đi.

“Vậy giặt quần áo thì sao?” Bối Bối tiếp tục nhủ mày hỏi.

“Biết.” Chắc là thế nhỉ?

“Thế quét rác, làm việc nhà, biết sinh con không?” Cô bé hoàn toàn phần nộ.

“Ặc...” Tường Từ đắn đo, có phần không yên trả lời, “Biết.”

“Vậy công chúa gả làm gì?” Bối Bối giận dữ hỏi, “Đầu óc cô ấy có bệnh à?”

Giờ Tường Từ thật hết chỗ nói rồi.

Năm sáu tuổi Bối Bối học tiểu học, vốn đều phân chia ổn thỏa, cô bé làm lớp trưởng, Bảo Bảo làm lớp phó, làm việc thì do Bảo Bảo ra mặt, nhận công thì là Bối Bối, điều khiến cô bối rối là Cố Tây Tước của nhà Cố Ninh Viễn.

Đứa nhóc kia luôn thích vây quanh cô bé, mỗi ngày về đến nhà là gặp được, hơn nữa đáng ghét là cậu ta thích dính lấy cô bé, đánh mắng vẫn không thôi, dù sao Cố Tây Tước nhỏ hơn Bối Bối ba tuổi, cô bé không bằng lòng lấy lớn bắt nạt nhỏ.

Bối Bối ghen trong lòng, thế là Bảo Bảo trở thành đối tượng trút giận của Bối Bối. Mỗi lần cô bé hừng lên thì coi khuôn mặt Bảo Bảo là Cố Tây Tước mà đánh một trận, muốn để cậu ta sợ hãi không dám tới quấy rầy cô bé nữa, ai ngờ sau mỗi lần nhìn thấy tư thế oai hùng của Bối Bối, hai mắt cậu ta đều phát sáng, sau đó càng tới thường xuyên hơn.

Gọi là chữa tốt thành xấu đi.

Trải qua như thế cũng chẳng sao, cô bé nhăn nhó cho qua, nhưng sau đó Cố Tây Tước chơi cùng Bảo Bảo, trở thành anh em, cô bé liền buồn bực.

Khi Bối Bối học lớp ba thì Cố Tây Tước bắt đầu học tiểu học, coi như là đàn em của Bối Bối, cơ mà Cố Tây Tước tạo ra thần thoại nhảy lớp, dùng ba năm để học cùng lớp Bối Bối. Vào năm lớp sáu, Bối Bối mười hai tuổi, Cố Tây Tước mới chín tuổi, tức giận nhất là cậu ta tỏ tình với cô bé, nói rằng mình thích cô bé.

Vào hôm sinh nhật mười hai tuổi của Bối Bối, Nguyệt Nguyệt và Tường Từ muốn tổ chức tiệc lớn, cũng mời hai nhà Cổ Ninh Viễn và Lương Hường Huy, tuy rằng tổ chức long trọng nhưng cũng rất ấm áp.

Hôm đó Bảo Bảo ăn mặc rất đẹp trai, áo đuôi tôm màu trắng, hơn nữa mang đôi giày da được đánh bóng loáng, cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tuấn tú kia, nhất thời khiến cho phái nữ tại hiện trường đều thét lên. Hiện giờ Bảo Bảo tuyệt đối là vua shota!

Bối Bối thì mặc sườn xám màu xanh nhạt, được vợ Cổ Ninh Viễn là Mạt Mạt hun đúc, cô bé trở nên biết tiết chế, mặc sườn xám cũng rất xinh đẹp, nếu trên đầu còn đội vương miện thì quả là một nàng công chúa.

Hôm nay Cổ Tây Tước cũng ăn mặc chính thức, mặc áo khoác cổ đứng đời Đường màu vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn di truyền ưu điểm từ bố mẹ, đẹp đến mức gần như yêu nghiệt, chẳng phải là mầm tai họa khi trưởng thành sao?

Khi Bảo Bảo và Bối Bối vừa cắt bánh kem xong, Cổ Tây Tước chạy đến trước mặt Bối Bối, quỳ một gối xuống tỏ lộ tình cảm với cô bé: “Bối Bối, tôi thích chị, làm bạn gái tôi nhé.”

Nhất thời mọi người đều im lặng.

Bối Bối cau mày hỏi: “Nhiều người vậy, vì sao tôi phải chọn cậu chứ?”

Cổ Tây Tước ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: “Bối Bối, tôi biết nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà, quét dọn vệ sinh, ngoại trừ sinh con thì cái gì cũng biết làm, Bối Bối, chị đồng ý đi, đời này tôi sẽ đối tốt với chị.”

Đứa nhỏ mới chín tuổi biết cái gì gọi là đời này, nhóm người lớn vốn kinh ngạc sau khi nghe xong lời thổ lộ của Cổ Tây Tước đều phá cười lên, Nguyệt Nguyệt vừa khóc vừa cười nói với Mạt Mạt bên cạnh: “Mạt Mạt, con trai cô làm trò trước mặt người lớn tán tỉnh Bối Bối à?”

Mạt Mạt nhìn đứa con mặt mặt đờ đờ trước, hận không thể nhét về trong bụng, cắn răng trả lời: “Thằng nhãi kia...”

Mà Tường Từ khoác vai Cổ Ninh Viễn nói: “Con trai cậu không phát điên chứ? Mới tí tuổi đã muốn dụ dỗ Bối Bối nhà chúng tôi.”

Cổ Ninh Viễn nhìn đứa con trai cắn răng nói: “Cái này gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.”

Lúc này Bối Bối cũng rồi rầm, cô bé nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: “Nhưng mà tôi lớn hơn cậu.”

Cổ Tây Tước đáp lại: “Lớn hơn thì làm sao? Đầu có quy định không được tìm người lớn tuổi hơn.” Cậu ta vừa nói xong, cảm thấy lời nói vừa rồi chưa có sức thuyết phục, thế là lên tiếng bổ sung.

“Vú Thái nói, nữ hơn ba ôm gạch vàng*.”

() nữ đại tam bảo kim chuyên: ý nói lấy vợ hơn tuổi là việc tốt.*

Nhất thời mọi người tại đó phá cười lên, khiến cho bố mẹ Cổ Tây Tước lúc này hận không thể tìm hố chui vào.

Bối Bối nghe xong rất tức giận, cô bé đẩy cậu ta xuống đất, giơ lên nắm đấm đánh một trận, vừa đánh vừa tức giận la mắng.

“Cho cậu nữ hơn ba, cho cậu ôm gạch vàng.”

Có thể đoán được, bao nhiêu năm nữa lại xuất hiện một cô vợ hung dữ... còn biết được ai là người chồng mềm yếu. **-Hết-**

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.